IAN McDONALD

INIMI, MAINI, GLASURI

LAUREAT
AL
PREMIILOR
LOCUS
A. C. CLARKE

EDITURA PYGMALION
PLOIESTI

IAN McDONALD

INIMI, MAINI, GLASURI

În *The Land* trăiesc două comunități cu convingeri politice și religioase diferite: Proclamatorii imperialiști și Confesorii naționaliști.

În *The Land* s-a născut Mathembe, adolescenta care refuză să vorbească pentru că toate cuvintele și-au pierdut înțelesul. Rătăcind prin cenușa imperiului în căutarea familiei pierdute, dar și a sinelui, a sensului existenței, ea are ocazia să cunoască urmările nefaste ale prejudecăților rigide, ale ignoranței ridicată la rang de virtute, ale naționalismului exacerbat până la xenofobie, ale violenței gratuite. Iar la capătul călătoriei așteaptă Ascultătorii, cei renegați, cei care nu se tem de nimic.

I.S.B.N.- 973-9207-11-1

Coperta: WALTER RIESS

Cyborg

'Ian McDonald își asumă toate atrocitățile și conflictele secolului XX, analizându-le în profunzime și îndrăznind să propună o modalitate de rezolvare. Este o creație strălucitoare.'

LOCUS

'Ca mulți alți scriitori irlandezi, McDonald este un meșteșugar desăvârșit al limbajului, îmbrăcându-și proza într-un veșmânt de-a dreptul poetic. Unul dintre cei mai talentați scriitori ai generației sale, care a ales science fiction-ul pentru a talmaci mai bine lumea noastră.'

David V Barrett in NEW STATESMAN

'O carte prin care îl recunoști pe autor ca pe unul ale cărei scrieri viitoare le aștept cu nerăbdare.'

Charles Stross in VECTOR

PRET 3922 lei

78 lei TL

4000 lei

Ian McDonald

Inimi, mâini, glasuri

Traducere din limba engleză:
Corina Marian

Cuprins

Prefață

Zona urbană

Drumul

Orașul

Fluviul

Lagărele

Zona de frontieră

Prefață

*„Pierdeam vremea prin gara principală din Belfast, când am găsit un număr din **Extro** și, citindu-l, mi-am zis, ca oricare alt autor înainte de a începe să scrie: «Pot să fac și eu asta!», apoi: «Pot s-o fac chiar mai bine!» Am scris **Insula**{1} și am trimis-o. Asta a fost. Cu banii mi-am cumpărat douăsprezece corzi de chitară, pe care încă le mai am."*

Astfel și-a început cariera Ian McDonald, irlandez născut în Ulster, unul dintre cei mai talentați scriitori din noul val britanic, adept fervent al soft science-fiction-ului căci, afirmă el într-un interviu acordat lui Tommy Ferguson la Universitatea Regală din Belfast, interviu din care am citat și anterior: „Ce are de-a face studiul cosmosului și al particulelor fizice cu viața de zi cu zi, fie ea cea de azi sau cea de mâine?" Și pe bună dreptate, aș spune. Gadget-urile științifice, oricât de ingenioase sau de riguroase, nu pot salva o carte aflată sub nivelul estetic necesar acceptării ei ca literatură.

*La scurt timp după debut, reușește să publice o povestire, **The Catherine Whell,** în binecunoscuta revistă **Isaac Asimov's S.F. Magazine,** ceea ce marchează începutul unei epoci în care vinde proză scurtă, după un criteriu ușor de aplicat în occident, unde fiecare publicație de specialitate își are propria-i orientare, bine definită: scrie ce și cum îi place și trimite fiecare text acolo unde crede că se potrivește.*

*În 1988 îi apar, aproape concomitent, două cărți: volumul de povestiri **Empire Dreams** și romanul **Desolation Road.** Prima, suferind cele mai bizare influențe, de la pictura lui Van Gogh până la muzica lui David Bowie, și având ca punct de plecare ideea că în ultimele două decenii forma culturală dominantă a fost remixul, colajul, reluarea unor teme și modalități vechi, fără a le adăuga nimic esențial, dorește o demascare a lipsei de originalitate, a depersonificării în arta contemporană. De altfel multe dintre povestiri nu sunt nici măcar conexe S.F.-ului, ceea ce bineînțeles că nu le scade valoarea.*

*În **Desolation Road** în schimb, profitând de revenirea modei Marte, tratează terraformarea planetei roșii, într-o manieră oarecum asemănătoare celei folosite de Gabriel Garcia Marquez în celebrul său roman **Un veac de singurătate:** întâmplări numeroase, desfășurate pe o perioadă relativ lungă de timp, multe personaje, care nu apar continuu, ci doar atunci când destinele lor, banale, lipsite de spectaculozitate, intersectează firul principal al narațiunii. Nu s-ar putea spune că lui Ian McDonald îi lipsește suflul epic. În ceea ce privește subiectul, două au fost sursele principale, și amândouă americane: **The Martian Chronicle,** Ray Bradbury și **The Forever War,** Joe Haldeman.*

***Out on Blue Six,** un roman S.F. clasic, în cel mai pozitiv sens al*

cuvântului, deși s-a vrut bizar, este o alegorie a timpurilor noastre, în care apar la tot pasul referiri la contemporaneitate, de la arhitectura Belfastului până la albumele Genesis. Urmând ca esență linia trasată de 1984 și ***Brave New World*** *în literatură sau de* ***Brazil*** *în cinematografie, McDonald construiește o utopie în care totul trebuie să-i facă fericiți pe oameni, chiar dacă aceasta presupune violarea dreptului la intimitate. La angajare de pildă, aspiranții sunt supuși unui test psihologic, menit să dovedească dacă slujba îi va face sau nu fericiți, iar fiecare cetățean are datoria de a purta un minicomputer aflat pe post de conștiință-veșnic-trează, care îi îndrumă permanent acțiunile, astfel încât să nu înfăptuiască, nici măcar din greșeală, ceva ce ar putea să deranjeze un alt semen. De altfel romanul purta inițial subtitlul* ***A Totalitarian Comedy,*** *o sintagmă adoptată de autor ca o trimitere la* ***Divina Comedie*** *a lui Dante. Mai trebuie remarcat, în treacăt, faptul că unele pasaje din* ***Out on Blue Six*** *pot fi catalogate ca aparținând cyberpunk-ului sau chiar steampunk-ului.*

King of Morning, Queen of Day, *dezvoltat dintr-o povestire inclusă în* ***Empire Dreams,*** *continuă un soi de istorie secretă a Irlandei, începută cu volumul amintit și continuată ulterior în* ***Hearts, Hands and Voices.*** *Romanul, întins pe mai multe generații, începând cu 1900 și terminându-se în zilele noastre, vorbește despre niște oameni (aleși? damnați?) capabili să materializeze lumea ascunsă în subconștientul lor. Ei constituie veriga dintre Mygmus, tărâmul unde sălășluiesc toate ființele mitologice și simbolurile imaginate de oameni, și realitatea cotidiană. Cele două lumi pot comunica între ele prin intermediul subconștientului, ca printr-o ecluză.*

În 1992 îi apare ***Hearts, Hands and Voices,*** *care îi va aduce notorietatea și două premii:* Locus *și* A.C. Clarke. *Acțiunea romanului se petrece într-o lume numită simplu* The Land, *aparținând deopotrivă realismului magic sud-american (din nou sud-americanii, dar ce să facem, după ce i-am citit niciunul dintre noi n-a mai rămas același) și coșmarului, în care casele, vehiculele, străzile chiar, trăiesc, grație biotehnologiei, iar viața continuă și după moarte, prin conectarea creierelor într-o rețea informațională (Visarea). Dar numai atmosfera este S.F., căci povestea Mathembei, adolescenta care rătăcește prin cenușa unui imperiu în căutarea familiei pierdute, dar și a sinelui, a sensului existenței, coincide cu povestea atâtor oameni, ba chiar, în ultimă instanță, a noastră, a tuturor. Temă, se pare, obsesivă la irlandezi (să ne amintim doar de* ***Ulisses*** *a lui James Joyce sau de piesele lui Beckett). Legătura cu Irlanda nu se oprește însă doar la atât, ci este mult mai profundă, începând cu cele două comunități, Confesoare și Proclamatoare, cu cuceritorii-de-peste-ape, care distrug tradițiile și cultura băștinașilor prin impunerea limbii lor, cu Băieții Fantomă, Războinicii Destinului și* Prin Noi Înșine (Sinn Fein *în irlandeză), grupări naționaliste care vor determina declanșarea războiului civil și terminând cu Dumbrava Strămoșilor și Arborele Primordial, elemente împrumutate cu siguranță din mitologia celtică. Cu fiecare pagină*

citită asemănarea devine similitudine, iar senzația de déjà-vu pune stăpânire și pe cititorul cel mai neavizat, pentru că se poate spune, parafrazând un binecunoscut citat, că fiind foarte național, romanul lui Ian McDonald devine universal. Este suficient să ne amintim de tragediile din Iugoslavia, Israel, San Salvador, Liban și din atâtea alte colțuri ale Pământului. Chiar autorul mărturisește într-un interviu că, scena refugiaților de pildă, i-a fost inspirată de exodul kurzilor.

Uneori prea didactic, alteori alunecând spre patetism, Ian McDonald reușește totuși să zugrăvească o frescă vie a lumii de astăzi, văzută dintr-un unghi particular, din care prejudecățile rigide, ignoranța ridicată la rang de virtute, naționalismul exacerbat până la xenofobie, intoleranța deșănțată, violența gratuită, ne apar în toată hidoșenia lor. Iar în acest sens gândurile confesoarei Mathembe, în momentul în care ochii încep să i se deschidă, sunt concludente: „Era furioasă că fusese crescută în spiritul Confesorismului și naționalismului, fără să se fi întrebat vreodată de ce semnul egalității dintre cele două concepte era imuabil, aprioric acceptat, fără să fi înțeles ce însemnau de fapt cele două comunități dihotomice în care trăia. Confesorii erau naționaliști, Proclamatorii imperialiști, pentru că așa se stabilise. Nu exista nicio îndoială, niciun semn de întrebare și nici nevoia de a înțelege."

Răspunsul îi va da, mai târziu, Ghavra, poetul jangada politic Proclamator: „Proclamatorismul este o parte integrantă a acestei țări. Țara l-a acceptat așa cum a acceptat totul și l-a schimbat, i-a dat o formă particulară, l-a modelat în ceva unic. […] Țara asta este a mea, așa cum este și a ta sau a Războinicilor Destinului sau a consilierilor din Prin Noi Înșine. *Este țara mea și o iubesc ca pe un tot. Nu părți din ea, nu regiuni anume, nu pe bucăți, Confesori și Proclamatori."*

O asemenea concluzie, pe mine personal mă duce cu gândul la o stare de fapt mult mai apropiată nouă, românilor, ca și cea sugerată de diferența dintre atitudinile Mathembei și bunicului ei față de limbaj: ea alege tăcerea absolută, în semn de protest față de o lume în care cuvintele și-au pierdut semnificația și scopul, în timp ce bătrânul, un cap fără corp, ajuns în preajma Visării, vorbește într-una, de multe ori chiar în locul nepoatei. Nu vă sună cunoscut?

Finalul, un happy end cu iz hollywoodian, se subordonează idealurilor promovate, uneori cu vehemență, alteori dogmatic, în roman (toleranța, dragostea, non violența), idealuri care amintesc oarecum de mișcarea hippy. Ian McDonald este categoric un moralist.

„Unele producții S.F. există doar pentru a distra și asta-i bine. Altele însă au o funcție mai profundă. Pășind dincolo de realitatea cunoscută, ne luminează brutal viețile, scoțând din întuneric colțurile cele mai ascunse, mult mai bine decât poate s-o facă mainstreamul" scria David V. Barett în 1992 în ***New Statesman.***

Și ar mai fi multe de spus despre acest roman, de pildă că numele

Confesorilor sunt est-africane, iar ale Proclamatorilor indiene sau că a concurat la premiul A.C. Clarke *alături de* ***Doomsday Book*** *a lui Connie Willis, câștigătoare în 1993 a premiilor* Hugo *și* Nebula, *aflată și ea în planul editorial al editurii Pygmalion, dar mă opresc aici, invitându-vă să-l citiți, fără prejudecăți și cu inimile deschise.*

Dănuț Ivănescu
Ploiești, iunie 1995

Zona urbană

Bunicul era arbore.

Tatăl creștea trucși, în cincisprezece culori.

Mama știa cântecul elipselor duble, glasul ei pătrunzând în sufletele făpturilor și schimbându-le. *Împrejur mergem și în cerc…*

În ziua intrării soldaților împăratului-de-dincolo-de-ape în zona urbană a Mathembei, o casă a fost cuprinsă de amoc. Zgomotul produs de carele blindate pe străzile din Chepsenyt o înfricoșase. Și odată desfăcută în bucăți, devenise un lucru lipsit de inteligență, ușor de înspăimântat. Una dintre mașinile mari, vopsită în culori țipătoare, stătuse ascunsă la capătul străzii Cincisprezece, iar casa intrase în panică. Civili, soldați și fragmente de casă asemănătoare unor centipede lungi, hexagonale sau unor roți sau domuri în trepte de plastic moale sau unor concertine cu picioare, alergau de jur-împrejurul străzii, civilii străduindu-se să încercuiască fragmentele de casă, soldații încercând să-i înconjoare pe civili.

Familia Rajav dorea să-și reasambleze casa până la lăsarea serii. Se părea însă că nu aveau să mai găsească nicicând toate elementele ei componente. Mathembe alungă o arătare semănând cu o uriașă umbrelă mergătoare, care căuta să sară în țarcul trucșilor. Acest lucru ar fi însemnat alarmarea tinerilor organici, ceea ce i-ar fi făcut să se ciocnească unii de alții și să se răstoarne cu roțile în sus.

Familia Rajav hotărî să se mute la periferia orașului, acolo unde locuiau Proclamatorii. Douăsprezece generații trăiseră și închiseseră ochii pe strada Cincisprezece, iar acum se vedeau obligați să-și demonteze casa și să-și încarce lucrurile pe spinările a cincisprezece trucși. Începură munca înainte ca marginea lumii să se fi pierdut sub soare. Mathembe era fascinată. Nu mai văzuse până în acel moment o casă desfăcută în bucăți. Douăsprezece generații… și acum plecau. Nu le păsa dacă bănuia cineva adevăratul motiv al mutării lor. Erau constrânși să-și abandoneze căminele. Domnul Rajav o striga în stradă, să-l audă toată lumea. Scrisori de amenințare, însemnări obscene, tentative de a da foc caselor locuite de cetățenii ce se supuneau legilor. Băieții Fantomă. Ei se aflau în spatele acțiunii. Băieții Fantomă… niște bătăuși, întreaga bandă. Golani.

Focul nu se întinsese prea mult. Un atentat cu bombe care lăsase pe ziduri urme negre, repede șterse. Nici măcar nu fusese nevoie ca poliția din Timboroa să se deplaseze la fața locului. Mathembe bănuia că Hradu, fratele ei mai mic, nu era străin de atac. El și Kajree Rajav fuseseră nedespărțiți, până când cuvântul lui Dumnezeu se făcuse auzit dinspre altar și domnul Rajav îi interzisese să se mai amestece cu

Confesorii idolatri.

Rajavii vor merge la cei asemeni lor. Nu vor mai sta nicio clipă în plus printre cei pe care îi consideraseră întotdeauna prieteni, tratându-i ca pe niște vecini de treabă, iar aceștia, în tot acest timp, doriseră să-i vadă înlăturați, morți și casa în flăcări, printre cei ce urmăreau ca fiecare Proclamator să fie jupuit de viu și țintuit de propria-i poartă. Iar acum dădeau buzna, străduindu-se să încercuiască fragmentele de casă care fugeau, cuprinse de panică.

Carul blindat se întoarse. Roțile metalice scrâșniră asurzitor pe pavajul de ceramică. Coborî pe strada Cincisprezece. Domnul Rajav îi strigă să se întoarcă, să plece, dar mașina continua să înainteze, atât de masivă, încât marginile elastice ale străzii de-abia puteau să o cuprindă. Un soldat în uniforma neagră a împăratului-de-dincolo-de-ape ieși pe jumătate din turelă, strigând ceva ce nimeni nu auzea, din cauza vociferărilor și a huruitului motoarelor. Din păcate soldaților nu le place să fie ignorați. Își orientă deci mitraliera mare și neagră în sus și trase. Cinci, zece, douăzeci de focuri. La auzul tirului ce despica aerul, mulțimea tăcu și rămase nemișcată. În timp ce oamenii îl ascultau pe soldat, bucățile casei dezmembrate fugeau care-ncotro.

Împăratul-de-dincolo-de-ape poruncea ca toți cetățenii zonei urbane Chepsenyt, din prefectura Timboroa, să se prezinte în centrul orașului. Fără deosebire.

Toți cetățenii?

Toți, fără deosebire.

Soldatul era foarte tânăr. Avea părul spălăcit și tenul deschis al oamenilor-de-dincolo-de-ape. Purta pletele prinse la spate, după moda militară, într-o clemă cu simbolul împăratului, o mână ținând în palmă o inimă. Vorbea limba veche destul de corect pentru cineva neobișnuit din naștere cu ea, chiar dacă accentul-de-dincolo-de-ape îl făcea să se poticnească din când în când. Mâinile sprijinite pe mitraliera neagră și greoaie i se păreau Mathembei prea tinere și delicate pentru astfel de arme. Un sunet ascuțit, ca de tinichea, ieșea din turela deschisă. Domnul Rajav, mic de statură și extrem de nervos, se postase în fața botului metalic al transportorului blindat și a soldatului cu mâinile palide, delicate.

– Sunt un Proclamator credincios, un supus loial al împăratului, și desigur că nu vă referiți și la noi. Nu ne puteți pune laolaltă, pe mine și pe familia mea, cu cei a căror loialitate e îndoielnică.

Își umezi buzele cu o mișcare a limbii, de la stânga la dreapta. Când rostise „cei de loialitate îndoielnică” se uitase scrutător împrejur.

– Toți cetățenii! spuse comandantul blindatului într-o limbă veche destul de corectă.

Motoarele se puseră huruind în mișcare. Un fum negru ieșea din țevile de eșapament. Transportorul coborî încet de-a lungul străzii

Cincisprezece. Șenilele scârțâiau în mers, lăsând dâre groase, simetrice, pe caldarâmul de sticlă. Domnul Rajav, mititel și foarte, foarte supărat, nu se clinti din fața lui. Atât de supărat și de mândru era, încât nu-și dădu seama de ceea ce Mathembe deja înțelesese și anume că blindatul nu se va opri. Zece metri, cinci metri, trei metri, apoi ceva se petrecu, de parcă bagheta magică a unuia dintre sfinții Ykondé l-ar fi atins pe domnul Rajav. Acesta văzu în sfârșit în blindatul care înainta exact ceea ce și era de fapt: un zid metalic cu neputință de oprit. Sări într-o parte, în timp ce vehiculul trecu razant pe lângă el. Soldații împăratului-de-dincolo-de-ape aflați înăuntru izbucniră în râs. Mathembe le auzi hohotele amestecându-se cu muzica de dans transmisă la radioul din interior. Domnul Rajav tremura, alb la față. Faptul că pentru soldații aceia loialitatea lui nu însemnase nimic îl șocase. Fragmentele de casă se rostogoleau pe strada Cincisprezece, îndreptându-se spre grădini și orezării.

Mulțimea se strânsese lângă Copacul Primordial, Confesori și Proclamatori deopotrivă. Arborele reprezenta inima, temelia zonei urbane Chepsenyt. Din el crescuse fiecare casă, grădină și lan de orez, fiecare gândac și bioglob, chiar și caldarâmul de ceramică zgâriat de șenilele mașinilor de război ale Împăratului-de-dincolo-de-ape. Fusese plantat cu nenumărate mii de ani ai viselor în urmă, când Valul Verde se abătuse asupra pământului sterp, iar alelii se răspândiseră pretutindeni, acoperind toate prefecturile dintr-o dată, chemând pe numele de suflet și pe numele de trup fiecare făptură și luând-o apoi în stăpânire. Copacul Primordial se înălța potrivit dimensiunii sale legendare (nu era în fond mare lucru de admirat la prima vedere, căci cu ochii credinței trebuia privit), într-o piață întinsă, pavată cu sticlă și înconjurată de dughene de mărunțișuri, pe jumătate în ruină și aproape falimentare, și de cafenele unde bătrânii jucau nesfârșitele lor partide de *fili* și se îmbătau cu vin prost, care îi făcea brusc guralivi.

Cinci blindate erau parcate de jur-împrejurul pieței. Un trux tânăr își freca botul de unul dintre ele, confundându-l probabil cu un digerator. Râzând, soldații alungară movilița albastră de carne sintetică, dar animalul se apropie din nou și păru mulțumit când unul dintre ei îi dădu un baton de ciocolată. Odată adunați toți oamenii, Confesori și Proclamatori, un ofițer îmbrăcat în echipamentul negru de luptă al armatei imperiale păși în față. În spatele lui se afla un stâlp de metal, cu o bară transversală acoperită cu o husă în vârf. Când fu sigur, dar absolut sigur, că toți ochii sunt ațintiți asupra lui, ofițerul în negru trase de un șnur. Pânza căzu la pământ.

Un strigăt se ridică din mijlocul mulțimii strânse în piața de sticlă. În vârful stâlpului, fixate pe un suport, tronau cinci capete. Păreau moarte de mult timp, capetele. Buzele putreziseră, lăsând la vedere gingiile. Ochii și părul căzuseră, iar pielea se zbârcise. De mult moarte

și totuși în viață. Organicii se înfipseseră lacomi în gâtlejurile retezate, făcându-și acolo culcuș. În viață, deși moarte, și vorbeau. Iată ce spuseră capetele.

Spuseră că în semeția lor prostească și inutilă se ridicaseră împotriva cinstitului, dreptului și bunului guvern al împăratului-de-dincolo-de-ape. Că veșnicia nu va fi destul de lungă încât să poată cuprinde regretul lor de a fi îndrumat pe căi greșite tineri și tinere și de a-i fi incitat la revoltă împotriva veneratei persoane a împăratului. Că niciodată nu vor putea să se împace cu ideea vinovăției de a fi pricinuit moartea acelor tineri și tinere. Cereau iertare oamenilor din orașul Chepsenyt. Implorau îndurare împăratului. Dar mai presus de toate, cereau iertare celor pe care îi adunaseră atât de mișelește sub stindardul Războinicilor Destinului.

Când capetele își încheiară discursul, ofițerul în negru le înfășură din nou în husă, iar soldații ambalară motoarele blindatelor și porniră pe străzile strâmte din Chepsenyt, pocnind din degete în ritmul muzicii ce se revărsa din turele.

– Dumnezeule, spuse tatăl Mathembei în timpul cinei. Între timp se lăsase întunericul, iar biogloburile atârnate în colțuri scăldau încăperea într-o lumină galbenă, rece. Dumnezeule, aproape că te fac să vrei să te alături Războinicilor Destinului. Chiar că da!

Mama Mathembei îi aruncă soțului o privire încruntată, atenționându-l să nu mai vorbească astfel de față cu Hradu. Caracterul influențabil al tinerilor îi determina pe mulți dintre ei să devină Războinici ai Destinului și s-o sfârșească sub forma unor capete înfipte într-o țeapă. Credulitatea și idealismul tinerilor…

– Și totuși, zise mama Mathembei, n-ar fi trebuit să facă așa ceva. Întreaga poveste cu capetele a fost inumană, barbară. Încearcă să ne convingă că modul de viață din imperiu este mai civilizat decât al nostru, tradițional, vechi de mii de ani și ne oferă capete înfipte în țepe. N-ar fi trebuit s-o facă. Sunt proști și răi, dar nu trebuiau să facă asta.

Pentru Hradu, care mesteca mecanic, privindu-i cu ochii măriți de uimire, discuția era o noutate: părinții săi vorbeau *ca niște răzvrătiți.*

– Ar fi fost de-ajuns să-i condamne la robie. Eventual pentru un timp mai îndelungat, poate pentru douăzeci sau cincizeci de ani, dar să nu facă așa ceva.

Mathembe îl lovi pe Hradu cu lingura peste mână. Băiatul era atât de prins de conversație, încât uitase să mai mestece, iar mâncarea îi cădea din gură. Mathembe își aminti că asistase odată la un act de ispășire publică desfășurat în Piața Copacului Primordial. Pe vremea aceea părinții o consideraseră prea mică pentru o asemenea priveliște (totul se întâmplase cu ani în urmă), dar ea se strecurase totuși în mulțime. Din partea autorităților participaseră procurorul orașului și

judecătorul, care sosise din Timboroa cu un traix guvernamental. Era, fără îndoială, un eveniment destul de important. Vânzătorii ambulanți de ceai își părăsiseră locurile obișnuite și se învârteau pe lângă oamenii strânși în piață, încăierându-se între ei pentru clienți. La apariția victimei și a condamnatului se lăsase însă o tăcere adâncă. Cazul făcuse ceva vâlvă la vremea lui. Inculpatul, găsit vinovat de viol, fusese condamnat de către tribunalul din Timboroa la slujirea organică a victimei pe timp nelimitat, până când aceasta îl va fi iertat. Tatăl Mathembei și-l amintea, mai ales că era de-o vârstă cu cei doi și-i cunoștea. După cincisprezece ani, perioadă în care fusese sclavul femeii pe care o violase, după cincisprezece ani deci de trudă ca grădinar-organic pe plantațiile și câmpurile ei de orez, violatorul urma să fie iertat. Procurorul citise cu glas tare declarația de absolvire, iar femeia o confirmase. Apoi judecătorul se îndreptase către grădinarul-organic înalt, fusiform, tot numai picioare și brațe, degete și ochi și făcuse ceva ce Mathembe nu putuse vedea prea bine, din cauza mulțimii care se împingea cât mai în față, ca să nu piardă spectacolul. Se străduise să-și croiască drum printre trupurile înghesuite, printre gâturile întinse și vocile care întrebau: *Ce se petrece, ce se întâmplă, vedeți ceva?* Când reușise să ajungă în față zărise un fel de ghemotoc păros, ca un cocon de mătase, înăuntrul căruia se mișca o formă întunecată, prea puțin omenească. Soarele traversase deja întreaga boltă cerească. Vânzătorii epuizaseră ceaiurile, vinul și gustările. Când Mathembe se pregătea să plece acasă, convinsă că nimic altceva nu mai era prevăzut să se întâmple, coconul de mătase se despicase, crăpase de sus până jos, iar pe dalele de sticlă se rostogolise un om gol, zbârcit și cu mult, mult mai îmbătrânit decât cu cincisprezece ani înainte, când fusese transformat, chiar în același loc, în organic. Își aminti felul în care omul își privise mâinile. Ca pe niște prieteni pe care-i revedea după o lungă despărțire.

– Roagă-te Domnului să nu ajungi niciodată să slujești un Proclamator! spusese atunci o voce din dreapta ei. Ăștia nu iartă niciodată.

Se gândea acum la omul acela gol, îngenunchiat, lovit parcă de trăsnet, în timp ce părinții ei încercau să ascundă adevăratele proporții ale mâniei care-i cuprinsese la vederea capetelor vorbitoare, de teamă să nu le observe copiii. Ar fi putut fi tatăl ei omul acela gol, îngenunchiat.

După masă se duse să-și viziteze bunicul. Murise cu aproape un an în urmă bătrânul, dar încă nu fusese cu totul absorbit în Copacul Strămoșilor. Bunica (amintirea senină, dar aproape ștearsă a unei bătrâne întrupând păsări din plasmă, cărora le dădea apoi drumul să fâlfâie din aripi și să-și îngâne trilurile în jurul serei) se cufundase în Visare în mai puțin de o jumătate de an, după spusele mamei

Mathembei. Bunicul fusese însă întotdeauna încăpățânat și turbulent.

Mulți credeau că moartea lui constituise un act de sfidare politică, determinat de venirea în Chepsenyt a Noilor Botezători, în primăvara timpurie a anului care trecuse. Nimeni n-ar fi putut bănui atunci că oamenii aceia mititei, cenușii și încruntați vor fi în stare să semene sămânța discordiei în oraș. Văzându-i cum mergeau din stradă în stradă, din casă în casă, subliniind și notându-și totul în dosare, n-ai fi crezut că vor schimba denumirile tuturor lucrurilor, toate numele străvechi, familiare și prietenoase după întrebuințarea lor de către sute de generații. Oamenii aceia le furaseră de pe buzele tuturor, dându-le în schimb înșiruiri de silabe fără sens, lipsite de viață și căldură. Ca o componentă a procesului de asimilare culturală a ținutului Mathembei de către civilizația imperiului, urma să i se confere limbii noi, folosită de împărat în Orașul de Jad, atunci când făcea dragoste ca și atunci când emitea legi, un statut egal cu cel al limbii vechi. Se urmărea în acest fel ca, printr-o educație temeinică, cea din urmă să fie scoasă din uz și înlocuită cu prima, provinciile transfluviale devenind astfel mai strâns legate de viața complexă a imperiului. Deci inspectorii, lingviști de formație, împânziseră țara de-a lungul și de-a latul, încercând să transforme fonemele stânjenitoare ale limbii vechi în silabele atât de familiare împăratului și guvernaților săi.

Noii Botezători, femeile și bărbații aceia cenușii, sosiseră în mașini la fel de șterse, silențioase, purtând emblema imperială și emanând nori de gaze sufocante. Cu greu s-ar fi făcut ei remarcați în Chepsenyt, dacă prin locurile prin care își împrăștiaseră mirosul dezgustător nu s-ar fi schimbat numele caselor, grădinilor și curților. Prin transformări aparent neînsemnate – o vocală aici, o consoană dincolo, un diftong, o semivocală – denumirile de veniră mai accesibile vorbitorilor limbii noi. Când mașinile cenușii se îndepărtară pe drumul ce ducea spre Timboroa, nu mai exista orașul numit Chepsenyt, nici case, grădini sau curți, ci numai o grămadă de nume care sunau la fel ca pe vremea Valului Verde, dar erau complet lipsite de semnificațiile de atunci. Denumiri fără sens. Simple bolboroseli.

Trecerea Noilor Botezători constituise una dintre puținele ocazii capabile să-i apropie pe Confesori și Proclamatori. Tăblițele cu inscripții în limba imperială, presărate la tot pasul pe drumul ce ducea la Chepsenyt, dispăruseră în chiar noaptea care urmase amplasării lor. Conform zvonurilor, fapta fusese rezultatul unei alianțe fără precedent dintre Băieții Fantomă și cei mai tineri membri ai Lojelor Spirituale ale Proclamatorilor. Avocatul Kalimuni, vecinul familiei Fileli și figură marcantă a comunității Proclamatoare, expediase, în numele concetățenilor loiali ai împăratului, o scrisoare oficială de protest pe adresa prefecturii din Timboroa. Susținea în ea că drepturile și

moștenirea lor culturală ca grup distinct fuseseră știrbite, ignorându-se cei o mie de ani de istorie. Deși vorbea curent ambele limbi, cea nouă fiind utilizată în jurisprudență și în tribunale, doctorul Kalimuni scrisese în limba veche. O epistolă frumos concepută, căci era considerat unul dintre cei mai rafinați ideografi din oraș.

Avocatul Kalimuni și bunicul Mathembei fuseseră foarte apropiați. Prietenia lor își avusese rădăcinile în totala neputință a celor doi de a cădea de acord asupra vreunui subiect. În timpul interminabilelor jocuri de *fili,* sub umbrarul Ceainăriei Florilor Celeste, discutau în contradictoriu despre doctrinele Proclamatorilor și Confesorilor, despre imperialism și naționalism, despre tehnologia organică și cea anorganică. Vehemența disputelor îl adusese deseori pe Murangeringi, proprietarul localului, pe punctul de a chema poliția de la Tetsenok pentru restabilirea liniștii în piața de sticlă din Chepsenyt. Odată se certaseră până târziu în noapte, sub cerul spuzit de stele, cu mult după ce scaunele se pliaseră în poziția de somn, iar umbrarul se retrăsese. Motivul controversei îl constituise culoarea unui câine-iute care se scutura de paraziți de cealaltă parte a pieței. Vorbiseră bineînțeles în limba veche, pentru că aceea era limba disputelor și a glumelor. După trecerea Noilor Botezători până și cuvântul „câine-iute" fusese redus la niște sunete fără niciun înțeles.

Fiind Confesor, bunicul Mathembei nu putea apela la legile și la organele guvernamentale cu aceeași ușurință ca Proclamatorul Kalimuni. În orice caz, își avusese rolul său în protestul împotriva Noilor Botezători, angajându-se într-un boicot al cuvintelor. Refuzase să folosească numele noi puse de către lingviștii împăratului. Arătatul cu degetul, înclinarea capului, ridicatul din umeri, câte o indicație vagă despre „ăla de colo", „ăsta de-aici", „lucrul acela", erau tot ce-și îngăduise să facă. Oamenii fuseseră reduși la niște mormăieli monosilabice: membrii familiei, prietenii vechi de ani și ani… pur și simplu mormăieli. Cartiere întregi din oraș, prefectura, națiunea și umanitatea, deveniseră o clătinare din cap, ce voia să însemne *într-acolo.* Scuipa silabele de parcă ar fi avut numai mizerii și cenușă pe limbă.

Mathembe se simțise solidară cu bunicul ei în această privință. Tăcerea lui nu fusese totală, ca a ei, dar reprezentase o punte de legătură între cei doi. Deveniseră elocvenți prin tăcere. Chiar și atunci când ajunsese evident pentru toți că sfârșitul bătrânului era aproape, că venise timpul să se alăture strămoșilor și să pătrundă în Visare, bunicul refuzase cu obstinație să permită cuvintelor pângărite de împăratul-de-dincolo-de-ape să-i poposească pe buze. Îl convocase pe avocatul Kalimuni și-i ceruse, prin mormăieli și indicații generale, să întocmească un testament prin care să i se acorde fiecăruia partea cuvenită, fără să le fie pomenite numele. Se transformase astfel într-o

figură legendară. Orașul ajunsese să-l știe drept omul care se autocondamnase la moarte prin tăcere, deși, după cum îi mărturisise el Mathembei, „Nimeni n-a murit vreodată de insuficiență verbală. Altfel tu, nepoată, te-ai fi stins de mult. Nu, ai dreptate. Niciodată să nu vorbești. Ăsta-i protestul cel mai nobil și mai înălțător.”

Sosiseră apoi cei de la Casa Capetelor, cu măștile lor rituale și aparatele organice pentru prepararea și conectarea capului la sistemele de sprijin și transport, care urmau să-l depună în Dumbrava Strămoșilor. Până în cea din urmă clipă, bătrânul refuzase să-i spună Mathembei pe nume. Iar când simțise că moartea venea spre el ca un val rece, strigase ce-i drept după ajutor, după cineva care să-i stea aproape, deși știa că trecerea în Visare trebuie făcută de unul singur, strigase deci, dar „fiule”, „noră”, „nepoată”.

După ce capul fusese altoit pe arborele familiei Fileli, multă lume venise să-l felicite pentru protestul său susținut până în clipa morții. Dar capul nu dăduse niciun semn că i-ar fi recunoscut. Oamenii se îndepărtaseră tăcuți și respectuoși. Bănuiau că se afla în legătură cu strămoșii din Visare, prin acea uriașă rețea de rădăcini și sinapse aflată în temelia tărâmului în care îi pătrunsese conștiința.

Dar capul bunicului nu făcea nimic din toate acestea. Își continua pur și simplu protestul început în timpul vieții. N-ar fi putut accepta laudele și banalitățile celor care îl ridicau în slăvi doar pentru că ei înșiși nu avuseseră curajul să facă același lucru. Rămase surd la cuvintele lor. Nici chiar pe avocatul Kalimuni nu-l recunoscu atunci când acesta veni să-l vadă, deși gestul fusese o îndrăzneală din partea lui. Dacă mijlocitorul mormântului sfânt ar fi aflat că se dusese în păgâna Dumbravă a Strămoșilor, l-ar fi supus oprobiului coreligionarilor săi și, foarte probabil, aceștia l-ar fi ocolit. Proclamatorii susțineau că în clipa morții se contopesc cu făptura lui Dumnezeu. Mathembe le admira încrederea. Visarea poate că nu constituia raiul promis, dar reprezenta oricum o formă de nemurire și nici nu cerea dovezi exagerate de credință.

Singurul vizitator care se bucura de o fărâmă de recunoaștere era Mathembe. Se stabilise între ei o legătură mult mai profundă în moarte decât în timpul vieții. Drumurile la Dumbrava Strămoșilor deveniră o regulă zilnică pentru ea. Odată cu lăsarea nopții, când tăcerea punea stăpânire pe pădure, iar biogloburile începeau să se aprindă, Mathembe se strecura pe poarta Dumbrăvii și pătrundea în penumbra de sub arborii uriași. Trunchiurile noduroase, răsucite, înnodate, de culoarea cărbunelui, aveau înălțimi de câte douăzeci, treizeci, patruzeci de metri, iar coroanele lor se arcuiau, formând baldachine de ramuri și frunze roșii. Strămoșii morți aruncau umbre întunecate. Fiecare nod, fiecare contorsiune, fiecare inel, reprezenta un suflet, un cap vechi de zece, de o sută, de o mie de ani, absorbit în

carnea copacului. Dacă unele aduceau cu o figură omenească, se întâmpla pentru că asta și erau: buze, nasuri, ochi de lemn, cu barbă și păr din frunze roșii. O metamorfoză lentă de la viața cărnii la viața vegetală. Printre umbrele adânci dintre coloanele de lemn licăreau vasele cu bioluminescenți, oferite alături de fructe și vin ca ofrandă Visătorilor, drept mulțumire pentru profețiile făcute. Sufletele morților zburau în deplină libertate prin matricea neurală a rădăcinilor și aveau acces la o uriașă cantitate de informații. Uneori puteau fi înduplecați să lumineze cu înțelepciunea lor problemele ce-i frământau pe cei rămași în viață. Uneori. Cel mai adesea însă, răposații preferau să păstreze tăcerea, concentrându-se asupra comunicării absolute cu Visarea, asupra extazului de a fi simultan totul și nimic, pretutindeni și nicăieri. Morții își apărau existența inexistentă cu încăpățânare și erau ostili rugăminților de a se ocupa de enigme a căror descifrare se reducea la punerea în practică a bunului-simț. Din acest motiv morții erau, în credința populară, o adunătură de țâfnoși.

Mathembe mergea printre coloanele acoperite cu mușchi, ce străluceau din firidele lor ca o mie de steluțe bioluminescente. Bețișoarele de rugăciune, fiecare având înfipt în vârf o hârtiuță cu o rugăminte, se legănau în bătaia vântului și-și șopteau mesajele către sufletele celor morți. Odată cu lăsarea serii, trebuia să fii atent la bețișoarele lungi și subțiri. Cu un anotimp în urmă, o bătrână care venise să-și apostrofeze soțul pentru că, în egoismul lui, o lăsase singură, se împiedicase de ele și medicii fuseseră nevoiți să-i facă un transplant de ochi. Femeia murise în scurtă vreme. Rugămintea, se pare, i se îndeplinise.

Mathembe se strecură printre bețișoare. Capetele pe jumătate lignificate își rostogoleau ochii, urmărind-o cu privirea. Rămase întredeschise pentru totdeauna, limbile acoperite de mușchi verde articulau silabe mute.

Capul bunicului era situat în partea cea mai de jos a trunchiului care trimisese sufletele a două sute de generații de Fileli în Visare. Protuberanţa de deasupra lui, păstrând încă urmele unui chip, era bunica Mathembei. Trecerea ei în Visare fusese rapidă și binecuvântată. Bunicul îi spusese fetei că o căutase multă vreme printre rădăcinile și fibrele matricei, dar degeaba. Îl frământa întrebarea dacă nu cumva își mutase spiritul pe una dintre Navele Sfinte – rareori, acestea pătrundeau în spațiul lor planetar – lăsându-și gândul să zboare liber prin univers, către Lumile-Fiice. Ar fi fost pentru el o mare suferință ca la singurătatea morții să se adauge și cea a Visării.

Mathembe venea zilnic să-i aducă vești bunicului despre cum pășea prin istorie orașul lor. Fapte importante și nimicuri, amănunte care

alcătuiesc de obicei o istorie. Cum profesorilor din oraș li se făcuseră implanturi de limbă nouă, iar cunoștințele astfel dobândite trebuiau să fie împărțite tuturor copiilor de vârstă școlară și adulților doritori. Cum proprietarilor de magazine și cafenele li se ordonase să expună cât mai la vedere portretul împăratului în ținută oficială. Cum mama ei se temea ca nu cumva Hradu să cadă sub influența nesănătoasă a unei bande de băieți mai mari decât el. Nu pentru că l-ar fi tiranizat – lucru inevitabil între băieți – sau că l-ar fi umilit prin virilitatea lor, așa cum obișnuiesc adolescenții, ci pentru că l-ar fi putut determina să se alăture Băieților Fantomă, o organizație destul de respectabilă pe vremea ei și a soțului, transformată însă între timp într-o cale ce ducea direct la Războinicii Destinului. Îi mai povestea cum bărbații și femeile care se autointitulaseră Războinicii Destinului juraseră să-i gonească pe soldații împăratului dincolo de apa cea întinsă, înapoi în Orașul de Jad, așa încât ținutul aflat de atâta vreme sub stăpânirea lor să devină o țară liberă. Îi spunea totul despre existența celor vii. Mathembe credea că înțelege ceva din singurătatea morților, pentru că pătrunsese sensul cuvântului *despărțire*.

Fata bătu din palme. Un sunet neașteptat, aproape șocant în liniștea sfântă a Dumbrăvii. Capetele ultimilor aduși se treziră, consternate. Văzând însă că nu era decât fata cea ciudată și necioplită, se întoarseră la visarea lor.

– Nu-i băga în seamă, spuse bunicul. Niște plicticoși, toți. Nici nu-i poți convinge să joace corect *fili*. Cad mereu în visare și uită mișcările. Niciunul nu se compară cu avocatul Kalimuni, așa Proclamator și stângaci cum este. Așadar, nepoată, ce s-a mai întâmplat în păcătoasa voastră de lume?

Iar ea îi spuse. Îi povesti despre familia Rajav și fragmentele de casă alergând înnebunite pe străzi; despre transportoarele blindate și soldații împăratului, cu pletele lor decolorate, strânse la spate și muzica ascultată de ei când mergeau la război; despre împușcături și despre oamenii adunați în Piața Copacului Primordial ca să audă ce aveau de zis capetele rebelilor morți. Îi relată despre toate acestea. Nu cu ajutorul cuvintelor, căci Mathembe nu voia să vorbească. Folosea un mijloc de comunicare mai profund și mai deslușit decât limbajul: cel al trupului – prin mimică, dans, expresii hazlii ale feței, prin priviri, atitudini și gesturi. Îi povestea astfel în limba ei, singura pe care o utiliza. Părea stângace, deschisă interpretărilor greșite atunci când îi judecai separat elementele componente, dar redată de o tânără fată în umbrele întunecate ale străмoșilor, devenea ceva cu mult mai sugestiv decât părțile ce-o alcătuiau. Era mai expresivă, mai clară, mai curgătoare și mai grațioasă, depășind sfera cuvintelor și transformându-se într-un alt fel de tăcere. Mișcarea care transcede mișcării și se întrupează într-o nouă modalitate de nemișcare.

Mathembe se opri. Ceva se clintise în întuneric, printre copacii strămoșilor. Fata culese de jos un bulgăre. Atotcunoscătorii pretindeau că nu exista regiune a țării în care să nu se găsească îngropate fragmente ale pavajului de sticlă, dovadă a continuității civilizației biotehnologice. Mathembe cântări în mână bucățile grele, rotunde, de pavaj. Putea să arunce departe, cu forță, mai departe decât oricare dintre prietenii lui Hradu.

Din nou mișcă ceva. Se auzi foșnetul vegetației răscolite. Apoi sunetul se apropie și împreună cu el mirosul. Mathembe adulmecă aerul, împietrită de senzația aceea atât de familiară, încât nu o putu recunoaște.

Când se întâmplă asemenea lucruri, se întâmplă dintr-odată. Un zvâcnet, un freamăt și un chip răsări printre crengile unui copac, holbându-se la ea de la mai puțin de douăzeci de metri depărtare. Mathembe strigă fără cuvinte.

Nu era omenesc chipul. Triunghiurile dominau alcătuirea: ochi triunghiulari, o gură ca un triunghi răsturnat, găuri triunghiulare în loc de nări, uriașe urechi triunghiulare. Toate pe o față lungă, subțire și de asemeni triunghiulară. O mască.

Mathembe aruncă bulgării cu un strigăt de furie, dar arătarea se dovedi mai rapidă decât ea. Dispăru imediat, călcând cu zgomot peste rădăcini și bețișoare de rugăciune. Capul bunicului o petrecu cu un șuvoi de blesteme și sudălmi.

Nu fusese o mască obișnuită, din acelea făcute de copii pentru serbările lor. Mathembe văzuse ceva asemănător la unul dintre festivalurile semi-elegante, la care tinerii parodiau icoanele Sfinților Ykondé. Treceau pe la ușile și ferestrele Confesorilor și erau răsplătiți cu vin. Deci o mască *pneuma* a Băieților Fantomă. În ciuda faptului că avea brațul mai puternic decât oricare dintre puștii de pe strada Cincisprezece, Mathembe nu se mai simțea în siguranță în Dumbrava Strămoșilor. Atmosfera de umbră și mister fusese tulburată de spiritul agresiv, sexual, al măștii *pneuma.*

Astfel de măști nu erau primejdioase în sine. Până în clipa în care le purtai nu erau decât niște bucăți amorfe, flasce, de carne. După aceea însă, biocircuitul integrat al măștii îți prelua sentimentul predominant, îl amplifica și-și modela forma și culoarea după el. Unele dintre ele prezentau glande secretoare de feromoni. Aceasta explica mirosul atât de familiar și totuși de nerecunoscut la început. Iar cei care le purtau puteau deveni periculoși atunci când circuitul retransmitea purtătorului sentimentul amplificat printr-un orificiu de autoîntărire. Dacă mascatul era unul dintre Băieții Fantomă, care se considerau imuni, invulnerabili și infailibili datorită unui spirit ocrotitor, atunci situația căpăta un aspect deloc liniștitor.

Oare de cât timp o urmărea? De zile întregi? De săptămâni? Simți

deodată înțepăturile insectelor care se târau pe ea. Furioasă, dar neputincioasă în furia ei, azvârli un bulgăre de sticlă în întuneric, spre locul unde străluceau palid luminițele-ofrandă. Apoi altul și altul. Nici surprinsă în cele mai intime momente ale vieții ei de femeie nu s-ar fi simțit mai pângărită.

În după-amiaza următoare, prietenii lui Hradu veniră să-l ia la activitatea lor obișnuită, aceea de a lenevi pe la colțuri de stradă. Mathembe îi goni cu pietre și balegi uscate culese din țarcul trucșilor.

E ziua sfântă. Pe întuneric, înainte de răsăritul soarelui, bătrânul Jashar Cantor urcă cele o sută două trepte ale turnului. O sută două trepte, fiecare învăluită în beznă. Fiecare treaptă o socotește o rugăciune, iar turnul o parabolă a drumului său zilnic către cer. Probabil că a ajuns deja la jumătatea distanței. La apariția primei raze de soare, Jashar își încordează mușchii îmbătrâniți și lovește cu ciocanul greu, de lemn, în gongul metalic, cu o ușurință înșelătoare, rezultat al unei îndelungate practici. Când lumina zilei prinde a coborî deasupra pădurilor din jurul orașului, vocea lui plutește, împreună cu bătăile gongului, peste acoperișurile și copacii din Chepsenyt. Bineînțeles că sunt și alți cântăreți în comunitate, chiar mai puternici decât Jashar, dar niciunul nu posedă sonoritățile grave ale glasului său. O voce îngerească, se șoptește în taină. Doctrina Proclamatoare nu admite existența îngerilor, a sfinților sau a martirilor. Fiecare credincios îi cuprinde în sine pe toți aceștia, ajungând în cele din urmă o părticică din Dumnezeu, prin contopirea cu El.

În lumina zilei, care crește în intensitate clipă de clipă, două siluete întunecate survolează pădurea. Stau la pândă. Jashar nu le vede. El cântă milostenia și divinitatea lui Dumnezeu. Lumina ce se pogoară peste lumea reală nu înseamnă nimic în comparație cu intensitatea strălucirii Domnului.

Elicopterele se întorc, iau altitudine, își înclină boturile și se îndepărtează în mare viteză pe deasupra pădurii.

În casele lor de la capătul de sus al orașului, Proclamatorii se pregătesc pentru o nouă zi. De fapt preparativele se sfârșesc încă înainte de ivirea zorilor. Așa prevede ritualul. Copiii plâng de foame. Și acest lucru face parte din codul religios Proclamator: să flămânzească de la apusul soarelui până a doua zi, la întoarcerea de la templu. Cel puțin așa ar trebui să facă. „Haideți, copii, grăbiți-vă, întârziem. O, dar poate că Dumnezeu n-o să bage de seamă un singur biscuit! Dă-i drumul! Nu-i spune tu mamei tale ce și cum să facă. Ți-ai luat pălăria? Neesa, ai văzut pălăria lui Ajad? Haide, dă-i-o înapoi! Așa… sunteți gata de plecare?”

Și încep să iasă din case cu capetele respectuos acoperite, conduși spre templu de vocea și gongul care răsună împreună deasupra

străzilor de sticlă. În casa sa de la capătul de jos al orașului, Dr. Kalimuni desface Cartea Mărturiilor de după urechi, își desprinde cititorul fixat pe tâmpla dreaptă și se ridică în întâmpinarea chemării lui Jashar. Repede, repede, iute, iute. Lajmee, paznicul templului, se grăbește să șteargă cu apă și săpun figura schițată grosolan pe ușa principală, înainte de sosirea credincioșilor. Privirile lor ar fi murdărite de imaginea unui om tronând la intrarea în templu. Se pare însă că Lajmee poate să facă acest lucru fără să-și întineze ochii la vederea ei. Confesorii sunt de vină… Nimic de făcut. Se cred deștepți și cu haz…

Întotdeauna se găsește cineva care să întârzie, să intre în goană pe ușă lăsând-o apoi deschisă, cu pălăria turtită pe creștet, târând unul, doi, trei, patru copii după el. Întotdeauna aceeași persoană. Gongul și vocea își pot încheia acum cântecul. Jashar coboară cele o sută două trepte. Oamenii sunt adunați și îngenunchează înaintea lui Dumnezeu. Bărbații scot la iveală Cărțile Mărturiilor din casetele lor, le agață după urechi sau, dacă au vechi modele familiale, le țin în poală și își fixează cititoarele pe tâmple. Așteaptă inspirația divină cu ochii închiși, așa că numai femeile și copiii pot vedea că toți seamănă între ei, cu cotul stâng sprijinit de șold, cu arătătorul aceleiași mâini lipit meditativ de buze. Așteaptă revelația, în timp ce mesajul scripturilor le pătrunde în lobii frontali. Copiii se distrează cu jocuri vizuale. Se gândesc la masa de prânz. Femeile le spun să se astâmpere, dar ce țânc s-a cumințit vreodată doar ca urmare a unui avertisment? Și ele se gândesc la mâncare. Și la sex. Și la lucrurile pe care le face doamna Anjalati de vizavi. La haine noi pentru copii. Oare toți sunt în siguranță când coboară spre templu la ora de religie, cu copiii aceia ai Confesorilor mișunând pe acolo? O mie și unul de gânduri. Toate în tăcere și sub oblăduirea Domnului.

Apar pe neașteptate. Atât de rapid se petrece totul, încât sosirea lor precede zgomotul pe care îl fac. Toată lumea își îndreaptă privirea spre cer să vadă cele două elicoptere negre ce se rotesc cu zgomot asurzitor. Huruitul motoarelor izbindu-se de pereții templului sună ca o tobă. Curenții de aer produși de elice ridică praful măturat cu grijă în nori compacți, sufocanți, aruncă și rostogolesc în drum pălăriile.

Chiar n-au niciun fel de respect? Elicopterele sunt ale împăratului. Proclamator ca și noi. Crezi? Îți spun, cei-de-dincolo-de-ape nu fac nicio diferență. Se uită la noi, se uită la Confesori și tot ceea ce văd este *o adunătură de oameni de carne.* Așa ne spun ei, *oameni de carne.* Dar de ce or fi zburând pe aici într-o astfel de zi sfântă? Din motive de securitate. În numele securității totul devine în egală măsură sacru și nelegiuit. În orice caz, nu sunt adevărați Proclamatori, ca noi. Numai cu numele sunt, credința nu înseamnă nimic pentru ei. Doar un nume. N-au avut de îndurat proba focului și a nenorocirilor. În prezența lui

Dumnezeu nu dai buzna, scuzându-te că ești prea ocupat, ai atâtea de rezolvat, îți pare rău. N-ai face una ca asta în fața împăratului, nu-i așa? Trebuie să respecte anumite limite, e nevoie de disciplină, neclintire și liniște adâncă. Nemișcarea. Tăcerea. Pacea. Lasă-ți eul să se umple de prezența lui Dumnezeu, lasă cuvântul Cărții Martorilor să plutească deasupra creștetului tău până când mâna binecuvântată a Domnului se va opri asupra unui cânt anume și te va îndemna să-l împărtășești cu frații și surorile tale. Tăcere, nemișcare, pace. O prezență te atinge, un cântec se înalță în aerul prin care raze aurii de lumină dansează feeric.

O, Doamne, de data asta ce mai e?

Voci. O conversație animată. Voci de bărbați, de femei, glasuri ascuțite de copii. De ce a trebuit să se oprească tocmai în dreptul templului? Și de ce, deși vorbesc tare, nu se poate înțelege niciun cuvânt? Îți încordezi auzul ca să asculți, iar în final descoperi că ceea ce auzi nu este vocea lui Dumnezeu, ci tot cele de afară. Râsul de argint al femeilor. Râsul adânc, de bronz, al bărbaților. Muzica de la radio. Aplauzele, tropăitul picioarelor, melodiile femeilor, cunoscute parcă dintotdeauna. Lipăitul picioarelor de copii pe pavajul de sticlă, vocile ascuțite și stângace ale adolescenților. Zgomot de roți: sunt trucși adunați afară. Sunteți gata? Suntem. Ați înțeles? Am înțeles.

Arde-v-ar Cel de Sus, Confesori blestemați! Pentru erezia voastră, pentru superstițiile, pentru refuzul vostru încăpățânat de a trece la adevărata credință, pentru spiritele voastre îndărătnice, pentru obiceiurile voastre desuete, pentru ofensele de tot felul pe care le aduceți aleșilor Domnului, dar mai ales, lucrul cel mai de neiertat, pentru că râdeți, vorbiți, tropăiți și aplaudați atunci când noi suntem în templu și păstrăm liniștea premergătoare cuvântului lui Dumnezeu.

Urma să aibă loc o vânătoare de trucși. Tatăl Mathembei și alți câțiva crescători din oraș organizaseră totul. Oricând se putea găsi în pădurile din jurul Chepsenytului un mare număr de trucși sălbatici. Unii dintre ei, destinați sacrificării, scăpaseră împotriva tuturor așteptărilor. Altora li se aprinsese o scânteie de rațiune în rudimentarele lor creiere, reușind să spargă condiționările. În fine, mai erau urmașii celor sălbăticiți cu generații în urmă. Oricum, indiferent de descendența lor, crescătorii îi prețuiau pentru vigoare, specifică hibrizilor, și pentru puritatea genetică pe care le-o conferea sălbăticia. Calități folositoare rasei domestice degenerate. În plus se înregistraseră plângeri din partea proprietarilor de pământuri scăpătați, precum că exemplare turbate, după ce devastaseră terenurile de la liziera pădurii, începuseră să se năpustească asupra grădinilor și plantațiilor lor. Trucșii transformau hrana vegetală direct în energie musculară. Grupuri numeroase distruseseră complet suprafețe importante de pădure în numai câteva zile. Circulau deja

legende care spuneau că trucșii aduseseră năpasta foametei asupra unor orașe, devorând totul în cale: grădini, copaci, case, chiar oameni. Tatăl Mathembei tratase întotdeauna acest gen de povești cu scepticismul profesionistului.

– Uitați-vă, le spusese el micuților Mathembe și Hradu ducându-i la țarcuri. Ei metabolizează zaharurile complexe. Nu există nicio posibilitate ca un trux să mănânce o ființă omenească. Se hrănesc cu fructe, plante și sirop de mech. Probabil că noi am fi o otravă pentru ei. Și apoi, n-au dinți.

Cu sau fără dinți, chiar și o familie puțin numeroasă de trucși îi putea aduce în pragul ruinei pe micii proprietari din Chepsenyt, silindu-i să facă împrumuturi uriașe la băncile comerciale sau să trăiască de azi pe mâine din furat. Disperați, apelaseră la domnul Fileli, care la rându-i vorbise cu ceilalți crescători și aranjaseră vânătoarea, până în cele mai mici amănunte, într-o cafenea din oraș, cinstind înțelegerea cu vin și prăjituri. Mai mult vin decât prăjituri.

De-abia în ziua hotărâtă, când lumea se strânsese cu sticle de vin, termosuri cu maté și hrană rece, și-au adus aminte că era ziua sfântă a Proclamatorilor și ca urmare Nasmir Jhirabha, unul dintre cei mai renumiți crescători din tot ținutul Timboroa, nu putea participa. În orice caz, zi sfântă sau nu, Nasmir Jhirabha veni în binecunoscutele-i cizme și în jacheta lui cu multe buzunare, arborând un zâmbet larg pe fața-i bărboasă și purtând un aparat de emisie-recepție atârnat de încheietura uriașă. Fără îndoială că avea să fie blamat în fața întregii comunități Proclamatoare. Dar Dumnezeu putea aștepta, trucșii nu.

Primii care porniră au fost alergătorii. Această misiune de onoare se acorda numai celor mai tineri și mai agili. Sarcina lor era să fugă pe lângă trucși și să le arunce în spate un dispozitiv de dirijare. Fiecare alergător purta un astfel de aparat, ale cărui circuite organice, atunci când erau amplasate corect, transmiteau halucinații sistemului nervos primitiv al trucșilor, obligându-i să se oprească, năuciți. Când se speriau, trucșii puteau atinge viteze uluitoare, chiar și în desișul pădurii. Prinderea unui trux reprezenta deci ceva într-adevăr deosebit, care făcea impresie bună unei fete, ba chiar și unui băiat.

Crescătorii înșiși, împreună cu membrii vârstnici și mai puțin agili, îi urmau pe tineri într-un ritm domol, ducând cu ei dispozitivele pentru însemnarea și controlul prăzii. În spatele lor veneau cei mai bătrâni și copiii, ei având sarcina de a așterne mesele în luminișurile special rânduite pentru asemenea ocazii încă de pe timpul Valului Verde.

Trecuse multă vreme de la ultima vânătoare de trucși din Chepsenyt. Atunci Mathembe dorise să-și însoțească tatăl, dar el îi spusese că era prea mică, trebuia să meargă cu bunica și bunicul pe truxul roșu și să dea o mână de ajutor la pregătirea mesei. Fetița îi

văzuse pe alergători sărind, făcând ocoluri și fluierând și-și dorise să se fi putut duce cu ei. *Data viitoare!* îi promisese tatăl. *Când vei mai crește!* Clipa aceea sosise. Avea la ea circuitele de anihilare a voinței trucșilor, iar un aparat de emisie-recepție îi atârna de gât, prins cu o curelușă. Își legase strâns șireturile încălțămintei speciale și se alăturase grupului de fete și băieți aleși ca alergători. Tinerii se distrau, încercând să se lovească între ei cu dispozitivele de capturare. Circuitele organice puteau produce șocuri sinestezice dacă-și nimereau ținta: mirosul de albastru și culoarea frigului și sunetul luminii. Se auzeau pocnituri, strigăte și râsete. Nasmir Jhirabha țipă la ei să înceteze cu joaca. Băieții îl luară în râs, pentru că era Proclamator. Când o văzură pe Mathembe cu pantofii speciali, pantalonii și radio-emițătorul atârnat de gât, făcură haz și pe seama ei.

– Hei, ia explică-ne cum vei anunța că ai găsit un trux, presupunând bineînțeles că se va întâmpla așa ceva?

Mathembe dădu din umeri într-un mod care vorbea de la sine și ridică spre buze, cu un gest disprețuitor, un al doilea obiect legat cu o curelușă de gât: o ocarină în formă de pasăre. Cântă câteva note, iar băieții se opriră din râs, pentru că ceea ce cântase ea imita la perfecție sunetul pe care îl scotea pădurea într-o anumită porțiune a ei, acolo unde se înălțau doi copaci enormi, într-un pâlc de arbori de carne. Putea să imite cu fluierașul de argilă zgomotele oricărei zone a pădurii. Pentru oricine ar fi captat la radio-emițător semnalul ei, ar fi fost doar o chestiune de metri să determine poziția truxului și să-l prindă.

Tatăl Mathembei și ceilalți crescători se uitară împrejur să vadă dacă sosise toată lumea. Alergătorii începuseră să se agite și să se îmbrâncească pentru locurile cele mai bune. Ca întotdeauna, băieții căutau să ajungă cât mai în față, nutrind convingerea statornică, dar greșită, că sunt mai grozavi decât fetele. Crescătorii ținură un scurt sfat, după care aprobară din cap. Nasmir Jhirabha strigă:

– E-n ordine, s-o luăm din loc!

Sărind, făcând haz și scoțând tot felul de sunete sălbatice, exuberante, alergătorii străbătură orezăriile și grădinile, ocoliră tufele de fermentatori de vin și de salvie în jurul cărora roiau muștele. Grădinarii-organici fugiră din calea lor, agitându-și trupurile țipător colorate și fluturându-și brațele ca niște bețe. Tinerii din Chepsenyt trecură ca vântul printre ei, mai departe, mai departe, către adâncul pădurii.

Mathembe alerga singură, așa cum dorise. Băieții erau plictisitori, căci fiecare dintre ei avea ideea fixă de a-i întrece în bărbăție pe ceilalți. Fetele alergau, ce-i drept, mai încet, dar discuțiile lor despre băieți erau în egală măsură plictisitoare. Fusese ușor pentru Mathembe să se strecoare printre copaci și să se piardă de ei, perimetrul de

acțiune al alergătorilor începând să se extindă. Ca întotdeauna, se simțea cel mai bine singură. Nu pentru că ar fi speriat-o compania celorlalți, așa cum stăteau lucrurile cu adevărații singuratici, ci pentru că prezența lor nu-i spunea nimic. Se mulțumise întotdeauna să aibă o mulțime de cunoștințe, dar niciun prieten apropiat. Singurătatea era religia căreia i se dedicase. Prezența altora ar fi înăbușit spiritualitatea ei naivă. Atunci când se cufunda în imensitatea pădurii, Mathembe trecea într-o stare de grație, de uitare de sine. În timpul acestor scurte momente de încărcare a bateriilor devenea conștientă de faptul că era o sclipire trecătoare de rațiune mișcându-se cu o viteză ametitoare printre copacii neclintiți. Ieșise din învelișul ei material și se contopise cu ființa pădurii. Simțea că dacă ar fi izbutit să dea rațiunii ei un ultim impuls, o graniță tainică ar fi fost trecută, iar ea ar fi putut percepe totul deodată: alergătorii împrăștiați printre copaci, trucșii și urmăritorii lor, bătrânii ce râdeau și dansau, terminând pregătirile în luminișurile pădurii.

Oare asta să fie moartea? Asta-i Visarea? Dobândirea științei de sine a copacilor?

Mathembe trecuse de zonele în care biotextura umană coexista cu vegetația de tip primar și se afundase în desișul pădurii. Arborii se înălțau cu treizeci, patruzeci, cincizeci de metri deasupra nivelului pădurii, înainte de a se răsfrânge într-un baldachin de frunze întunecate. Nicio rază de lumină nu putea străpunge desișul. Mathembe alerga într-un întuneric aproape total, sărind peste încrengăturile hexagonale de licheni. Ici o ciupercă parazită pusese stăpânire pe rădăcinile unui copac, colo biogloburi luminescente, cât ea de mari, aruncau sclipiri verzi, dincolo o colonie de corali de pământ se dezvoltase sub forma unor spirale și turnuri de zeci și zeci de metri înălțime. Mathembe ocoli un ghemotoc de rădăcini și liane. Șiraguri de corzi acoperite cu mușchi atârnau în întuneric, iar de ele se lipiseră niște baloane fotosintetice ce se legănau ușor. Dincolo de vrejurile cu care filtrau bacteriile din aer se întrezăreau ciorchini de mici sfere asemeni unor fructe coapte, care urmau să se desprindă în curând și să zboare printre ramurile arborilor, până când își vor fi găsit un loc potrivit în care să se fixeze. Dinspre baldachinul de frunze se auzea un neîntrerupt foșnet: erau ființele care ocupau nivelul de sus al pădurii, ducându-și viața în întuneric și tăcere. Mathembe continuă să fugă. Simțea că ar fi fost în stare să alerge la nesfârșit pe tărâmul acela întunecat și muzical. Renunțase pentru un timp la eul ei, primind în schimb o nouă identitate, un nou fel de a fi, un nou spirit. Doctrina Proclamatoare, potrivit căreia oamenii se pot uni cu Dumnezeu dincolo de limitele timpului și spațiului, îi apărea acum într-o lumină diferită. Să renunți la aspectele minore ca să te înalți la nivelul preocupărilor majore – putea să înțeleagă așa ceva. Dar cât de

scump plătită este această eliberare din frâiele *mai micului,* care nu renunță deloc ușor la ceea ce crede că-i aparține.

Uitase de mult de trucși, de emițător, de dispozitivul de anihilare a voinței acestora.

Unele percepții se strecoară încet către tine, treptat. O acumulare gradată de informații, până când între o clipă și cealaltă *știi.* Un întuneric și mai adânc în bezna profundă a pădurii. O anumită regularitate în amestecul de șuierături și zgomote îndepărtate. Un anumit model în entropia care o imită pe cea din interiorul tău. Și dintr-odată devii conștient de faptul că nu mai ești singur. Există acum un altul care aleargă cu tine, te urmărește pas cu pas, nu rămâne în urmă, nu ți-o ia înainte, te însoțește printre copaci. Te oprești, încerci să ciulești urechea dincolo de zgomotul respirației tale și de bătăile ca de ciocan ale inimii. Nu se aude însă nimic, în afară de sunetul pădurii, care-și murmură sieși o rugăciune incoerentă. Începi din nou să alergi. Te uiți peste umăr, arunci doar o privire. Nu cumva zărești ceva care se mișcă, depășind cu numai o fracțiune de secundă perfecta sincronizare cu tine? Ceva? Cineva?

Alergi, dar nu mai este același lucru. Nu mai există patima înaltă și sfântă. Nici urmă de foc divin. Au fost întinate. Murdărite. Ca în povestea omului din Kapsabet, a cărui nevastă fusese necinstită de tâlhari. Nu o iubea mai puțin, ba din contră, dar nu mai era același lucru.

Odată ce l-ai văzut, odată ce l-ai perceput, odată ce invizibilul a devenit vizibil, nu se mai poate ascunde de tine.

Copacii se înălțau trunchi lângă trunchi, impresionanți prin înălțimea lor. Pantofii Mathembei alunecau pe frunzele umede, care acopereau straturile hexagonale de licheni din poiană. Fata se opri brusc. Se ghemui în spatele unor rădăcini împletite și-și duse la buze ocarina. Nu știa cât de departe ajunsese, nu știa dacă semnalele micuței păsări organice mai puteau fi auzite.

Acel ceva se apropia licărind, strecurându-se în afara umbrei copacilor, mișcându-se în zig-zag, din ce în ce mai aproape, ivindu-se când și când din ascunzătorile provizorii. Un scurt strigăt, ca de pasăre, se desprinse de pe buzele Mathembei când în fața ochilor îi apăru un chip de înger. Ciudățenia măștii, liniile ascuțite, triunghiulare, ale acelei măști *pneuma* o surprinseră iarăși. Duse la buze ocarina. Vocea băiatului, puțin spartă și nesigură, sună caraghios din spatele trăsăturilor sugerând orgoliu ale măștii.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. O dau jos, dacă vrei.

Apoi, amintindu-și că ea nu-i putea răspunde:

– Vrei?

Ea confirmă din cap.

Fața băiatului, copilăroasă și înroșită de efort, apăru din spatele

trăsăturilor agresive ale măștii. Se așeză la rădăcina unui copac. Despărțită de spiritul care o anima, masca se înmuie și începu să curgă, iar gura se transformă într-o gaură ce tresărea sub rarele raze de lumină. Canalele sexualității, dorinței și așteptării, se împleteau și se răsuceau printre trunchiurile goale ale arborilor.

– Greu mai ajunge omul să vorbească cu tine! spuse băiatul.

Avea o vârstă nedefinită și Mathembei i se păru că recunoaște în el pe unul dintre băieții care pierdeau vremea pe la mesele cafenelelor sau ducându-se cu trucșii pe terenul părăsit de la capătul străzii Doisprezece.

– Nu voiam decât să-ți vorbesc și m-am gândit că vânătoarea e momentul potrivit. N-am mai alergat niciodată așa. Credeam c-o să-mi dau duhul.

Râse și se lovi ușor cu pumnul în piept, gest prin care o invita să se alăture și ea râsului său.

– Drăguț loc, nu?

Mathembe își dădu seama că băiatului îi era frică de ea. Constatarea o umplu de o bucurie răutăcioasă.

– Drăguț, repetă băiatul, privind în jur. Îți plac astfel de locuri, nu-i așa? Și mie! De fapt, aici mă simt foarte bine. Dumbrava Strămoșilor… și acela e un loc drăguț. Mă duc acolo de multe ori, când vreau să fiu singur. Te-am văzut și pe tine. Te duci des pe-acolo. Bănuiesc că simți nevoia unui loc în care să meditezi și să fii singură. Știi, mulți dintre băieți cred că ești ciudată, caraghioasă și spun tot felul de lucruri despre tine. Nu le repet, pentru că nu sună prea bine. Niște proști. Eu te găsesc drăguță. Te-am văzut în Dumbrava Strămoșilor și ce mi-am zis: *Uite pe cineva de care mi-ar plăcea. Cineva care gândește ca mine.* Nu mă deranjează că nu vorbești, probabil că ai motivele tale să faci asta. Sunt sigur și nici n-am să-ți cer așa ceva. Pe cuvânt, n-am să te silesc să faci ce nu ți place. Așadar… crezi că s-ar putea… te-ar deranja, ți-ar plăcea… ai vrea… pot să îndrăznesc… doar o dată…

Feromonii măștii *pneuma* se răsuceau și se împleteau în tot acest timp, iar el se apropie de ea cu pași mici, măsurați și gura i se deschise. A ei la fel. Când ea își strecură limba între buzele lui, rămase șocat. Nu se așteptase la asta. Nu așa. Ceva nu era în regulă? Apoi ea își ridică tricoul pentru ca el să-i mângâie sânii și el ameți. Avea să moară, desigur. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne. Întinse mâinile spre pieptul ei cu spaimă, cu groază, cu încântare, o Doamne, o Doamne, nu-și putuse imagina vreodată, nu visase niciodată…

În secunda următoare o explozie de halucinații se abătu asupra lui. I se păru că vede îngeri cu gust de albastru, roșu și galben și că aude muzica aripilor care se strâng, se desfac și iar se strâng. Simți că se prăbușește peste învălmășeala de frunze ce acoperea masca topită.

Mathembe își îndesă în punga de la brâu dispozitivul pentru trucși,

își bagă tricoul în pantaloni, își țuguie buzele spre el și o luă la fugă printre copaci, cântând la ocarină o melodie batjocoritoare.

Amețit, umilit, nesigur de tot ceea ce se întâmplase, băiatul simți deodată pe piept un lichid lipicios. Îndepărtă cu degetele o bucată urât mirositoare de carne sintetică. Masca *pneuma* zăcea zdrobită lângă el, din răni curgând un fel de puroi galben.

Bătrânii și copiii așteaptă cu mesele întinse în poiana din adâncul pădurii. Unii țânci par destul de înspăimântați, pentru că sunt înconjurați din toate părțile de copaci. Susțin că arborii îi privesc. *Asta,* spun bătrânii, *e foarte probabil.* Țin în mână sticle de plastic cu vin și clipesc des din ochi. *Uitați-vă cum e așezat pământul, la felul simetric în care au crescut copacii. Legendele spun că pe locul acesta a fost un oraș. Un oraș plin de oameni și de viaţă, dar acum n-au rămas decât copaci. Fețele care par să se vadă în trunchiurile lor sunt ale acelor oameni de demult, care ne măsoară cu privirea de la înălțimea miilor de ani.*

Copiii, înfricoșați cu adevărat, își mijesc ochii, întrebând: *Și ce s-a întâmplat cu ei?*

Iar bătrânii, care n-au altceva mai bun de făcut decât să-i înspăimânte, le răspund: *Dumnezeu le-a distrus orașul! Chiar așa! L-a șters de pe fața pământului, din cauza* (aici se opreau, zâmbind malițios) *copiilor obraznici și răutăcioși care nu iau în seamă spusele celor mai în vârstă.*

Apoi bătrânele încep să-i bombăne, zicându-le să se miște și să pună mâna la treabă și să nu-i mai sperie pe cei mici – *ei, copii, astea sunt doar niște povești inventate, nu au niciun sâmbure de adevăr în ele* – dar sămânța spaimei a fost aruncată și a prins rădăcini.

Tatăl Mathembei arăta mulțumit. Zece trucși, închiși acum într-un țarc a cărui îngrăditură putea provoca șocuri neurale, aveau sigiliul lui. Animalele torceau mulțumite, datorită sentimentului artificial indus. Băieții erau însă dezamăgiți. În ciuda tuturor strigătelor și săriturilor lor, nu dăduseră de urma niciunei prăzi. În schimb fetele radiau de satisfacție, pentru că urmăriseră și anihilaseră treizeci de trucși în timpul vânătorii. Tatăl Mathembei le făcuse cinste cu băutură, iar acum își treceau sticlele de la una la alta. Vinul li se scurgea pe obraji și pe gâturile mlădioase în timp ce își băteau joc de băieți.

Domnul Fileli îi trecu sticla fiicei sale.

– Zece trucși! strigă el, mai mult decât amețit.

Mathembe se bucura pentru el, dar cu coada ochiului îl zări pe băiatul care-i mângâiase sânii, ivindu-se din pădure în mijlocul petrecerii.

– Zece trucși! îi repetă tatăl Mathembei lui Nasmir Jhirabha, fluturând înspre el sticla de vin, ca un reproș prietenesc.

– Oamenii mei nu s-au întors încă, replică Nasmir Jhirabha. Trebuie să-mi mai sosească încă o echipă. Vom vedea atunci.

Într-adevăr, nu după mult timp, se înapoie și ultima grupă, dar ceea ce aducea nu erau trucși. Chiar înainte să-și facă apariția în poiană, Mathembe își dăduse seama după zgomotul pașilor și al crengilor zdrobite sub picioare că vânătorii nu aduceau sălbăticiuni. Pășiră în luminiș, transpirați și surescitați:

– Ia uitați-vă ce-am găsit! Uitați-vă!

Se întorseseră din pădure cu doi tineri, un bărbat și o femeie. Pletele le atârnau răvășite, duhneau a murdărie și a pădure umedă și păreau înfometați, obosiți și hăituiți. Hainele lor aveau culoarea pământului, sau mai degrabă a noroiului și erau îmbibate cu secrețiile copacilor. Dar și așa putură zări cu toții ecusoanele de pe umerii lor, împodobite cu un mănunchi de trifoi. Însemnul Războinicilor Destinului.

– Uitați-vă ce-am găsit. Numai uitați-vă! repetă conducătorul grupului.

Oamenii din Chepsenyt începură să comenteze în șoaptă această apariție la serbarea lor. Tatăl Mathembei îl căuta pe Nasmir Jhirabha, dar uriașul Proclamator se trăsese deoparte, sub pretextul că avea ceva de făcut în țarcul trucșilor.

– Războinici ai Destinului, adăugă cel din fruntea echipei.

Cuvintele fuseseră rostite și nimeni nu putea pretinde că nu le-a auzit.

– Războinici ai Destinului. Sunt urmăriți. De săptămâni întregi se ascund. Elicopterele pe care le-am văzut astăzi, pe ei îi căutau. De săptămâni se ascund în pădure. De săptămâni.

Mulțimea fremătă din nou neliniștită. Atunci un om își croi drum în față. Domnul Kakamega, un fabricant de traicși. Avea în jur de cincizeci de ani și nu se căsătorise încă. Din cauza îndeletnicirii lui, băieții din oraș și el își căutau reciproc compania. Binecunoscut pentru opiniile sale politice, era întotdeauna gata să și le expună, chiar neîntrebat. Făcu câțiva pași și întinse o sticlă cu vin femeii.

– Frumos știu cei din Chepsenyt să-i primească pe străini! Ce oraș ospitalier e acela în care nu se găsește o bucată de pâine și o înghițitură de vin pentru cei rătăciți în pădure! Chepsenytul Călduroasei Întâmpinări! În sfârșit, sunteți bineveniți! Simțiți-vă ca acasă!

Îi conduse pe cei doi tineri către bucatele întinse pe jos și-i invită să ia loc lângă el. Îi îmbie să se înfrupte.

Înfulecau de parcă nu mai văzuseră mâncare de luni întregi. Mâncau cu grijă totuși, fiecare îmbucătură fiind însoțită de o privire aruncată în jur, o privire de om hăituit. Ceilalți se întoarseră la grupurile de rude sau prieteni, încercând să reînvie veselia de la început. Cineva deschise un radio, dar nimic nu mai era ca înainte.

Ziua căpătase un gust acru, ca viile atacate de o muscă parazită, spaima recoltelor. Amarul se revărsase în sufletele lor.

Numai întâmplările cu totul și cu totul excepționale le determinau pe cele două polițiste, Kiminini și Kimilili, să apară pe drumul dinspre Timboroa, în traixul lor, îmbrăcate conform regulamentului, cu șorturi, cizme, mănuși și căști. Nu erau gemene. Cele două femei uriașe nu aveau nici măcar legături de rudenie. De altfel nici nu semănau una cu cealaltă. În afara unei anumite masivități, nu exista niciun punct comun între ele pe plan fizic. Oamenii din prefectura pe care o aveau în grijă le porecliseră Kiminini și Kimilili, pentru că cele două femei care băteau tot timpul drumurile împreună, în traixul lor, învești mântate regulamentar în șorturi, cizme, mănuși și caschete, nu puteau fi decât amante. Prin orașele ținutului mai circula o legendă, susținând că traixul cu trei roți folosit de ele în deplasări ar fi fost alcătuit din trupurile a doi tineri care îndrăzniseră să le facă avansuri. Kiminini și Kimilili, știind să aprecieze impactul acestor povești asupra oamenilor, nu făcuseră nimic ca să le infirme. Cel mai adesea se mulțumeau să-i hărțuiască cu cuvinte bine întoarse pe cei care treceau prin fața cafenelei unde își petreceau timpul. Alteori coborau din legendă și se întrupau în agenți vigilenți. Verificau amănunțit licențele și aprobările de funcționare, urmărind dacă dispozițiile imperiale erau aplicate corect și la zi. Trebuie să se fi întâmplat ceva cu totul deosebit pentru ca ele să renunțe, măcar temporar, la proferarea de insulte la adresa șoferilor de camioane și să-și facă apariția într-un colț uitat de lume ca Chepsenyt.

Problema care se pune când suspectezi un întreg oraș este de unde să începi ancheta. Rămânând fidele propriei legende, își parcară traixul în Piața Copacului Primordial, își aranjară șorturile, cizmele, mănușile și caschetele regulamentare și-și proptiră mâinile în bastoanele electrice. Începură să mărșăluiască printre bătrânii care-și beau ceaiul și jucau *fili* la mesele din cafenea sau sus la bar. Două perechi de mâini înmănușate se rezemară de tejghea.

– Bineînțeles că fiind un cetățean supus împăratului și legilor, ai raporta autorităților orice activitate subversivă de prin împrejurimi.

– Bineînțeles, spuse proprietarul, umplând cu vârf două pahare cu *raqi*.

– Așa ne gândeam și noi.

Două zâmbete se reflectară în vizoarele de afișare a informațiilor.

Întrucât nimeni nu le putuse acuza vreodată de superficialitate în desfășurarea unei cercetări, Kimilili și Kiminini puseră aceeași întrebare în fiecare cafenea din Piața Copacului Primordial. Apoi, pentru că venise ora prânzului, îl interogară pe vânzătorul de fripturi, care prăjea deasupra unui radiator bucăți de carne albă la colțul

străzii Unu. Trecură pe urmă pe la vânzătorul de pateuri din colțul străzii Doi cu intersecția Unu. Puseră aceeași întrebare la standul de alune din fața bursei orașului. Tocmai traversau Piața Copacului Primordial, îndreptându-se spre traixul care moțăia, satisfăcute de loialitatea mai presus de orice bănuială a locuitorilor din Chepsenyt, când un băiat, suficient de mare ca să-și controleze cuvintele, fu auzit șoptind prietenilor săi, cu gândul să-i impresioneze cu vitejia lui:

– Ia uite la blindatele alea!

Iute ca fulgerul, Kiminini îl înșfăcă pe după ghidon, în timp ce Kimilili îi dădea jos pantalonii. Îi lipi apoi bastonul electric de piele.

– Nu ne place lipsa de respect.

– Nici bădărănia nu ne place.

– Creează o atmosferă neplăcută, tensionată.

– Duce la nesupunere față de legi.

– Nu ne plac cetățenii grosolani și în special băieții grosolani.

Băiatul se agita și dădea din picioare pe măsură ce capătul aspru al bastonului apăsa mai tare.

– Vezi traixul acela?

– E un organic destul de arătos, nu-i așa?

– Ei bine, a fost odată un băiat…

– Așa ca tine.

– Era cam necioplit.

– Ba mai mult, era de-a dreptul bădăran cu noi.

– Acum a început să se obișnuiască cu ideea că în următorii cincizeci de ani o să stau cu fundul pe el.

– Cum îți place ideea ca eu să stau cu fundul pe mutra ta?

– Eu cred că-i place.

– Și eu cred la fel.

Bastonul îl apăsa din ce în ce mai tare. Băiatul se zvârcolea, dar femeile îl țineau strâns. Oamenii se adunaseră mai la distanță.

– În orice caz, suntem într-o dispoziție milostivă.

– În loc să-ți facem tot ce ți-am povestit, îți vom pune o întrebare.

– Dacă spui adevărul, s-ar putea să-ți dăm drumul.

– Dar dacă minți, am de gând să apăs pe butonul bastonului electric.

– Uite, l-am ridicat puțin.

– Sus, ridică-l cât mai sus cu putință.

– Așa că, de îndată ce vor fi șters urmele resturilor tale de pe ziduri…

– Poți să-ți iei adio de la orice gând legat de obiectul ăsta jalnic.

– Ei bine, ne-au ajuns la ureche niște zvonuri.

– Ni s-a raportat.

– Niște lucruri despre care lumea din orașul ăsta mizerabil a început să vorbească.

– Noi am fost trimise să aflăm dacă zvonurile se confirmă. Deci…

– Există cineva care îi adăpostește pe Războinicii Destinului?

Băiatul aruncă o privire spre prietenii săi și spre cei care se adunaseră la o distanţă prudentă.

– Nu, zise el.

– Hm, nu sunt sigură că te și cred.

– Nici eu.

– Ești sigur, băiete?

– Sunt sigur!

Bastonul îl apăsă mai tare și începu să i se plimbe pe piele.

– Susții în continuare același lucru?

– Da! Da!

– Încă nu sunt pe deplin convinsă!

– Nici eu. Poate c-ar trebui să-i administrăm câteva șocuri.

– Poate. Așadar, te întreb pentru ultima oară, iar dacă nu-mi place răspunsul tău, o să-ți împrăștii fundul prin toată piața asta. Ești sigur că nimeni din oraș nu-i adăpostește pe Războinicii Destinului?

– Da! urlă băiatul. Da! Da! Da! Dumnezeule, sunt sigur!

Bastonul electric se retrase.

– Mulțumesc.

– Ridică-ți pantalonii, ticălos mic ce ești și șterge-o!

În timp ce băiatul se înapoia alergând la prietenii lui, suspinând și ținându-și strâns pantalonii – era acum un adevărat erou, pentru că nu dezvăluise nici sub tortură cel mai tainic și întunecat secret al orașului său – Kiminini și Kimilili treziră traixul și se înapoiară la secția din Tetsenok. Raportară că fuseseră încântate să constate că denunțul în legătură cu cei doi Războinici ai Destinului care și-ar fi găsit refugiu în Chepsenyt era fals.

Când auzi noutățile, mama Mathembei le notă pe o bucată de hârtie, pe care i-o încredință fetei să o ducă tatălui ei, aflat pe Colina Anului Nefast. Cu trei săptămâni în urmă își sărbătorise cea de-a patruzeci și treia aniversare, vârsta cea mai problematică a unui bărbat. Avusese noroc la vânătoarea de trucși, dar n-ar fi vrut să forțeze mâna destinului a doua oară, așa încât, deși susținea că nu crede în superstiții, făcuse rost de cele patruzeci și două de măsuri valorice obligatorii și o apucase pe cărările pădurii către templul lui Kilimam Bé, patroana vârstei de mijloc a bărbaților. Confesorismul are o puternică credință în sistematizare: există cincisprezece sfinți principali, șase sute treizeci de sfinți de importanță secundară și treizeci și opt de mii nouă sute doisprezece îngeri. Fiind cu toții foarte concentrați asupra atribuțiilor lor divine, sunt dificil de invocat într-un anumit loc, la un timp anume, chiar cu ajutorul unei rugăciuni special dedicate lor. Ca urmare, responsabilitățile și ariile de influență sunt deseori depășite. Rivalitățile și invidia duc uneori la rezultate

dezastruoase pentru cel care invocă ajutorul altui sfânt. Iar peste toți și toate plutește lumea intangibilă, invizibilă a morților, milioane și milioane de conștiințe neîntrupate ce-și croiesc drum spre cer prin matricea neurală a Visării. *Venerează esența divină a tuturor lucrurilor,* spune suprema doctrină a Confesorismului, ceea ce face ca acesta să fie în esență perfect asemănător Proclamatorismului, cu care pretinde, de altfel, că se află într-o opoziție ireconciliabilă. Se mai întâmplă uneori și asemenea lucruri.

Colina Anului Nefast era o ridicătură de pământ aflată în mijlocul unui luminiș, la câțiva kilometri depărtare de Chepsenyt. Se ajungea la ea urmând potecile pădurii. Legendele spuneau că dealul exista dinainte de apariția Valului Verde, și că era mormântul automobilelor preistorice care, cuprinse de spiritul răului, își omorâseră proprietarii. Niciodată nu fusese cineva destul de curios ca să facă săpături și să cerceteze aceste afirmații. Poporul Mathembei privea toate mașinile mecanice ca fiind adăpostul lui Nyakabindi, întruparea răului universal ce sălășluia în adâncul mării. În vârful colinei se afla templul sfintei, bine întreținut spre deosebire de multe dintre lăcașurile sfinților Ykondé pierdute în desișul pădurii. Motivul îl constituiau cele patru șiruri de trepte ducând spre vârf, la altar. Erau douăzeci și șapte, patruzeci și două, șaizeci și șase și șaptezeci și opt de trepte, fiecare grup simbolizând anii fești ai vieții. Tradiția impunea celui care dorea să evite ghinionul dintr-un an să urce șirul de trepte corespunzător și să depună un obiect de valoare pe fiecare treaptă, iar în final să bată din palme de trei ori în fața altarului, ca să atragă atenția sfintei. Aprindea apoi o biolampă și înfigea o hârtie cu o rugăciune pentru noroc și prosperitate într-un bețișor. Întrucât într-o zonă urbană de dimensiunile Chepsenytului nu ajungeau mulți oameni la vârsta primejdioasă în același timp, vârstele de nouăsprezece, douăzeci și trei, treizeci și unu, treizeci și cinci, patruzeci, patruzeci și șase, cincizeci și doi, șaizeci și trei, șaizeci și nouă, șaptezeci și doi, șaptezeci și nouă, optzeci, nouăzeci și unu și o sută doisprezece erau considerate ca având un pericol scăzut, ce putea fi evitat prin oferirea unui dar îngrijitorului altarului. De aceea Colina Anului Nefast era tot timpul împodobită, sfințită și respira sănătate.

Mathembe își găsi tatăl stând pe penultima treaptă. În spatele lui odihneau mere-de-pâine, cești din hârtie de orez, medalii sfinte, cartele de telecomunicații aproape expirate, bilete de autobuz nefolosite, cutii de bere, ciorapi, pantaloni vechi, numărul obiectelor ajungând la patruzeci. Prea tânără pentru a fi prudentă, Mathembe urcă în goană treptele înalte. Tatăl despături mesajul și-l citi cu atenție.

– Ticăloșii! Au schilodit trucșii lui Nasmir Jhirabha! Pe toți. Niciunul n-a scăpat. Ticăloșii!

Biletul îi alunecă printre degete, devenind astfel cel de-al patruzeci și unulea obiect oferit ca ofrandă pe Colina Anului Nefast. Tatăl Mathembei porni spre casa lui Nasmir Jhirabha, ca să-și ceară scuze în numele coreligionarilor săi. Cea de-a patruzeci și doua treaptă rămase goală.

– Nu este vina ta, îi spuse Nasmir Jhirabha. Tu nu ai fost acolo, deci nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Ai mâinile curate.

– Dar cei care și le-au murdărit pe ale lor sunt Confesori ca și mine. Iar eu îmi cer scuze în numele lor, răspunse tatăl Mathembei.

Nasmir Jhirabha se uită la el, cu privirea celui care trece mereu pe lângă o anumită casă, fără însă s-o vadă cu adevărat, și constată într-o bună zi că ea există.

– Au făcut o treabă temeinică, îi spuse mai apoi tatăl Mathembei soției sale, pe când se aflau în seră, unde ea modela bulgării de plasmă, transformându-i în făpturi cântătoare pe care le lăsa să zboare libere prin încăpere. Cu cuțitele au făcut-o. Unii dintre ei ar mai putea fi tratați, dar asta înseamnă că va pierde licitația din Timboroa, ceea ce nu-și permite.

– Băieții Fantomă?

– Cine altcineva? De parcă Nasmir Jhirabha le-ar fi chemat pe caraghioasele alea ce-și spun polițiste! El știe cum stau lucrurile pe aici. Chepsenyt nu este genul acela de loc.

– Chiar dacă n-a fost el, cineva tot a făcut-o, spuse Hradu.

Mathembe îi azvârli o privire care-i interzicea, pur și simplu, să continue.

– Chepsenyt începe să devină genul acela de loc, spuse mama, în timp ce micuțele creaturi se rostogoleau la picioarele ei, iar Mathembe se întreba cum va reuși să-i mimeze bunicului trucșii răniți și mutilați.

În noaptea aceea sosiră elicopterele.

Dormi în patul tău. Nu, de fapt doar crezi că dormi. Ești în starea aceea de veghe premergătoare somnului, când chiar și lucrurile familiare din propria-ți cameră ți se par străine și ciudate. Ești trează sau visezi? Nu-ți dai seama. Ai văzut lama unei săbii uriașe rotindu-se în spațiu, decupând fâșii din marginea planetei care se învârte în jurul orbitei sale. Zgomotul ei umple universul. Rămășițele distrugerii. Te grăbești la fereastră și vezi strada plină de oameni care aleargă, ferindu-se de sabia ce cade din ceruri. Pretutindeni pătrunde un zgomot asurzitor și nu știi dacă o face dinlăuntrul tău spre înafară sau invers.

Mișcarea resturilor pare că-ți umple camera, aerul, plămânii și articulațiile oaselor cu zgomot. Înăuntru pătrunde o felie de lumină într-un unghi din care n-ai mai văzut-o pogorându-se până acum. Aruncă umbre ascuțite și înfricoșătoare. O lumină albă, apăsătoare, care pare că spintecă aerul, atât de tare strălucește. Umbrele sunt și

ele suficient de tăioase ca să sfâșie visul în bucăți repede împrăștiate.

Ești trează. Nu visezi.

Strada s-a umplut. Vezi oameni, cu hainele îmbrăcate în grabă fâlfâind din cauza curentului produs de elicele elicopterelor; paletele acestora care se rotesc, se rotesc, se rotesc, înfiorând noaptea înaltă, praful ridicat de căldura primăverii în nori compacți. Mulțimea se sufocă, orbită de pulberea împrăștiată în vârtejuri. Oamenii încearcă să-și protejeze ochii cu mâinile, străduindu-se să pătrundă cu privirile dincolo de reflectoarele care proiectează umbre lungi, ascuțite, nemișcate. Din difuzoarele elicopterelor bubuie voci, distorsionate datorită volumului. Le poți totuși înțelege, căci acoperă zgomotul motoarelor.

Afară! Toată lumea afară! strigă vocile. Ieșiți cu toții afară. Toată lumea în stradă. Tineri, bătrâni, femei și bărbați. Confesori și Proclamatori. Afară! Acum!

Mathembe își trase niște haine pe ea. La ușă se ciocni de maică-sa și de Hradu. Văzu expresia de pe chipul mamei. Hradu părea speriat; privirile doamnei Fileli aveau o semnificație gravă.

Luminile reflectoarelor se răsfrângeau pe trupurile celor ieșiți în stradă. Mathembe simțea că-i ardeau fața și îi pătrundeau până în adâncul sufletului, scoțând la iveală taine ascunse și întunecate, de care nici ea nu era conștientă. Stătea acolo, razele reflectoarelor cercetând-o amănunțit.

Unul dintre elicoptere își stinse luminile și se îndepărtă, urmat imediat de celelalte. Luară altitudine, apoi se întoarseră. Fuzelajele sclipeau în timpul manevrelor aeriene. Pe vopseaua neagră se vedeau tot felul de protuberanţe ciudate. Organici grefați neglijent de oamenii împăratului. La un moment dat deveni vizibilă și emblema ce reprezenta o mână ținând o inimă. Elicopterele își înclinară boturile și se pregătiră să aterizeze în lanurile și livezile din jurul Chepsenytului.

O voce din mulțimea strânsă pe strada Cincisprezece enumeră, cu solemnitate, numele tuturor sfinților Ykondé.

– Milițiile, mai spuse.

Organici grefați pe mașinăria imperială.

Mathembe își aminti cum maică-sa o învățase odată secretele plasmei: „Să strângi întotdeauna bucățile rămase. Nu trebuie să le lași să-ți scape, pentru că se sălbăticesc și devin primejdioase. Nu există nimic mai înspăimântător decât această materie atât de asemănătoare nouă atunci când ne scapă de sub control.”

Zgomotul motoarelor se pierdu în noapte. Acum altceva se auzea, un sunet nou pe dalele de sticlă. Pași care alergau. Apărură soldații în uniformele negre ale împăratului-de-dincolo-de-ape și oamenii Prefecturii de Poliție, înveșmântați în maro. O întreagă companie fusese mobilizată pe strada Cincisprezece, iar acum formau un cordon

în fața oamenilor. Păreau solizi, proști și nepotriviți cu locul. Arătau ca niște puști cărora li se dăduse voie să se joace cu armele.

Luptându-se cu șnurul de la pijama, Dr. Kalimuni se postă în imediata apropiere a unui soldat cu fața inexpresivă. Era foarte furios. Mathembe crezuse că-l mai văzuse și altă dată astfel, atunci când ea sau Hradu îi jucaseră câte o festă, dar aceea, acum își dădea seama, nu fusese furie.

– Ce înseamnă asta? întrebă el cu o voce înghețată. Ce credeți că demonstrați, tulburând morții și târându-i pe oamenii cinstiți din așternuturile lor? Ei bine, unde este comandantul vostru? Nu vreau să-mi bat gura de pomană cu gradele inferioare. Chemați-l imediat pe ofițer!

Milițianul cu fața cărnoasă privi peste umărul avocatului. Un ofițer în uniformă neagră-maro, cu însemnele Regimentului de Apărare Locală al Prefecturii din Timboroa pe epoleți, făcu un pas înainte. Nu părea nici mărginit, nici lipsit de expresie. Era îngrijit, mic de statură și de un calm supranatural. Devenea din ce în ce mai clar că Dr. Kalimuni nu-și putea da frâu liber furiei. Se îndreptă atunci spre ofițer și-i spuse:

– Sunt avocat, cunosc legile și știu că trebuie urmate anumite proceduri. Procedurile legale! Arătați-mi autorizația! Unde vă este autorizația? Vreau s-o văd!

Cu ochii la Dr. Kalimuni, ofițerul ordonă ceva oamenilor săi. Soldații își croiră drum prin mulțimea adunată în stradă. Câte doi începură să percheziționeze fiecare casă în parte.

– Ăsta-i ultragiu! izbucni Dr. Kalimuni.

Revolta lui se topi însă cu totul atunci când ofițerul îi șopti ceva la ureche, fără ca nimeni altcineva să poată auzi vreun cuvânt. Avocatul păli și tăcu. Ofițerul rămase nemișcat ca o statuie.

Dintr-odată, emițătorul său scoase un sunet slab, dar oamenilor li se păru un tunet care le sfârtecă timpanele. Ofițerul ascultă ce i se transmitea, neclintit ca o stâncă, apoi vorbi. Scurt. Răspicat. Ușile tuturor caselor de pe strada Cincisprezece se deschiseră. Apărură soldații, vociferând și îmbulzindu-se. Unii cărau sticle cu vin, rechiziționate de la trădători în numele împăratului. Unul mesteca lacom un sandviș cu carne și murături. Cu toții se apropiară de mulțime. Oamenii îndrăzniră să-i privească în timp ce erau îmbrânciți. Milițienii își scoaseră armele și, folosindu-le drept bastoane, îi siliră să se retragă la intersecția străzii Cincisprezece cu circulara Trei. Când ajunseră acolo, Mathembe observă că și populația de pe alte străzi fusese strânsă de miliții și silită să se așeze în cerc în jurul intersecției. Acolo, cu gurile de plastic ale armelor îndreptate spre ei, stăteau domnul Kakamega și cei doi Războinici ai Destinului.

– Stați cu toții la locurile voastre! spuse ofițerul de miliție în negru

și maro.

Dinspre rândurile soldaților se auzi zăngănitul greu al armelor pregătite de tragere. Ofițerul dădu un ordin.

Trei soldați scoaseră din ranițele lor cazmale și începură să sape tot atâtea gropi în fața casei domnului Kakamega. Prizonierii se zbăteau, dar zadarnic, soldații îi țineau strâns. Tânărul începu să plângă. Femeia înjura și blestema. Lopețile continuau să scoată bucăți de sticlă din pavaj și pământ ciocolatiu. Săpau, săpau. Sub amenințarea armelor propriilor miliții, oamenii priveau. Suspinele tânărului deveneau din ce în ce mai slabe și mai dezlânate, până când ajunseră un bolborosit incoerent. O mică băltoacă se formase la picioarele lui, pe dalele de sticlă. Mathembe închise ochii în fața rușinii acelui băiat. Oamenii priveau, iar lopețile săpau mai departe. Când gropile fură destul de adânci, ofițerul dădu un alt ordin. Prizonierii fură dezbrăcați la piele, iar mâinile și picioarele lor legate cu sârmă. Sârma, răsucită cu cleștele, intră adânc în carne. Îi împinseră către cele trei gropi. Femeia se luptă, încercă să lovească, să zgârie, să muște. Îi curgea sânge din locurile unde sârma îi intrase în carne. Soldații erau însă mai puternici. Captivii fură îngropați până la mijloc în pământul ciocolatiu.

De-abia atunci ofițerul în negru și maro se adresă mulțimii. Bărbatul și femeia aceia făceau parte dintr-o organizație scoasă în afara legii. Se răzvrătiseră împotriva conducerii drepte a împăratului-de-dincolo-de-ape. Erau vinovați de nenumărate crime împotriva imperiului, de acte de sabotaj și omoruri. Crescătorul de traicși Kakamega îi sprijinise și îi ajutase pe dușmanii împăratului și ca urmare i se cuvenea aceeași pedeapsă hărăzită tuturor dușmanilor.

– Sergent, execută sentința!

Sergentul deschise o cutie purtând semnul roșu al biohazardului. Scoase trei semințe negre și rotunde. Rotunde, negre și cu protuberanţe, asemeni capetelor strămoșilor. Sergentul purta mănuși și se mișca precaut, atent ca nu cumva semințele să-i atingă pielea. Le arătă fiecărui prizonier în parte. Tânărul gemu și începu să cerșească îndurare. Femeia zâmbi disprețuitor și începu să strige slogane. Domnul Kakamega, crescătorul de traicși, rămase tăcut. Fața ofițerului era împietrită și rece ca a unei statui.

Semințele încolțiră de îndată ce atinseră pământul. În câteva secunde apărură rădăcini și mlădițe. Apoi, în mai puțin de un minut, copacii îi cuprinseră pe condamnați până la brâu. Trunchiurile îi învăluiră în întregime, iar picioarele celor trei începură să se transforme în lemn.

Ofițerul în negru și maro sili mulțimea să privească până când țipetele prizonierilor se stinseră și primele rămurele le ieșiră prin gură și prin orbite. Când din cei doi tineri și domnul Kakamega nu mai

rămase nimic altceva decât trei copăcei legați cu sârmă, le dădu oamenilor cinci minute ca să se întoarcă la casele lor și să-și strângă ce puteau. Cinci minute. Nicio secundă în plus.

Cu siguranță v-ați pus, măcar o singură dată în viață, întrebarea care urmează. Noaptea, stai întins în pat lângă ființa iubită și îți trece prin minte un gând fulgerător: dacă s-ar întâmpla ceva cu tine, dacă dintr-o dată ar intra soldații și te-ar scoate cu forța în stradă, acordându-ți cinci minute ca să te hotărăști ce iei cu tine, ce-ai alege? Obiecte de valoare materială sau sentimentală? Acte, fotografii? Ai vreun plan, ți-ai strâns lucrurile acestea într-un loc de unde să le poți înșfăca imediat, de-ar fi să vină vreodată acea noapte de groază? Sau ai lua ceva la întâmplare, sub impulsul momentului, așa încât, odată ajuns în stradă, să te trezești că ții în mână un bibelou, cartea de bucate preferată sau jacheta favorită, sau că la picioarele tale zace fotoliul în care ai făcut dragoste în noaptea aceea, în noaptea aceea de neuitat, și pe care l-ai scos, nu se știe cum, cu o rapiditate supraomenească, prin ușa de la intrare?

Cinci minute.

Gândește-te la asta. Numeri o dată o mie, de două ori o mie, de trei ori o mie și când ajungi la de trei sute de ori o mie descoperi că nu mai ai timp, timpul a expirat, nenorocirea imaginată de atâtea ori s-a abătut asupra ta.

Venise rândul milițienilor în negru și maro să privească. Se uitau la oamenii care își cărau în stradă așternuturile, mașinile de cusut, scrinurile vechi de generații și icoanele sfinților, tablourile celor dragi, fișierele cu circuitele de memorie, măștile de dragoste, mărturii nostalgice ale iubirilor îmbătrânite, suporturile de răsaduri și copiile licențelor de funcționare. Cinci minute sau nu, a fost totuși nevoie ca soldații să intre în case și să îi târască afară pe câțiva nehotărâți, care oscilau între fotografia aceea și suportul acela pentru ouă, brățara și mapa cu polițele de asigurare.

Când toată lumea ieși afară cu bagajele, ofițerul rosti câteva cuvinte în emițător. La comanda lui, elicopterele care aterizaseră mai înainte în noroiul orezăriilor se ridicară de la pământ și planară deasupra orașului. Curentul produs de elicele lor răvăși frunzele celor trei copăcei de lângă casa domnului Kakamega, crescătorul de traicși.

Ofițerul apăsă pe un buton al emițătorului și vocea îi fu imediat amplificată prin stațiile montate în elicoptere. Cuvintele lui acopereau vuietul paletelor care se învârteau. Spunea că lipsa de loialitate constituia o crimă îngrozitoare. Nici nu se așteptau la altceva din partea Confesorilor, dar să o descoperi în rândul Proclamatorilor era incredibil. Intolerabil. Iar trădarea supremă, de neimaginat, consta în faptul că, în ciuda avertismentelor guvernului, repetate prin radio și presă, în ciuda prevenirilor a doi polițiști locali și a expunerii

capetelor celor cinci teroriști, îi fusese adus la cunoștință că zona urbană Chepsenyt i-ar adăposti pe Războinicii Destinului. Dacă întregul oraș se făcea vinovat de a fi dat ajutor rebelilor, atunci întregul oraș va fi pedepsit.

Ofițerul schiță un semn de încuviințare, aproape imperceptibil. Dar și atât era suficient pentru cei din elicoptere, care îi urmăreau prin căștile prevăzute cu sisteme de amplificare a imaginilor. Monstruoasele protuberante neregulate și umflate ale organicilor grefați pe suprafața aparatelor de zbor se deschiseră și începură să tragă asupra Chepsenytului. Casele explodară în flăcări. Elicopterele se mișcau cu o încetineală premeditată deasupra străzilor și circularelor, descărcându-și armele și transformând toate casele în adevărate mingi de foc. Bombardau atât locuințele Confesorilor cât și pe cele ale Proclamatorilor. Pentru împăratul-de-dincolo-de-ape toți erau la fel. Și așa stând lucrurile, elicopterele bombardară și casa celui care trimisese autorităților din Timboroa denunțul împotriva domnului Kakamega.

Ținându-și strâns bunurile adunate în grabă, oamenii încercau să fugă, dar oriunde se întorceau, dădeau peste aparatele care încet, sistematic, mitraliau totul. Casele din Chepsenyt, vechi de o mie de ani, fură distruse de incendiu. Înnebunite de foc, cu rețelele centrale distruse, o parte din ele se descompuseseră în fragmente și o luaseră la goană, ca lovite de streche, pe străzile orașului. Oamenii se împiedicau de picioarele lor miriapodice, de ornamentele greoaie sau de șenilele de plastic. Copiii stăteau în stradă urlând, înconjurați de flăcări, în timp ce părinții se certau între ei în marea de strigăte, încercând să-și croiască drum spre copii.

Când terminară cu casele elicopterele se îndreptară spre livezi și orezării, tot încet și tot premeditat. Echipajele de mitraliori își fixară țintele și transformară totul într-o mare de flăcări.

Trucșii din spatele casei familiei Fileli ardeau în țarcurile lor. Domnul Fileli crescuse trucși în cincisprezece culori, dar acum toți aveau culoarea focului. Închiși acolo, își învârteau roțile și se ciocneau unii de alții, înnebuniți de durere. Domnul Fileli dădea indicații, încercând să acopere cu strigătele lui vaietele de agonie, dar soția și copiii știau și singuri ce aveau de făcut. Mathembe deschisese poarta, iar părinții ei intraseră în țarc, printre organicii care ardeau, alergând în toate direcțiile. Bastonul de control era la maică-sa. Iată… acolo… În mijlocul învălmășelii, un exemplar care scăpase de flăcări. Doamna Fileli se apropie cu bastonul de el, îl conectă la circuite și se aruncă în șa. Se luptă cu organicul înfricoșat, mânându-l într-un loc ferit de rămășițele arzânde ale casei ce sta să se prăbușească. Mathembe și Hradu încărcau puținul pe care reușiseră să-l salveze. Domnul Fileli rămăsese încremenit, cu privirea ațintită asupra șuvoiului de carne

sintetică ce se scurgea pe dalele de sticlă dinspre partea de sus a orașului, unde locuiau Proclamatorii.

– Vino odată, omule, unde te tot uiți? îi strigă soția. Gata! S-a terminat! Trebuie să plecăm!

Tatăl săltă cutiile cu fotografii și valiza cu plasmă din care mama Mathembei făcea jucării și i le întinse lui Hradu să le așeze pe spinarea truxului. Dacă cineva i-ar fi aruncat atunci o privire, și-ar fi dat seama că ochii inimii lui se uitau înapoi, la trucșii care ardeau și se topeau. În cincisprezece culori.

Coloana refugiaților era în formare. Oamenii cumpărau tot ce se putea, dând în schimb trucși, traicși, camioane, mașini, cărucioare. Unii își încărcaseră agoniseala pe fragmente de casă. Se mișcau foarte încet, îndurerați, spre Timboroa.

– Să mergem, spuse domnul Fileli, răsucind nervos între degete bastonul de control.

Străzile deveniseră aproape pustii. Doar spiritele celor arși le mai bântuiau. Chiar și soldații se retrăseseră în punctele lor de observație.

– Nu! strigă Hradu. Mathembe nu-i aici!

– Unde dracu' poate să fie? răspunse domnul Fileli.

În timp ce încărcau lucrurile, Mathembe observase o schimbare a turației elicelor elicopterelor. Când își ridicase privirile spre cer, le văzuse îndepărtându-se de livezi și orezării și îndreptându-se către Dumbrava Strămoșilor.

Ce mai reprezenta un vaiet în plus în corul de strigăte disperate al Chepsenytului muribund? Începuse să alerge ca la vânătoarea de trucși, sărind și ocolind casele arse, familiile și lucrurile strânse în grămezi. Alerga și se uita în sus la elicopterele care zburau încet deasupra ei. Plămânii o dureau din cauza efortului și a fumului. Elicopterele ţineau pasul cu ea, un punct ce se zbătea în dezastrul de jos. Izbi cu piciorul poarta Dumbrăvii și intră. Nici nu se gândi la pericolul bețișoarelor de rugăciune sau al gropilor săpate printre rădăcini. Elicopterele se opriră deasupra. Buzele înlemnite, adâncite în Visare, șopteau către Mathembe. Bioluminile oferite în dar morților formau constelații strălucitoare printre coloanele de lemn. Elicopterele se răspândiră în așa fel încât acoperiră întreaga suprafață a Dumbrăvii Strămoșilor cu zgomotul motoarelor lor.

Mathembe fugea.

În suporturile lor, armele se rotiră asemeni unor ochi în orbite.

Mathembe fugea.

Îl văzu. Ochii îi erau închiși, senini în somnul lor înlemnit. *Trezește-te, trezește-te, trezește-te.* Dar ea nu vorbea. Își înfipse unghiile în suportul care-l ținea fixat de Arborele Strămoșesc și trase. Trase. Trase. Iar tăcerea ei îi striga *trezește-te, trezește-te, trezește-te.* Se uita, cuprinsă de panică, spre cer. Nu vedea stelele din cauza elicopterelor.

Își propti picioarele de trunchiul copacului și trase. Trase. Trase până când își simți degetele sfâșiate. Până când crezu că brațele i se vor rupe din umeri. Până când inima și plămânii erau gata să plesnească. Depășindu-și limitele propriei puteri și voințe, trase.

Și capul se eliberă cu un zgomot îngrozitor, ca urletul uraganului. Ochii bunicului se deschiseră îngroziți, iar gura se căscă. Fata se temu ca nu cumva spiritul, în ciuda capului care fusese desprins din copac, să fi rămas conectat la matricea Visării. Nu era timp. N-avea timp pentru îndoieli. Mathembe se întoarse, ocolind copacii și sărind peste rădăcini, cu capul – viu, mort, visând – sub braț.

Elicopterele deschiseră focul, iar Arborii Strămoșilor explodară în coloane arzând. Din adâncul Visării, cei cincizeci de mii de strămoși ai Chepsenytului se treziră cuprinși de flăcări. Începură să strige atunci când copacii se prăbușiră, într-o izbucnire de scântei și cenușă. Mathembe alerga printre strămoșii care cădeau și strigau, cu capul înfășurat în cămașa ei. I se lipeau de piele și în păr fulgi de cenușă aprinsă, dar ea nu îi simțea. Tot ce știa era că trebuia să fugă, să sară și să se ferească și că poarta Dumbrăvii se afla la treizeci, douăzeci, zece metri în fața ei.

Sosi în fugă pe strada Cincisprezece ca un mic demon din piesele de teatru Nyakabindi, o făptură alcătuită din flacără și fum, ducând un cap sub braț. Mama Mathembei îmboldi truxul să prindă viteză, iar tatăl ei se aplecă și-și ridică fiica lângă ceilalți membri ai familiei. Truxul coti, grăbindu-se să iasă de pe strada Cincisprezece, dintre dărâmăturile și ruinele arzând ale Chepsenytului. În spatele lor, cei cincizeci de mii de strămoși se prăbușiră unul peste altul, într-o explozie de flăcări și scântei. La colțul circularei Unu, truxul trecu pe lângă trei copăcei care, din voința Domnului, supraviețuiseră incendiului. Era moștenirea tainică a zonei urbane.

Elicopterele survolară pentru ultima oară așezarea, aterizară ca să îmbarce trupele, apoi porniră undeva, către nord.

Drumul

Ploaia. Ploaia. Ploaia. Ploaia.

Cade peste pădurea ale cărei margini nimeni nu și le poate închipui. Peste coroanele întrepătrunse ale copacilor. Peste întreaga lume cade. Ploaia… s-o vezi căzând. Iat-o! Cade și peste drumul albicios, tăiat printre arborii lipiți între ei, ca o cicatrice palidă făcută de un cuțit imens. Rana se vindecă, dar semnul rămâne pentru totdeauna. Cade peste oamenii care se târăsc, puncte albe și negre. Peste femei, bărbați și copii, peste cuferele, legăturile și pachetele lor, peste trucși, traicși, jeepuri și cărucioare, peste bagajele încărcate în ele. Se revarsă din norii joși, întunecați, de deasupra capetelor lor. Atât de joși, încât sunt sfâșiați de coamele celor mai înalți dintre copaci.

Potopul începuse în timpul nopții, în orele dinaintea zorilor, când se nasc fantasmele disperării. Vântul își schimbase direcția, aducând dinspre nord nori grei, plumburii. Mirosul de cenușă umedă îi învăluia încă pe cei ce mergeau de-a lungul drumului. Apoi marginea lumii se pierdu sub soare, dar ploaia tot nu se potoli. Îți lipea părul de creștet, hainele de piele, îți înmuia cărțile, cuverturile, documentele și ornamentele. Te uda până când nu-ți mai păsa că șiroiești de apă, până când uitai că te poți simți și altfel decât cu veșmintele frecându-ți-se de picioare și cu ploaia prelingându-ți-se pe față și pe gât. Întreaga lume era îmbâcsită de mirosul greu al fumului și ploii.

În timpul nopții refugiații formaseră un convoi lung de kilometri întregi. Cei cu mijloace de transport organice alcătuiau avangarda, iar cei care-și încărcaseră averea în cărucioare sau o duceau în spinare mergeau la urmă. Cu fiecare oră, comunitatea Chepsenytului se dispersa de-a lungul drumului alb, oamenii reușind tot mai greu să țină pasul unii cu ceilalți. Familia Mathembei se afla în primele câteva sute de metri. Odată cu ivirea zorilor, se lămuriseră că truxul nu scăpase nevătămat din incendiu. O porțiune destul de întinsă de piele îi era arsă, iar un lichid gălbui i se prelingea din rană. Odihna și o hrană potrivită l-ar fi întremat, afirma domnul Fileli, dar acestea constituiau exact lucrurile care le lipseau cel mai mult. Săculețul lui de sirop era încă plin, însă când îl va fi terminat de digerat, nu vor mai avea ce să-i dea. Putea, ce-i drept, metaboliza și hrana umană, dar la un nivel de asimilare redus. Nu trebuia deci ca tatăl Mathembei să calculeze în fața copiilor săi rațiile de provizii și durata lor. Panica molipsitoare din timpul incendiului tulburase mintea truxului. Se oprea uneori zeci de minute într-un loc, alteori se mișca cu o viteză alarmantă sau cotea fără motiv, primejduind stabilitatea bagajelor. Mama Mathembei stătea pe cocoașa lui acoperită cu o folie de plastic

și lucra, încercând să sintetizeze cu ajutorul plasmei un nou circuit de control. Hradu călărea lângă ea, ud și arțăgos din cauza oboselii. Cel puțin așa susținea. Mathembe, care îl cunoștea foarte bine, știa că băiatul mințea de dragul celorlalți. Nu era momentul să te plângi din cauza pierderii suferite, a șocului sau a dezrădăcinării. Hradu încercase să doarmă sub niște pături învelite în plastic, dar răpăitul ploii și mersul dezlânat al truxului făcuseră somnul imposibil. Tatăl Mathembei mergea pe lângă trux, examinându-l și mângâindu-l cu grija crescătorului față de ultimul animal rămas. Îi vorbea, îi curăța frunzele de pe roțile și încheieturile de plastic, îi cerceta rana cu o regularitate de maniac, îl încuraja să meargă, să meargă, să meargă, „organic bun, organic viteaz, organic credincios”.

Ultima era Mathembe. Nu-și imaginase niciodată că un drum poate fi atât de lung. Nici că un nor poate vărsa atâta apă. Sau că un corp poate cântări atât de mult. Într-adevăr, amintirile atârnau ceva, nu glumă. În timp ce părinții îi strigau că e nebună, neglijentă, fără minte, scormonise printre lucruri și scosese la iveală vechiul vas al copacului și pusese în el capul bunicului. Atunci când o apostrofaseră, le aruncase priviri înciudate, căci nu învățase încă să deosebească dojenile făcute cu dragoste de cele furioase și nici că cele două sentimente nu se exclud. Sărise de pe spinarea truxului, iar acum mergea cu doisprezece pași în urma lui. Între timp începuse ploaia, iar vasul se umpluse cu apă și atârna și mai greu. Ruticulii de la gâtul bunicului sugeau cu lăcomie lichidul.

În timpul nopții, dimineața și pe tot parcursul zilei, mergând în brațele nepoatei, capul se mișcase, îngânase și mormăise tot felul de prostii, așa că spaima Mathembei că ar fi smuls din Arborele Strămoșilor doar învelișul material, spiritul rămânând acolo, se accentuase, chinuind-o din nou. Țeasta căsca și hârâia, ochii i se deschideau și i se rostogoleau, iar din interiorul sintetizatoarelor se auzeau monologuri lungi, sunete deformate și tot felul de zgomote răgușite, obscene.

– Mama-O, tata-O, unde mi-am pus mâna-io, poate știe îngrijitorul altarului, poate știe cel care ne chema la rugăciune, oare nu știu cumva Makananee sau Makahanee sau Makadidie, o-la, la, la laaa… uite-i că vin, nu-i vezi? picioarele lor sunt cât niște case, mai bine să fugim, să ne ascundem, uite-i că vin, alelii, străbat țara, ui! ui! kilometri întregi dintr-un singur pas, dintr-o mușcătură? dintr-un singur pas am vrut să spun, pas-ochi-ochit; uită-te la asta, vrei să te uiți la asta, în zilele noastre nu te poți încrede nici în sfinți că ar ști cum să se poarte, vreau să spun că rup bucăți întregi de pământ, cu tot cu copaci și plante și le înghit, ferește-te, o, prea târziu, n-a fost destul de tare, oricum nu mi-a plăcut niciodată, și uite-le și pe Makananee, Makahanee și Makadidie cum sunt înhățate de niște

degete *uriașe* și înghițite laolaltă cu ceilalți, unde se duc, unde se duc, *nu știi!* spre Marea Sudului, bineînțeles, ca să se lupte cu ființele acelea malefice, sfaturi bune, sfaturi bune, cine vrea niște sfaturi înțelepte, cine vrea să țină seama de ele, asta-i întrebarea, hei, tu, da *tu,* ce faci cu fragmentele acelea de casă, n-ar trebui să faci asta, nu ai voie să faci asta cu ele, știi? vrei un sfat bun? iată: să nu ai încredere în cei ce trăiesc prea aproape de mare, e adevărat așa cum mă vezi și te văd, au demoni în ei, asta e; spiritele murdare descompun apa, nu faceți baie niciodată, fiare împuțite ce sunteți? când vă spălați unde se duce toată murdăria, în apă, nu-i așa? un pic de apă în spiritul meu murdar, vă mulțumesc, chelner, vreau *raqi*-ul meu așa cum vreau și femeile: curate și tari și neprefăcute, știi, știi că Silali și cu mine ne iubeam tot timpul, pretutindeni, și înainte să ne căsătorim – mai ales atunci –, în casă, pe spinarea trucșilor, în livadă, pe sub copaci, în adâncul pădurii pline de fantome, în Dumbrava Strămoșilor și ei stăteau cu ochii ațintiți pe noi, și ce geloși mai erau! o făceam și scufundați până la brâu în noroiul și apa din orezării, oriunde, oricând, hei, ia te uită, ce văd, bunul meu prieten Proclamatorul Kalimuni! Kalimuni căruia i-am spus că n-o să mai vorbesc cu el, numai că a fost una dintre acele promisiuni de doi bani, deci ce faci aici? ți-am zis că n-o să-ți mai adresez niciun cuvânt și totuși o fac, ce cauți la marginea drumului, în ploaia asta care curge, curge, curge? hei, tu, tu care mă ții, pune-mă jos, oprește-te, n-auzi, vreau să vorbesc cu bunul meu prieten Kalimuni!

Dr. Kalimuni stătea cu picioarele încrucișate pe mușchiul de lângă drum. Înmuiat până la piele, stropit de roți și de picioarele trecătorilor, ținea Cartea Mărturiilor în brațe, cu mâinile pe genunchi și cu cititorul la tâmple. Dincolo de nori se făcuse amiază. Ora meditației. Alți Proclamatori poate că-și neglijau datoria față de Dumnezeu, dar tradiția rămâne tradiție, indiferent de împrejurări. Domnul trebuie căutat și cinstit în toate făpturile. Ploaia se scurgea pe fața doctorului Kalimuni. Ținea ochii închiși, iar buzele lui murmurau silabe și cuvinte fără grai, pe măsură ce vorbele Domnului îi pătrundeau în lobii frontali.

Mathembe puse jos, lângă Dr. Kalimuni, capul tulburat și răgușit. Se așeză și ea, acoperindu-se cum putea mai bine cu o folie de plastic.

– Kalimuni! strigă capul, revenindu-și treptat la starea de conștienţă, ca după o beție epică. Kalimuni, ce se petrece aici? Ce se petrece Kalimuni? Kalimuni! striga el. Kalimuni! urla.

Nicio scânteie de recunoaștere în privirea avocatului. Nicio tresărire a mușchilor, nici măcar o pauză cât de mică în șirul neîntrerupt al rugăciunilor.

– Kalimuni!

Mathembe acoperi cu palma gura ce răcnea. Strigă de durere. Capul

o mușcase. Procesiunea refugiaților trecea încet pe lângă ei. Părinții, fratele și truxul roșu nu se mai zăreau prin perdeaua de ploaie care cădea peste drumul drept, albicios.

Dr. Kalimuni deschise ochii, își desprinse cititorul și-l vârî înapoi în carte.

– Dragă domnule Fileli! Și tu, Mathembe! Ce bine îmi pare să vă văd pe amândoi. Ce drăguț din partea voastră că v-ați oprit! Vă mulțumesc că mi-ați stat alături în timpul rugăciunilor! Poate că este un lucru neînsemnat pentru voi, în discordanță cu circumstanțele actuale, dar e bine să-ți păstrezi obiceiurile în toate ocaziile.

– Kalimuni! răcni capul atât de tare, încât Mathembe se temu ca nu cumva să i se ardă circuitele vorbirii. Știi că am făgăduit să nu-ți mai adresez niciodată niciun cuvânt, dar pentru tine sunt gata să-mi încalc promisiunea, mai degrabă decât pentru oricine altcineva. Pot avea încredere în tine, deși nu ești decât un Proclamator stângaci. Ce naiba se petrece aici?

Pe când Dr. Kalimuni îi povestea despre noaptea sosirii elicopterelor, refugiații treceau pe lângă ei. Mathembe îi privea cum își croiesc drum prin perdelele de ploaie. Unii dintre ei le aruncau căutături grăbite. Alții se holbau de-a dreptul. Câțiva îi priveau dezaprobator. Cei mai mulți însă își vedeau de drum și-atât. Până când, la un moment dat, își făcură apariția cinci tineri. Mathembe nu-i cunoștea, dar îi era familiară înfățișarea lor. Păreau necăsătoriți, fără prietene, așadar făceau parte din pătura cea mai primejdioasă a societății. Arătau a Băieți Fantomă, destul de maturi ca să nu mai umble în gașcă, dar incapabili încă să se desprindă unii de alții.

Se așezară vis-a-vis de cei trei, în ploaie. Degetele lor scormoniră după ceva bun de aruncat, dar pentru că nu găsiră, începură să azvârle cu vorbe.

– Hei, avocatule!

– Hei, Proclamatorule!

– Ce citeai în cartea aia a ta?

– Citeai cum e să fii un Proclamator credincios?

– Citeai cum să faci ca să fii Dumnezeu, întocmai ca el?

– Cum să faci ca să-ți îndeplinești datoria față de împăratul ales de Dumnezeu și de soldații lui credincioși?

– Așa e bine, e foarte bine, Proclamatorule!

– Poate că a fost un act de credință față de Dumnezeu! Poate că s-a bucurat Dumnezeu când le-ai spus soldaților unde se ascund ticăloșii, păcătoșii Războinici ai Destinului?

– Destul! Lăsați-l în pace! N-am să permit unora ca voi să-i vorbească astfel prietenului meu! strigă capul.

Mathembe își înfipse unghiile într-o grămăjoară de mușchi, gata s-o îndese în gura bunicului ca să-l împiedice să mai rostească vreo

nerozie și mai mare. Cei cinci tineri râseră în hohote și începură să smulgă licheni dintre pietrele drumului.

– Bunul tău prieten! spuse unul dintre ei, greoi și slab la minte, care părea să fie conducătorul grupului. Poate că trădătorul trebuie căutat în altă parte. Știi, un singur lucru mă scârbește și mai mult decât un Proclamator trădător și acela este un Confesor trădător. La ce te-ai putea aștepta din partea unui Proclamator? La nimic bun. Pe când un Confesor ca tine… asta chiar mă face să vărs.

– Nu fi prost, îi răspunse Dr. Kalimuni, cu o hotărâre care îi tăie Mathembei respirația. Și casa mea a ars, la fel ca și a voastră. Toate cărțile mele de drept s-au mistuit într-o clipă. Toți anii de muncă s-au făcut scrum. Nu eu am informat milițiile, nici domnul Fileli. Cum ar fi putut? Doar e mort. Acum vă rog să mă lăsați în pace și să vă vedeți de treabă.

– Proclamator limbut și blestemat! strigă tânărul greoi, cu tonul iritat și totuși jenat al celor făcuți să pară proști.

Mathembe înhață vasul bunicului și-l ținu strâns lângă ea, dorindu-și ca vorbele rostite să poată fi retrase, înghițite, mestecate, făcute să dispară. Băiatul se îndreptă țanțoș spre ei, împingând de-o parte și de alta oamenii pe lângă care trecea. Își încleștase fălcile și își pregătea pumnii. Mathembe își strânse și ea pumnii cântărindu-i, evaluându-le forța. O lovitură în testicule ar fi fost mult mai folositoare. Ceilalți patru își urmau șeful la câțiva pași, dând la o parte mulțimea udă care se târa pe drum.

– Proclamator limbut și blestemat! repetă tânărul, de parcă insultele meritau să fie repetate.

Se uită la Dr. Kalimuni. Acesta se ridică, își curăță calm mușchiul lipit de hainele ude și îi întoarse privirea. Avocatul nu era un om înalt, n-avea nici măcar talia celui mai firav dintre cei cinci, dar îi fixă de sus cu o privire rece. Era ceva de gheață, inflexibil și de nebiruit în ochii lui. Se uită la șeful tinerilor până când acesta își întoarse privirile, înfrânt. Își văzură apoi cu toții de drum, luând-o înjurând de-a dreptul prin pădure. Câtă vreme rămaseră în raza lui de acțiune, bunicul Mathembei le întoarse insultele.

– Nu, vă rog, domnule Fileli! spuse Dr. Kalimuni. S-a terminat! Gata!

O altă ordine se impusese de la sine asupra refugiaților, mai presus de cea a mobilității sociale: ordinea religioasă. Făptura complexă, întinsă pe kilometri întregi, reprezentând populația din Chepsenyt, se fragmentase, datorită tensiunii interne, în șiruri lungi de familii Confesoare, întrerupte de grupuri compacte de Proclamatori. Oamenii de știință susțin că există cinci forțe fundamentale în universul cuantic. La fel stă situația și în domeniul relațiilor interumane: rudenia de sânge, prietenia, asemănarea, deosebirea și suspiciunea.

Ploaia continua să cadă peste drumul ca o linie albă care traversa pădurea, multicoloră în fapt de seară. Dr. Kalimuni reușise să salveze din flăcări un jeep aproape inutilizabil, necunoscut până atunci Mathembei. În timp ce treceau pe lângă fluviul uman, vântul începu să bată dinspre nord, împrăștiind norii joși și cenușii. Mirosul de cenușă umedă care persistase în nările tuturor întreaga zi, fu ridicat și dus departe. O vagă lumină cafenie se răspândi de-a lungul drumului, străpungând norii galbeni și purpurii din înălțimi. Jeepul avocatului trecea prin băltoace. Capul bunicului adormise, sforăind îngrozitor prin tubul sonorizant. Conducând, Dr. Kalimuni asculta și știrile de seară de la radio. „Vocea Imperiului" transmitea din chiar inima capitalei. Mathembe n-avea decât cunoștințe rudimentare de limbă nouă, dar ceea ce nu reușea ea să înțeleagă, Dr. Kalimuni îi traducea bucuros.

Un alt soldat murise în spitalul militar din Ol Tok în noaptea precedentă, ridicând la șase numărul total al celor uciși în atacul Războinicilor Destinului asupra unei patrule a armatei, în Prefectura Ukerewe. Alți cinci se aflau într-o stare critică. O razie militară era în curs de desfășurare în Ukerewe, dar existau temeri că membrii organizației teroriste se risipiseră și fugiseră în Timboroa învecinată, unde milițiile locale, acționând în urma unui denunț, efectuaseră o operațiune de menținere a securității.

În capitală avusese loc un nou marș de protest cu scopul de a determina imperiul să se retragă din provinciile transfluviale. Printre demonstranți se aflaseră și rudele soldaților recent uciși în timp ce-și satisfăceau serviciul militar dincolo de Râu.

În Consiliul Imperial, delegații principalului partid naționalist transfluvial făcuseră presiuni pentru obținerea declarației oficiale în chestiunea adoptării unei legislații care să limiteze autonomia regională. Între timp reprezentanții prefecturilor predominant Proclamatoare din nord ceruseră sprijinul consilierilor în vederea introducerii unui amendament privind excluderea a nouă provincii nordice din orice proiect de lege.

Trimisul imperial, domnul V.J.S. Randra, aflat într-un turneu oficial în țările vecine, fusese criticat în legătură cu comportamentul trupelor de ocupație în timpul acțiunilor de combatere a terorismului în provinciile transfluviale. Acestea, se susținuse, au implicat abuzuri și violări pe scară largă ale drepturilor omului. Ca răspuns, domnia sa își exprimase temerile asupra posibilității ca principala organizație teroristă din provincii, Războinicii Destinului, să dețină armament anorganic modern și explozivi, care ar putea fi folosite inclusiv împotriva acelor țări.

Între timp se făcuseră demersuri oficiale pentru ca Garsen Kitti, președinte al grupării „Prin Noi Înșine" și purtător de cuvânt al

Războinicilor Destinului, să fie extrădat din Heptarhie și să înfrunte acuzația de terorism. Acțiunea încetase însă atunci când justiția refuzase cererea, pe motiv că domnul Kitti trebuia considerat refugiat politic.

La 18:22, ora imperiului, pentru întâia oară în decurs de șase ani, o navă a Lumilor Fiice se transferase pe o orbită în jurul planetei. Se spera ca aceasta să poată rămâne pe poziție cel puțin trei luni.

În timp ce Dr. Kalimuni traducea fără niciun efort, adăugând și scurte comentarii proprii, Mathembe își dădu seama cu groază cât de mică și primitivă era lumea în care fusese obligată să trăiască, necunoscând limba nouă. Concetățenii ei urmăriseră întotdeauna numai posturile locale, canalele de muzică, cele care se ocupau de prețurile produselor agricole, de buletinele meteorologice și de problemele de interes strict regional, toate transmise în limba orașelor mici, limba veche. Șansa de a comuta radioul la „Vocea Imperiului" era la fel de neînsemnată ca și aceea de a se îmbarca pe o Navă Sfântă și de a traversa întregul univers într-o secundă. Ce legătură aveau faptele din lumea largă cu Chepsenytul și cu micile sale nevoi? În orașul ei natal, Confesorii erau Confesori, Proclamatorii Proclamatori, și nimeni nu contesta această stare de fapt, așa cum nu se îndoia că marginea lumii se pierde sub soare, sau că va ploua de ziua lui Papa Tiiti. Traducerea știrilor de la radio făcută de Dr. Kalimuni îi dezvăluia o anumită adâncime, o complexitate, o ambiguitate în structura esențială a realității sociale. Mathembe nu se simțea suficient de temeinic ancorată într-o lume care, privită din interior, părea a-și avea luminile și umbrele bine delimitate, dar analizată din perspectivă, scotea la iveală doar structuri fotonice schimbătoare. Nesigură, primejdioasă, dar antrenantă. Era furioasă că fusese crescută în spiritul Confesorismului și naționalismului, fără să se fi întrebat vreodată de ce semnul egalității dintre cele două concepte era imuabil, aprioric acceptat, fără să fi înțeles ce însemnau de fapt cele două comunități ale societății dihotomice în care trăia. Confesorii erau naționaliști, Proclamatorii imperialiști, pentru că așa se stabilise. Nu exista nicio îndoială, niciun semn de întrebare și nici nevoia de a înțelege. Tatăl ei, mama, fratele, capul bunicului sforăind în poala ei, toți i se înfățișau acum dintr-un unghi cu totul diferit, în noi umbre și lumini. Își dezvăluiau aspectele întunecate, urâțenia, orbirea și neștiința, șocând-o profund. Ea nu putea fi părtașă la acest consens al ignoranței. Acolo, dincolo de marginile lumii ei, existau oameni care arătau ca ea, miroseau ca ea, gândeau ca ea și puteau pune instantaneu în mișcare Navele Sfinte de la zeci de kilometri depărtare, în spațiul interstelar. Cum ar privi ei refuzul deliberat de a gândi, acceptarea, din comoditate și din dorință de izolare, a unei lumi ca o noapte de iarnă, împăcarea cu ideea că lucrurile sunt așa cum sunt

pentru că sunt? Descoperea că lumea era mare, complexă și însemna durere și nedreptate. Da, așa stăteau lucrurile. Bunicul îngâna ceva în somn. Bătrânul care preferase mai degrabă să moară, decât să vorbească într-o limbă străină lui. Cuvintele acelea primejdioase care ar fi putut răsturna geometria rigidă a universului sau care ar fi putut deschide noi drumuri, mai profunde, în gândirea lui. El le refuzase pentru că, asemeni unui copil care-și scuipa medicamentele, nu putea gândi mai departe de propriile-i simțuri. Dr. Kalimuni bătea tactul unei melodii. Mathembe îl privi și văzu un om care era ce era pentru că asta își dorise să fie. Un Proclamator. Un imperialist. Cugetase profund asupra întrebărilor presupuse de această alegere și trăise apoi în conformitate cu ceea ce considerase el că ar fi răspunsurile cele mai apropiate de adevăr.

Nu sunt de acord cu soluțiile găsite de tine! i se adresă în gând Mathembe, *dar până când nu le voi afla eu însămi pe cele corecte, nu pot să-ți spun nici de ce nu le aprob pe-ale tale, nici pe care le consider eu potrivite.*

Cerul se limpezise acum, iar zarea devenise violetă. Dr. Kalimuni aprinse farurile bioluminescente ale jeepului. Mulțimea care mergea pe drum se transformase într-un râu de steluțe șerpuind prin noapte. Unii aveau lămpi de ofrandă, alții își atârnaseră de mașini biogloburi. În față luminile se împrăștiaseră asemeni unui lac imens, strălucitor. Ceva se întâmplase. Vreun obstacol sau vreun incident îi făcuse pe oameni să se înghesuie. Dr. Kalimuni își conduse jeepul prin aglomerația care creștea cu fiecare nou-venit, o masă de oameni și organici atât de densă, încât trebui într-un târziu să abandoneze mijlocul de transport lângă un copac, să ia cu el circuitul de control și să încerce să-și croiască drum, urmat de Mathembe, cu vasul în brațe.

Voci. Tot felul de voci. Furioase. Venind din toate părțile. Ininteligibile.

– Scuzați-mă, scuzați-mă, scuzați-mă, spunea într-una Dr. Kalimuni, strecurându-se printre trupurile încă umede. Sunt avocat, poate reușesc să ajut cu ceva. Lăsați-mă să trec, vă rog!

O masă solidă, nemișcată, în mijlocul mulțimii. Mathembe văzu truxul rănit. Îl luă de braț pe Dr. Kalimuni, îl trase, îl împinse – *pe aici.* Truxul familiei Fileli era oprit, în rând cu alți câțiva, în fața unui șir de vehicule ciudate. O lumină strălucitoare și neclintită domina cadrul. Tatăl și mama Mathembei rămăseseră sub coviltir. Mathembe își ciupi tatăl de picior ca s-o ridice și pe ea.

– Și pe prietenul meu Kalimuni, insistă capul.

Avocatul luă și el loc lângă ei.

Mathembe putea să vadă acum obstacolul care împiedicase mulțimea să înainteze. Un baraj fusese înălțat la marginea pădurii, acolo de unde începeau orezăriile și livezile unui oraș. Peste drum

așteptau aliniați trucșii și organicii agricoli. Lanternele atârnate de ei aruncau lumina aceea puternică. Apoi șiruri de oameni, umbre lângă umbre, în fața și în spatele vehiculelor, încremeniți. Cu mâinile și picioarele depărtate, în poziția celor a căror încredere în sine e sporită de posesia unor arme.

– Nu puteți intra! strigă o voce deformată de difuzor. Nu vă dăm voie să intrați în orașul nostru.

Mathembe nu-și dădea seama cine vorbea. Locuitorii înfuriați ai Chepsenytului vociferară. Vocea din difuzor îi reduse la tăcere.

– Plecați! Nu vă lăsăm să vă stabiliți aici. Dacă vă dăm voie să intrați, n-o să mai vreți să plecați. Și nu vă putem hrăni pe toți.

– Nu puteți? Nu vreți! se auzi o voce din tabăra Chepsenytului. Suntem extenuați, uzi până la piele, flămânzi și fără adăpost, iar voi, uitând de cele mai elementare reguli de bună-cuviință, nu vreți să ne găzduiți în orașul vostru nici măcar o noapte!

Tinerii impulsivi și fără minte din Chepsenyt, aflați în primele rânduri ale mulțimii, adoptaseră aceeași atitudine agresivă ca și cei care blocau drumul. Dar dacă nu ai la rândul tău o armă, nu e același lucru. Altă voce se auzi în difuzor.

– Rebelii n-au ce căuta în orașul nostru!

Bărbații își pregătiră armele. Umbrele ascuțite se mișcară.

– Nu suntem rebeli! răspunse o a treia voce. Am pierdut totul! Totul! Case, copacii strămoșilor, totul! Arse! Chepsenytul nu mai există!

– Soldații v-au incendiat orașul și voi susțineți că nu sunteți rebeli? Nu veți primi nimic de la noi!

Atunci din freamătul mulțimii se desprinse o nouă voce. Mathembe se întoarse, ca toți ceilalți de altfel, să vadă cine vorbea. Era un bărbat scund, din comunitatea Proclamatoare, călare pe cocoașa unui trux. Omul strigă cu mâinile făcute pâlnie:

– Bajeer Rajtamanee? Tu ești, Bajeer Rajtamanee? Sunt eu! Eu!

Omul cel scund se bătu cu pumnii în piept:

– Eu!

– Dhav Jhiringi? răspunse vocea fără trup din cealaltă tabără.

– Dhav Jhiringi! confirmă omul, izbindu-se iarăși cu pumnii în piept, de parcă n-ar fi fost un Proclamator serios și sobru, imaginea însăși a lui Dumnezeu, ci unul dintre preoții Jantici nebuni, care se biciuiau pe străzi. Și Rana, continuă el, și Yasni. Și Basda și Sheerjha. Suntem aici cu toții.

– Aici? Toți? bubui difuzorul.

Autoritatea și hotărârea de mai înainte dispăruseră însă.

– Aici! Toți! răcni iarăși bărbatul cel mititel înspre zidul de lumină. Toți Proclamatorii suntem aici!

Strigăte se auziră din mulțime. Erau glasurile Proclamatorilor,

acoperindu-le pe celelalte.

– Și vouă v-au ars casele? întrebă vocea. Noi n-am auzit de una ca asta. Credeam că au fost doar… știi, ei…

– Au ars tot! întări omul, iar ceilalți Proclamatori îl aprobară în cor.

Umbrele încremenite, ascuțite, ale celor care blocau drumul se mișcară. Nerăbdătorii tineri din Chepsenyt, cu pumnii strânși și stomacurile goale, se repeziră să doboare baricada. Armele cu contururi negre țăcăniră.

– N-am știut! zise vocea, semeață până nu demult, dar îmblânzită acum. Asta schimbă situația! Cu totul. N-am știut că au fost amestecați și Proclamatorii. *Voi* puteți intra în oraș!

Furia de-abia stăpânită a tinerilor explodă în acea clipă într-un urlet amenințător. Omul de la difuzor strigă pe deasupra capetelor lor:

– E orașul nostru! Le permitem să intre celor pe care-i vrem! Ceilalți să plece! Dacă le spunem lor să intre, vor intra. Dacă vouă vă spunem să stați afară, veți sta afară!

Zgomotul făcut de plasticul țevii unei arme atunci când atinge podul palmei, gata să tragă, e inconfundabil. Nu exista un alt sunet asemănător. Micuțul domn Jhiringi călărea pe cocoașa truxului său, în fruntea familiilor de Proclamatori, încărcate de bagaje și mirosind a fum.

Treceau printre Confesorii nemișcați, îndreptându-se către peretele de lumină deschis în fața lor. Una câte una, familiile intrau în zona urbană, sub protecția armelor celorlalți Proclamatori. Tinerii furioși îi înjurau pe bărbații, pe femeile și pe copiii care-și strângeau la piept pălăriile de sărbătoare, ba chiar și pe oamenii în vârstă. Rândurile celor din Chepsenyt se împuținau, pe măsură ce Proclamatorii pășeau dincolo de baraj. Spre frații lor. Spre orașul închis. Trecură. Toți, cu excepția doctorului Kalimuni, aflat alături de Mathembe sub coviltirul familiei Fileli. Buna înțelegere și dreptatea către care aspirase o viață întreagă fuseseră distruse de aroganța acelui act discriminator. Coborî de pe trux și se strecură prin mulțime, către liziera pădurii. Odată cu închiderea zidului de lumină, oamenii se separară din nou pe familii, retrăgându-se sub copaci, pregătiți să înnopteze acolo. Câțiva rămaseră să strige și să arunce cu pietre, deși era clar că cei din interiorul zonei urbane aveau de gând să mențină baricada până când vor fi plecat și cei din urmă Confesori.

Nu trecu mult timp și izbucni cearta. Confesorii făcuseră un foc mare – un loc potrivit pentru refulări. În jurul lui erau așteptați toți membrii comunității ca să-și spună părerea despre ce urmau să facă. Acolo unde există oameni care vor să hotărască singuri soarta mai multora, izbucnesc inevitabil și certuri. Spiritele violente, pierde-vară și Băieții Fantomă voiau să atace orașul imediat, în forță, să-l ardă și să-l jefuiască. În valuri să curgă sângele Proclamatorilor. Alții

propuneau să prade grădinile-orezării, cu siguranță mai puțin apărate. Dar tinerii furioși nu puteau ușor renunța la onoarea și gloria râvnite. Ce fel de boală dezgustătoare îi atinsese oare pe cetățenii Chepsenytului de stăteau cu brațele încrucișate, ca niște bătrâni neputincioși și senili? Unde le era bărbăția? Prudență? Grijă? Rațiune? Astea-s cuvinte? Glasurile creșteau în intensitate, temperamentele se aprindeau, limbile se ascuțeau la lumina flăcărilor. Focul juca pe fețele însetate și transpirate care strigau unele la celelalte, iar în câteva minute discuția devie de la subiectul *ce era de făcut?* la adevărata problemă: *cine-i șeful aici?*

Ghemuită pe spinarea moale și caldă a truxului, Mathembe asculta disputa tot mai violentă. Cum cheful de ceartă e contagios, probabil că urma să fie contaminată și propria-i familie. Mai întâi capul sau poate Hradu, apoi tatăl. Mama va lupta din răsputeri să mențină calmul și ordinea în fața dezastrului, dar chiar și lupta e un simptom al bolii. Va ceda în cele din urmă și ea. Mathembe se furișă de sub pătură și se duse departe, cât mai departe de vocile acelea, pierzându-se printre copaci. Când în sfârșit nu le mai auzi, se întinse pe iarbă privind stelele printre ramuri. Dacă ar sta mult timp acolo, și-ar putea închipui că simte pământul rotindu-se în spațiu, în timp ce ea ar rămâne țintuită de lancea gravitației. Planeta străbătând spațiul cu mii și mii de kilometri pe oră și făcând vidul să vuiască înspăimântător, precum sângele bubuind și pulsând în spațiul propriului ei trup.

I se revelase o lume măreață, complexă, guvernată de înlănțuirea intimă a gândirii cu limbajul, amândouă minunate și atotputernice. Zărise în ziua aceea un nou univers, în care totul se reducea în cele din urmă la una și aceeași întrebare: Confesor sau Proclamator? O întrebare răbufnind la fiecare acțiune, la fiecare gând. Se confrunta cu complexitatea lumii și încerca să o despartă în două mari sfere: alb și negru, dreptaci și stângaci, Confesor și Proclamator? Cu noi sau împotriva noastră?

Simplitatea întrebării o surprinse. Înseamnă că tot ceea ce nu se poate demonstra despre noi, pentru noi, de către noi, ne este împotrivă? Nu există cale de mijloc sau mai multe posibilități, ci numai lumina și bezna?

Te rog, Doamne, trebuie să fiu ca ei?

O stea se mișcă pe cer. Era răspunsul? Contrar tuturor legilor mecanicii celeste, o stea mică, verde străbătea bolta dinspre sud. Se mișca deasupra Mathembei, care privea cerul întinsă în iarbă, sub copaci. Apoi se opri. Mathembei îi scăpă un strigăt de spaimă și mirare și în aceeași clipă un sentiment apăsător umplu pădurea, odată cu lumina ce se revărsa. Primele raze ale dimineții străluceau pe cerul limpede, albastru. Lumina diurnă, lumina soarelui. Păsările își luară zborul din cuiburi într-un vălmășag de aripi. Animalele și organicii

prinseră să țipe înspăimântați. Lumina zilei-în-noapte dură zece secunde lungi, aprinzând pădurea, după care dispăru. Păsările fluturară încă o vreme orbite din aripi prin baldachinul de frunze, iar corul pădurii se stinse încet, încet, încet.

Mathembe fusese prea tânără ca să înțeleagă pe de-a-ntregul explicațiile pe care i le dăduseră odată părinții ei în legătură cu ultima trecere prin spațiul-*ur* al unei Nave Sfinte, care era capabilă să lumineze noaptea unei jumătăți de planetă cu strălucirea altei lumi, plutind la marginea realității. Amintirea rămăsese însă de neșters.

Alte trei astre formară o constelație efemeră deasupra pădurii întunecate. Micuța stea verde dispăru dincolo de orizont. Luna roșie, uriașă, și stelele albe sclipeau fără seamăn pe cer. Mathembe încercă să-și readucă în memorie informațiile dobândite prin circuitele educaționale: imensa construcție de metal, o sferă biotehnologică cu o lățime de optzeci de kilometri, încercuită de o minge de metal argintiu cu diametrul de doi kilometri, în care sălășluiau spiritele echipajului Bunicul ei crezuse întotdeauna că draga lui Sillali se îmbarcase pe o Navă Sfântă, sustrăgându-se astfel forței de atracție a dragostei lui, și că o pornise prin spațiul-*ur* etern, către tulburătoarele Lumi Fiice.

Implanturile neuronice educaționale înregistraseră teoria conform căreia Navele Sfinte reprezentau comunitatea extrem de evoluată a unei Lumi Fiice incredibil de avansată. Se punea întrebarea: *care-i bărbatul și care femeia?*

Dimineața auziră bocetul mamelor. La adăpostul nopții, cinci tineri încercaseră un atac asupra zonei urbane închise. O luaseră de-a lungul zidurilor și potecilor dintre orezării. Înaintând târâș și făcând ocoluri largi, prudente, ajunseseră la numai câțiva metri distanță de patrulele care-și plimbau razele bioluminescente ale reflectoarelor de-a lungul câmpiilor inundate. Cei cinci își ascunseseră în centuri cuțite făcute din bucăți moi de plastic, ale căror molecule, atunci când erau răsucite, se transformau în tăișuri extrem de ascuțite. Nu plănuiseră să fure hrană, ci să vadă sânge curgând în apele negre ale orezăriilor. Doriseră sânge pentru a spăla onoarea Chepsenytului. Dar, fără veste, noaptea se făcuse zi, iar odată descoperiți deveniseră neajutorați ca niște copii. Niciunul nu scăpase teafăr. Unii aveau răni de glonț sau arsuri de la lasere. Alții prezentau plăgi caracteristice armelor biologice sau membre paralizate de săgețile neurotoxice. Unul dintre tineri, infectat cu ciuperci de sus până jos, nu mai avea nicio șansă de supraviețuire. Când Mathembe auzi bocetul femeilor ridicându-se în jurul focului de consiliu, înțelese că cei care se ocupau de tratarea capetelor morților veniseră cu buclele monomoleculare și cu valizele cu organici.

Mamele răniților împingeau într-un cărucior pe mama celui mort.

Ea rămăsese cu picioarele încrucișate, legănând în poală capul fiului ucis. Mathembe îl recunoscu. Era al tânărului care îl luase în zeflemea pe Dr. Kalimuni. Lacrimile brăzdau argila albă de pe fața femeii. Măștile funerare propriu-zise fuseseră transformate în cenușă odată cu Chepsenytul.

În încrâncenarea lor, cele cinci femei izbândiră acolo unde tinerii dăduseră greș. Reușiră să fisureze solidaritatea refugiaților. Mama băiatului ucis spunea că fiul ei nu va intra în Visare printre *străinii* de la granițele provinciei, ci alături de strămoși. De proprii lui strămoși. În propriul lui arbore. În propria lor Dumbravă a Strămoșilor. Nicăieri altundeva. Nu conta faptul că arborii strămoșilor fuseseră doborâți și arși. Că Chepsenytul era un morman de cenușă, încă fumegândă. Ele, cele cinci femei, se vor întoarce la locul lor de baștină. N-aveau oare semințe, celule și fragmente de casă? Nu era cu putință întemeierea unui nou Chepsenyt pe ruinele celui vechi? Ba da! Ele o vor face, iar dacă nu le va ajunge materialul genetic, își vor folosi propriile trupuri. Le vor arăta ele lor. Cine voia să vină cu ele? Cine avea mândria de a se ridica scuturându-se de praf și de a se întoarce să reclădească Chepsenytul așa cum fusese, un oraș Confesor destinat unei comunități Confesoare?

Bunicul Mathembei reacționase întotdeauna la auzul retoricilor de pahar. Va trezi truxul și-l va mâna înapoi pe drumul cel alb și drept, fără să mai stea pe gânduri. Când tatăl Mathembei refuză să facă acest lucru, pentru că ei hotărâseră să meargă spre Timboroa și de acolo să ia trenul spre Ol Tok, unde aveau rude și existau mai multe posibilități pentru crescătorii de trucși, capul declară că se va înapoia singur – *poți fi convins de asta* – doar că nu avea picioare și deci nu se putea mișca. Nu era decât un cap neajutorat.

– Ascultă-i, spuse tatăl Mathembei. Ascultă-i puțin! „Pentru martiriul fiului meu, pentru fapta lui glorioasă împotriva Proclamatorilor, pentru onoarea capului său, întoarceți-vă!” Ce fel de vorbe sunt astea? Vrei să te întorci într-un oraș în care oamenii discută despre bătăuși de parcă ar fi niște sfinți Ykondé?

Ca urmare mulțimea se diviză definitiv. Cei care aleseseră să urmeze capul mortului și pe mama sa, își strânseră lucrurile și plecară înainte de amiază. Cei rămași constituiau mai puțin de o treime din refugiații ce părăsiseră inițial ruinele Chepsenytului. Iar dintre aceștia, unii sperau că Proclamatorii se vor îndupleca în fața unui număr mai mic de sinistrați și-i vor primi în oraș. Alte familii se uniră între ele, încercând să-și ducă traiul sub oblăduirea pădurii. Locuitori ai codrilor, nomazi aproape sălbatici aflați la marginea societății. Astfel de grupuri trecuseră când și când și prin Chepsenyt, ca să facă negoț cu material genetic din adâncul codrilor. Mama Mathembei cumpărase de fiecare dată modele de păsări și animale pentru jucăriile ei.

Mathembe nu se simțise niciodată în largul ei atunci când o vedea pe maică-sa turnând câte un degetar de vin ființelor acelea micuțe, goale și palide care-i invadau sera. În sfârșit, unii dintre foștii locuitori ai Chepsenytului o porniră prin pădure, în direcții și spre destinații necunoscute. Doar douăzeci de familii hotărâră să-și continue drumul spre capul de linie ferată Timboroa, urmând ca acolo să-și încerce fiecare norocul. Douăzeci de familii. Și în plus Dr. Kalimuni.

Rătăcind în căutarea arborilor de carne și a baloanelor de lapte, Mathembe îl găsi pe avocat stând îngândurat la umbra copacului sub care își parcase cu o noapte înainte jeepul. Nu se vedea nici urmă de organic, iar lucrurile sale erau așezate în cerc în jurul lui. I se păru ceva foarte neobișnuit să-l vadă stânjenit pe Dr. Kalimuni, atât de stăpân pe sine de obicei.

– O, dragă copilă, dragă copilă, spuse Dr. Kalimuni. Iată prețul integrității morale. Refuz să fiu părtaș la sectarismul ostentativ, iar când mă întorc aici, uite cum găsesc și puținele lucruri pe care le mai am. Împrăștiate și distruse. Complet. Distruse cu premeditare… și bietul meu jeep!…

Scoase de la spate un os cu suport de plastic. Bucăți de carne sintetică atârnau de os. Plasticul ceramizat păstra urme de dinți.

– Animale! Nu, asta ar însemna să înjosești animalele, care nu au noțiunea binelui și a răului. Mai răi decât animalele! Să facă așa ceva!

Atât Proclamatorii cât și Confesorii erau de acord că a te hrăni cu carnea organicilor era un lucru detestabil. Numai în cazul unei foamete cumplite sau din barbarie se putea întâmpla așa ceva. Dar niciodată o asemenea faptă nu fusese încuviințată.

– Aveam de gând să merg la Timboroa și de acolo să iau un tren sau un autobuz către Jadamborazo, unde fratele meu profesează medicina. În orice caz, un drum pe care îl făceai înainte cu taxiul, acum a devenit imposibil. Draga mea copilă, în numele bunei înțelegeri dintre familia ta și mine, nu, mai bine zis al prieteniei, nu cred că e un cuvânt deplasat, aș putea călători alături de voi?

Cele douăzeci de familii erau gata de plecare. Procesiunea dezlânată de trucși, traicși, jeepuri și fragmente de case care se împiedicau la tot pasul își urmă drumul, înconjurând la o distanță sigură zona urbană închisă.

– Uitați-vă, am pornit pe calea noastră! În pace! Liniștit! Conform legii! strigă domnul Fileli, apoi șopti pentru sine: „La dracu' cu orașul ăsta și cu toți și toate dinăuntrul lui!"

Cățărați pe baricade, Proclamatorii îi priveau. Când un fragment de casă își pierdu echilibrul pe șoseaua dintre câmpurile de orez și alunecă în apă, nu ridică niciunul un deget s-o ajute. Mâinile lor erau prea ocupate să țină armele. Mathembe ajută și ea la încercarea de salvare, dar victima se înecă în cele din urmă. Picioarele costelive se

zbătură din ce în mai slab, până când cedară și plutiră ca un trifoi uriaș pe suprafața apei.

Era o zi frumoasă. Pădurea cânta, fluiera, chicotea, scârțâia. Pâlcurile de copaci uriași făcuseră loc mulțimii de evantaie multicolore și coloanelor de verdeață, printre care ciorchinii de baloane creșteau atât de dese încât formau un al doilea cer.

Mathembei nu-i păsa de toate acestea. Trăia o senzație nouă: percepea ceva în centrul ființei sale, nu chiar o durere, dar nici opusul ei. Din când în când se transforma într-o suferință aproape fizică. Uneori o făcea să se simtă slăbită, dar cu inima ușoară, așa încât drumul lung și alb, pădurea și baloanele care acopereau cerul albastru păreau că se rotesc la nesfârșit.

Când te naști în mijlocul abundenței, când orice dorință ți-o poți satisface imediat prin simplul gest de a te întinde și a culege din copac, tufă sau organic ceea ce-ți dorești, nu înveți niciodată să economisești pentru vremuri grele. A agonisi este o acțiune de neînțeles într-o lume a preaplinului. Senzația de *foame,* de foame cronică, ți-e la fel de străină ca și partea nevăzută a lunii.

Dr. Kalimuni și capul se certau. Primul împrumutase un cărucior pe care îl remorcase la spatele truxului. Avocatul stătea în mijlocul lucrurilor sale, întors cu fața spre Chepsenyt. Capul călătorea lângă el. Cearta reprezenta pentru ei însăși dimensiunea prieteniei ce-i lega: dacă ar fi existat un singur subiect asupra căruia să cadă de acord, amiciția lor ar fi fost zdruncinată de neîncredere. Capul îl întrebase pe Dr. Kalimuni cum de putea fi credincios un Proclamator împăratului din al cărui ordin arseseră casele Confesorilor și Proclamatorilor deopotrivă.

– Oameni din carne! scuipă el cuvintele. Și eu și tu. Așa ne consideră toți. Ei, cei din orașele strălucitoare de metal, așa ne consideră pe toți! Oameni din carne! Te închini unui împărat care te privește cu dispreț?

– Nu, domnule. Nu! îi răspunse Dr. Kalimuni. Chiar de-ar fi așa, eu tot aș rămâne credincios. Este oare un câine-de-rugăciune necredincios stăpânului său doar pentru că acela face parte din specia umană, iar el este doar un organic vrednic de dispreț?

– Care va să zică, te consideri un câine? Atunci trebuie să recunoști că suntem disprețuiți de împărat. Numai că noi nu suntem câini, ci oameni.

– Nu mă înțelegi deloc. Deloc! declară Dr. Kalimuni și începură din nou să se certe, încât Mathembe, care era o nou-venită într-o lume complexă, subtilă, supusă incertitudinilor, îi făcu semn lui Hradu să meargă împreună să caute ceva de mâncare, de-a lungul drumului.

Plante de carne, baloane de lapte și multe alte feluri de hrană se găseau în forme neevoluate, ferite de ascunzișul pădurii, fie că

scăpaseră ele însele, fie că fuseseră cu bună știință eliberate, în ciuda legilor care reglementau regimul patentelor. Ceea ce descoperiră însă în acea pădure necunoscută îi dezamăgi: recolta era prea săracă pentru a-i hrăni pe toți membrii familiei.

Coloana refugiaților se îndreptă spre Timboroa. Acum alte drumuri porneau din cel principal, formând ciudate unghiuri prin pădure și dispărând în cele din urmă. Pe șosea traficul crescuse simțitor: fermierii de prin partea locului, în căruțe de lemn trase de trucși, copii și femei holbându-se fără jenă la ei, câte o răzleață cursă locală, claxonându-i nepoliticos și învolburând cu cele douăsprezece roți uriașe praful format de arșița zilei din noroiul din ziua precedentă.

Chiar în fața familiei Fileli mergeau Murea Mithika și mai tânărul ei soț. Murea Mithika fusese proprietara unui autobuz care făcea ruta zilnică Chepsenyt-Tetsenok-Olmarok și o dată pe săptămână o cursă de noapte spre Timboroa. Autobuzul ei – mândria ei, viața ei (soțul trebuise să se deprindă cu această situație, ca o condiție a căsniciei lor) – arsese în garajul din Chepsenyt. Acum cei doi mergeau în urma unui traix muribund, înhămat la un cărucior încărcat cu pungi de plastic și genți de voiaj. Când vreun autobuz își anunța apariția printr-un nor de praf, cu claxonul țiuind *dă-te la o parte din cale și întoarce-te în rigola ta,* Murea Mithika făcea semne de salut, pentru că îi cunoștea pe toți șoferii de pe rutele către Timboroa. Rămânea împietrită în loc, cu mâinile ridicate, încă un pieton nefericit în gloată. Multe și variate erau autobuzele care circulau între orașele și centrele mai importante, dar niciunul atât de impresionant ca cel al lui Murea Mithika. Tatăl Mathembei o ajutase personal să proiecteze claxoanele curbate și colții din jurul tabloului de comandă. Roțile aveau diametrul mai mare decât cel mai înalt om din Chepsenyt, iar carcasa organo-plastică, decorată cu dungi argintii, mov și roz încântau ochiul. Lângă fiecare loc de pe platformă se montase un radio personal, iar scaunele se puteau transforma în paturi pliante pentru călătoriile din timpul nopții. Exista și o latrină, chiar și un altar al îngerului Yemlenekidé, iar unul dintre strămoșii ei (cu acceptul lui, bineînțeles) fusese instalat ca oracol de bord și șofer secund. Cel mai falnic autobuz de pe șoseaua spre Timboroa. Dispăruse, iar fără el șoferii care mergeau într-acolo nu o mai recunoșteau pe Murea Mithika.

Kombétet cu greu putea fi considerat o așezare. Era un loc atât de lipsit de importanță, încât scăpase de acțiunea Noilor Botezători ai împăratului, păstrându-și denumirea în limba veche, atât de originală și savuroasă. Kombétet, în traducere, însemna *closet.* Se întâmplase să fie așezat pe traseu exact în locul unde vezica celui care călătorea cu autobuzul către Timboroa se umplea la maximum. Într-o bună zi, unui călător mai întreprinzător, ce se ușura satisfăcut în țărână, i se năzărise, pogorât parcă din ceruri, cuvântul OCAZIE, scris cu litere

strălucitoare. Se întorsese cu familie și organici, săpase un șir de gropi, cumpărase gândaci de excremente și bacterii de biogaz, pusese paravane și fixase prețul la cinci enni intrarea. Cinci generații duseseră o viață îmbelșugată de pe urma acestei afaceri. Nu după mult timp, vânzătorii ambulanți și cei de mărunțișuri își întinseseră prelatele de plastic, etalând piramide de fructe, carne și batoane de ciocolată, instalară grătare și alămuri. Cincizeci de familii, inclusiv cea a întemeietorului toaletelor, trăiau de pe urma autobuzelor. Ferme și grădini apăruseră pe tot cuprinsul terenurilor învecinate cu pădurea, de-o parte și de alta a drumului.

Este întotdeauna un semn de respectabilitate atunci când cineva încearcă să te imite. Kombétet avea acum un rival, sub forma așa-numitului „Nou-Kombétet", ridicat într-o noapte pe cealaltă parte a șoselei cu scopul de a se profita de pe urma traficului în exces. Deși alcătuit în fond doar dintr-o rețea de stații de radio pirat și de magazine cu marfă de ocazie, Noul Kombétet se angajase într-o competiție acerbă cu părintele său, care nici măcar nu recunoștea existența urmașului bastard ca unitate separată și deci refuza să accepte titulatura de „vechi". Exista un singur Kombétet și câteva barăci nenorocite. Tânăra așezare solicitase Prefecturii din Timboroa, cu ardoarea patriotică a locului care și-a descoperit de curând identitatea, permisiunea de a avea un lanț propriu de hoteluri, o cafenea, un magazin și o parcare cu servicii complete pentru autobuze. Declanșarea războiului dintre cele două părea inevitabilă.

Vechiul Kombétet? *Kombétet*-ul (depinde pe ce margine a drumului mergi), se pregătea pentru schimbul de noapte când truxul roșu, aflat în agonie, intră într-o împrejmuire pentru mașini. Buchete de biogloburi se legănau în întuneric, aprinzându-se pe rând. Vânzătorii de zi se întorceau la fermele lor din pădure cu buzunarele pline și predau ștafeta schimbului de noapte. Soțiile, soții, copiii, părinții celor din timpul zilei își luau în primire locurile, așezându-se cu picioarele încrucișate pe pământ și părând extrem de suspicioși în spatele produselor lor. Generatoarele de biogaz pulsau ritmic. Tuburile de neon cu ideograme în limba veche sticleau în vișiniu și albastru. Tehnologie imperială de import. Mathembe privi tuburile fluorescente și întinse un deget luminat în albastru, curioasă să pipăie strălucirea lor rece. Rătăcea pe drum, căutând ceva de mâncare, în timp ce părinții ei și ceilalți refugiați se târguiau cu proprietarii din Kombétet asupra prețului unei camere de-o noapte. Se plimba în sus și-n jos pe lângă șirurile de vânzători ambulanți, ghemuiți pe pleduri, cu carnea albă, cafenie, roșie, cu fructele și mirodeniile stivuite în față. Îngenunche și ridică un măr.

– Cinci enni! spuse vânzătorul.

Mathembe dădu din cap.

– Bine, fie! Trei!

Mathembe dădu din nou din cap.

– Bine, bine! Doi.

Mathembe refuză a treia oară. Puse la loc mărul în grămadă și-și făcu mâinile căuș într-un fel care spunea: *dă-mi, te rog!*

– Ce naiba crezi că sunt, instituție de binefacere? spuse vânzătorul. Dispari de-aici! Hai, cară-te!

Autobuzele locale așteptau parcate la marginea drumului, localnicii plimbându-se de-a lungul aleilor pline cu de toate, mâncând fără grijă plăcinte fierbinți și fructe glasate, ascultând radioul și certându-se în legătură cu copia circuitului unei cărți de succes. Mathembe mergea printre ei, cu mâinile întinse, spunând parcă prin gesturile ei: *Pentru că mi-e foame! Numai de foame, altfel nu v-aș deranja și nu m-aș umili! Vă rog! Pe urmă plec!*

Mâini atât de grăitoare… dar oamenii din autobuze nu înțelegeau elocvența lor. Ei vedeau în ea doar un copil stângaci, cu nasul în vânt și hainele murdare, cerșind. Pentru ei, *a cerși* era tot atât de lipsit de semnificație pe cât fusese odată cuvântul *foame* pentru Mathembe. Trecea printre autobuzele în jurul cărora roiau vânzătorii, oferind pasagerilor căni cu ceai și vin în schimbul câtorva bănuți sau mărunțișuri: o pereche de cercei, o revistă, un ruj. Își ridică mâinile spre oamenii din spatele geamurilor, călători din Tetsenok, Olmarok, Kapsabet, Garsabit sau Timboroa, care-și petrecuseră toată viața în belșug și nu mai văzuseră pe cineva *cerșind*.

Întinse palmele spre un băiețel care stătea la fereastră, lângă mama lui. Femeia era, de altfel, ocupată, conversând cu un bărbat de alături angajat într-un flirt menit să alunge plictisul unei călătorii lungi și anoste. Într-un moment de neatenție al mamei, Mathembe și băiatul deveniră pentru o clipă complici.

Dă-mi! spuneau mâinile.

Băiețelul își scoase casca de pe cap și i-o întinse pe geam.

Mathembe dădu din cap.

Micuțul luă cartea din poală și o ridică astfel încât s-o vadă. Circuitele de lectură zăngăniră pe rama ferestrei.

Mathembe făcu din nou semn că nu. *Dă-mi,* spuneau mâinile. Și *foame*.

Băiețelul scormoni în punga de plastic de pe locul dintre el și maică-sa. Scoase o bomboană cu carne dulce, învelită într-o foiță de hârtie de orez. Nu era slab, băiețelul acela. Uitându-se într-o parte ca să se asigure că atenția mamei era în întregime atrasă de bărbatul mieros de lângă ea, ridică bomboana.

Mathembe îi făcu semn că *da*.

Băiatul cel grăsuț se uită neîncrezător.

Mathembe își scutură din nou capul: *da*.

Băiatul aruncă bomboana prin deschizătura geamului. *Repede.* Mâinile Mathembei se grăbiră să o prindă și s-o bage în gură. *Bomboană dulce, dulce, mâncare bună.*

Lovitura o făcu să se clatine lângă autobuz și să cadă în praful drumului, la picioarele vânzătorilor de vin și ceai. Bucățica de bomboană îi zbură din gură. Mathembe țâșni în picioare cu o mișcare rapidă, cu mâna pregătită să se repeadă la gât sau la ochi și cu piciorul gata să lovească.

– Dumnezeule! M-ai lovi, ticăloaso? îi spuse maică-sa.

Mathembe se ghemui, mârâind furioasă.

– La asta am ajuns, nu-i așa? Să ne luptăm pentru firimiturile de la mesele altora?

Strivi cu piciorul bomboana căzută în praf. Mathembe gesticulă sălbatic, arătându-și stomacul.

– Tuturor ne este foame! Dar nu cerșim! Încă mai avem puțină mândrie! Sunt dezgustată! Dezgustată!

Plecă, dreaptă, mândră, semeață, neclintită. Mathembe o urmă, supărată și umilită. Vânzătorii de vin și ceai își ciocneau vasele. Cearta o trezise pe mama băiatului din vraja bărbatului de lângă ea. Acum țipa la băiat, încercând să-l lovească cu palma peste ceafă.

– Nu vor să ne accepte cartelele! spuse tatăl Mathembei. Au îndoieli dacă avem suficientă acoperire în material biologic.

Mathembe își putu imagina expresiile bănuitoare de pe fețele lor, luminate de strălucirea ecranelor de verificare a cartelelor.

– Pentru Dumnezeu! Totuși ne vor lăsa să stăm. Numai o noapte.

– Cât a costat? întrebă mama Mathembei.

– Dar cât nu a costat?

Tatăl arătă spre truxul adormit și spre bagajele cercetate și răscercetate de mâinile abile ale antreprenorilor din Kombétet. Luară cuvertura cu care se învelise dintotdeauna Mathembe, în camera plină dimineața de păsări. În acea noapte, dormi sub o învelitoare de plastic, ghemuită pe spinarea truxului. Noul proprietar al păturii, neștiind câtă istorie e cuprinsă în ea, o duse acasă, în coliba lui dintre copaci, și-și iubi nevasta sub ea până-n fapt de zi. Femeii nu-i plăcu.

În zorii cenușii Mathembe, înfășurată în folia de plastic, își întinse cana către negustori în rând cu ceilalți refugiați. Primiră câteva linguri de terci de fiecare.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, sper că nu păcătuiesc! spuse Dr. Kalimuni, refuzând politicos zeama lungă. Astăzi e sărbătoare.

Hradu se strâmbă la vederea pastei maronii. Mathembe îndreptă spre el cana, ca și cum i-ar fi spus: *dacă tu n-o vrei, o iau eu.* Văzu privirea dojenitoare a mamei. Hradu își înghiți micul dejun schimonosindu-se. Autobuze veneau și plecau într-o perdea de praf, în

ceața dimineții. Soarele semăna cu un pântec umflat, aruncând raze șovăielnice. Oamenii Chepsenytului porniră în lumina fără pată cu o încetineală nefirească, ridicând și împachetând, lipsiți de vlagă, încărcând și pregătind totul, de parcă ar fi fost spirite, nu oameni.

Chiar după întâia oră de mers, Mathembei i se făcu foame.

– Nu te-ai simți așa de rău dacă ai fi fost obișnuită cu posturile, îi spuse Dr. Kalimuni, pășind drept, proaspăt și falnic. Vechile tradiții sunt foarte înțelepte.

Mathembe îi aruncă o privire furioasă și-l târî pe Hradu în pădure ca să caute ceva de mâncare. Pădurea de lângă Kombétet aducea mai mult cu cea din jurul Chepsenytului, decât cu pâlcul de copaci ciudați, crescuți la întâmplare, întâlnit în ziua precedentă. Bolta întunecată a codrului, susținută de mii de coloane zvelte, se deschidea primitoare și tainică. Localnicii nu se îndepărtau de obicei de matcă. Hrană se găsea din belșug. În câteva minute Mathembe își umplu punga de la cingătoare cu bobițe transparente de lapte și savură dulceața nectarului florilor de rouă ce-i rămăsese pe limbă. Hradu agita mâinile deasupra capului, chemând-o către tufele de carne ferică, pe care le descoperise în crăpătura umedă a unei aglomerări de rădăcini. Mathembe culese unul dintre cilindrii mari, striați și îi curăță coaja până dădu de pulpa albă. Amândoi se ghiftuiră, iar puținul rămas îl înghesuiră în pungile de la brâu.

Încă din cea mai îndepărtată perioadă de care-și amintea, poate chiar dinaintea ei, când luase hotărârea de a nu vorbi, o pierdere de timp și energie în fond, Mathembe simțise că asigurarea fericirii și bunăstării lui Hradu depindea de ea. Ca bărbat avea uneori puseuri de orgoliu prostesc, dar nu era totuși iremediabil pierdut. Dezvoltarea lui psihică, fizică și educațională reprezenta preocuparea ei principală. Poate că așa îi fusese hărăzit încă din pântecele mamei. Se gândea cu groază la posibilitatea ca el să devină, pur și simplu din lipsa orientării, unul dintre acei băieți care se învârteau prin oraș, fără să gândească sau să-și pună întrebări, fără să ceară ceva de la viață, nefolositori, asemeni celor care dăduseră târcoale magazinului de traicși al domnului Kakamega. Încă nu știa cu certitudine ce voia să ajungă Hradu, dar știa ce nu dorea să fie. Cum avea să reușească să treacă de la o stare la cealaltă nu avea idee. Dacă prin intermediul vocii de la radioul doctorului Kalimuni își putuse da seama dintr-o dată de existența unei lumi mai vaste, mai strălucitoare și mai subtile decât cea în care ieșise din pântecul matern, era foarte posibil ca și Hradu să facă la fel, căci el înțelegea mult mai bine limba nouă, adevărata limbă a lumii reale. Mathembe nu-și considera părinții depășiți. Pur și simplu ei își trăiseră viața de o parte a abisului, pe când ea, Hradu și întreaga lor generație se aflaseră de cealaltă parte.

Tot gândindu-se astfel, își dădu seama că tot căutând de mâncare se

despărțise de Hradu. Se trezi singură printre copaci. Un strigăt neașteptat tulbură tăcerea. Un strigăt, o creangă ruptă și zgomot de pași, pași rapizi, călcând pe covorul pădurii. O siluetă apăru din întunericul de sub copaci. Hradu. O a doua siluetă mai mare, mai rapidă, alerga după el. Mathembe sări în ajutorul fratelui. Și deodată apărură umbre întunecate de peste tot, de după fiecare rădăcină, trunchi de copac, grup de ciuperci și tufe de corali. Mathembe se întoarse și o luă la fugă, urmărită de siluete. Strigăte și chemări răsunau pretutindeni și hohote care o făceau pe Mathembe să alerge mai repede, mai repede. Nu suportase niciodată ca cineva să râdă de ea.

Aleargă, ești o adevărată alergătoare, tu ești cea care ți-ai rugat tatăl, data viitoare, data viitoare, vreau să alerg, sunt rapidă, alerg cu viteză, pot să sar și să ocolesc obstacolele, nu există creangă de care să mă împiedic sau mușchi pe care să alunec, aleargă, este vânătoarea de trucși, numai că tu ești acum cea vânată, truxul și-a epuizat toate trucurile, sărind și intersectându-se cu cei care vin din urmă, privește înapoi, repede, aruncă doar o privire, vin, vin, țipă, râd, fac glume răutăcioase, se prefac că urmăresc vânatul, râd iarăși, unde e Hradu? nu-l văd pe nicăieri, ești singură acum, tu singură, alergi, încerci să scapi, să scapi, te îndepărtezi cu fiecare pas, ești iute, întotdeauna ai fost, ești cea mai bună alergătoare, cea mai puternică, cea mai rezistentă, nimeni nu te poate prinde, nimeni nu este atât de agil, de rapid, de iute și-ți vine să râzi cât de deșteaptă, de rapidă și de inteligentă ești și cum îi depășești pe ceilalți și deodată silueta neagră este lângă tine, se conturează deasupra ta, nu-l poți privi, nu poți scăpa, picioarele îți alunecă, te prăbușești, cazi asemenea unui copac…

Femeia n-o plăcea pe Mathembe, iar sentimentul era reciproc. Mică, musculoasă, avea un fel dominator de a se purta. Dar nu din această cauză n-o putea suferi Mathembe. Îi amintea de Kiminini și Kimilili și-și închipuia că știa de ce, dar nici acesta nu era adevăratul motiv. Femeia conducea grupul, ceea ce explica, chiar dacă nu scuza, comportamentul ei. Cauza reală pentru care Mathembe n-o plăcea era alta. I se adresase cu *fetițo.* După ce-i percheziționaseră punga de la brâu, femeia o interogase o jumătate de oră: ce căuta *fetița* în pădure, ce făcea *fetița* acolo, cu cine, cum, de ce și pentru că nu primise nici cea mai mică dovadă a sensibilității fetei, trăsese concluzia că era fie surdă, fie cretină, fie extraordinar de încăpățânată. Pe Mathembe o mulțumea oricare dintre variante.

– Nu vorbește, spuse Hradu.

– Nu poate?

– Nu vrea!

Hradu vorbea însă și era mult mai dornic să comunice. Fără amenințări sau promisiuni, căci faptul de a furniza informații utile

unui Grup Activ al Războinicilor Destinului i se părea extrem de onorant.

Când trecu și după-amiaza, iar umbrele se lungiră din pădure pe șosea, familia Mathembei îi rugă pe membrii caravanei să se oprească și să-i aștepte pe cei doi copii care lipseau. Umbrele umplură drumul drept, albicios, ceața înserării se lăsă pe pământ și deși Timboroa se afla la o depărtare de numai o oră de mers, oamenii fură de acord să-și petreacă o ultimă noapte sub cerul liber. Când Mathembe și Hradu apărură din întuneric în lumina biogloburilor, tatăl și mama lor se simțiră cuprinși de sentimentul acela părintesc unic, amestec de bucurie și furie. Pe urmă se iviră siluetele din urma lor, trecând din pădure în lumina palidă, gălbuie. Domnul și doamna Fileli, apoi ceilalți din tabăra de lângă drum, păstrară o tăcere deplină. Stăteau nemișcați. Și înfricoșați.

Femeia cea scundă le vorbi. La sfârșitul unei pagini nenumerotate din nescrisul *Ghid al trupelor neregulate* este trecută legea imuabilă care stabilește că șefii unităților din Serviciul Activ trebuie să ia hotărâri cu bătaie lungă. Un alt paragraf stipulează că aceiași comandanți trebuie să anunțe de la bun început cine sunt, pe cine comandă și ce urmăresc. Mai ales în situațiile în care aceste lucruri sunt evidente pentru urmăritori. Asta a declarat pe scurt comandanta grupului. Erau Războinici ai Destinului, supraviețuitorii Brigăzii întâi din Ukurewe, pe care forțele imperiale de ocupație o împrăștiaseră în ultimele săptămâni în pădurile din Timboroa. Îi învăluiseră prin flancuri și-i încercuiseră, iar acum se pregăteau să închidă capcana și să-i distrugă. Ultima lor speranță rămânea aceea de a se amesteca printre călătorii obișnuiți, trecând astfel prin barajele și punctele de control instalate pe drumul către Timboroa. Odată ajunși acolo, puteau înfiripa din nou rețele de agenți. Speraseră să deturneze vreun autobuz local – femeia nu folosise bineînțeles cuvântul „a deturna” – dar o coloană de refugiați reprezenta o soluție mult mai convenabilă.

– Zona noastră urbană a ars din cauza voastră și voi vreți să vă trecem clandestin prin filtrele poliției?

Vocea aparținea tatălui tânărului din rândurile Băieților Fantomă care încercase să o seducă pe Mathembe în pădure. Fiul stătea ghemuit la picioarele bărbatului, în praful drumului ce ducea la Timborora. Secundul femeii, un bărbat înalt, subțire, care mirosea puternic, așa cum miroseau majoritatea Războinicilor Destinului, a ceva ușor neplăcut, dar nu întrutotul, îl privi fix pe vorbitor, sincer uimit.

– Patria nu înseamnă nimic pentru voi? Pământul ăsta care v-a hrănit, v-a crescut și v-a iubit timp de o sută de generații… iar când ea se zbate în lanțuri, când strigă în agonie împotriva celor o mie de ani

de ocupație? Nu noi v-am incendiat orașul. Soldații imperiului au făcut-o.

– Milițiile Prefecturii din Timboroa l-au ars, spuse Dr. Kalimuni cu o îndrăzneală ce-ți tăia respirația. Vorbitori ai limbii vechi, ca și voi, oameni cu o sută de strămoși în Visare, asemeni vouă, oameni care numesc țara asta a „noastră" și „acasă" și o iubesc, asemeni vouă.

– Proclamatori! Bărbatul înalt și slab nu pronunță cuvântul, ci îl scuipă. Proclamatori!

De parcă numele, cuvântul acela, ar fi putut să taie, să respingă și să anihileze orice altă vorbă care i-ar fi luat apărarea. Plin de mândrie, prostește în fond, Dr. Kalimuni se pregătea să se lanseze într-o dezbatere, pornind de la legi și istorie. Femeia puse însă capăt disputei.

– Nu discutăm acum opiniile voastre politice, zdruncinate și tocite de ultimele evenimente. De câte zile sunteți pe drum? Două? Trei? N-ați găsit prea multă hrană prin pădurile de-aici. La naiba cu Prefectura din Timboroa!

Ridică punga Mathembei și goli agoniseala ei de-o zi în țărână, apoi o călcă în picioare.

– Ducă-se naibii sărăcia!

Râzând cam forțat, își vârî mâna în rucsacul ei de luptă și o scoase apoi sub ochii tuturor. Bucăți albe, proaspete, de carne albă, îi alunecară printre degete. Și din nou se organiză un picnic într-un luminiș din pădure, ca la vânătoarea de trucși, cu mese întinse sub cerul liber. Era carne de toate culorile: roșie, cafenie și chiar galbenă. Fructe, coajă de copac, semințe și lapte, chiar și pachete cu semipreparate conservate în vid din rațiile militare. Fierbi apa, apoi deschizi punga, verși conținutul repede, repede, (fierbinte! fierbinte!) și dai fiecăruia câte o lingură. Are gustul acela ciudat, nu-l recunoști de prima dată, dar pe urmă îți dai seama că seamănă cu mirosul Războinicilor Destinului. N-are importanță. E cald, bun, aromat și din plin.

Au scos și vin. Cineva umplu vasul bunicului Mathembei și pe măsură ce ruticulii îl absorbiră, capul deveni vorbăreț, începând să înșire prostii. Cineva găsi un radio și-i dădu drumul. O muzică ciudată, învăluitoare, îi amuți pe toți. Ascultară uimiți melodia stranie pe mai multe tonuri, sfidând înțelegerea umană. Sunetul aparținea, după spusele unui Războinic, Navei Sfinte aflate pe orbita ei. Își cânta sieși. Apoi radioul fu mutat pe un alt post, răspândind în jur o muzică săltăreață și zgomotoasă despre dragoste, durere și părăsire. Un sentiment de veselie îi cuprinse pe refugiați, un fel de „ei bine, asta-i situația, așa că trebuie să ne și distrăm puțin".

Dr. Kalimuni nu mânca. Deși vremea postului trecuse, încheiată cu meditațiile sale de după-amiază, mâncarea rămăsese neatinsă pe

frunza din fața lui. Dr. Kalimuni însuși stătea liniștit și străin, ca atunci când ai ales un drum fără întoarcere. Războinicul Destinului din fața lui observă că avocatul nu se atinsese de mâncare. I-o întinse.

– Haide, mănâncă!

Dr. Kalimuni ridică ochii spre cer pentru o clipă, apoi reveni la starea de meditație.

– Haide, trebuie să fii flămând, mănâncă ceva!

– Nu mănânc din hrana rebelilor și a ucigașilor, spuse încet Dr. Kalimuni.

– Mănâncă! țipă Războinicul. Ridică frunza și o împinse către avocat. Mănâncă! Mănâncă!

Îi lipi frunza de față și-o răsuci îndelung, încercând să i-o vâre în gură.

– Mănâncă! urlă. Se auzi un țăcănit. Țeava armei se apropie de obrazul doctorului Kalimuni. Mănâncă!

Mâncarea se scurgea în șuvoaie groase pe fața avocatului. Dr. Kalimuni nu se mișcă. Nu spuse un cuvânt. Războinicul îi împunse obrazul cu țeava armei, hotărât mai întâi, apoi mâna începu să-i tremure, să se miște, și în cele din urmă renunță. Se ridică în picioare și se îndepărtă semeț.

– Ha, ha, ha, arăți ca un cretin cu rahatul ăla curgându-ți pe față! strigă Războinicul, dar știa și odată cu el știau și Mathembe și toți ceilalți, că Proclamatorul îl învinsese.

Însuflețirea petrecerii, și așa destul de fragilă, dispăru într-o clipă. Mathembe mânca, mâncau cu toții, dar bucatele aveau gust de cenușă.

Într-o dimineață, nu cu atât de mulți ani în urmă încât amintirea acelei întâmplări să capete aură de legendă, Mathembe intrase în grabă pe ușa serei ca să-i arate mamei sale, plină de mândrie, pata brun-ciocolatie de pe chilot. Porniseră apoi în vizitele ce se cuveneau făcute în asemenea ocazii. A doua zi Mathembe fusese trezită în zori de un sunet care aducea cu ciripitul unei păsări necunoscute și minunate, care-i cânta sub fereastră. Păsări uriașe, magice, cu aripi în culorile curcubeului, cu pene lungi, unduitoare, strălucind în soare. Maică-sa o dusese în stradă ca să urmărească dansatorii, căci dansatori erau, în minunate costume tradiționale din pene, îmbrăcate numai de Ziua Feminității. La un semnal apăruseră de după copaci și porticuri muzicanții cu ghitare, tobe și sintetizatoare. Dansatorii se învârteau, săreau, se aplecau și din nou se roteau, într-o orbitoare etalare de sunete și pene strălucitoare. Mathembe bătuse din palme, cu fața iluminată la gândul că toate acestea fuseseră pregătite pentru ea și numai din cauza acelei scurgeri ce-i pătase lenjeria. Apoi unul dintre dansatori sărise mai sus decât ceilalți și vântul îi ridicase costumul, așa încât Mathembe putuse să vadă sub el un bătrân gol, ridat, cu pielea încrețită, pusă la uscat și un penis atârnând flasc, cu niște

coapse lăsate și bicisnice, cu picioare osoase și articulații proeminente. Dar nu era un bătrân oarecare, ci *bătrânul,* cel cunoscut de toate fetele ca o creatură perversă, murdară, care încerca să le ademenească cu vorbe dulci și cadouri ca să le poată pipăi și să le arate pozele obscene ale unor fete de aceeași vârstă, împreună cu bărbați încă și mai bătrâni și mai ticăloși decât el. Apoi penele se lăsară la loc, ascunzând urâțenia sub culorile lor.

Mathembe îl găsea mai degrabă atrăgător. Nu era un adolescent sau nu tocmai, dar nici întru totul bărbat. Înalt, dar nu foarte, cu pielea închisă și nu prea. Timid, dar nu din cale-afară. Zâmbitor și totuși nu. Avea acea privire inspirată a celor care trăiesc mult timp aproape de idealism. Mathembe nu mai întâlnise acea calitate la niciunul dintre bărbații din Chepsenyt. Se simțea atrasă precum îngerul de lumină. Lui îi plăcea să meargă lângă ea și ei lângă el. Nu conta pentru ea că sub faldurile hainei lui se ascundea o armă automată de fabricație imperială.

Femeia scundă repartizase fiecărei familii pe câte unul dintre subordonații ei, dar lăsase la latitudinea refugiaților să născocească o poveste pentru soldații de la punctele de control. Tatăl și mama Mathembei erau departe de a fi optimiști. Tânărul urma să treacă drept un văr din Kapsabet, ale cărui acte de identitate se pierduseră în timpul incendiului. Ca totul să fie cât mai veridic, domnul Fileli își îngropase propriul document în vasul bunicului, sub rădăcini – *vedeți, niciunul dintre noi nu-l poate prezenta, domnule ofițer!*

Cu țevile armelor nu prea departe, micul dejun avusese și el un gust de cenușă. Convoaie de transportoare blindate, negre, treceau zguduind șoseaua, multe dintre ele ieșind din Timboroa ca să închidă capcana destinată fugarilor. Mathembe rămase împietrită de groază la marginea drumului, înțelegându-le intențiile.

– Poartă-te firesc, șopti tânărul războinic.

Ușor de spus, gândi Mathembe în timp ce coloana blindatelor înainta pe drumul drept și albicios.

Timboroa: Orașul Din Vale Unde Dumnezeu A Atins Pământul – în limba veche. În cea nouă patru silabe, patru grupuri de sunete: *Tim-Bo-Ro-A.* Noii Botezători îl alungaseră pe Dumnezeu înapoi în cerul său. Te trezeai intrând în oraș pe neașteptate, căci șoseaua principală nu trecea prin valea dintre râu și calea ferată, ci tăia direct un podiș spre marginea văii. Timp de secole călătorii au fost surprinși să descopere că drumul părea că se termină brusc în înaltul cerului albastru și să găsească orașul la picioarele lor, șerpuind de la stânga la dreapta de-a lungul văii. Ți se părea că stai pe acoperișul celor mai înalte case. Chiar aveai impresia că puteai coborî în Timboroa pășind de pe un acoperiș pe altul, ca pe o scară uriașă.

Soldații își instalaseră punctul de control acolo unde se termina

pădurea, iar drumul începea să șerpuiască, printre grădini și case, spre oraș. Cinci blindate. Negre. Soldați care își programaseră pe ecranele căștilor emisiunile de varietăți ale televiziunii, transmise din chiar inima imperiului. Și zece mii de wați răsunându-le în timpane. Elicopterele negre, bâzâind ca niște insecte, se învârteau deasupra golfului. Soldații erau politicoși, atât cât puteau să fie într-o limbă pe care n-o știau decât prin intermediul implanturilor de învățare. Era o politică bună aceea de a se comporta politicos, de a spune *domnule, doamnă.* Îi luau în brațe pe copiii mici și-i așezau pe transportoarele blindate, plescăiau și făceau cu ochiul sugarilor. *Aranjați-vă pe familii, vă rog. În coloane ordonate. Evitați aglomerația. Ne puteți prezenta vreun act de identitate? Unde mergeți? De unde veniți? Aveți cumva cunoștință de vreo activitate teroristă? Mulțumesc. Familie după familie, vă rog. Pe coloane. Evitați aglomerația…*

– Dumneata.

– Da, dumneata. Cum te numești?

– Da, dumneata. Cu tine vorbesc. Cum te numești?

Mathembe își dădu seama, șocată, că ofițerul înalt, zvelt, i se adresa ei. Dintr-odată o cuprinse frica, mai vie decât oricând în viața ei. Atât de neașteptată, de atotputernică, încât o simți ca pe o lovitură în pântece.

– Ce s-a întâmplat? Ți-ai înghițit limba? spuse ofițerul în limba veche ce-i fusese implantată în creier.

– Nu vorbește, răspunse mama Mathembei.

– Așa este? o întrebă ofițerul pe Mathembe.

O întrebare-capcană sau nu chiar.

Mathembe dădu din cap că da.

– Presupun că nu aveți niciun fel de acte de identitate?

Limba veche, pe care o învățase atât cât îi trebuia unui ofițer, era suficient de corectă și bogată ca să-i permită un ușor sarcasm.

Mathembe făcu semn că nu.

Ofițerul îi dădu voie să treacă printr-o mișcare cu arătătorul. Pe când pășea printre siluetele negre, greoaie, ale transportoarelor, Mathembe avu senzația că trupul i se transformă într-o oglindă în care i se reflectau toate păcatele ce o împovărau. Soldați înarmați stăteau de-o parte și de alta a șoselei. Trecu printre ei, așteptând ca în fiecare moment vocea doctorului Kalimuni să izbucnească precum un glonț și să divulge că acolo, acolo și acolo se aflau trădătorii și ucigașii Războinici ai Destinului.

Tatăl Mathembei se apropie de ofițer.

– Presupun că nici dumneavoastră nu vă puteți legitima în niciun fel!?

– Actele mele au fost distruse în incendiu, domnule.

– A fost un incendiu foarte oportun, nu-i așa?

– N-aș numi astfel distrugerea casei, a muncii cuiva, a întregii averi *agonisite*.

Ofițerul îi făcu semn să treacă. Urmă tânărul Războinic al Destinului. Ofițerul înalt și zvelt trase aer în piept.

– Cine sunteți?

– Yesip Fileli, domnule. Un văr sosit din Kapsabet.

– Înțeleg. Actele de identitate?

– Înțelegeți… tot incendiul…

– Bineînțeles.

Ofițerul trase din nou aer în piept. Nu făcea asta din cauza vreunei indispoziții respiratorii, ci pentru că încerca să detecteze un anumit miros.

– Kapsabet?

– Din Prefectura Timboroa, domnule.

– Geografia acestei țări nu mi-e necunoscută. Nu reușeam însă să localizez accentul.

– Mulți străini întâmpină dificultăți în aprecierea finețiii accentelor noastre.

Mathembe rămase fără suflare la auzul cutezanței lui. Ofițerul zâmbi. Și inspiră iarăși.

– Kapsabet. Prefectura Timboroa. Ciudat că susții așa ceva. Ultima mea detașare în interes de serviciu a fost în Prefectura Elemborasha, jos în sud, lângă mare. Ai fost vreodată acolo, în provinciile din sud? Lângă mare?

– Singurul loc în care am fost, cu excepția orașului Timboroa, a fost Chepsenyt.

– Mda, mi se pare destul de ciudat. Când eram în Elemborasha, am fost încartiruit printre crescătorii de yatoké. Când întindeau la uscat coconii, mirosul lor se împrăștia peste tot. Chiar și după trei luni de la întoarcerea mea de acolo, oamenii mă întrebau: „Ai fost în Elemborasha, nu-i așa, în ținutul yatoké-lor?” Îmi mai miroase uniforma și acum.

Ofițerul adulmecă din nou, mai atent, mai concentrat, buzunarele, mânecile, gulerul Războinicului.

– Ei bine, ceea ce nu pot să înțeleg este cum se face că un om din Kapsabet, Prefectura Timboroa, care n-a fost niciodată mai departe de Timboroa și Chepsenyt, se întâmplă să miroasă a coconi uscați de yatoké.

Ofițerul trase de haina Războinicului și-atunci îi văzu plasticul negru al armei imperiale. Într-o fracțiune de secundă, înainte ca tânărul să poată măcar să-și întindă mâna către tocul pistolului, soldații își ridicară armele și lansară o plasă de chingi deasupra lui. Nu rămăsese nici urmă din varietățile afișate pe ecranele căștilor lor, nici din cei zece mii de wați ai muzicii electronice.

Tânărul ridică mâinile deasupra capului, recunoscându-și neputința. Ofițerul strigă cava în limba nouă. Soldații se amestecară printre refugiații împietriți, ațintind gurile armelor către soți și soții, tați și fiice, fii și mame, frați și surori. Bărbații fură împinși de o parte a drumului, femeile și copiii de cealaltă. Tatăl Mathembei profită de zăpăceala generală și-i strecură în brațe Mathembei vasul cu capul bunicului, înainte ca țevile negre să-l împingă departe de familie. Băieții care nu erau destul de înalți ca să ajungă la emblema de pe umărul uniformei ofițerului fură cruțați. Îi luară numai pe cei care o depășeau. Mathembe îl văzu pe bărbatul stângaci și stupid din pădure nereușind să treacă testul ofițerului. Îl luară. Având doar un centimetru mai puțin, Hradu scăpă. Tatăl Mathembei fu luat, ca și doctorul Kalimuni, Proclamatorul. Cu mâinile la ceafă, bărbații se încolonară, trecură dincolo de linia blindatelor și se ghemuiră rânduri-rânduri pe jos. Înainte să fie mânat de la spate, unul dintre Războinicii Destinului aruncă o privire către femeia scundă, dominatoare, care trecuse neobservată printre femeile și tinerii din Chepsenyt. O singură privire, scurtă, amară. De ajuns pentru unul dintre soldați. Porni către grupul femeilor. Conducătoarea se strecură către capătul mulțimii. Soldatul strigă ceva în limba nouă, împingând în dreapta și-n stânga. Femeia se desprinse de grup și începu să alerge.

Soldatul îi strigă în limba veche să se oprească. Femeia coborî în goană panta și trecu prin grădinile de la marginea orașului, mai mult rostogolindu-se decât alergând. Alunecă și căzu printre copaci. Din nou îi strigă soldatul să se oprească. Femeia se ridică și continuă să fugă. Mathembe se pomeni încurajând-o: *haide, continuă, fă-o, fă-o, casele sunt la numai câteva sute de metri în fața ta, apoi străzile, aleile, curțile, acolo n-or să te găsească niciodată.* Și asta în ciuda faptului că femeia i se adresase cu *fetițo.* Pentru a treia oară soldatul o somă să se oprească, în numele împăratului-de-dincolo-de-ape. Femeia se târî mai departe. Ofițerul dădu un ordin în limba nouă. Un soldat îngenunche lângă bornele care marcau limitele șoselei și ochi cu grijă. Trase. Sunetul împușcăturii nu fu atât de puternic pe cât se aștepta Mathembe. Soldatul trăsese cu o armă cu lunetă. Micuța femeie ajunsese la numai câțiva metri de casa cea mai apropiată. Glonțul o surprinse în timpul săriturii, îi străpunse spatele, iar explozia îi împrăștie plămânii, oasele și sânii mici pe zidul casei. Femeia își mai flutură mâinile într-un ultim spasm și încremeni pentru totdeauna.

Doi soldați, trimiși după cadavru, coborâră panta cu atenție. Mathembe înțelese că dădeau din cap după felul în care soarele le strălucea în vizoare. Dintr-un anumit motiv, ofițerul înalt și slab părea foarte mulțumit. Prin simple gesturi cu mâna, transmise oamenilor săi ordinul de a-i urca pe bărbații din Chepsenyt în blindate. Apărură ca din senin două elicoptere negre, se rotiră de câteva ori și-n cele din

urmă aterizară pe șosea. Ofițerul și unul dintre piloți schimbară câteva cuvinte, apoi primul sări în blindatul său, gesticulând un ultim ordin.

Femeile, copiii și tinerii care fuseseră iertați rămaseră la marginea drumului cu trucșii și jeepurile lor. După un timp elicopterele se înălțară cu zgomot stârnind praful și se îndepărtară spre vest.

Orașul

În Ol Tok, la ora trei după amiază, reclamele își dispută între ele bulevardele, în timp ce străzile adormite nădușesc și țipă în canicula orașului.

În Ol Tok un cap îți ascultă mărturisirea celor mai întunecate păcate, se roagă pentru iertarea ta și îți răspunde la cele mai tainice întrebări ale sufletului, în schimbul unui strop de *raqi* picurat pe ruticuli sau al câtorva bănuți pe care îi bagi în gură. Cu o dexteritate uimitoare, capul îi scuipă într-o farfurie plină cu monede. Acceptă și săruturi sau alte mici favoruri erotice.

În Ol Tok orașul se luptă cu sine. Suburbii puternice răsar din districtele vechi, de mult născute și acum pe jumătate moarte, împingându-le cu mlădițele, lujerii și rizomii lor, constituind în același timp canale, conducte de apă, țevi, rețele de electrificare și căi de telecomunicație. Împing bătrânele cartiere – atât de bătrâne și de voluminoase după miile de ani trecute, încât străzile s-au prăbușit, devenind alei sau chiar tuneluri, iar clădirile s-au contopit în stâlpi pietrificați, adevărate rețele de biotectură – celulă cu celulă, centimetru cu centimetru, în apa râului.

În Ol Tok nostalgia se ridică precum o ceață răcoroasă din apa ale cărei maluri ochiul nici nu le poate cuprinde. O ceață desfășurându-se ca un voal de argint pe deasupra cafenelelor, barurilor și restaurantelor. Când îl întrebi pe chelnerul sau pe cântăreața localului *Ce-i asta?,* el sau ea îți va răspunde: *Nu-l recunoști? E sufletul tău!*

În Ol Tok noaptea apar demonii. Demoni mititei, organici de casă părăsiți, părți rătăcitoare de trup, jucării de plasmă pierdute sau abandonate, toate topindu-se într-un singur hibrid care caută căldură, sânge, urmărește desăvârșirea, umblă după gazde noi, după mereu alte elemente nimerite pentru absorbție.

În Ol Tok există prea multe vehicule pentru străzile orașului (străzile se autoconstruiesc pe măsură ce noile clădiri răsar și le împing pe cele vechi din calea lor), astfel încât mijloacele de transport funcționând cu energie mecanică, organică, umană, circulă alternativ, cele cu plăcuțele de înregistrare cu numere pare în unele zile, iar cele cu numere impare în celelalte.

Pe vremuri, zece milioane de îngeri vegheaseră asupra Ol Tok-ului. În canicula verii, pe străzile îmbâcsite, lipsite de aer, oamenii își simțeau fețele mângâiate de briza rece venită dinspre râu și spuneau: *zeci de milioane de aripi zburătoare.* Dar îngerii au fost alungați de elicoptere. Nu exista oră din zi și din noapte la care să nu zboare deasupra orașului cel puțin unul dintre elicopterele aviației imperiale,

pândind păcatele omenești, la fel cum făcuseră îngerii dinaintea lor. Zgomotul elicelor, mai apropiat sau mai îndepărtat, stabilește ritmul vieții.

Ol Tok este gura deschisă, verde din pricina cărnii de organic mâncate, a unui cerșetor mort într-unul dintre șanțurile bulevardului Keekorok.

Ol Tok este peștele, mirodeniile și merele de pâine fripte pe radiatoare sau în tigăi pe cărbune provenind din vechile clădiri pietrificate.

Ol Tok este cântecul bărcilor de pe fluviu ieșite în larg, având la bord încărcături de mirodenii, țesături, organochimice.

Ol Tok este mirosul apei, tare și atotcuprinzător, fără egal între mirosuri, pentru că aparține celor mai adânci amintiri despre pântecul matern.

Ol Tok reprezintă cei zece mii de pelerini care se scaldă în apele râului în asfințit, și-și toarnă pe creștet apa murdară, plină de excremente.

Ol Tok este femeia vie doar de la piept în sus, întinsă într-un cărucior și susținută de sisteme organice de sprijin, care bate din palme cerând pomană la colțul bulevardului Gandhatta.

Ol Tok sunt negustorii interstelari cu mașinile lor imperiale silențioase, grăbindu-se de-a lungul cornișei frontale a râului către întâlniri de afaceri desfășurate în restaurante plutitoare sau cafenele selecte.

Ol Tok sunt cele cinci milioane de biciclete.

Ol Tok sunt cele douăsprezece milioane de umbrele.

Ol Tok este strigătul lui Jashar Cantor și dangătul gongului înălțându-se din cele zece mii de lăcașuri de cult, Ol Tok-ul este milionul de pălării de rugăciune care se înghesuie pe străzi, sub ploaia torențială de primăvară.

Ol Tok sunt grădinile suspendate, curțile întunecoase și umede, pline până la refuz cu mormane uriașe de excremente, reprocesori și plante de biogaz.

Ol Tok sunt vilele răspândite la marginea orașului, printre terase și livezi private, ridicate pe cele patruzeci de faimoase coline ale orașului.

Ol Tok sunt districte întregi plutind pe apele sfinte ale râului, generații nenumărate de ambarcațiuni contopite într-un bloc compact, locuite de familii a căror laudă supremă este aceea de a nu fi călcat timp de douăzeci de generații pe țărm.

Ol Tok este cântecul din zorii zilei al docherului, cântec fără sfârșit, vechi de mii de ani.

Ol Tok sunt pescărițele care, la ora asfințitului, plonjează în apă de pe postamentele de bambus, este strălucirea pielii lor ude când ies

râzând, cu un pește zbătându-se în vârful suliței.

Ol Tok este gustul din gura prostituatei ce stă în spatele mormintelor Proclamatorilor, înșirate de-a lungul aleii Rajjit și invitația de a muri, cu cei credincioși în jurul tău.

Ol Tok este moliciunea coapsei scăldată în lagunele dintre terasele celor patruzeci de coline.

Ol Tok sunt o femeie, un băiat și o fată târând un căruț din traverse de plastic pe străzile aglomerate. Femeia, înaltă, cu o ținută semeață, încă nu înțelege că Ol Tok-ului nu-i pasă de mândria ei, că în curând o va cufunda cu nepăsare în anonimatul viesparului urban. Deocamdată ţine hamurile cu o hotărâre imediat remarcată de către bicicliști, conducători de jeepuri, vânzători de vin, pelerini, cumpărători, bancheri interstelari, ghicitori și polițiști, care o privesc o clipă și-și spun: *Ce femeie mândră!*

Fata, la fel de înaltă, pare stânjenită de creșterea bruscă în înălțime, datorată exploziei de hormoni și dorințe. Are sufletul chinuit de complexele celui de la țară. Își închipuie că toți ochii o urmăresc, că fiecare cap se întoarce spre ea, că fiecare trecător gândește: *Ia uite-o, ce fată, se vede că e de la ţară, întotdeauna le recunoști pe-astea, privește-o numai, ce ține în brațe, un cap?* Dar faptul că se știe drăguță, mai degrabă interesantă decât frumoasă, îi mai susține încrederea în sine, pe cale să se prăbușească.

Băiatul, prea tânăr pentru a înțelege mândria, dar suficient de mare ca să cunoască umilința, se târăște pe lângă ele, îndoit de spate sub povara bagajului enorm. Chiar dacă legătura ar fi de zece, de douăzeci de ori mai mare și mai grea, tot nu i-ar păsa, căci l-ar ascunde în întregime de disprețul oamenilor care se împing, se împing, se împing. Își urăște mama pentru că își face loc prin mulțime atât de dreaptă și semeață, târând după ea jalnicul căruț încărcat cu câteva lucruri ieftine. Își urăște sora pentru că duce în brațe un obiect atât de ostentativ nerușinat precum capul bunicului. Curiozitatea necunoscuților i se înfige ca un ghimpe în suflet. *Într-o zi cineva va plăti pentru umilința asta,* jură el.

Mathembe privea topoarele lovind. Aveau tăișuri lungi, strălucitoare în lumina care inunda piața din fața gării Timboroa, și cozi subțiri. Topoare căzând, ridicându-se, iar căzând, mânjite de sângele coagulat. Funcționara de la ghișeul de bilete refuzase cartela mamei. *Nu aveți credit!* spusese femeia ca o broască râioasă asexuată, duhnind a osânză. *Nu primim retrageri din banca genetică din Chepsenyt. Următorul, vă rog.*

Pe vremuri mama Mathembei ar fi ripostat. Ar fi insistat până în pânzele albe. Odată. Înainte ca blindatele să fi lăsat în urma lor drumul drept, albicios. Odată. Înainte ca sufletul ei să se închidă în

sine. Uneori însă, când spiritul se izolează acolo, în interior, creierul este împins de un impuls îndepărtat, de nestăpânit, de a acționa și de a obține ceea ce vrei folosindu-ți învăluit inteligența. În piața din fața gării roind de călători, vânzători de flori și de ziare, mama le poruncise lui Hradu și Mathembei să descarce truxul, în timp ce ea plecă să caute un cumpărător de carne. Prețul obținut ajungea pentru bilete la trenul de noapte. Clasa populară. Fără servirea meselor.

Truxul fu omorât în centrul pieței. Cumpărătorii de carne aduseră un grup de oameni, dintre care unii tranșară animalul chiar acolo, în fața gării din Timboroa. Topoarele se înălțară și căzură în lumina lunii, tăind din organic hălci de carne sintetică, tremurândă. Alții o încărcară în camioane. Urma să fie descompusă în celule de bază, din care se fabricau alți organici. Topoarele se ridicară și căzură, spărgând carcasa de plastic a creierului și retezând circuitele organice moi. Ultima amintire concretă a Mathembei a fost camionul cumpărătorilor de carne traversând Piața Gării, lăsând în urmă o șuviță de lichid gălbui care se scurgea printre dalele de sticlă.

Tot ceea ce a urmat după aceea a fost asemeni unui joc de umbre pe perete: trenul de noapte tăind pădurea cu trupu-i de oțel și cu lumina farurilor, visele semihalucinante, nopțile petrecute în vagonul de clasa populară, înghesuită lângă fereastră, fără mâncare, sosirea, cu prima geană de lumină a dimineții, în viesparul palpitând de viață al gării dintr-un mare oraș, controlul militar de la capătul peronului – soldați politicoși verificând actele de identitate cu fețe lipsite de expresie – capul înjurând-o cu un zâmbet răutăcios, cocoțat la un colț de stradă, în vârful unei coloane transparente de organici pulsatori, și invitând-o să facă ceva scârbos și obscen – doar țesut și transparență era capul, artefact de lumină și mișcare, fără textură sau consistență. Sufletul ei cerea un răspuns, o ripostă la toate acestea: furie, ură, resentiment, durere. Găsi numai o totală lipsă de sentimente. Pasivitate și-atât.

Faradje, unchiul Mathembei, locuia într-un ansamblu de clădiri vechi, încovoiate, pe o stradă îngustă, fără soare, numită aleea Felinarului. Strada se afla la doar câteva sute de metri distanță de bulevardul Keekorok și totuși aparținea unui univers social cu totul diferit. De-a lungul mileniilor, casele de-acolo crescuseră și se revărsaseră una într-alta, așa încât apartamentul lui Faradje, situat în aparență la etajul al treilea, se întortochea de la etajul al cincilea până la al doilea și se împletea cu alte apartamente de la același nivel. Camerele din spate dădeau într-o curte plină cu gunoi pe jumătate digerat, aruncat de locatarii din apartamentele vecine. De zeci de ani nimeni nu mai pusese piciorul acolo. Legenda locului susținea că trecătorul care s-ar fi aventurat prin preajmă ar fi fost în primejdie de-a fi devorat într-o clipă, de viu, de către digeratori de gunoi mutanți. Din grohotișul parfumat creștea o încrengătură de țevi de încălzire,

conducte de apă și articulații mobile ale biogloburilor. Încăperile cu vedere asupra aleii Felinarului erau dominate de o enormă reclamă holografică pentru bere, plasată pe clădirea de vis-a-vis. O frumusețe imperială, cu tenul deschis și părul cânepiu, schița stropi de rouă pe una din laturile sticlei cu bere, își lingea buzele și ducea la gură sticla, sorbind nectarul auriu și aruncând priviri lacome și lascive prin ferestrele murdare ale lui Faradje. Holograma era prost reglată și ca urmare prin imaginea dublă se vedeau ferestrele și balcoanele apartamentelor de peste drum, ca și ceea ce se întâmpla între pereții lor. O parabolă, pentru cei care căutau parabole, a umanității, trăind și murind în cadrul atotcuprinzătorului spirit al lui Dumnezeu. Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi controla fiecare gând, cuvânt sau faptă din aleea Felinarului și-și transmitea lumina în cele mai îndepărtate cotloane ale apartamentelor. Locuind între ea și biogloburile din curtea din spate, Faradje nu-și cumpărase, de când se mutase în clădirea aceea, niciun element electric. Radioul, instalat într-o nișă din sufragerie, bolborosea tot timpul. Ziua, noaptea, ziua.

Faradje era „ceva” în administrația locală. Cu mult timp în urmă reușise să se instaleze într-o slujbă călduță, care-i conferea suficientă autoritate ca să fie respectat, dar îl și scutea de orice responsabilitate. Și-ar fi putut permite ceva cu mult mai bun decât aleea Felinarului – sinecurile, de regulă, sunt bine plătite – însă numai după comoditate își orienta existența. Micile eforturi depuse erau dedicate în exclusivitate toarcerii timpului și împrejurărilor într-un ghem între ale cărui capete să închidă ochii fericit. Sosirea surorii, a celor doi copii și a capului unchiului reprezenta o tulburare din temelii a obiceiurilor sale bine stabilite. Evenimentele care-i aduseseră în fața ușii lui i se păreau atât de îndepărtate de orbita urmată de viața sa, încât cu greu se hotărâse să le dea crezare. Că astfel de lucruri i se întâmplaseră propriei lui surori… așa ceva nu era în ordinea firească a lucrurilor. Se retrăgea din fața durerii celorlalți. Așa făcuse toată viața.

Capul constituia sursa celei mai mari neplăceri a lui Faradje. Orășenii au o adevărată aversiune față de cea mai mică manifestare de grosolănie și vulgaritate. Capetele din Ol Tok se cufundau în Visare în nișele lor din zidurile labirinturilor din cimitire sau îndeplineau câteodată pe străzi slujbe utile din punct de vedere social. Ele nu și-ar fi făcut niciodată apariția în mijlocul carpetei din sufragerie, scuipând și vomând într-un mod ofensator într-un recipient cu organici. Din prima clipă apăruse ca evident faptul că Faradje și capul nu vor putea conviețui pașnic. În timp ce Mathembe și Hradu cercetau în tăcere noua lor casă, mișcându-se cu grijă, discret, încercând să-l tulbure cât mai puțin pe noul lor protector, primele focuri din ceea ce avea să devină un război sângeros fuseseră trase. Faradje și capul cădeau de acord asupra tuturor subiectelor: sociale, morale, spirituale, materiale,

politice. Deplina concordanţă de opinii nu făcea decât să evidenţieze şi mai mult faptul că nu puteau să se suporte unul pe celălalt.

Mathembe stătea pe salteaua ei de lângă fereastra deschisă. Nu putea să doarmă. În Chepsenyt noaptea se auzeau *sunete*. Aici, *zgomote*. Voci. Paşi. Radiouri. Maşini de-a lungul bulevardului Keekorok, înspre capătul aleii Felinarului. Micile zgomote tainice, personale, ale oamenilor din celelalte apartamente, se împleteau într-un mod familiar cu cele din casa lui Faradje. În depărtare, aproape de limita audibilului, se auzeau împuşcături puternice, constante. Deasupra tuturor, în spatele tuturor, rotirea continuă a elicopterelor pe cerul nopţii. Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi o cerceta pe Mathembe care stătea întinsă, trează. Degetul stropit cu rouă, buzele moi, limba mângâietoare, o întrebau: *Mathembe Fileli, ai avut o casă, o viaţă, amintiri, un tată. Tot ceea ce preţuiai şi respectai ţi-a fost luat. De ce nu plângi după ele, de ce nu te emoţionează, de ce stai împietrită? De ce nu verşi pentru toate astea măcar o lacrimă?*

Dimineaţa următoare plecă cu maică-sa în Piaţa Zdrenţelor, orientându-se după instrucţiunile scrise ale lui Faradje. Vândură ultimele lucruri rămase, întinse pe două pungi de plastic. Nu câştigară mare lucru. După ce totul fu vândut reciclatorilor, mama Mathembei se plimbă în sus şi-n jos pe aleile pline de negustori şi cumpărători, încercând să-şi vândă şi trusa de sculptat păsări şi animale din plasmă, învelită în husa ei de piele. Până atunci o ferise de privirile tuturor. Era e ei şi-avea mare preţ. Singurul lucru personal şi de valoare pe care îl avea pe lume, cu excepţia copiilor ei. Toţi strâmbau din buze, ridicau din umeri a nedumerire şi clătinau din cap. Când proprietarul unui chioşc le oferi din milă câţiva bănuţi, Mathembe îi smulse geanta din mână. *Mândrie,* se-nţelegea din felul în care îşi ţinea capul şi umerii. Copiii ce locuiau în casele prăpădite din jur alergau pe lângă ele, fluturându-şi pistoalele radiante de jucărie, ajunse peste noapte la modă, în urma sosirii Navei Sfinte.

Banii câştigaţi într-o piaţă se duseră rapid într-alta. Noţiunea de *loc unde se cumpără mâncare* le era total străină oamenilor obişnuiţi să îşi satisfacă trebuinţele la o azvârlitură de băţ. Faradje se înfurie cumplit când văzu cele patru pungue cu provizii pe care le aduseră de la Piaţa de Mâncare.

– Nu era nevoie să faceţi asta! Am eu destulă mâncare, chiar mai multă decât trebuie.

Soră-sa îi aruncă privirea aceea semeaţă, redobândită în urma gestului fiicei ei din Piaţa Zdrenţelor.

– Mândria nu-ţi ţine de foame, spuse Faradje. Cât v-au costat astea?

Ea nu răspunse. Mathembe dădu sugestiv din umeri, mimând cuvântul *tot*.

Mathembe nu ştia când încolţise în inima ei ideea, dar în noaptea

aceea, când singurele zgomote care se mai auzeau erau rugăciunile de la radio și bătaia îndepărtată a paletelor de elicopter, se dădu jos din pat și se strecură pe balconul dinspre aleea Felinarului. Îngenunche în fața Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi: *Iată-mă aici, mă ofer ție, zeiță stranie și geloasă a bulevardelor, venind la tine fără nimic, căci totul mi-a fost luat. Ce-mi vei da în schimbul ființei mele?*

Au sclipit cumva ochii Fetei către ea? Degetul i s-a ridicat într-un gest de binecuvântare?

Lacrimi… ele au fost primul dar al Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi. Toată furia, tot întunericul, toată disperarea, toate întâmplările cutremurătoare, toate rănile dobândite, au fost eliberate când Fata a făcut să se dărâme zidul pasivității și al insensibilității. Mathembe plânse în tăcere, triumfătoare în zorii mijind și simți că renaște. Să treci peste ape, să te naști din nou… Iar Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi îi făcu un al doilea dar: o pecete, un deget rece ca gheața pe frunte, însemnând acceptarea ei în lumea bulevardelor, a curților întunecoase și umede, a aleilor, piețelor și scuarurelor tainice, a districtelor comerciale și de afaceri. Primise un nou botez. Devenise drept-credincioasă. O membră, o soră, una dintre noi. Să te naști din nou, nimic să nu mai pară straniu, căci totul este proaspăt, să fii integrată și să vezi lucrurile din jur cu spiritul deschis al copilului care-și definește propriul univers. Acum orașul era al ei, iar ea aparținea orașului.

Numele lui, spusese el, era… Dar nu avea nevoie să-i afle numele. Una dintre acele înșiruiri de silabe ale Proclamatorilor. Era… Nu trebuia să-i spună nici cu ce se ocupa. Știa din felul lui politicos de a sta pe scaun. După o zi întreagă de alergat, plimbat, respirat, pipăit, gustat din acea minunată jucărie de oraș pe care noul ei zeu i-o dăruise, Mathembe intrase în apartamentul familiei și-și găsise mama și unchiul stând de vorbă cu mâinile încrucișate ca atunci când ai de-a face cu cineva de profesia invitatului. Îl recunoscuse după zâmbetul vag, mieros, după foșnetul hainelor, după șoaptele pielii vorbind despre sine însăși, după naturalețea prefăcută a salutului. Îi știa mirosul, mirosul acela simțit încă din holul de la intrare și care-i zbârlise părul pe ceafă și-o făcuse să se înece. Chiar numai acel iz ar fi fost o dovadă suficientă: în apartamentul lor se afla un *avocat*.

– Scuzați-o, domnule Sharjah. Nu vorbește.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse domnul Sharjah, înțelegând din greșeală, așa cum făceau toți la auzul explicației, că fata nu putea să vorbească, nu că nu voia.

Zâmbi către Mathembe. Zâmbetul însemna o declarație de război între ei. Ura la prima vedere este nu mai puțin remarcabilă decât dragostea la prima vedere și mult mai frecventă. Mathembe mai

degrabă și-ar fi tăiat pleoapele cu lama decât să-și lase familia în grija acelui avocat. Nu din cauza meseriei, nici pentru că era Proclamator, deși purta pe degetul mijlociu al mâinii stângi un inel cu însemnul Lojei Spiritului. Avusese loc o reacție chimică între ei, o ciocnire de feromoni. Mathembe înțelese în acea clipă cum de ajunseseră Faradje și capul bunicului (exilat în chiuveta din bucătărie, unde jetul de apă cădea peste ruticuli și-l împiedica să audă și deci și să comenteze ceea ce spunea Proclamatorul) să simtă o antipatie imediată și reciprocă.

– Mama dumitale m-a rugat să încerc să-l caut pe tatăl dumitale, zise avocatul Sharjah, stând *în acel fel* pe cel mai bun scaun al lui Faradje. Înțeleg… ăăă… sentimentul pierderii?… pe care îl încerci, trauma psihică și senzația înstrăinării. Bineînțeles că n-aș putea nici măcar să-mi imaginez, fie chiar și pentru o singură clipă, adevărata dimensiune a suferințelor îndurate și orice aș spune ar suna nesincer și lipsit de căldură. Așa că mai bine ți-aș repeta ceea ce le-am spus deja mamei și unchiului dumitale: eu cred, ba chiar sunt aproape convins, că tatăl dumitale este bine, sănătos și că după toate probabilitățile, se află într-unul din centrele regionale de detenție.

Domnul Sharjah își umezi buzele cu o mișcare a limbii, ca o reptilă.

– În ciuda eforturilor noastre, este din ce în ce mai greu să desparți politica de viața de zi cu zi. Nu mă voi aventura să judec opiniile dumneavoastră politice. Oricum, odată cu agravarea situației, se pare că vor fi, cu siguranță vor fi, abuzuri și încălcări ale legii și abateri grosolane de la litera ei. Nevinovații vor suferi în aceeași măsură ca și vinovații. Starea haotică a guvernului civil nu face altceva decât să înrăutățească treburile, căci stânga nu cunoaște ce face dreapta.

Un zâmbet silit de Proclamator și o glumă lipsită de miez, care nu se adresau nimănui din camera murdară, urât mirositoare, a lui Faradje.

– Milițiile locale par să acționeze independent de controlul regional, ba chiar o fac deseori, cum să spun, sub impulsul unor reflexe de mult dobândite. Bineînțeles, nu trebuie să vă reamintesc dumneavoastră de asta, mă scuzați.

– Soțul meu a fost arestat de către armata regulată! spuse mama Mathembei. Nu de miliții!

– Bineînțeles, bineînțeles! Și totuși, după toate aparențele, el și ceilalți din orașul dumneavoastră au fost predați autorităților locale. Armata nu are închisori proprii. Nu, eu cred că cercetările ar trebui să înceapă la centrul regional de detenție din Timboroa.

Își lovi coapsele cu palmele, un gest clar, hotărât, exact cum avusese de gând.

– Bineînțeles, nu pot să promit că-l voi descoperi imediat. Autoritățile trebuie să fie convinse că el a fost constrâns să participe la pretinsa crimă. Dar voi încerca din toate puterile.

Domnul Sharjah se ridică în picioare și se înclină plin de formalism

către fiecare dintre ei.

– Lăsați-vă în grija mea, doamnă Fileli! Vă promit că afacerea dumneavoastră va beneficia de întreaga mea atenție!

Mathembei i se spuse să-i deschidă ușa avocatului și să-l conducă până în stradă. În timp ce aștepta alături de el să sosească jeepul, se asigură că el înțelesese privirea ei. Toți avocații sunt pricepuți în interpretarea limbajului trupului. Foarte multe adevăruri căutate la și de către tribunal nu sunt declarate cu voce tare. Mathembe știu că el va înțelege ce avea să-i spună: *Nu am încredere în tine, pentru că „nu imediat" semnifică „nu ieftin", iar „dificil" înseamnă „scump". Iat-o pe mama mea: viața ei a fost zdruncinată într-un fel pe care tu nu l-ai putea pricepe. A cunoscut atâta suferință, cât să-i ajungă pentru cinci vieți și dacă tu îi intensifici durerea trezindu-i speranțe, pentru ca apoi să i le zdrobești ca pe niște insecte, îți promit c-o să te fac să plătești pentru asta. Mă auzi, avocatule?*

Dar el îi întorsese spatele și ea nu-i mai vedea fața. Până când se aplecă să intre în jeepul taxi, iar șoferul îi spuse: „Va trebui să ocolim, domnule, s-a petrecut ceva pe strada Yohimbi Opango." Atunci lumina de pe aleea Felinarului îi surprinse figura și Mathembe văzu în sclipirea ochilor și a dinților lui că o înțelesese cu-adevărat, înțelesese totul, până la ultimul cuvânt și îi răspundea, în limbajul tăcut al propriei inimi: *n-ai decât să crezi ce vrei despre mine, cu nimic nu mă afectează, dar, indiferent de ce gândești, o vezi pe mama ta capabilă să suporte de una singură sarcina găsirii tatălui tău?*

Dacă, așa cum susțin locuitorii săi, mormanul de biotectură pe cale să se surpe din Gangerabili reprezintă buricul în jurul căruia a crescut Ol Tok-ul, atunci Piața de Carne este pântecul care l-a conceput. Un strop de sămânță îngerească, picurat pe buzele unuia dintre demonii Nyakabindi ai mării, zămislit, dezvoltat și expulzat de Apa Mamă pe pământul ferm. O sută douăzeci de mii de oameni locuiau în Gangerabili, într-o beznă totală, încât cu timpul devenise un motiv de fală pentru băieții zgomotoși care se-nvârteau pe-acolo faptul de a nu fi văzut niciodată lumina zilei. Sub o asemenea masă enormă de biotectură muribundă, generații întregi nu știuseră ce înseamnă să stai drept. Știau în schimb prea bine cum este să trăiești într-o continuă umezeală, încălzită de o sută douăzeci de mii de răsuflări, până când ajunge la temperatura sângelui din vene.

Își iubeau cartierul. Nu s-ar fi mutat niciodată nicăieri altundeva. Intimitatea traiului lor, a iubirii, a durerii și-a morții, nu generase irascibilitate, așa cum s-ar putea crede la prima vedere, ci un sentiment al apartenenței la o comunitate vibrantă și optimistă, senzația de a fi parte integrantă dintr-o mare familie. Zece mii de frați. Zece mii de surori. O sută de mii de bunici.

Piața de Carne este un parazit cu gheare și clești, însăși esența Gangerabili-ului. Singurele lumini provin de la biogloburi, de la neoanele tremurătoare, de la ecranele de televizor și de la tăciuni. Fără ajutorul vreunui puști care să te călăuzească în schimbul unui pumn de bănuți, te-ai rătăci pentru totdeauna în labirintul complicat al străzilor. Aerul e greu, se aud râsete și muzică. Locuitorii au mintea ageră ca briciul. Nu-i vorba de inteligența de duzină a celor de pe străzile de sus.

Vieți scânteietoare ard cu o asemenea intensitate, încât propria-ți existență pare, prin comparație, ștearsă și neinteresantă.

Orice lucru lăsat de Dumnezeu pe pământ poate fi cumpărat în Piața de Carne, printr-o simplă fluturare a cărții de credit. Mathembe găsi rășina de-abia la a treia încercare. Din primul loc în care căutase, la intrarea în strada Tombalbaye, o alungase proprietarul unui oracol. Bunicul făcea o concurență neloială propriului său șir de capete, înfipte adânc în matricea Visării. Al doilea loc cercetat fusese intersecția a două artere aglomerate, strălucind de holograme și biolumini, aflată în stăpânirea unui grup de cerșetori. În Piața de Carne unicitatea și ciudățenia malformațiilor lor valorau multe cărți de credit: cerșitul avea statutul unei arte. Unii dintre ei zăceau în scaune cu rotile, alții făceau corp comun cu mijloace de transport organice sau mecanice. Mathembe fugise. A treia oară încercase lângă un mic altar de stradă ridicat în cinstea sfântului Zanzan Bé, patronul răspântiilor, a cărui sferă de influență, extrem de diversă, mai cuprindea telecomunicațiile, afacerile bancare, dragostea dinaintea căsătoriei, munca socială, porturile, gările, aeroporturile și cărările pădurilor. Altarul, prost întreținut și primind puține ofrande, se afla pe o străduță plină de gunoaie, peste drum de o cafenea. Proprietarul, gras și trăgându-și un picior, poreclit Grămadă de Viermi, se uită la fata subțirică, brunetă, arsă de soare („În curând îi va pieri culoarea aici, în întuneric”, gândi el) care așezase un cap în praful drumului, se uitase cu prudență în jur și scosese o valijoară de piele. Ceea ce făcea ea părea mai interesant decât emisiunile de la televizorul strălucind albastru pe un raft, deasupra meselor.

Mathembe deprinsese această artă de la mama sa, dar niciodată nu ajunsese la măiestria ei de a cânta melodia elipselor duble, insuflând viață făpturilor plăsmuite în sera răcoroasă de pe strada Cincisprezece. Cu sfială și stângăcie, Mathembe luă în căușul palmelor bucățica de plasmă informă, o răsuci iar și iar, simțindu-i găurile și crăpăturile. Separă mingea în două bucăți identice de carne sintetică. O ridică apoi pe una dintre ele, îi insuflă viață, și-o apăsă de buze, o modelă cu vorbele tăcute ale limbii și gurii ei, învârtind-o între degete, sfărâmând-o din nou în bucăți. Întinse, trase, dădu o formă acelor fragmente de plasmă cu ajutorul degetelor și al cuvintelor tăcute,

pline de viață, desprinse de pe buze, refăcându-le, unindu-le și creându-le din nou, până când în fața ei, în palmele-i deschise, stătu o creatură zburătoare, micuță, delicată, semănând cu un elicopter în miniatură, mătăsoasă, toată numai ochi, picioare și aripi.

Din spatele tejghelei, Grămadă de Viermi mormăi ceva, vizibil impresionat.

Mathembe lăsă mica făptură să zboare, să fâlfâie și să se învârtă pe deasupra capetelor celor care se plimbau pe alee. Câțiva o priviră, unii o alungară, majoritatea nici n-o băgară în seamă. Mathembe o chemă atunci înapoi în palma ei. Peste drum, Grămadă de Viermi dădu din umeri înțelegător și întoarse fripturile pe grătare. Până la amiază – ceea ce se numea amiază în Gangerabili – mingea de plasmă a Mathembei se întrupă de douăzeci și cinci de ori în alte și alte ființe. Creaturi mititele, cu ochi mari clipind încontinuu, se prinseră de haina ei, făpturi scoțând sunete ascuțite zburară cu atenție în cerc, în jurul picioarelor goale ale fetei, i se agățară în păr. Nu reuși să vândă niciuna.

– Renunță, nepoată! spuse capul. E o idee bună, dar nu merge.

Mathembe lovi ușor vasul și dădu din cap. Un copil stătea la marginea fluviului de oameni. Părinții lui se opriseră pentru o clipă să pipăie blănurile de pe o tarabă din apropiere. Copilul cu fața palidă și părul decolorat avea șapte-opt ani și era bine îmbrăcat, bine hrănit. O micuță imperialistă. Mathembe se aplecă și-i oferi o făptură delicată, cu blăniță roz, care scâncea în palma mâinii drepte.

– Nu cumperi o jucărie? îi șopti capul. Face doar optzeci de enni.

Mathembe îi făcu semn s-o ia. Fetița o atinse cu teamă, așteptând ca de sub blană să-i apară colții și ghearele. Creatura clipi doar din ochii enormi. Copilul strigă de plăcere. Imediat apărură părinții să vadă ce o încânta într-atât pe fiica lor. Fata le întinse jucăria. Mica făptură dădu din mâinile-i și picioarele-i slăbuțe și scânci din nou.

Capul deschise gura să zică ceva. Mathembe împinse vasul cu cotul.

– Cât costă? întrebă tatăl.

În spatele urechii îi fusese grefat un traducător turistic, plătit cu ziua.

– Optzeci de enni, răspunse capul.

Încă îngenuncheată, Mathembe îi întinse cartela pe care o purta atârnată la gât. Înscrisurile sclipiră, afacerea se încheie. Numai după ce familia de turiști se îndepărtă suficient ca să n-o vadă sau s-o audă, își îngădui Mathembe să facă o mică săritură și un semn de victorie cu mâna. Grămadă de Viermi dădu din cap și zâmbi. Trimise fata care servea să le ducă două castronașe cu mâncare. Din solidaritate.

– Peste trei săptămâni, când o să se strice, n-or să fie deloc încântați, zise capul.

Mathembe gesticulă cu degetele murdare de grăsime, vrând să

spună celor care aveau ochi să vadă, că până atunci copilul își va fi pierdut interesul pentru creatură.

În ziua aceea mai vându cinci jucării. Ca să sărbătorească reușita, cumpără o sticlă de *raqi* de la cafeneaua lui Grămadă de Viermi și o turnă peste ruticului bunicului.

– Vrei să apar în fața maică-ti pleoștit și fără putere? începu să se plângă, neconvins, capul.

Există o ridicare din umeri care, dacă îți reușește, înseamnă: *oricum ești neputincios de ani de zile.*

Mama Mathembei se înfurie. O furie rece, tăcută, mai arzătoare decât orice manifestare fățișă a supărării. *Am făcut-o pentru tine, banii sunt pentru avocatul Sbarjah,* încercă să-i spună Mathembe. *N-am să-l las să spună că nu fac nimic pentru eliberarea tatei.* Dar maică-sa nu voia să asculte, nu voia să ia banii. Nu-i putea spune asta Mathembei, dar îi era teamă că fata făcuse rost de bani vânzând pe străzile din Ol Tok propria ei provizie de carne sintetică. Mathembe lăsă cartela și valijoara de piele pe podea și se duse îmbufnată în camera ei. Târziu, mult mai târziu, mama veni la ea. Ținea în palmă, deschisă, caseta cu bile de plasmă. Scoase o bucățică și-i arătă Mathembei cum să lucreze, cum să sculpteze, cum să cânte ființelor modelate, așa cum fata nu mai văzuse până atunci.

Să mergi ca și cum ai spune *mă descurc* nu se învață. Nu-și înfige rădăcinile în pielea ta de după urechi pătrunzând în creier și înaintând așa, hocus-pocus, spre lobii frontali, în timp ce dormi. E mai degrabă o infecție. Ți se insinuează în corp, îți cuprinde celulă după celulă, fiecare mușchi, fiecare articulație. O umilință divină, așa încât niciodată să nu fi suficient de sigur pe tine ca să poți spune: *ieri n-am reușit s-o fac, dar azi da.* O infuzie treptată de încredere scurgându-se prin oase și vene.

La sfârșitul primei săptămâni petrecute în Piața de Carne, Mathembe strânsese destul ca să-și permită plata impozitului către autorități, ba chiar să-i mai și rămână destul ca să-și cumpere niște clopoței de ceramică pentru cizmele ei din piele neagră. În camera de la etaj, plină de lumina răspândită de Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi, Mathembe se frământa, se răsucea, bătea cu degetele tactul în ritmul muzicii transmise non-stop la radio, iar clopoțeii răsunau și zăngăneau.

Își câștigase un loc. *Hei, tu, da, tu, tu care nu faci nici cât un dos de târfă, mută-ți fundul de-aici, cară-te-n altă parte, locul ăsta-i al meu.*

Își câștigase un nume. *Du-te la Fata-cu-clopoței, nu se poate să n-o găsești, stă la colțul Belladonei cu Shine, da, peste drum de cafeneaua Tipsi, poartă clopoței la cizme, nu vorbește, doar sună, poate găsești ceva nostim pe-acolo* (degetul bate ritmic în tâmplă, tam-tam-tam). *Da, are degete vrăjite, cu adevărat vrăjite! Fata-cu-clopoței, așa îi spune toată*

lumea.

Era la modă. Bijuterii, scumpa mea? În Piața de Carne, bineînțeles! Unde-ai fost zilele astea? Da, dezgustătoare. Josnică. Vulgară, nespus de vulgară. Acum a ajuns la modă. Vezi asta? Uită-te, vezi, e adevărată! Trăiește! Nu-i extraordinar? Bineînțeles că n-o duc prea mult, dar ăsta poate fi un avantaj. Adică vreau să spun că trebuie să fii întotdeauna în pas cu moda.

Mathembe era perfect pregătită să exploateze la maximum noul capriciu al tuturor. Ceea ce și făcu. Câștigarea dreptului privind crearea unui trup pe care să-l poarte căpitanul Navei Sfinte pe timpul vizitei în lumea lor de către un designer local, devenise un prilej de bucurie națională pentru locuitorii lui Ol Tok. Ca un abil cunoscător al tranzacțiilor comerciale, fericitul ales ceruse plata drepturilor de autor sub formă de procente din vânzările produselor inspirate de creația sa. Abia coborâse căpitanul din Navă, intrând în trupul bine-făcut-arătos-(dar-nu-din-cale-afară)-având-o-culoare-nedefinită-astfel-încât-să-nu-fie-rănite-susceptibilitățile-niciunui-grup-rasial-musculos-dar-sensibil, că și apăruse un șuvoi de postere cu Căpitanul-Navei, bijuterii Căpitanul-Navei, coperți cu Căpitanul-Navei, computere personale Căpitanul-Navei, vibratoare Căpitanul-Navei, cești Căpitanul-Navei, pahare de vin Căpitanul-Navei, tricouri Căpitanul-Navei, jachete Căpitanul-Navei, abțibilduri cu *I ♥ Căpitanul-Navei* aderente la orice suprafață, tatuaje mișcătoare Căpitanul-Navei, lenjerie Căpitanul-Navei, bere originală de orez Căpitanul-Navei, sosită din Zonele de Comerț Liber și Regiunile cu Economie Specifică. În decurs de o lună, designerul se mutase într-o impresionantă proprietate amenajată pe o colină cu vedere spre râul tot atât de întins ca marea. Ajunsese indecent de bogat. După încă o lună de la instalarea sa printre bogătașii noii lumi, vila îi fusese incendiată. Tinerii Proclamatori de pe Colinele Fijdad erau cam mofturoși în privința vecinilor.

Iar jos, în străfundurile Gangerabili-ului, peste drum de cafeneaua lui Grămadă de Viermi, Mathembe Fileli se îndrepta spre bogăție și succes purtată de valul toanelor modei. Nu prididea să plăsmuiască mingile de plasmă suficient de repede ca să poată răspunde cererii de jucării și homunculi reprezentându-l pe Căpitanul-Navei. Se stricau bineînțeles în trei săptămâni, dizolvându-se într-un lichid urât mirositor în vreun cotlon al casei, dar până atunci capriciul femeilor mondene din Ol Tok de a avea un Căpitanul-Navei în miniatură, care să-i salute pe invitații lor din adâncul decolteurilor posesoarelor lui, va fi trecut în mod sigur. Lucrând cu frenezie, Mathembe câștigase într-o jumătate de lună cât înainte în două. Destul pentru a-și aduce propria contribuție la eforturile avocatului Sharjah de a-și croi drum spre Colinele Fijdad, acolo unde, pentru că dădea mâna cu cine trebuia și pentru că purta inelul care se cuvenea, va putea sta fără

teama că proprietatea îi va fi arsă într-o singură noapte.

Așadar, Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi onorase înțelegerea ei cu Mathembe. Noile divinități sunt cele mai dornice de a-și explora propriile puteri. Dar noile divinități sunt și cele mai geloase dintre toate. Iar cei mai puternici sunt întotdeauna și cei mai puțin demni de încredere.

Povestea Mathembei și a prizonierilor de război naționaliști

Aceasta este istorisirea modului în care ceea ce îți este dat cu ușurință îți poate fi luat la fel. Dar ca să sune corespunzător, trebuie să ne întoarcem în timp, înainte ca Mathembe și familia ei să fi sosit la Faradje, pe aleea Felinarului. Mai exact, trebuie să ne întoarcem în timpul grevei foamei.

Ca să înțelegem cum au stat lucrurile cu acel protest, ne vom aminti cum au fost aduse la Chepsenyt cele cinci capete ale rebelilor (sau ale eroilor, depinde de care parte a baricadei te afli) ajungând astfel la disputa generată de portretul împăratului. Motivul conflictului își are rădăcinile cu o mie de ani în urmă, pe vremea când împăratul hotărâse să stabilizeze situația din recent-cuceritele provincii transfluviale, încă nesupuse în totalitate, prin colonizarea acestora cu loiali cetățeni ai imperiului, harnici, pacifiști și drept-credincioși.

Dar aceasta este povestea Mathembei și a prizonierilor de război naționaliști, nu cea a imperiului și a provinciei, sau a Proclamatorilor și a Confesorilor. Despre acestea există informații în orice carte de istorie. Acest spațiu îi aparține de drept Mathembei, iar dacă ne concentrăm asupra fundalului istoric, o facem ca să-i încadrăm viața și epoca într-un chenar potrivit.

Vederea unui portret al împăratului nu impresionează. Un om bătrân, micuț, cu ochii adânciți în orbite, cu pielea ridată, în ciuda tratamentelor de întinerire, îmbrăcat într-o ținută oficială simplă, din mătase albă și ținând în mână un evantai cu încrustații. Primul gând care-ți trece prin minte este că aduce cu o maimuță îmbrăcată în haine omenești. Ca în reclamele de la televizor. Imediat îți reprimi însă un astfel de gând pentru că, maimuță sau nu, el este, totuși, *împăratul,* investit cu putere prin grația lui Dumnezeu. Chiar dacă împăratul acesta și-a văzut în decursul vieții imperiul micșorându-se de la un sfert din suprafața planetei la niște biete zone de comerț liber și o provincie de care se agață cu disperare, tocmai pentru că este ultima rămasă.

Împăratul stă în mijlocul unei grădini. Artistul a încercat să redea sentimentul de seninătate interioară și liniște, pe care-l emana ilustrul personaj. El reprezenta centrul de gravitație al unei comuniuni de state. Simboluri ale acelei liniști și seninătăți abundă în tot cuprinsul tabloului, vizibile pentru cei care au ochi să vadă. Artistul – deși în

cea mai strictă interpretare Proclamatoare, reprezentarea grafică a unui om constituie o ofensă adusă lui Dumnezeu – a fost, în limitele integrității sale artistice, cât mai îngăduitor față de ochii aceia înconjurați de riduri, față de chipul acela ofilit de maimuță.

În orice caz, nu punem în discuție calitățile artistice ale portretului. Altceva urmărim, și anume dezvăluirea Predestinării Divine. Pentru aceasta precizăm că, prin Decretul Imperial Nouă Milioane Nouă Sute Treizeci Și Șase De Mii Trei Sute Treizeci Și Doi, afișarea imaginii imperiale în toate locurile publice, comerciale, sociale, de recreere sau politice, devenise obligatorie. Inclusiv în sălile Consiliului Metropolitan din Ol Tok. Iar consilierilor li se cerea ca înainte de a se ocupa de problemele cotidiene, extrem de importante de altfel, să se ridice și să se închine respectuos în fața acelei prelungiri a persoanei imperiale, care-și trimitea strălucirea din Grădina Contemplației, peste Orașul de Jad, peste ținutul aglomerat și poluat, peste râul întins ca marea, până în sălile de consiliu din Ol Tok.

Când reprezentanții grupării „Prin Noi Înșine”, conduși de Adé Janderambelé, refuzară să îndeplinească ritualul impus, se treziră suspendați pe loc din funcțiile lor publice de către V.J. Shrih-Ghandda, guvernator al Prefecturii din Ol Tok, din ordinul expres al împăratului. Cele douăsprezece sau mai multe partide proguvernamentale și populația Proclamatoare (în cea mai mare parte a ei) aprobară măsura. La urma urmelor legea era lege și trebuia respectată indiferent de convingerile religioase, pe care numeroși membri ai grupărilor fundamentaliste le invocau ca să fie scutiți de a se închina în fața icoanelor cu ochi goi. Consilierii suspendați se înfuriară, avântându-se pe creasta valului de sfidare pornit din comunitatea Confesoare. Arborând toate însemnele funcției lor, se prezentară la diverse ședințe ale comitetelor și consiliilor din care făceau parte. Găsiră intrarea politicos, dar ferm barată de angajații publici ai guvernatorului. Protestele privind încălcarea democrației – un cuvânt atât de util când se urmăresc interese personale – prin asemenea manifestări de intoleranță, au fost condamnate de către consilierii Proclamatori, strâns uniți în spatele ușilor sălii de consiliu. Strângând în brațe portretul, arătau, în același timp, către steagul imperial cu mâna ținând o inimă, aflat lângă perete. „Ați vrea să le călcați în picioare, nu? Așa ați vrea?” îi întrebau ei pe cei din opoziție. Pentru cei care aveau ochi să vadă dincolo de etalarea stânjenitoare de simboluri și embleme, Alesul Divin părea că duce dorul grădinilor, podurilor și veselelor pavilioane de vară.

Se auziră bineînțeles proteste.

Se organizară, desigur, demonstrații.

Se înregistrară, firește, morți.

Deși li se interzisese accesul la canalele oficiale de informație,

consilierii suspendați puseră la cale o campanie de nesupunere civilă în întregul oraș, care se întinse cu viteza unei boli venerice prin cartierele locuite de Confesori. În Gangerabili și Mittita, în Piața Drogurilor, în Piața Spiritelor, în Cimitirul de pe Colină, în cartierele lacustre, ca și în orașele Kalété și Waterside, în districtele suburbane Kilimatinde și Ladywell din sud, portretele împăratului – ce părea uimit acum și probabil nostalgic printre copacii săi creați genetic – fură întoarse cu fața la perete. În magazine, școli, piețe, cabine de transmisiune a știrilor, cafenele, restaurante, cluburi sportive, terenuri de tenis, săli de dans, baruri, săli de televiziune, stații de metrou, altare, oracole, se putea admira pânza de pe spatele tabloului.

În istoria democrației – din nou acest cuvânt – cu greu s-ar mai putea găsi un alt exemplu de lege abuzivă și absurdă ca cea promulgată de atotștiutorii consilieri din Ol Tok, prin care devenea pasibilă de pedeapsă orice manifestare ireverențioasă la adresa împăratului. Măsura fu adoptată cu o diferență de optzeci și opt de voturi, cu două mai mult decât numărul necesar. Ca să se obțină chiar și atât, trei consilieri se întorseseră în grabă din vacanță, iar un altul ieșise din spitalul Sfântul Lia-Mulea, conectat încă la sistemul de transport organic. O sută șaptezeci și șase de reprezentanți ai grupării „Prin Noi Înșine” nu luară parte nici la dezbaterea legii, nici la votare.

Poliția din Ol Tok, ca de obicei executantă murdară a politicii guvernului, declară legea cu neputință de pus în practică, după numai trei zile de raiduri fulger și inspecții. Biroul judecătorului prefecturii gemea sub avalanșa de informații neprelucrate, acesta ajungând în cele din urmă să refuze cercetarea oricăror alte acuzații. Confesorii vociferau, sfidători. Adé Janderambelé și consilierii săi din „Prin Noi Înșine” fură purtați în triumf și ovaționați pe bulevardele din Ghiambeni și Keekorok și de-a lungul cornișei frontale a râului, pe o lungime de cincisprezece kilometri. *Victorie* era lozinca membrilor partidelor din laguna Kilimatinde, care sărbătoreau evenimentul.

Roși de viermele umilinței, consilierii imperiali găsiră alinare într-o prevedere obscură a jurământului de instalare în funcție, jurământ depus în fața omului-maimuță din grădină, de a reprezenta cu credință și loialitate pe alegătorii din cele șaisprezece cartiere ale Ol Tok-ului, cu care doar gruparea „Prin Noi Înșine” nu avusese nicio dispută. Paragraful respectiv preciza că neîndeplinirea îndatoririlor față de electorat era pasibilă de amendă. Citațiile fură înmânate. Cei chemați în fața instanței refuzară să participe la audieri. O sută șaptezeci și opt de consilieri ai grupării „Prin Noi Înșine” fură amendați cu o sută cincizeci de enni, prețul unei păpuși Căpitanul Navei confecționate de Mathembe, suma maximă pe care o putea fixa tribunalul. Șaptezeci și cinci de consilieri refuzară să plătească amenda și, contrar tuturor așteptărilor, fură condamnați la robie organică pe o durată nelimitată,

de fapt până când vor fi învățat să respecte legea și să plătească neînsemnata amendă.

Au fost răscoale.

Au fost morți.

Alte și alte capete tinere și chipeșe împodobiră nișele din zidul Cimitirului de pe Coline, acolo unde te invitau, cântând din flaut, prostituatele.

Cei șaptezeci și cinci de prizonieri pe jumătate dendrificați stăteau într-o curte mică, împrejmuită, din spatele tribunalului, unde se îndrugau vrute și nevrute. În decurs de o săptămână cincizeci dintre ei se căiră și dădură dispoziție ca să fie făcut transferul de bani din conturile lor din bancă. În cazul acestora, se reveni asupra sentinței.

La începutul celei de-a doua săptămâni, Adé Janderambelé anunță că și el și cei douăzeci și patru de colegi ai săi nu vor mai mânca și bea nimic, refuzând orice formă de subzistență, până când dispozițiile tribunalului nu vor fi anulate, iar toți consilierii suspendați nu vor fi repuși în funcții. Două zile mai târziu, Mathembe și familia ei soseau cu trenul de noapte – clasa săracilor, fără mese servite – din Timboroa.

Acum este cea de-a patruzeci și șasea zi de grevă a foamei. Iat-o pe Mathembe sosind, în șortul și cizmele ei de piele neagră cu clopoței zornăitori, cu jacheta împodobită cu inscripțiile unor corporații internaționale, provenind din țări pe care ea nici nu știe să le indice pe hartă, cu părul tuns de un centimetru din cauza căldurii, a insectelor și a miilor de paraziți din Piața de Carne, cu buzunarele pline de bulgări de plasmă.

Din momentul în care îi văzu, știu că îi vor face probleme. Își dădu seama după felul în care se mișcau prin mulțime, asemeni unor baligi enorme forțându-se să iasă din intestine. Îi văzu intrând în cafeneaua lui Grămadă de Viermi, unde bunicul ei își petrecea timpul de când afacerea fusese pusă pe picioare, bând *raqi,* pălăvrăgind la jocul de *fili* și făcând în gura mare comentarii neavenite despre știrile de la televizor. Mathembe nu știa nimic despre ce doreau băieții aceia. Un adolescent ținând în mână o mică creatură plângăreață cu blăniță roz o întrebă *cât costă.* Apoi veni rândul ei. Nu mai văzuse niciodată asemenea tunsori. Părul era ras aproape complet, iar pe creștet aveau desenate ideograme obscene. Jachete pe potrivă, șorturi foarte strâmte. Bocanci cu talpă solidă. Blănuri neprelucrate le atârnau pe umărul drept. Fețe grosolane, pătrățoase. Trucșii crescuți de tatăl ei păreau mai inteligenți.

– N-ai vrea să contribui și tu cu ceva la Fondul Prizonierilor de Război Naționaliști?

Truxul Numărul Unu. Un cititor de cartele îi afișa niște cifre cenușii.

– Ajută-i pe greviștii foamei.

Truxul Numărul Unu. Voci ciudat de ascuțite. Mathembe dădu din

umeri, zâmbind. Mica vietate cu blăniță roz fusese singura vânzare din ziua aceea.

– Haide zi, unde ți-e credința? Ajută-i pe prizonierii de război.

Truxul Numărul Unu zâmbi. Mathembe se încruntă.

– Donația minimă ar fi de trei sute de enni.

Truxul Numărul Doi tuși plin de solicitudine și se uită în jos. Vârful bocancului său apăsa ușor o mică jucărie semănând cu o reptilă, împiedicând-o să scape.

– Într-adevăr, nici n-ar trebui să o consideri o donație, ci o investiție, spuse Truxul Numărul Unu, în timp ce colegul lui își apăsă talpa pe mica vietate, transformând-o într-o masă informă de carne verde și lichid gălbui.

Trei sute de enni. Încasările pe două zile. Banii economisiți pentru avocatul Sharjah. Truxul Numărul Unu îi lipi pe nasul cârn un abțibild și se îndreptă falnic către următorul client, râzând împreună cu colegul său. Pe abțibild scria: *Îi iubesc pe prizonierii de război.*

Nimeni nu fu prea surprins în seara aceea când, la cină, Mathembe făcu un gest cu pumnul, izvorând direct din inimă, care spunea: *m-au jecmănit!* Bunicul susținu că era o onoare să plătești apărarea celor din gruparea „Prin Noi Înșine”. Unchiul Faradje dădu din umeri: la atât se reducea atitudinea sa față de lumea ostilă din afară. Mama împărtăși durerea fetei atunci când Mathembe îi spuse că nu îi mai putea da bani săptămâna aceea, dar era cuprinsă de o resemnare ciudată. Hradu, ca de obicei, nu lua masa cu ei. Alerga pe-afară cu prietenii lui, jucând fotbal în mocirla atotcuprinzătoare și scriind cu spray pe ziduri lozinci politice.

În timp ce-și luau masa de seară, mâncând cu degetele, radioul anunță că greva foamei dura de patruzeci și șase de zile și că starea câtorva dintre consilierii protestatari începea să fie îngrijorătoare.

Într-una din verile trecute, în Chepsenyt avusese loc o invazie a unor fluturi de noapte vampiri, niște insecte mari, moi, cu aripile ca niște covoare bogat desenate și la fel de dense. În ciuda căldurii nopților de vară, doamna Fileli dăduse instrucțiuni familiei sale să închidă toate ferestrele și să le baricadeze odată cu lăsarea serii. Nimeni nu avea voie să iasă decât sub protecția câtorva straturi de pânză.

– O mușcătură nu înseamnă cine știe ce. Te va durea un pic și bineînțeles că nimănui nu-i place ca o astfel de creatură să-i sugă sângele. Nu-ți pricinuiește însă niciun neajuns important, spusese atunci mama, iar Mathembe o ascultase cu ochii măriți de uimire.

Apoi continuase:

– Dar chiar și o singură dată e suficient. Pentru că de-ndată ce se deprind cu gustul sângelui, se vor întoarce iar și iar, până când ți-l sug pe tot.

Umerii lor erau la fel de largi. Zâmbetele la fel de prefăcute. Șorturile la fel de strâmte. Doreau același lucru.

Donația minimă ar fi…

Trei sute de enni.

Nu avea.

Dar cât avea?

Șaptezeci și șapte. Un pumn de mărunțiș. Vedeți? Uitați-vă, sunt toți trecuți pe ecran. Iată și cifrele. Oricât ai vrea, tot nu poți să le măsluiești.

Șaptezeci și șapte de enni era o donație acceptabilă.

Luară mărunțișul sunător. De trei ori în tot atâtea săptămâni. Greva foamei ajunsese în cea de-a șaizecea zi.

Autoritățile se făceau simțite în Piața de Carne cu mult înaintea apariției lor fizice. Un murmur în mulțime. O întoarcere a capetelor în direcția *aceea*. O grupare lentă, dar vizibilă, a oamenilor în *cealaltă* direcție. O anumită nervozitate contagioasă, o anumită exagerare a normalului în condițiile anormalului. Grămadă de Viermi începea să șteargă praful de pe portretul bătrânului împărat, pe care-l ținea în spatele navetelor de bere, și îl atârna din nou pe perete.

Raze de lumină albă jucau prin întunericul urât mirositor al aleilor. Doi polițiști. Nu arătau nici solizi și nici jalnici precum Kilimiri și Kimilili. Erau tineri, gravi, profesioniști. Dedicați cu trup și suflet apărării legii. Îi însoțeau trei soldați, înarmați și echipați cu rucsacuri de război. Spoturile montate pe umerii uniformelor împrăștiau lumina. Făceau verificări. În legătură cu un anume lucru.

Mathembe simți panica asemeni unui junghi în stomac. O presimțire a morții. Se opriră la tejgheaua lui Grămadă de Viermi. Acesta continua să șteargă pahare în timp ce ei verificau hârtiile. Grămadă de Viermi prinse privirea Mathembei și clipi din ochi: *fugi*.

Apoi reflectoarele se întoarseră spre ea. Lumina revelatoare a Domnului, de care nu se poate ascunde niciun secret, nicio dorință.

– Aveți vreun act de identitate?

Ea le întinse cartela. Spiralele de material genetic formau polimeri specifici fiecărei cartele. Polițistul mai înalt și solid o introduse într-un aparat silențios.

– Mulțumim, domnișoară Fileli. Asta-i tot. Oh, cât pe-aci să uit. Ne puteți arăta autorizația de comerciant?

Înțepenise de parcă fusese lovită pe la spate de ceva uriaș și extrem de greu. Ceva ca o planetă. Plămânii săi uitară să respire. Inima uită să bată. Creierul îi zvâcnea asemeni unui gong de rugăciune Proclamator. Scormoni în punga de la brâu și-i întinse o bucată mică de hârtie. Era un orar al tramvaielor din Gangerabili către Keekorok. O diversiune, atâta tot. Polițistul înalt și solid despături hârtia. Odată cu încruntarea ce tocmai îi apărea pe fața serioasă, *de profesionist,*

Mathembe o luă la fugă.

În pădurile din preajma Chepsenytului alergase ca să-și depășească condiția de „Mathembe” și astfel să se apropie tainic de Dumnezeu, dar nu alergase ca acum. Cu Unitatea Serviciului Activ din Ukerewe pe urmele ei, gonise ca niciodată, depășindu-l chiar și pe Dumnezeu. Acum alerga prin labirintul Pieței de Carne cu și mai mare viteză.

Strigăte în spate:

– Opriți-o! Fata aceea! Opriți fata! Opriți-o!

Oamenii se dădeau la o parte din fața ei, le vedea chipurile împietrite de rapiditatea mișcărilor ei, surâsurile viclene și clipirea pleoapelor. Soldații veneau după ea. Ocolea tarabele atârnate de trupurile unor viermi uriași, ca de niște corzi. Sărea peste foliile de plastic pe care erau expuse exemplare rare de organici, se vâra pe sub standurile de cărți, ocolea cabinele ce ofereau sex prin circuit. Își făcea loc printre șirurile de capete-oracole, trezindu-le din visele lor paradisiace. Dar soldații o urmăreau în continuare.

Mathembe fugea, gâfâind de frică, de emoție, dându-și seama, asemeni femeii aceleia micuțe și musculoase care o capturase în pădurile de lângă Timboroa și care-i spusese *fetițo,* că n-ar putea scăpa cu fuga din fața unui glonț sau a unei arme cu vizor. Oare doare chiar atât de îngrozitor? Sau nu suferi deloc? Se petrece rapid? Sau încet, așa încât să-și vadă splina și plămâni și sânii mici revărsându-se într-un șuvoi de oase, sânge și carne?

Coti într-o ulicioară atât de strâmtă, încât zidurile biotectice se îmbinau deasupra ei. Un braț o înșfăcă. O față colțuroasă de băiat, cu părul ras, rânji la ea.

– Ei bine fetițo, acum că ai ajuns, cum să zic… în halul ăsta, nu crezi că a fost un lucru înțelept să-ți plătești asigurarea?

O mână îi mângâie obrazul. Figura băiatului se strâmbă a regret, un regret batjocoritor. Îi dădu drumul.

– Pleacă! Du-te. Fugi! Lasă jocul ăsta pe seama celor mari.

Mâna mare și groasă o împinse înainte. Cizmele militare bocăneau pe dalele din ceramică pline de excremente și secreții. Mai aproape, tot mai aproape. Mathembe se uită în jur. Pușiul dispăruse, dar strada se umpluse de urletele Băieților Fantomă, de tunetul mâinilor bătând în ziduri.

Ea fugea. În spatele ei, amplificate de mii și mii de ori de acustica clădirilor din interiorul Gangerabili-ului, se auzeau împușcături: zgomotul năprasnic, atotstăpânitor, al armelor biologice la pândă. Casele creșteau acolo atât de aproape una de alta, încât trebuia să se strecoare într-o parte ca să încapă printre ele. Să mori într-un asemenea loc pustiu, prinsă între două ziduri vii, cărora le simți pulsațiile…

În cele din urmă, acestea se uniră într-unul singur. Scăparea o

constituia crăpătura triunghiulară de la baza lor, acolo unde începea pavajul. Scâncind de teamă, Mathembe trecu dincolo, târându-se pe burtă, în vârful degetelor.

Nu mai auzea acum bocănitul cizmelor în spatele ei. Nu mai auzea nici împușcături. Nu se mai auzeau decât bătăile inimii, care părea să fi antrenat alături de ea pulsațiile miliardului de tone care formau Gangerabili-ul. Se târî înainte, tot înainte prin tunelul ce străbătea inima cartierului muribund, până când pereții înguști se lărgiră într-o crăpătură mai mare, transformându-se în cele din urmă într-o alee strâmtă, răsucită, ducând direct către un acoperiș boltit, presărat cu kilometri întregi de ferestre aflate deasupra creștetului ei.

Știrile la radio. Greva foamei. A șaizecea zi. O patrulă mixtă alcătuită din polițiști și soldați, angajată într-un raid de rutină în căutarea comercianților clandestini din districtul Gangerabili, Piața de Carne, fusese dată dispărută după ce pornise în urmărirea unui suspect. Nu se găsise nicio urmă a celor trei soldați. Nimic altceva decât un spot de umăr.

Trecu o săptămână până când se întoarse Mathembe în tuneluri. Pretextase că era bolnavă. Mulți viruși neștiuți bântuiau pe-acolo. În singurătatea camerei ei, în sanctuarul inimii sale, se răzvrăti împotriva Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi. *Nu vreau să iau parte la astfel de lucruri, nu vreau să fiu târâtă în conflictul lor. Cum de îndrăznesc să-mi facă una ca asta, când eu nu vreau să am de-a face cu ei?*

Nicio divinitate nu a recunoscut vreodată dreptul muritorilor de a se ridica împotriva ei. Când într-adevăr se întoarse plină de furie îndreptată împotriva nimănui și a tuturor deopotrivă, Mathembe descoperi că Grămadă de Viermi se uita la ea într-un fel nou, de parcă i-ar fi spus: *acum ești cu adevărat una de-a noastră!* Aceeași privire o întâlni și în ochii băieților, atunci când apărură din nou. Zâmbetele se lățiră pe fețele lor, în timp ce refuzară să cerceteze cartela pe care le-o întindea Mathembe.

– Mulțumesc! Nu ți se mai pretinde nicio contribuție, spuse unul dintre ei, în numele ambilor. Consideră că ai făcut o investiție în relațiile cu publicul.

Lipi pe nasul Mathembei o etichetă cu *Îi iubesc pe prizonierii de război,* iar atunci când ea și-o dezlipi, o lovi peste fund. Râzând și mergând agale, dispărură din vedere.

Iar Mathembe stătea de parcă ar fi fost posedată încet, senzual și politic de către tinerii aceia solizi, frumoși, zâmbitori.

Aceasta este povestea Mathembei și a prizonierilor de război naționaliști.

Tirul armelor o ținuse trează întreaga noapte. Pe când învăța să deosebească focurile răzlețe ale Războinicilor Destinului de ripostele

sacadate ale armelor soldaților, își dădu seama că mai întâi Hradu, din patul său aflat în colțul întunecos al camerei, apoi mama din camera ei de sus, apoi Faradje, urmat de capul care se foia asemeni unui liliac nebun în Visare, și-n cele din urmă toată suflarea din aleea Felinarului, respira în același ritm cu ea. Tancurile bubuiau pe bulevardul Keekorok.

În dimineața următoare, când clopoțeii ei de ceramică se alăturară forfotei generale, descoperi că la colțul bulevardului cu Mama Ngee apăruseră trei copaci noi, lângă o cabină înnegrită de fum. Erau niște copaci mititei și răsuciți. Oamenii îi observau cu greu, preocupați cum erau de ziua care venea, de banii pe care trebuiau să-i câștige. Dar clinchetul clopoțeilor Mathembei amuți la vederea lor. Amuți de tot. Oamenii o împingeau din drumul lor spre o nouă zi, spre noi câștiguri, iar ea se tot uita, împietrită, se tot uita la agonia înceată, vegetală, a copacilor care se contorsionau. În minte îi reveneau imagini atât de îngrozitoare, încât era nevoită să le alunge în chiar momentul apariției lor.

– Suntem nemișcați, alătură-te nouă în nemișcare, nouă, celor trei, pentru o clipă, pentru totdeauna.

Ramuri oarbe răsărind din orbitele domnului Kakamega, crescătorul de traicși. Femeia cea scundă coborând panta în zig-zag, alunecând în fuga ei către ascunzișurile din Timboroa, căzând. Și arma urmărind-o. Urmărind-o. Arma… Vântul suflând printre corzile vocale tăiate ale capetelor trădătorilor. Trucși cuprinși de flăcări perindându-se pe străzile amintirilor ei.

Cei trei copaci o făcură să rămână împietrită în mijlocul marelui fluviu de oameni care se scurgea nepăsător pe bulevardul Keekorok. Unii o întrebau ceea ce ea nu îndrăznise până atunci să se întrebe: *Chiar crezi că încă este în viață?*

Existența, susține învățătura Jantică, nu este un scrânciob amețitor pe stânca voinței Domnului, nu este înspăimântată de abisul pierderii de sine, ce se întinde de o parte și de alta. Existența este înconjurată de munți, străbătuți la rândul lor de multe cărări. Viața, care reprezintă mai mult decât o simplă existență – asupra acestui lucru sunt de acord și Confesorii și Proclamatorii – este un pelerinaj prin valea voinței lui Dumnezeu, îndrumat de anumite repere. Întâmplări, oameni, locuri, relații. Nașteri, căsătorii, morți, părinți, prieteni, iubiți. Case, universități, închisori. Migrații, navigări, rătăciri către, în jurul, prin ei…

Sau… este cumva viața un râu ce curge în învolburări de fapte și ocazii, izbindu-se de stâncile realității?

Sau… este cumva viața o continuitate spațio-temporală, iar oamenii, locurile, împrejurările sunt mase stelare de care suntem legați prin gravitație?

Oricare ar fi fost răspunsurile, dacă existau într-adevăr răspunsuri, întrebarea cu care Mathembe se confruntase pe bulevardul Keekorok îi schimbă cărarea vieții, ducând-o în mod ireversibil înspre Stadionul Bujumbura.

Timpurile tulburi purtaseră vestea despre acest stadion cu mult dincolo de granițele cartierului, în afara orașului și chiar a ținutului, aruncând o umbră monolitică peste conștiința întregii planete.

Mathembe sosi exact când se aprindeau, unul câte unul, panourile luminoase. Piața pardosită cu plăci de ceramică din fața stadionului, acolo unde în zilele glorioase ale sportului Bujumbura erau instalate o sută de gherete de bilete, acolo unde vânzătorii de vinuri și mâncăruri și acrobații de stradă își desfășurau comerțul, părea acum, în lumina tremurătoare, o suburbie a Khirr-ului, iadul Proclamatorilor. Pâlpâiau ici-colo rămășițele focurilor, tăciunii aprinși semănând cu o constelație risipită. Stindarde zdrențuite fluturau în fumul focurilor: cuvinte furioase, șfichiuitoare, agitate. Sub ele se adunau figuri demonice. Undeva, în depărtare, bătea o tobă. Undeva se auzea tânguirea în contrapunct a clopoțeilor și talgerelor. Undeva niște voci intonau ceva. Nume. O litanie nesfârșită de nume. Trupuri se înghesuiau în jurul ei, târând-o către poarta strălucitoare și către blindatele parcate lângă ea. Pe fundalul luminos se conturau siluetele negre ale oamenilor împăratului. Cineva se ciocni de Mathembe. Ea se întoarse și apucă să zărească un chip acoperit cu o glugă. O față albă. O față contorsionată, moale, făcută parcă din lut. *Un demon.* Mathembe fugi. Cu respirația tăiată își croi drum prin mulțime, către stația de tramvai. Iar fiorul ce o cuprinsese dispăru de-abia când ajunse în preajma Gangerabili-ului.

Îi răscolise una dintre amintirile cele mai vii despre Chepsenyt. Ea era pe-atunci prea mică, după cum povestea mama, iar cartea aceea nu era pentru copii. Ei nu i se spusese însă lucrul acesta și într-o noapte, când mama și tatăl ei ieșiseră să sărbătorească cu prietenii nașterea copilului unuia dintre ei, în Piața Copacului Primordial, Mathembe luase cartea cu legende religioase de pe raft, își montase pe după urechi aparatul de citit și-și apăsase de tâmple contactele. Fusese nevoită să ia somnifere ca să doarmă în noaptea aceea. O lună trecu apoi până când i se potoliră coșmarurile despre Nyakabindi, spiritul răului care locuia pe fundul vulcanic al oceanului de sud.

Mersul cu tramvaiul destrămă vraja tobelor, a focurilor și a luminii albe aprinse în noapte. Fața pe care o văzuse nu era a unui demon, ci o mască funerară. Căutătura deformată și fără viață a acestor măști îi însoțise copilăria, urmărind-o de pe pereții camerei amintirilor, încăperea în care acestea erau atârnate. Purtase și ea una, când încăpățânatul ei bunic se hotărâse să treacă în Visare. Circuitele lor reactivau amintirile despre cei morți, asigurându-le purtătorilor

frânturi vii de memorie. Masca din fața stadionului fusese programată să proiecteze în exterior surplusul de ură, atunci când se întâlnea față în față cu altcineva. Șocul psihic o înghețase.

Mathembe își aminti o legendă pe care i-o relatase bunicul, genul acela de povestire auzită de cineva care cunoaște pe altcineva, care la rândul lui îi știe pe cei implicați direct sau care au fost cel puțin martori ai întâmplării. Versiuni ale legendei pot fi găsite în toate orașele sau districtele. Prin urmare, fiecare oraș sau district pretinde că-i aparține, în fiecare versiune personajul principal este o bătrână al cărei soț mult iubit trece în Visare după mulți, mulți ani de dragoste și devotament reciproc. Înnebunită de durere, femeia își pune o mască funerară, pe care nu vrea însă s-o scoată și s-o atârne din nou pe perete la sfârșitul perioadei de doliu. Amintirile, susține ea, îi sunt prea dragi ca să le lase să dispară, nu încă, ar vrea să mai stea printre ele un timp. Așa că își păstrează masca, zilele se transformă în luni și de fiecare dată când familia și prietenii o sfătuiesc să și-o scoată, ea le spune: *mai lăsați-mă cu el încă puțin. Sunt bătrână și amintirile reprezintă tot ceea ce mi-a mai rămas.* Dar vine și ziua când chipul celui rememorat se estompează, iar vocea îi devine confuză. Femeia spune: *da, acum pot să mă întorc la propria-mi viață, la ceea ce a mai rămas din ea și să trăiesc în continuare. Îmi scot masca.* Dar când încearcă s-o desprindă, nu reușește. N-o poate mișca. Îi intrase în carne, devenise una cu ea. Chiar dacă acum vrea, n-o mai poate scoate. Merge la familie, la prieteni, la doctori, la tămăduitori, la specialiști, la oameni sfinți, dar nici ei nu reușesc s-o desprindă, s-o taie, s-o îndepărteze cu ajutorul științei sau al rugăciunilor. Devine cunoscută sub numele de Femeia cu Mască. Încetează să mai iasă. Se zăvorăște în casă și nu iese decât noaptea, când vederea măștii ei funerare pe străzile întunecate îi sperie pe copii și pe îndrăgostiți. Dispare din viața comunității. Devine o legendă. Numai după ce oamenii încep să bănuiască că s-a întâmplat ceva, numai după ce mult timp nu se mai auzise și nu se mai văzuse dinspre casa ei nicio lumină, nicio mișcare, nici radioul, numai atunci câțiva bărbați curajoși sparg ușa. Găsesc femeia moartă pe podea, cu masca pe față. Se apleacă deasupra măștii și descoperă că aceasta poate fi scoasă fără nicio greutate, ca și cum n-ar fi fost niciodată pe chipul femeii.

Și asta-i tot? Ăsta este sfârșitul poveștii?

Nu, iată-l. Acesta este sfârșitul, morala. Cheia. Provocarea pe care ți-o aruncă legenda. Când scot masca, chiar și cel mai neînfricat dintre ei pălește. Fața din spatele măștii nu este a bătrânei. *Este chipul soțului ei mort de atâta vreme.*

Vocile acestea mistice ne călăuzesc zilele și nopțile lungi, întunecoase.

Aceea era o legendă. Iată și un proverb pe care, deși se potrivește

tuturor oamenilor din toate timpurile, fiecare îl consideră unic: *înainte de a pune o întrebare, ești sigur că vrei să afli răspunsul?*

În timpul nopții, un suflet vagabond căutând o binecuvântare lăsase ca ofrandă la altarul lui Zanzan Bé o cutie cu bere. Un suflet mai puțin pios băuse berea de orez, călcase-n picioare cutia și o pusese pe capul sfântului, unde se și bălăngănea acum. O adiere de vânt călduț, datorată unei mici perturbări a aerului din adâncul Gangerabili-ului, dărâmă cutia din locul în care fusese cocoțată, rostogolind-o pe dalele de ceramică spre locul în care se afla Mathembe.

Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi o privi pe Mathembe. Știind să recunoască un mesaj divin atunci când i se arăta, Mathembe culese cutia, încercând să descifreze înscrisul în limba nouă de pe spate.

Cinci Inimi.

Inima din Timpurile Fericite.

Inima Cordialității.

Inima Generozității.

Inima Prieteniei și a Colegialității.

Inima Curajului.

Cutia zăngăni în continuare pe pavaj, purtată spre centrul Pieței de Carne. Grămadă de Viermi se uită peste tejghea și văzu că Mathembe-de-peste-drum dispăruse.

Convingerea ei creștea cu fiecare stație de tramvai care o ducea din ce în ce mai aproape de Stadionul Bujumbura. Desfăcu bilețelul pe care scrisese ceva înainte de a-l ascunde, apoi îl împături la loc, îl puse în punga de la brâu, iar îl scoase, îl deschise, îl reciti, îl împături, îl puse din nou în pungă și tot așa…

L-ați văzut pe tatăl meu? Numele lui este Kolé Fileli.

Lumina zilei făcea să pară și mai îndepărtate umbrele și temerile nopții trecute. Nu mai era atmosfera aceea închisă, apăsătoare. În spatele drapelelor sfâșiate, acoperite cu ocări, protestatarii continuau să postească. Sectanții continuau să invoce neîntrerupt numele celor dispăruți. Pe după veșmintele lungi cu glugă, măștile funerare din Stadionul Bujumbura nu erau nimic altceva decât niște simple măști care puteau fi scoase și puse deoparte în tihnă. Printr-o iluzie optică datorată perspectivei, zidurile circulare ale stadionului păreau că o apucă și o trag pe Mathembe în interior, prin porțile deschise, păzite de blindate.

Convingerea. Hârtiuța se umezise de la căldura și transpirația mâinii ei.

Soldații n-o învredniciră nici măcar cu o privire atunci când trecu pe lângă ei și intră în galerie. De-a lungul pasajului boltit erau aliniați cei găsiți vinovați de infracțiuni minore împotriva împăratului. Mathembe se holbă fără rușine la ceea ce era o jumătate de femeie, complet goală de la mijloc în sus; în jos trupul îi fusese transformat

într-un trunchi de copac cu rădăcinile bine înfipte în pământ.

– De ce nu te duci dracului de aici, gâsculiță? mormăi arătarea.

Împietrită de uimire, Mathembe reacționă de-abia o secundă mai târziu, despăturind hârtia. Se apropie de un tânăr chipeș, musculos. Un braț îi cuprinse mâna. O mască funerară se apropie de fața ei.

– Lasă-i în pace! Te vor buzunări de îndată ce vor pune ochii pe tine. Mituiește paznicii, care de-abia așteaptă asta. Fă să i se micșoreze condamnarea. Nu te apropia mai ales de ăla. E un ticălos. O să te denunțe, o să pretindă că ești complicea lui, o să te acuze de indiferent ce, doar de dragul de a vedea pe altcineva în locul său. O vezi pe fata de acolo?

Chipul mascat – să fi fost bărbat, sfânt, spirit? – îi arătă Mathembei o fată de vârsta ei, cu un păr frumos, lung și negru, ce i se revărsa pe umeri.

– Din cauza lui a primit o pedeapsă de cinci săptămâni și tot ceea ce a făcut a fost să-i spună că e solidară cu el. Lasă-i în pace, mă auzi?

Lacrimi curgeau pe obrajii frumoasei fete, cădeau pe sânii împliniți și de acolo se scurgeau pe coaja aspră, crăpată a trunchiului.

Mathembe ieși în lumina soarelui de amiază. Își deschise palma și lăsă hârtia să cadă la pământ. Rând după rând, rând după rând, rând după rând. Bărbații-copaci umpleau parcul. Erau mii… mii. Se aștepta să găsească zeci, poate sute. Dar mii și mii… Mathembe coborî treptele dintre șirurile de locuri ale stadionului. Ramurile o acoperiră, aruncându-și umbra asupra ei. O porni de-a lungul primului șir, uluită, zăpăcită, amorțită de uniformitatea copacilor. Trunchiuri. Ramuri. Rămurele. Trunchiuri, ramuri, rămurele. Trunchiuri, ramuri, rămurele. Trunchiuri, ramuri, rămurele. Mâinile rășchirate ale condamnaților se roteau deasupra ei. Milă, milă Mathembe Fileli, milă, milă. Ai milă copilă. Alergă mai repede, din ce în ce mai repede.

Omul acesta, îngenunchiat pe mușchiul des ca un covor, cu brațele întinse a rugăciune? implorare? furie oarbă? Celălalt om, cu mâinile petrecute în jurul unui trunchi noduros, frecându-și obrazul de coaja aspră până când sângera. Mormanul mizer de biolumini, sticle de bere și ciocolată. Copilul cățărat pe furca a două ramuri, bâțâind din picioare. Icoanele acestea și aceste suflete-medalii, monedele acelea și cartelele uzate înfipte în trunchiurile copacilor. Ramurile vopsite în culorile unei națiuni imaginare: negru, argintiu, verde. Încă și încă, în susul și-n josul șirurilor, atât de mulți, prea mulți. Să încerci să-i iei pe toți la rând, pe toți, pe toți, trunchiuri, ramuri, rămurele, oameni cu glugi pe cap, măști care bocesc, toți învârtindu-se și estompându-se într-o aglomerare relativistă de impresii, atât de multe, atât de multe, cum să știi, cum să afli, poate că a trecut pe lângă el, poate că era primul copac, din primul rând, dar cum și-ar fi putut da seama, cum de-și dădeau alții seama? Ar trebui oare să se-ntoarcă și să caute

printre ei, pe fiecare-n parte o zi întreagă dacă ar fi nevoie, ca să încerce să-l recunoască după coajă, după o ramură sau după o frunză? Dar erau atâția și atâția și putea fi oricare dintre ei, oricare putea fi…

Tatăl ei.

Cade. Cade. Mai departe. Prea mulți, prea mulți.

Intră într-o încrengătură de copaci, semănând cu un fetus. Copacii își ridicară ramurile deasupra ei. O binecuvântară. Măștile și glugile o împinseră, o împinseră, o împinseră trecând pe lângă ea.

Auzi pași. Auzi fâșâitul hainelor. Auzi aerul despicându-se în fața unui trup ce se apleca lângă al ei. Auzi o răsuflare, sunetul umed al buzelor ce se deschid într-o clipă, înainte ca vorbele să fie rostite.

Te simți bine?

– …

– Cauți pe cineva?

– …

– Bineînțeles că încerci să găsești pe cineva. Cu toții facem asta. Altminteri ce-ar căuta aici un om întreg la minte?

– …

– E prima dată când vii? Așa eram și eu prima oară. Prima oară aici… Ai putea crede că sunt ca una dintre bătrânele acelea încăpățânate care vin în fiecare zi de douăsprezece, treisprezece luni și care or să tot vină până când or să se răsucească și or să se-ncovoaie și or să înlemnească precum copacii de aici. E foarte posibil. Nu, eu am venit de nouă ori. De fapt asta este cea de-a noua mea vizită.

Mathembe își ridică privirea ca să vadă cine îi întrerupsese atât de nonșalant suferința. Se interpusese între ea și lumina soarelui. Șuvițe lungi de păr îi cădeau din când în când în ochi, apoi erau date la o parte cu un gest, oricum inutil.

El se ridică și-i întinse și Mathembei mâna ca să se scoale din iarbă.

– Trebuie să cauți pietrele. Câteodată, când știu că urmează să fie executați, condamnații culeg pietricele sau o bucată de ceramică desprinsă din pavaj sau orice altceva și își scriu numele cu ea. O țin ascunsă până când gărzile îi dezbracă și-i duc în încăperile de jos. Apoi le iau cu ei pe terenul unde urmează să fie plantați și în timp ce gărzile îi îngroapă, încearcă să arunce piatra în așa fel încât să rămână o urmă a trecerii lor pe acolo. Le poți găsi printre rădăcini dacă vrei să cauți. Numele celor dispăruți. Vino. Vezi?

Găsiră niște bucăți de ceramică printre crengi. Câteva litere scrise cu cărbune, șterse aproape de vânturi și ploi: un nume. O istorie. O identitate. *Exist. Am fost. Amintiți-vă de mine.*

– Câteodată nu reușesc să o arunce la timp, așa că piatra rămâne prinsă în trunchi. Vezi? Piatra nu poate fi supusă transformării. Și nici dinții. Știai? În centrul fiecărui om-copac sunt două șiruri de dinți. Întregi, perfect conservați, implântați în lemn.

Mathembe bănuia că era cu zece, poate doisprezece ani mai mare decât ea și totuși felul lui de a fi, de a vorbi și modul în care-și folosea mâinile mari dovedeau o stângăcie naivă, aproape copilărească.

– Eu o consider o alegorie, dar ea obișnuia să spună că pentru mine totul este o alegorie. O alegorie cu implicații înfricoșătoare: dacă dinții sunt intacți, nu poate fi la fel și spiritul? Prins înăuntru ca într-o capcană. Înmormântat în lemn. Orb, surd, mut, insensibil. Trăiește și este conștient, dar nu se poate elibera de acolo. Iar noi nu vom ști niciodată. Cum ne-ar putea ei transmite ceva? Încetează, Ghavra, te înspăimânți singur. Imaginație bolnavă. Așa îmi spunea ea mereu, că am o imaginație bolnavă.

– Îmi pare rău, te-am speriat și pe tine? Regret. Ei bine, la revedere. Pe de o parte sper și pe de alta nu, că vei găsi ceea ce cauți. Acest loc se pretează unor asemenea urări paradoxale.

Se despărțiră și porniră în direcții opuse, de-a lungul șirurilor de copaci. Mathembe căută pietre albe cu nume înscrise pe ele până când cerul se-ntunecă și se aprinseră toate panourile, scăldând într-o lumină albă Stadionul Bujumbura.

A doua zi îl văzu din nou. Trecea pe lângă un șir de copaci, în timp ce Mathembe mergea în cealaltă direcție. După aceea nu-l mai întâlni timp de trei zile. Devenise clar pentru ea că nu căuta numai pietrele albe, ci și umbra lui. În a cincea zi îl întâlni în stația de tramvai și fu surprinsă să descopere emoția ce o cuprinse atunci când el o recunoscu. Lucrară împreună în acea zi, sub bătaia îndepărtată a elicelor de elicopter, printre rândurile de condamnați.

Ghavra. Un nume Proclamator. Ghavra era poet. Nu orice fel de poet, ci un poet *jangada.* Nu un poet jangada oarecare, ci un poet jangada *politic.* Și nu orice poet jangada politic, ci un poet jangada politic *Proclamator.* Mathembe auzise de poeții jangada la radioul lui Faradje și aflase câte ceva despre ei din reacția unchiului la auzul știrilor. După primele sunete – prima bătaie blândă a tobelor, sunetul subțire de chitară și cel înalt al acordeoanelor – unchiul se ridicase din scaunul lui șchiop și cu o scăpărare de furie care nu-i stătea în fire schimbase postul. „Dă-le naibii de ocarine!" înjurase el. Pentru că niciodată nu ascultase mai mult decât câteva acorduri introductive, Mathembe nu-și dădea seama dacă acuzația fusese întemeiată sau nu.

Jangada: versuri albe, improvizate într-o stare de extaz, acompaniate de muzică. Oamenii de pe malurile râului le compuneau mânați de sărăcie și nevoi, le recitau pe cheiuri, acompaniați de tobe *surdus* și *tablas,* găsind în ritmul îngeresc și în poezia halucinantă o apoteoză comună. Dar numai în mâinile diletanților din clasa de mijloc – uzurpatori ce denaturau toate producțiile de origine umilă – ajunsese acest gen de poezie să dobândească acea vulgară respectabilitate intelectuală de care se bucuraseră cu un an în urmă și

desenele Băieților Fantomă de pe tramvaiele și trucșii municipali. Jangada era în pericol de a deveni o modă. Orice lucru care își pierde rădăcinile se ofilește. Un adevăr pe care *wajangada* – interpreți ambulanți care colindau cafenelele dintre Cornișă și Calea Râului, cântând turiștilor pentru un preț derizoriu sau o sticlă de bere – păreau fie să-l fi uitat, fie să-l fi înțeles greșit, dar foarte convenabil pentru ei.

Poeții politici pretindeau că vor elibera muzica din ghearele burgheziei, redescoperindu-i nobila origine plebee și redându-i statutul de cântec al oprimaților. Acești noi *wajangada* interpretau cântecele la colțuri de stradă, sub lumina tremurătoare a felinarelor cu biolumini, în cafenelele șoferilor de taxi și în barurile docherilor. Oamenii de pe malurile râului dădeau din cap, ridicau din umeri *așa,* întrebându-se ce legătură aveau ei cu frumoasele cuvinte *națiune, libertate, martiri* și *cauză.*

Faradje păstra invectivele cele mai mușcătoare pentru jangada *politici.* Pentru el esența naționalismului, credința politică naivă din străfundurile inimii poporului, fusese răstălmăcită în fel și chip, ajunsese o jucărie în mâinile intelectualilor de doi bani, majoritatea, cu siguranță, și deviați sexual. Noțiunea de poet politic jangada *Proclamator* era tot atât de neînțeles pentru el ca și temeliile metafizice ale spațiului-*ur.*

Mathembe nu vedea nicio contradicție în asta. Un om putea fi în același timp și poet jangada și naționalist și Proclamator și căutător de pietre albe printre rădăcinile din Stadionul Bujumbura. Lumea adevărată, cea întrezărită de mult de Dr. Kalimuni, era o casă mare, care îi adăpostea pe mulți sub acoperișul ei.

Își croiau drum pe lângă șirurile de copaci, în căldura enervantă a verii din Ol Tok. La umbra crengilor el îi povesti despre cea pe care o căuta. Femeia lucrase pentru o organizație numită Casa de Sticlă. Auzise Mathembe despre ea? Nu. Nu prea mulți oameni o știau. Dar de Liga Culturală Națională auzise? Da. O umbrelă transparentă, frumos colorată, sub umbra căreia se formase o alianță eclectică – pictori, scriitori, artiști, muzicieni, profesori universitari, văduve excentrice cu prea multe animale de casă, studenți serioși și străini, bine intenționați ce-i drept, dar aflați în afara problemei în discuție – cu scopul de a promova originalitatea patrimoniului lor național. Liga Culturală Națională câștigase prea puțină credibilitate în tunelurile Pieței de Carne. Casa de Sticlă era o grupare derivată din Ligă, semiautonomă, înființată de tinerii activiști care luptau pentru reactualizarea principiilor naționaliste folosindu-se de arta de gang ca de o unealtă de expresie a politicului, înainte de Casa de Sticlă, Ghavra fusese un poet ca atâția alții. Publica câte un volum anemic de versuri o dată la câțiva ani, cuprinzând poezii de o abstracțiune fără

speranță, fără tematică precisă, fără puterea de a schimba ceva și cam atât.

Apoi, într-o noapte, pe când stătea în pat luptându-se cu o criză de creație, auzise voci în piața de sub fereastra lui. Ieșise în grabă pe balcon să vadă ce se întâmplă și simțise cuvintele sălbatice și dansul *jangada* al degetelor pe corzile amare ca pe o lovitură fizică. Totul se schimbase din temelii. Teribil, frumos. Își dăruise spiritul acelei poezii atât de mistuitoare și pasionante și, aproape fără să-și dea seama, se trezise luat pe sus de ritmul dansului și purtat într-un vârtej amețitor de muzică, fantome și politică. Valul l-a purtat inevitabil către Casa de Sticlă, chiar în momentul în care aceasta se îndrepta spre exploziva popularitate a muzicii noi. Iar acolo o întâlnise pe ea. Era unul dintre organizatori. Încet, timid, se îndrăgostiseră unul de celălalt. Locuiseră câteva luni împreună într-un apartament pe strada Kimathi, într-o atmosferă edenică, premergătoare Visării. În acea perioadă deosebirile și asemănările dintre ei le confereau o asemenea strălucire, încât cei care se apropiau de ei amuțeau. Și-apoi ea dispăruse… se evaporase.

– Ăsta-i cuvântul! spuse el. Evaporat. Nu ești arestat, nu ești închis, nu *ajuți poliția în cercetările ei.* Te evaporezi. Ei au dat acestui verb o formă nouă, tranzitivă. Niciun cuvânt. Niciun semn. Nicio urmă. Nicio scrisoare. Niciun comunicat. Nicio reprezentare legală. Oficialitățile tac. Nu confirmă, nu dezmint. Evaporat. Pur și simplu într-o zi nu s-a mai întors de la Casa de Sticlă. Asta a fost tot. Am așteptat, și-am tot așteptat, dar ea n-a mai venit. Nimeni n-a văzut nimic, nimeni nu știe nimic. Evaporată.

Mai târziu, când își reveni, îi puse Mathembei prima și singura întrebare directă de până atunci:

– Și tu?

Mathembe scoase din punga de la brâu o bucată de hârtie și un crâmpei de creion, pe care le folosea la socoteli și scrise un singur cuvânt: *Tată.* Ghavra dădu din cap și de atunci încolo nu mai atentă la mutenia Mathembei. Continuară să caute, dar niciunul dintre ei nu găsi. În stația de tramvai, el îi spuse:

– Tu știi cine sunt eu, dar eu nu știu cine ești tu.

Mathembe, scrise ea cu ideograme răzlețe, stângace, așa cum scriu copiii răsfățați. Îi vârî hârtiuța în mână și o luă la goană nebunește către tramvai, cu clopoțeii zornăind.

Pe când era cu puțin mai mare decât un măr, bunicul îi arătase cu acea veselie forțată, afișată de toți bunicii când e vorba de lucruri dezagreabile, unul dintre limacșii colorați care constituiau o adevărată pacoste pentru grădinile din Chepsenyt. Legenda susținea că ar fi urmașii bucăților de bioplasmă rătăcite pe după scaune, prin colțuri, pe sub paturi, modelate de mâinile aspre ale evoluției. Mathembe se strâmbase când bunicul ridicase creatura aceea umflată, bălțată, lungă

cât brațul său, ținând-o în sus pentru ca Mathembe să o poată cerceta cu atenție. Bunicul își dusese un deget la ochi și culesese pe vârful lui o lacrimă, apoi îl apropiase de cele trei coarne ale limaxului. Coarnele se retrăseseră cu o viteză uimitoare pentru un melc, iar picătura grețoasă se evaporase de pe deget.

– Din cauza sării din lacrimi, îi spusese bunicul. Nu suportă sarea. Dacă plângi deasupra lor, se dizolvă și mor.

Se simțea ca un limax, greoaie, bălțată și bătătoare la ochi, stânjenită, cu coarnele întinse ca să cerceteze, să verifice.

Și tu simți la fel? Sunt oare proastă și naivă? E-adevărat? Oare e drept să fie așa? Întrebări incomode, amare. *Să nu-ți verși lacrimile asupra mea, s-ar putea să mă dizolv.*

Își dorise ca lumea ei să se deschidă, să se dezghioace ca sâmburele unui fruct, dar nu astfel. Stăpână a Milei Holografice, nu astfel!

Când vânzarea mergea încet, încet ca un limax sau când vântul din adâncurile sufletului o răscolea, Mathembe se refugia în altarul de alături. Ștergea cănuța, rămasă după arderea tămâii și arunca mucurile de lumânări. Strângea bioluminile consumate într-un sac din material reciclabil și lustruia metalele rare. Mătura gunoiul și alunga paraziții vagabonzi care se strecurau înăuntru în timpul nopții. Scotea biletele de rugăciune învechite din vârful bețișoarelor, verifica dacă provizia de hârtie era suficientă, ca și cea de creioane. Nu văzuse pe nimeni care să le folosească vreodată, dar simplul fapt că în fiecare zi găsea ceva de făcut la altar dovedea că acesta era vizitat de credincioși.

Pentru Mathembe, această deprindere se transformă într-un pelerinaj. Nu credea în Zanzan Bé și în ajutoarele sale, sfinți mai mici sau mai mari, ci doar în patroana ei celestă. Când se familiariză suficient cu ritualul și-și dădu seama că Zanzan Bé n-o să se supere în calitatea sa de sfânt Ykondé (starea spirituală cea mai evoluată, cea mai apropiată de divinitate la care poate ajunge o ființă muritoare) pentru că nu era capabil de gelozie, ea construi din bucăți înlănțuite de plasmă un mic altar pentru Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi. Materialul se înmulțea mai repede decât putea ea vinde. În câteva săptămâni altarul se transformă într-o pagodă impresionantă, meticulos construită dintr-un înveliș de plastic moale și negru, întins peste coastele și oasele buturugilor, peste cioturile falice, peste buzele răsfrânte și organele pulsând. Toate acestea puneau în inferioritate vechiul altar și atrăgeau atenția trecătorilor. Mathembe își decoră altarul cu biolumini, lumânări și cu orice alt ornament care se nimerea să se lipească de degetele ei dibace atunci când colinda străzile din Ol Tok.

Există unele momente, momente doar, când soarele pătrunde

printre încrengăturile Gangerabili-ului până pe străzile Pieței de Carne. Clipe în care raze prăfuite de soare lovesc ca un laser locuri de mult cufundate în întuneric și luminează intrări ascunse, ademenitoare, căi de acces spre ascunzișurile, altfel de nepătruns, ale geografiei spirituale caracteristice fiecărui individ. Locuri aspațiale, clipe atemporale. Lumina împrăștie căldură, prăfuită precum un sărut uitat.

Mathembe stă în fața altarului, închide ochii și bate ușor din palme de trei ori. În spatele ei oamenii se înghesuie în lumina ce se revarsă asemeni unui fluviu încălzit de soare, aruncând umbre noi, stranii. Pentru ea oamenii nu se deosebesc cu mult față de umbrele acelea ciudate. Zgomotul pașilor, al vocilor, al muzicii, al trecerii lor este pentru ea o adâncă tăcere. De trei ori câte trei ori, Mathembe își unește palmele.

M-ai ajutat să reușesc. Ajută-mă în continuare.

Mama mea. Ceva nu e-n regulă cu ea. Nu știu ce anume. Numai ea știe, dar nu-mi spune. Ajută-mă. Ajut-o și pe ea, chiar dacă nu vrea.

Fratele meu. Ai grijă de el. Păzește-l de el însuși. Ține-l departe de influența nefastă a celorlalți băieți.

Tatăl meu…

Biolumina este aprinsă în nișa ei. Căldura mâinilor Mathembei o face să strălucească mai puternic. În timp ce raza de soare își pierde din putere, regăsindu-și pentru o clipă întreaga strălucire înainte de a se topi în penumbră, altarul se aprinde ca o constelație captivă. O mie de lumini. O mie de rugăciuni.

Secunda a trecut. Spiritul a dispărut. Timpul și spațiul își reintră în drepturi. Ea se închină, se întoarce. Și îl vede. Stă rezemat de peretele cafenelei Tipsi, cu brațele încrucișate.

Pe Mathembe o cuprinse furia. Se simțea umilită, respingătoare ca un limax bălțat.

O lumină licări între degetele mâinii lui stângi. O lumină verde, rece. Veni lângă ea. Se închină, își uni palmele, de trei ori câte trei și puse biolumina pe tabernaclu.

– Noi nu-i putem cere nimic Dumnezeului nostru, așa cum faceți voi cu al vostru, spuse el.

Umilința, conștiința de sine, dispărură ca ceața ce plutește deasupra apei. Dintr-o dată totul era bine. Ar fi vrut să-i dea ceva, să-i cumpere ceva, să-i arate și să-mpartă cu el ceva. Mathembe îl împinse în cafenea și-i arătă cu mâna sticlele din spatele lui Grămadă de Viermi. La televizorul de pe raftul de sus se transmiteau imagini de la prezentarea unei echipe sportive în fața împăratului din Orașul de Jad. La o masă, capul bunicului mormăia și protesta împreună cu alți pierde-vară, prieteni politici de-ai lui.

– Ești bine venită în cafeneaua mea și poți lua orice dorești, oricând,

fetițo! spuse Grămadă de Viermi. Dacă vii fără prietenul tău.

Mathembe lovi cu pumnul în tejghea.

– Repet, ești oricând binevenită, dar fără prietenul tău.

Din nou pumnul izbi tejgheaua, apoi palma se deschise. *De ce?*

– Spune-i că data viitoare când o să vrea să se roage la unul dintre altarele noastre, unui sfânt de-al nostru, să pună lumina cu mâna *dreaptă.*

Mathembe își mușcă buzele și dintr-o singură mișcare mătură cu mâna de pe tejghea castronașele de sticlă pentru ceai.

El o ajunse din urmă într-o piață mică, în care mai multe străzi se întâlneau în jurul unei fântâni uriașe, cu pereții acoperiți de mesaje scrijelite de îndrăgostiți.

– M-am obișnuit cu așa ceva. Doare o clipă, apoi trece.

Dar mie mi-e rușine, încercă ea să-i spună, însă el n-o privea.

– Dacă m-am supărat, n-am făcut-o pentru mine și nici din cauza insultelor. Sunt poet, iar ofensele îmi întrețin rezervele de energie. Nu. Ignoranța stupidă, nenorocită, absolută, m-a înfuriat. O mie de ani de ignoranță.

Rușinată, spunea ea. *Și supărată. Propriul meu popor.* El nu auzea.

– Ignoranța. Ăsta-i adevăratul dușman. Nu Proclamatorii, nu Confesorii, nu împăratul, nici măcar Războinicii Destinului. Ignoranța. Ignoranța în care-am fost ținuți, în care ne-am complăcut, în care ne-am desfătat, așa încât niciodată să nu încetăm să ne urâm unii pe alții și să vedem adevăratele cauze ale răului. Ignoranța. Mâna stângă. Mâna dreaptă. Tâmpenii.

Scoase un stilou din buzunar. Cu mâna stângă, mâna Proclamatorilor, scrise printre mâzgălelile „cutare iubește pe cutare” și printre diferite coduri de telecom cuvintele: *Prin Noi înșine. V-a veni și ziua noastră.* Aruncă apoi stiloul în aer, îl prinse cu mâna dreaptă, cea a Confesorilor, și adăugă sub prima inscripție: *Vom păstra ceea ce avem. O țară Proclamatoare, pentru un popor Proclamator.*

Se plimbară pe ulicioarele și aleile de la periferie, printre oamenii care se-nghesuiau, eterni și omniprezenți. O singură rază de lumină pătrundea printre numeroasele niveluri ale Gangerabili-ului, sclipind deasupra unui colțișor liniștit dintr-o piațetă aglomerată în care se opriseră. Stăteau unul lângă celălalt, învăluiți în lumină. Ea ar fi vrut să vorbească. Pentru prima oară, cuvintele i se păreau demne de a fi rostite. El își ridică ochii întredeschiși spre raza de lumină, străduindu-se să zărească măcar o fărâmă de cer. Mathembe scoase o minusculă creatură înaripată, ca o bijuterie, din punga de la brâu, o străpunse cu un ac și o prinse de mâneca stângă a lui Ghavra. El rămase șocat. Încercă, cu o repulsie abia stăpânită, să-și învingă tulburarea, dar nu putu. Se uită la jucăria ce se zbătea.

– Ăsta este lucrul pe care n-am reușit să-l înțeleg niciodată. E ca un

loc de care mă apropii și în care nu intru pentru că nu pot trece pragul. Și atunci sunt silit să stau în față cu propria mea ignoranță. Felul în care înțelege poporul tău viața… cu atâta cruzime și ușurință.

– Îmi place să cred că sunt deștept, mi se spune că sunt chiar foarte deștept, tolerant și înțelegător… Sunt artist, sunt capabil să înțeleg fiecare punct de vedere în parte și toate deodată. Să fiu totul pentru toți în numele naționalismului… Dar când văd o făptură frumoasă și vie prinsă cu acul de mâneca mea, zbătându-se, vechiul Proclamator din mine se revoltă. Mă uit la darul tău și parcă aud răpăitul tobelor Lojei Spiritului și văd stindarde fluturând.

Degetele lui smulseră acul. Când mica făptură își scutură aripile de borangic, se dădu înapoi de parcă un demon i-ar fi supt sângele din vene.

– Provin dintr-o familie foarte mândră și severă de Proclamatori din nord, din prefectura Simsharra. Orașul meu natal se numește Faharj și e așezat exact la poalele marilor păduri nordice. O zicală de-a Proclamatorilor spune că tobele cu cât sunt mai departe de fluviu, cu atât bat mai tare. În Faharj tobele băteau într-adevăr îndelung și asurzitor, întreaga zi le-ar fi bătut oamenii dacă ar fi putut, deși prin preajmă nu se afla niciun Confesor la o distanță mai mică de o zi de mers. Mersul la templu în fiecare zi de sărbătoare. Instrucția zilnică de după școală, ținută de îngrijitorul templului. La radio doar limba nouă și „Vocea Imperiului”. Nu te juca cu Confesorii. Sunt murdari, obraznici, mincinoși, te lovesc unde și când te doare mai tare și-ți fură cartelele. Așa m-au învățat părinții mei. Dragii de ei. Îi iubesc foarte mult. Înțelegi asta?

– Așa că, atunci când am întâlnit primul Confesor, nici nu l-am recunoscut. N-avea gheare, nici față verde, nu îi ieșea fum pe nări, n-avea părul roșu, nici ochi albaștri, nici copite despicate.

Se mutară lângă un jgheab micuț în care apa curgea dintr-o pereche de fălci osificate. Plantele acvatice împrăștiau un miros plăcut. Se așezară pe marginea lui. Mathembe își lăsă degetele să alunece în apa rece.

– Coreligionarii mei prețuiau în mod deosebit educația de tip vechi, ceea ce numeau ei învățătura Proclamatoare. Nici vorbă de circuite implantate în craniu care să-ți umple mintea în timpul somnului cu tot felul de informații. Să înveți, să înțelegi, să știi ce să faci cu acestea. *Să gândești.* „Învață”, îmi spuneau părinții. „Educația este cel mai mare dar al lui Dumnezeu.” Dar ei n-au înțeles niciodată un paradox fundamental, și anume că insistând asupra caracterului sfânt al învățăturii, al *gândirii,* m-au determinat să resping în cele din urmă toate valorile în care credeau ei.

– Sau poate că nu.

Din nou degetele lui se apropiară de organicul străpuns, dar nu

putură să-l atingă.

– Erau membri ai sectei ultraextremiste Radanta. Probabil că nu știi ce înseamnă asta. Pentru cei din Radanta, viața reprezintă imaginea, esența lui Dumnezeu, care este sursa și miezul tuturor viețuitoarelor, stăpânul, supraveghetorul și creatorul suprem. Să iei viața, materialul genetic care constituie originea și sămânța vieții și s-o modelezi, s-o adaptezi intereselor omului, înseamnă, în viziunea lor, să cazi în păcatul unei mândrii colosale. Faharj era un oraș în majoritate Radanta. Poporul meu încerca să-și ducă zilele în respectul și adorarea vieții. Biotehnologia era supusă anatemei. Scoasă în afara legii. Considerată perversiune socială.

– Să proscrii la nivel social biotehnologia părea o excentricitate chiar și pentru un Proclamator din nord. Părinții mei credeau, dimpotrivă, că celelalte secte Proclamatoare compromiseseră și falsificaseră știința revelatoare a lui Dumnezeu, căzând astfel pe veci în dizgrație. Erau fermieri părinții mei, o meserie absolut necesară pentru o comunitate Radanta, pentru că ei nu mănâncă hrană biotehnică. Cultivă pământul la fel ca acum zece mii de ani, în Era Întunecată. Ară pământul cu pluguri de metal trase de mașini și-l însămânțează cu hrană simplă, obișnuită. Nici vorbă de plante de carne, de lapte sau de vin. Totul este simplu, natural. Murdar. Omoară animalele și le mănâncă.

– M-am născut și am crescut într-o casă neînsuflețită, din cărămidă, piatră și plastic, pe o stradă liniștită, o stradă din piatră și pământ. Casele acestea neînsuflețite erau luminate cu electricitatea obținută prin căderea apei sau prin mișcarea aerului. Nu aveau nici biogaz, nici plante solare. Oriunde ne duceam, mergeam pe jos sau pe biciclete mari, zgomotoase. Dacă trebuia să ne vizităm rudele din alt oraș, plecam în rulote metalice trase de tractoare metalice. Am străbătut lumea îmbrăcat în haine confecționate de mașini, nu rase de pe suprafața recipientelor cu bacterii. Când mă îmbolnăveam, mi se dădeau medicamente obținute pe cale chimică, nu viruși tămăduitori care să-mi refacă armonia metabolismului. Iar dacă aș fi murit de boală, m-ar fi îngropat în pământ, să pot răspunde chemării la judecată a Domnului. N-ar fi existat pentru mine Visarea de dincolo de viață, ci doar putrezirea înceată, tristă, în pământul rece, apăsător. Visarea era considerată blasfemia cea mai îngrozitoare, de neiertat, prin care omul nega darul efemerității și al morții primit de la Dumnezeu. Și aparținând sectei, m-aș fi dus bucuros în mormânt, plin de credință și speranță.

Mathembe se cutremură, simțind parcă vântul rece al morții suflând pe străduțele din Gangerabili. Al morții definitive, și realiză cât de fragile erau acele vieți, atârnând deasupra abisului fără niciun punct de sprijin, fără nimic de care să te agăți dacă ai fi căzut în întunericul

genunii. Se gândi la Dr. Kalimuni și la cât de îndrăzneț fusese el în fața armelor Războinicilor Destinului. De-abia acum, când știa cât de lipsite de speranță erau viața lui și cele ale tuturor Proclamatorilor, înțelegea adevăratele dimensiuni ale curajului său.

– Îți dai seama cât de complex poate fi un lucru în simplitatea lui? Numai acum, după ani de umilință asumată și scârbă de mine însumi, după ani întregi în care am disprețuit credința părinților mei, am ajuns să-mi prețuiesc copilăria așa cum se cuvine. Este o parte din mine, n-o pot ignora, deci mă voi bucura de ea, va fi o sursă de încântare, chiar dacă pe vremea aceea voiam să scap cât mai repede. Eram un prost cu educație, suficient de isteț ca să-mi dau seama de neajunsurile propriei mele vieți și ale lumii, dar fără să am înțelepciunea de a le aprecia părțile pozitive. Primul meu gest de răzvrătire s-a manifestat atunci când tata și mama au vrut să mă inițieze într-o Lojă a Spiritului – Societatea Originii Lacrimilor, căci m-am născut sub influența celei de-a noua Case – iar eu i-am refuzat. Între noi nu mai fusese un scandal ca acela. I-au chemat pe bătrâni, pe preoții din templu, pe mediatori. Mi-au vorbit cu toții pe rând, foarte încet sau strigând, de parcă problema era surzenia, nu răzvrătirea împotriva lor. Le-am spus că Lojile sunt mărginite, intolerante, pline de fiere, că ura împotriva Confesorilor era o mascaradă a virtuții religioase, că nu mă căiesc și nu vreau să mă alătur lor. Mama și-a înfundat urechile cu ceară ca să nu mai audă asemenea blasfemie. Tata n-a mai vorbit cu mine de atunci. Bineînțeles că a trebuit să dau socoteală în fața congregației. Fapta mea infamă a ajuns chiar și la urechile Proclamatorilor imorali, după cum fusesem învățat să-i consider. Confesor să fi fost și tot m-ar fi tratat mai bine. Numai mama și delegațiile oficiale de la templu îmi mai vorbeau. Nu fusesem ostracizat în mod oficial. Mi-au spus numai că n-am reușit să apreciez onoarea ce mi se făcuse. Mi-am dorit atunci să fiu îndepărtat din comunitate. Dacă eram un păcătos, atunci să am cât mai multe păcate. Acum îmi dau seama că bătrânii procedaseră așa nu pentru mine, ci de dragul familiei.

– Sunt sigur că tot orașul a răsuflat ușurat când am plecat la universitate, cu gândul să mă autocondamn la educație. Îmi pare bine că n-a încercat nimeni să ia legătura cu mine acolo. Neplăcerile la care ar fi fost supuși părinții unui băiat Radanta care și-a abandonat credința strămoșilor și, în întunecimea îndoielilor lui, s-a întors către păcatul naționalismului, ar fi fost groaznică, într-adevăr. Lojele sunt puternice și răzbunătoare. Păcatul trebuie să fie ispășit de cineva și lor nu le pasă în spinarea cui îl aruncă.

– Acum știi tot. Sunt Proclamator și naționalist. Atunci de ce, în numele naționalismului, pledez cauza Proclamatorismului? Poate pentru că dezaprob ideea de a echivala Confesorismul cu

naționalismul și Proclamatorismul cu imperialismul. Poate pentru că o mie de ani de existență Proclamatoare în această țară, de gândire, credință, societate, limbă, muzică, artă, literatură și artă Proclamatoare, nu pot fi șterse și respinse ca o aberație istorică. Proclamatorismul este o parte integrantă a acestei țări. Țara l-a acceptat, așa cum a acceptat totul și l-a schimbat, i-a dat o formă particulară, l-a modelat în ceva unic. Credința strămoșilor mei nu este credința strămoșilor-de-dincolo-de-ape. Țara asta este a mea, așa cum este și a ta sau a Războinicilor Destinului sau a consilierilor din „Prin Noi Înșine", care mor de foame într-o curte oarecare. Este țara mea și o iubesc ca pe un tot. Nu părți din ea, nu regiuni anume, nu pe bucăți, Confesori și Proclamatori.

– Iartă-mă! Iartă-mă! M-am ambalat. Vorbesc tare. Te stânjenesc.

Își întinse mâinile mari, nefolositoare.

Nu, spuse Mathembe. *Stânjenește-mă, vorbește în gura mare, arată-mi poporul acesta mare, al nostru.*

Dar odată trecută acea dispoziție sufletească specială a lui Ghavra, nu se putea întoarce atunci și acolo. Degetele lui atingeau jucăria nemișcată, carnea ei sintetică.

– Oh, ne credem atât de sofisticați, atât de sclipitori în istețimea noastră politică și este suficientă o bucățică de carne, o jucărie, vie într-o zi, moartă în cea următoare, ca să ne întoarcem la Băieții Fantomă și la Lojele Spiritului. Întotdeauna uităm mai mult decât învățăm. Mulțumesc.

Mângâie darul, îi flutură aripile translucide.

– E mai mult decât un cadou, e o încercare. Un mijloc de înțelegere.

Nu, nu este, spuse Mathembe. *Este o jucărie. O nimica toată. Câteva grame de bioplasmă, de carne din plastic, adusă la viață de mine ca dar pentru tine. Atât.*

– Hai, vino. Mi-ai arătat unde și cum lucrezi, acum e rândul meu.

Casa de Sticlă ocupa cea mai mare parte dintr-o piață mică, dar luminoasă, din Tsirinana. Intenționat sau nu, o anomalie biotectonică oarecare provocase prăbușirea unui morman de zgură dintr-un cvartal muribund, formând o puzderie de baloane uriașe, transparente, asemeni unor mănunchiuri de fructe pârguite, fiecare de câteva ori mai înalt decât un om. Zidurile fuseseră găurite, legăturile făcute, podelele întinse, iar circuitele electrice și de telecomunicații se răsfiraseră ca un sistem nervos. În plus mobilierul și echipamentul de birou se deplasau pe orizontală odată cu personalul. Oamenii din Casa de Sticlă trebuiau să arate ocupați. Și un ultim detaliu. La un moment dat, atunci când Casa de Sticlă explodase, o reacție fotochimică schimbase culoarea polimerului în roz. Pur și simplu în roz.

– După o vreme nu mai observi, zise Ghavra, în timp ce lumina roz cădea pe birourile roz, pe scaunele și terminalele roz, pe hârtia, afișele

și pamfletele roz.

Mathembe se uita la oamenii cu zâmbete roz, care-și dezveleau dinții roz când treceau pe lângă Ghavra, foarte ocupați cu misiunea lor în numele artei și al naționalismului.

– Toate acțiunile pot fi acte politice, dacă oamenii le concep să fie astfel și sunt inspirate de un număr de valori culturale solide, remarcă Ghavra, dar cuvintele lui n-o convinseră pe Mathembe.

Ea simți că nici Ghavra nu credea în adevărul lor, ba mai mult, încercările disperate ale Casei de Sticlă de a transforma fiecare gest sau acțiune (începând cu băutul vinului și sfârșind cu inscripțiile de pe pereți) într-un gest sau acțiune politică îl excluseseră pe Ghavra. El era un poet jangada politic Proclamator. O ciudățenie, un anacronism care-i stânjenea pe ceilalți, așa cum se întâmplă cu un puști prea mare care insistă să se mai joace cu copilași de patru ani.

Când Ghavra propuse să plece, ea se bucură pentru amândoi. În timpul plimbării el îi vorbi despre cum recunoștea, altădată, semnele contaminării fiecărei fracțiuni a vieții cu germenii culturii imperiale, dar Mathembe nu înțelese o iotă. Remarcase un fenomen optic ciudat. La început se gândise că era doar un joc de lumini specific acelui cartier străin ei, dar se înșelase, căci oriunde întorcea capul afișele, bucățile de hârtie aruncate în șanțuri, dalele de ceramică de sub picioare, rufele întinse la uscat pe balcoane, chiar și norii de pe cer aveau o ușoară nuanță verde. Ghavra băgă de seamă încercările ei de a-și șterge de pe retină culoarea supărătoare.

– E efectul de negativ.

Mathembe cea ignorantă nu înțelese.

– Și pe mine m-a surprins, continuă el, până am aflat explicația. Ei bine, e vorba de lumina roz. Ochiul se obișnuiește cu ea, iar când ieși în stradă toate capătă nuanța asta de verde ca să compenseze efectul rozului. Nu-ți face probleme, trece.

Dură însă trei zile până ce ultimul foton de verde se șterse de pe retina Mathembei și albul deveni din nou albul sfânt și limpede.

Acela a fost *unde.* Acesta este *cum.*
O zi proastă.
Fără noroc.
Fără bani.
Proastă dispoziție.
Farfuria goală.
Cartela goală.
Nicio vânzare.
Mâinile în buzunare.
Cizmele lovesc zidul. Lovesc. Lovesc.
Plictisită. Supărată. Săracă.

Iar cu o noapte înainte, apăruse avocatul Sharjah, cu zâmbetul lui corect, *așa,* și cu vorbele lui liniștitoare, *așa.* Spusese că era *sigur, sigur,* că vor primi vești cât de curând, cele mai bune vești cu putință, iar Mathembe n-avusese curajul să-i destăinuie mamei sale, care stătea acolo ca o pasăre prinsă de furtună, cu mâinile pe genunchi, îngrozită, înfricoșată, inexplicabil de bolnavă și de slăbită, că lipsa ei de încredere în avocat o mânase către Stadionul Bujumbura de zece, cincisprezece, douăzeci de ori. Mama sa arăta însă atât de bolnavă, bolnavă de disperare, iar cuvintele avocatului sunau atât de mângâietoare și dătătoare de speranță, încât Mathembe nu se îndură să înfigă ghimpele durerii în inima aceea mereu încrezătoare. *Toți trebuie să facem un efort pentru avocatul Sharjah,* declarase maică-sa și iat-o astăzi pe Mathembe plictisită, supărată, săracă.

Chiar și cerșetorii o duceau mai bine. Mai bine fără grai, fără o mână, fără un picior, fără o ureche, fără ceva. Nici măcar un turist care să se aventureze mai mult sau mai puțin speriat, mai mult sau mai puțin înfiorat, în întunecatul Gangerabili, niciun individ cu nasul pe sus, niciun îndrăgostit care să cumpere o jucărie pentru perechea sa. Nimic.

Șoptește cuvântul dătător de viață, fă din nou o minge de plasmă, pune-o în punga de la brâu, căci și mâine va fi o zi.

Și-atunci sosi el. Zâmbitor. Încrezut. Stătea cu brațele încrucișate, rezemat de zidul plin de afișe ce anunțau concerte, vânzări și întruniri. Zâmbea plin de sine. Fir-ar să fie!

– Vino, zise el.

Dar ea era încă supărată.

– Vino, spuse din nou și întinse mâna spre ea.

– Vino, o chemă pentru a treia oară și ea îi acceptă mâna.

Când îl atinse, ceva ca un mic șoc electric se transmise prin degetele lui într-ale ei. Înainte de a-și da seama ce se întâmplase, el o și trăsese din ziua aceea mohorâtă, murdară, apăsătoare, *vino,* pe aleile dintre chioșcuri și standuri, printre vânzătorii care-și strigau marfa, radiouri cu programe insipide și tuburi albastre de televizor, *vino,* afară, sub cerul liber, *hai să fugim, vino, vino,* și clipiră în lumina cu care nu erau obișnuiți, lumina amurgului ce se revărsa peste Ol Tok, *vino,* la vânătoare, și alergară urmându-și chemarea, țelul, direcția, ca două fărâme mișcătoare de viață care-și croiesc drum pe străzile aglomerate, printre mesele cafenelelor, ocolind stâlpii cu afișe, patrulele armatei și ale poliției, transportoarele uriașe, care treceau de-a lungul bulevardului gemând de oameni și mașini, *vino, vino, vino,* spiritul chemării o stârnise și o târâse într-o amețeală a emoției și a așteptării miraculosului, *vino, vino,* pe străzi largi și străzi înguste, în care aerul avea gustul apelor adânci, adânci, ale fluviului răcoros, departe de districtele și cartierele pe care le cunoștea ea. Mâinile lor

împreunate, fiorul de energie care le străbătea, noaptea coborând pe negândite deasupra străzilor, venind din cerurile sudice, în spatele lor orașul se aprindea în zeci de lumini, cartier după cartier, district după district, dar ei întrecuseră chiar și viteza luminii, iar ea râdea tare, încântată de caracterul nemaipomenit al trecerii ei, *vino,* și odată cu primele stele ce se aprindeau pe cerul violet, mirosind a mosc și a apă de râu, ieșiră amândoi din îmbrățișarea înăbușitoare a străzilor ajungând pe cornișă, iar râul era la fel de larg ca și marea din spatele lor, scăpărând în lumina reflectoarelor de la bordul ambarcațiunilor, argintate de jocul razelor.

Acolo îi așteptau muzicanții *wajangada:* femei cu tobe agățate la cingători cu șaluri negre, verzi și argintii, bărbați aplecați peste chitare, încercându-le, acordându-le, încruntați de concentrare, oameni cu cercuri de la pistoanele metalice ale motoarelor vehiculelor imperiale distruse și piroane de oțel cu care băteau în ele, oameni cu tamburine *maracas, surdus, conges, tablos,* cu tot felul de lucruri în care să bați, pe care să-ți plimbi degetele și să scoți o cascadă de sunete ca zborul îngerilor.

– Jangada, strigă Ghavra și fața i se lumină.

– Jangada, răspunse mulțimea și, încă ținând-o de mână, Ghavra o prezentă pe Mathembe strigând:

– Prietena mea Mathembe, pe care o vedeți aici, se tot întreba ce este jangada. Vă propun să-i arătăm în seara asta.

„Mathembe" îi răspunseră chitariștii, toboșarii și ceilalți instrumentiști într-o avalanșă de glasuri ca tunetul de peste râu. „Mathembe". Se auzi o tobă, apoi ritmul simplu de doi timpi pe patru al unei *tabla.* Ghavra stătea cu picioarele depărtate, cu capul dat pe spate, cu degetele împreunate la ceafă. Bătea ritmul cu piciorul. Muzicanții formară un semicerc în jurul lui, stând în picioare, pe vine, îngenuncheați, după felul instrumentului la care cântau.

Răsună o voce. Oamenii se adunară la auzul chemării ei. Veneau din casele și apartamentele de pe înălțimi și de pe falezele râului, din cartierele lacustre și de pe ambarcațiunile trase la chei. Veneau pelerini atunci ieșiți din râu, cu umerii dezgoliți conform ritualului, cu apa șiroindu-le din păr, adolescenți mestecând gumă, îmbrăcați cu șorturi, tricouri și jachete cu Căpitanul Navei pe spate, tineri și tinere serioși, arborând insigne și embleme ale grupării „Prin Noi Înșine" și eșarfe ale Războinicilor Destinului și abțibilduri cu „Îi iubesc pe prizonierii de război naționaliști" la buzunarele de la piept, mame dansând cu copiii în brațe în ritmul tobei, *dansează, dansează, micuțule,* tați cu sticle de vin și fețe indiferente, cu expresii de tipul *pe mine n-ai să mă prinzi dansând* și bătrâni ramoliți, țopăind între ei, râzând cu poftă, prea bătrâni pentru mândriile prostești.

Jangada! Atunci țâșni în noapte cântecul unei singure chitare,

simplu, dar plin de subtilitate, contrapunctat de a doua chitară. Între sfârșitul unei tobe și începutul următoarei se auzi basul, cu sunetul lui care te urca atât de sus că-ți tăia respirația, atât de minunat încât îți doreai să o ia de la capăt, ca să urli și apoi să amuțești de admirație.

Jangada! Oamenii dansau, muzicanții se-ncovoiau, transpirau și-și aruncau unul altuia zâmbete încurajatoare, atotștiutoare. *Jangada.* Totul era ritm și mișcare. Un singur punct nemișcat. Ghavra Proclamatorul stătea neclintit, cu picioarele depărtate, cu mâinile la ceafă, cu capul dat pe spate, urmărind cerul întunecat, atât de plin de îngeri și de stele. Cărui spirit i se roagă oare un Proclamator condamnat să trăiască, înspăimântat de ideea morții?

Indiferent însă de numele lui, spiritul îi auzi chemarea și-i răspunse, încet, încet, Ghavra se ghemui până ajunse ca o minge, se strânse ca un pumn înainte să lovească. Mathembe ar fi vrut să se ducă la el – *Și asta face parte din spectacol? Așa trebuie să se întâmple?* Da, așa trebuie să fie, pentru că muzicanții cântau, oamenii dansau și-și fluturau sticlele cu vin și eșarfele negre-verzi-argintii.

Oare numai ea își dădea seama că el suferă? Trebuia să se apropie de el, nu mai putea sta deoparte. Tocmai când se hotărî să se miște, Ghavra se ridică. Pe la jumătatea gestului, scoase un răcnet cum Mathembe nu mai auzise niciodată. Poate doar strigătul lui Dumnezeu mai sună astfel, prin spațiu, atunci când își cheamă credincioșii Proclamatori la rugăciune. Țipătul crescu în intensitate, mai tare, pe măsură ce el se ridica. Jangada auzită la radio nu fusese așa, aceea nu păruse că poate elibera animalul străvechi care dormitează încovrigat dincolo de hotarul rațiunii noastre, jangada de la radio nu fusese în stare să trezească în eul interior toate spaimele atavice. Muzicanții se opriră, așteptând, socotind timpul. Urletul se transformă într-un torent de vorbe, cântăreții prinseră din zbor ritmul, tobele răsunară, iar Mathembe se lăsă purtată de șuvoiul improvizațiilor.

Așa, așa trebuie să se întâmple, într-adevăr așa.

Se aflau lângă un fluviu, după spusele lui Ghavra, și pentru că se aflau lângă un fluviu, ei erau asemeni lui. Un fluviu este alcătuit din multe lucruri: ape reci, reci, mai adânci decât amintirile, o stare a spiritului, pelerinaj, revărsarea istoriei prin timp, cântecul etern al limbajului, repetarea universului către sine însuși prin gura oamenilor, asociaților, aluziile care cad una peste alta în rostirea și curgerea cuvintelor. Expresia feței lui – durere, confuzie, extaz – era o încununare a credinței sale, aceea că toți oamenii pot deveni Dumnezeu. Într-adevăr, omul acesta putea. *Adevărat,* spunea chipul lui. *Adevărat.*

Cuvintele și muzica se împletiseră și umpluseră noaptea. Trucși și automobile se opreau de-a lungul cornișei, totul se schimba, totul curgea asemeni apei sfinte din palmele făcute căuș ale pelerinilor, apa

râului care li se scurgea printre degete în clipa în care credeau că o pot reține. Niciun om nu poate să pună stăpânire pe un râu. Doar să-l împrumute și să-l lase apoi liber.

Atât de înălțător. De sfânt.

Prea înălțător, prea sfânt – Mathembe își dădu seama. Incertitudinea începu să se strecoare în dans. Oamenii se opriră o clipă, apoi de tot și rămaseră privindu-l. „Ce spune? Ce vrea să spună? Ce legătură are asta cu viețile noastre, cu speranțele noastre, cu țara noastră?" Pas cu pas, dansul se stinse, ucis de neînțelegere. Dar Mathembe dorea cu înfocare ca el să continue. *Haide, haide Ghavra, te-ar înșela și te-ar închide, te-ar face să cânți cântecele lor, nu-ți dai seama că de asta se uită cu neîncredere la tine cei din Casa de Sticlă, că în spatele zâmbetelor lor de plastic roz este numai prefăcătorie? Îngerul care te inspiră pe tine nu se va supune legilor lor, iar ei ar vrea să-și lase urmele unsuroase pe aripile lui imaculate. Tu nu ești un Proclamator și un poet jangada politic, ești mai mult decât atât!*

O voce strigă. O adolescentă cu părul împletit în codițe slinoase, îmbrăcată cu o jachetă cu Căpitanul Navei, arătă spre cer.

– Priviți! Priviți!

Muzicanții ezitară o secundă, pierdură ritmul, iar cântecul se împrăștie într-o cascadă de tonuri.

– Cerul! Cerul!

Și Ghavra ezită la jumătatea mișcării. Mâinile lui mari se zbătură o clipă, apoi căzură ca retezate.

– Priviți! Cerul!

O întreagă constelație se punea în mișcare. Luminile deviau de la traiectoria lor și cădeau către orizont. Razele dansau pe cer și alte raze pornite dinspre capătul de vest al planetei, le răspundeau. Luna roșie estompată și Nava Sfântă, uriașă și argintie, se vedeau la zenit.

Și se făcu zi. Un alt soare străluci la amiază. Lumini stranii străpunseră noaptea care învăluia jumătate de planetă. Păsările se ridicară deasupra cornișei, în timp ce vocile nocturne ale orașului tăcură ca prin farmec. Oamenii priveau, minunându-se de strălucirea unui alt soare, aflat la o distanță de un sfert de univers.

Și se făcu noapte. Luna roșie, mătăsoasă și steaua uriașă și argintie dispăruseră. Fata cu părul împletit și jacheta cu Căpitanul Navei începu să plângă.

Iată un alt cuvânt din limba veche pe care-l poți învăța. Cunoști deja *wajangada* – „oamenii jangadei". Acum vom pronunța împreună *wakinema*. Pronunță așa: Wah-Ki-Ne-Ma. Folosește-ți limba, frământă cuvântul, dă-i o formă și o dimensiune. *Wakinema*. Sună bine? Reușești să-l pronunți? Foarte bine. Poate că ar trebui acum, de vreme ce ai învățat câte ceva din limba veche, să ghicești și ce înseamnă?

Wa, oameni, un prefix personal folosit la plural ca să transforme un substantiv într-o chemare. *Kinema* – substantiv – derivat dintr-un cuvânt vechi însemnând *mișcare. Wakinema* – „oamenii cinema”.

Wakinema: sună ca freamătul unui nou anotimp pe dalele de sticlă, deasupra rămurișului de conducte și tuburi, de la balcon la balcon, o epidemie de așteptare înfrigurată care se răspândește prin mulțime.

Wakinema. Unde? Aici? În aleea Felinarului?

Wakinema. Da. Aici. În aleea Felinarului. În curând. Cât de curând? Luna viitoare? Săptămâna viitoare? Două zile. Două zile?

Wakinema. Oare ce proiecții ne vor face? Nu știu. Dar o să fie ceva bun, cu siguranță. O să fie nemaipomenit.

Wakinema. Diseară! Diseară, diseară. Aceasta este noaptea, acesta este locul, noi suntem spectatorii. Aveți scaune? Da. Bere? Da. Ceva de mâncare? Da. Prietenii, familia, vin cu toții? Da.

Nici Mesia eliberatorul, în fruntea a zece mii de trucși blindați, nici baldachinul care purtase pe străzile orașului moaștele sfinților nu fuseseră întâmpinate cu același entuziasm cu care copiii din aleea Felinarului sărbătoriră sosirea celor numiți *wakinema.* Trucșii lor obosiți nu mai prezentau interes nici măcar pentru cumpărătorii de carne. Vopseaua trailerelor lor de lemn, semețe cândva, era ștearsă și scorojită. Înșiși *wakinema* aveau părul unsuros, erau mâncați de paraziți și murdari, însă ochiul credinței nu băgă de seamă asemenea lucruri. Copiii îi urmau peste tot, în grupuri mici și însuflețite de admiratori, în timp ce ei împrejmuiau cu un gard de protecție din sârmă ecranul uriaș, derulând sistemele de publicitate și pregătind suportul pentru proiector.

Wakinema! În seara asta! În seara asta!

Mathembe îi auzea muncind. Stătea pe vine lângă ușa de la camera mamei ei. Era o poziție pe care o deprinsese în Piața de Carne. Denota așteptare, suferință, pândă.

Ei îi cădea în seamă povara misterului pe care îl reprezenta boala periodică a mamei. Dacă i s-ar fi cerut părerea, n-ar fi ezitat nicio clipă să-și asume această sarcină. Faptul că bărbaților din familia ei li se păruse absolut firesc ca durerea și greutatea să apese pe umerii unei femei o mâniase. Pentru un timp, boala mamei reprezentase preocuparea tuturor. Întâia oară când doamna Fileli se îmbolnăvise și starea ei se înrăutățise cu o rapiditate înspăimântătoare, stătuseră la ușa ei cu rândul, fără să se încumete să-și pună întrebarea care-i chinuia pe toți: *oare va muri?* Vracii, medicii, negustorii de plante medicinale, ghicitorii în palmă, toți veniseră să o vadă, iar doamna Fileli, întinsă pe pat, cu degetele încleștate de cuvertură și arătând ca spectrul foametei ce se abate asupra unei țări mănoase le spusese: *Trimiteți-i de aici, nu vreau să vorbesc cu ei, nu vreau să-i văd, singurul cu care vreau să dau ochii este avocatul Sharjah, o să mă fac bine, n-am*

nevoie de ei, credeți-mă, trimiteți-i de aici, aud vocea avocatului Sharjah? Zgomotul respirației ei greoaie umplea apartamentul. Vracii, medicii, negustorii, chiromanții dăduseră din cap și murmuraseră: *Doamna Fileli refuză să ne primească, dar poate că i-ați putea da acest bilet de rugăciune, această rețetă, acest pliculeț cu ierburi, acest vers din scrierile sfinte…*

Apoi, într-o dimineață, mama Mathembei dispăruse. Lipsise o zi întreagă. Lăsând deoparte principiile politice, Faradje era pe punctul de a apela la poliția locală, când sosise în aleea Felinarului un jeep claxonând asurzitor și cu radioul dat la maxim. Din el coborâse și urcase scările o femeie strălucitoare, veselă și zâmbitoare, care semăna perfect cu doamna Fileli, doar că aceasta nu era palidă ca o moartă și nici nu putrezea în patul din care nimeni nu mai credea că o să se scoale.

– Da? zisese mama Mathembei. Când o întrebaseră cum se simte, le răspunsese înțepată că se simțea bine. Bine! De ce n-ar fi așa? Cred că ne-ar prinde bine tuturor să ieșim astăzi la un restaurant. Nu avem prea des ocazia să fim împreună. Am descoperit astăzi un mic local, nu prea scump, în cartierul negustorilor de vinuri.

De altfel fusese singura căreia îi priise cina servită într-un restaurant micuț de pe strada Cârciumarilor. Ba chiar mâncase și porțiile celorlalți, care descoperiseră subit că nu le era foame.

– Nu mănânci asta? Dă-mi-o mie, mi-e o foame grozavă, parcă aș fi un foc care devorează totul în cale. Nu știu de ce sunt atât de hămesită, dar adevărul e că sunt. Dă-mi, te rog, sosul fierbinte.

În ziua următoare, își dusese fiul, fiica, fratele și socrul în Grădina Lacustră. Grupuri de muzicanți în gondole se opriseră să le cânte. Se făcuse loc într-un pavilion de lângă canal, iar doamna Fileli începuse să-și bea ceaiul și să se servească din trufandalele celorlalți. Se ridicase să arunce un pumn de mărunțiș cântăreților și dintr-odată se clătinase. Căzuse într-un zornăit de porțelan, scaune și bănuți.

– Lăsați-mă, lăsați-mă în pace, îndepărtase ea mâinile care îi săriseră în ajutor. Vă spun, mă simt bine. N-am nimic.

Timp de trei zile se retrăsese din nou în pat. Faradje îi trimisese pe Mathembe și pe Hradu cu o sumă însemnată de bani în Piața Leacurilor, să caute printre sticluțele cu amestecuri complexe de bacterii, cu viruși semiprohibiți și leacuri miraculoase din arcele genetice ale pădurilor primordiale cunoscute sub denumirea de Pădurile Pașilor – căci legenda spunea că răsăriseră în locurile pe unde călcaseră Alelii – *ceva, ceva* care ar fi putut-o ajuta pe sora lui și mama lor. Tratamentele erau costisitoare. Însemnau câștigurile a zile întregi de muncă. Mathembe găsise sticluțele goale pe balconul din spate. Sclipeau ca o ofrandă adusă digeratorului de gunoi.

– A sosit cumva avocatul Sharjah? striga maică-sa la cel mai

neînsemnat zgomot al ușii din față. Condu-l aici, condu-l aici.

Apoi, într-o noapte, plecase din nou. Mathembe îndurase de una singură tăișul ca de cuțit al responsabilității. Fusese datoria ei s-o urmărească și s-o păzească noaptea, deși împotriva cui și a ce trebuiau s-o apere pe doamna Fileli nu știau nici ei. Oare de teamă că moartea ar fi putut urca treptele spre camera ei fără ca ei să o poată opri? Zilele de muncă în adâncul Gangerabili-ului erau istovitoare, la fel ca și nopțile pe care și le petrecea ghemuită lângă ușă. Dacă închisese ochii, putea să jure că nu durase mai mult de o clipă, iar patul se golise.

Transformarea doamnei Fileli îi îngrijorase, mai ales că avea loc pentru a doua oară. Nu mai avuseseră loc mese luate în sânul familiei. Nici ieșiri cu ambarcațiuni de plăcere pe râu sau de pavilioane în grădinile lacustre. Apăruseră însă dintr-odată bani pentru angajarea unui profesor particular pentru Hradu, care până atunci se sustrăsese cu succes de la orice sarcină. Băiatul părea destinat să devină și el unul dintre Confesorii aceia pierde-vară și ignoranți, care-și omorau timpul pe la colțurile străzilor. După ce verificase cu atenție scrisorile de recomandare ale tuturor institutorilor de pe strada Apelor, doamna Fileli îl înscrisese pe Hradu într-una dintre școlile acelea care garantau cursanților certificate și diplome de absolvire. Fără ele ar fi fost un nimeni în lumea sălbatică în care trăiau.

– M-am întâlnit cu avocatul Sharjah, îi anunțase ea la cină, când toți erau strânși în jurul mesei, sub care își găsise adăpost un dispozitiv de stabilizare – toată lumea era convinsă, dar nimeni nu-l acuza încă pe Hradu că-l păstrează acolo pentru prietenii săi, Băieții Fantomă.

Ceva se punea la cale, în cel mai mare secret, într-un camion ascuns într-un depozit dezafectat din Ladymell. În oricare altă împrejurare, Mathembe ar fi făcut din cercetarea acestui lucru obiectivul ei principal. În oricare altă împrejurare.

– Am vești bune. Avocatul a stabilit o legătură la Centrul Regional de Detenție din Timborora. Cumnata unui văr de-al lui este logodită cu unul dintre guvernatorii centrului. Este sigur că în orice clipă s-ar putea să primim vești în legătură cu peregrinările tatălui vostru. Nu-i așa că-i formidabil?

Vești grozave. Vești nemaipomenite. Timp de o săptămână dăduse impresia că se simțea bine, după care durerile, migrenele, slăbiciunea și frisoanele o siliseră să se întoarcă în pat. Soarele intra pe fereastră, dar în camera neaerisită mirosul bolii devenise insuportabil. Afară, *wakinema* își montaseră ecranele și sistemul de sonorizare și-i puseseră pe băieții din cartier să lipească anunțuri total inutile în cele mai îndepărtate cotloane ale străzilor.

Cu o oră înainte de căderea serii, aleea Felinarului mișuna de lume. Sosiseră cu tramvaiul rude îndepărtate din Gobéte și Colinele

Ashkamurthi. Își aduseră scaune cu ei, pentru că se nimeriseră în spatele celei mai solide femei de pe stradă, cu coafura cea mai înfoiată. Copilași înfășurați în pături groase, cărora li se spusese că dacă vor merge direct, dar *direct,* la culcare în clipa în care se vor fi epuizat și ultimele impulsuri – fără discuții și fără pretexte – vor avea voie să vină și să se uite și ei. Proprietari punând nervos la încercare stabilitatea căpriorilor unor balcoane cu echilibru precar. Vânzători de gustări calde și de vinuri, apărând de după perdelele murdare ce atârnau deasupra intrărilor întunecoase. Miros de celuloid. Scârțâitul și gemetele sistemului de sonorizare geriatric. Bătrâni plângându-se că nu vor auzi nimic din cauza circulației de pe bulevard, că vor înțepeni stând atâta timp în răcoarea nopții, că nu vor vedea nimic din cauza femeii grase, cu părul ei îngrozitor de înfoiat și că dacă vor fi niște scene mai deocheate ei nici nu se vor uita la ele, ci se vor duce la toaletă, deranjând astfel de la locurile lor șiruri întregi de spectatori. Copii care țipau doar de dragul de-a auzi ecourile propriilor voci, aruncând cu dulciuri unii în alții și cântând *de ce mai așteptăm, de ce mai așteptăm.* Cu toții izbucniră în ovații în clipa în care tehnicienii – un grup de adolescenți cu părul unsuros – umblară la tabloul de comandă al reclamei cu Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi și o făcură să dispară, întrerupând alimentarea cu energie a panoului. O zeitate dată uitării. Un strigăt și mai puternic izbucni din piepturile tuturor când proiectorul se puse în mișcare și pe ecran apăru o altă reclamă cu Berea-Cinci-Inimi.

Mathembe aștepta în umbra unei uși putrede, cu ochii sclipindu-i. Foșnetul general încetă. Începea programul de asistență completă. Pe la jumătatea primei role, ușa dinspre stradă se deschise. Înfășurată în mai multe rânduri de haine, în ciuda nopții toride de vară, mama Mathembei ieși în aleea Felinarului, strecurându-se și alunecând printre rândurile de spectatori încruntați, concentrați, cu fețele argintate de lumina ecranului. Furișându-se ca o umbră, Mathembe o urmă. Avusese deci dreptate.

În timp ce Faradje, Hradu și capul bunicului căscau gura la ecranul uluitor pe care se succedau imagini angelice, fata se ascunse în umbra ușii Creditului Unional. Mama sa aștepta tramvaiul. Strada largă îi scotea în evidență slăbiciunea și fragilitatea. Mathembe ar fi vrut să se ducă la ea, s-o ia în brațe și s-o ducă înapoi în casă, în patul ei, în mijlocul familiei și al afecțiunii lor. Tramvaiul sosi. Doamna Fileli se așeză la fereastră. Fata ieși din ascunzătoare și o urmă pe jos. Una, două, trei stații. Opt, nouă, zece stații. Doamna Fileli coborî și se îndreptă spre un alt tramvai. Mathembe se prefăcea că citește afișele proimperiale lipite pe un stâlp din colțul străzii. Un tramvai sosi legănându-se în stație, împroșcând scântei de la cablurile catenice. Asemenea majorității provincialilor, Mathembei îi era teamă de

electricitate. Aceasta reprezenta însăși esența demonilor ieșiți din fabricile imperiale, îmblânziți doar atât cât să fie utili, dar niciodată suficient ca să devină demoni de încredere. Doamna Fileli ocupă un loc în spatele tramvaiului, înfășurată în haine și pleduri. Mathembe începu să alerge din nou, cu sudoarea șiroindu-i pe trup. Stație după stație, tramvaiul se apropia de Karasvathi. Pentru fiecare cartier al orașului exista un corespondent negativ. După cum aleea Felinarului era replica bulevardului Keekoroh, iar Gangerabili reprezenta opusul cornișei care ducea către petrecerile de pe Colinele Fijjad, tot astfel și Karasvathi se găsea în vădită contradicție cu Piața de Leacuri. Era perechea siameză nefastă.

Ce putea căuta cineva pe străzile și potecile îngrozitoare din Karasvathi nu era treaba nimănui, decât a sa proprie. Ca o umbră, în tricoul fără mâneci și pantalonii ei strâmți, negri, Mathembe își urmă mama printr-o încrengătură de elemente biotectice părăginite, muribunde. Acolo nimic nu creștea drept sau nu era așa cum te-ai fi așteptat să fie, nicio linie nu era continuă și nicio perpendiculară nu era verticală. Nivelurile cele mai de jos ale clădirilor din Karasvathi fuseseră timp de milenii atât de presate de povara biotecturii, încât locuitorii lor – niște oameni ascunși, îmbrobodiți din cap până-n picioare, în mijlocul cărora doamna Fileli trecea neobservată – intrau și ieșeau prin niște uși nu mai înalte de genunchi în și din pasajele ce se transformaseră mai degrabă în culoare prin care nu puteai merge, ci trebuia să te târăști. Bucăți de lemn sculptat împodobeau zidurile aplecate în afară. O seringă. O plantă cerebrală. Un cap. Un falus din lemn, curbat cu eleganță. Un cântar. O frunză cu cinci lobi. Mama Mathembei intră într-un pasaj lung, întunecos, vegheat de o statuie reprezentând un cap de femeie cu părul împletit din șerpi. La capătul lui se aflau niște uși. Toate închise. Toate încuiate. De undeva din apropiere se auzea tonalitatea gravă a unui instrument, ca bătaia unei inimi.

Prima ușă: un rând de trepte înguste ce se întortocheau în întunericul din Karasvathi, înălțându-se, în pofida curburii planetei, până când jocul perspectivei o reducea la inexistență.

A doua ușă: un perete plin.

A treia ușă: o pereche făcând dragoste. Femeia se uită compătimitor la Mathembe, în timp ce buzele ei conturau cuvintele: *ne rotim, ne rotim…*

A patra ușă: ceva uriaș, cu copite, lătrând.

A cincea ușă: un cerșetor mort, în carnea căruia se înfipseseră organici paraziți, pietrificați.

A șasea ușă: un magazin. Pe podea era pictat capul femeii cu șerpi în păr. Globuri bioluminescente pluteau prin colțuri. Lângă peretele din stânga stătea întins un bătrân gol, cu spatele întors către cameră.

În jurul corpului i se încolăciseră lujeri verzi ce pulsau, iar din anus îi ieșea ceva asemănător unui cordon ombilical, cu capătul răsucit pe podea. Lângă peretele din dreapta se afla un tânăr uriaș, care își privea fix, extaziat, degetul mare de la piciorul stâng. Era complet gol, cu excepția unui șort tivit cu galben. Mathembe nu mai văzuse niciodată astfel de mușchi. Păreau pietrificați. Fruntea tânărului biotic era înțesată de terminale. Pe după urechi avea petrecute rețele de biocircuite, prinse la ceafă cu niște cleștișori. În peretele opus se deschidea o ușă. În spatele ușii se afla mașina.

Părea umană, mașina aceea neagră. Pe umeri, șolduri, pulpe și frunte licăreau dispozitivele cenușii de înregistrare magnetică. Auzise câte ceva despre ea. Șoapte, murmure scurgându-se ca veninul de-a lungul aleilor din Gangerabili.

Îți promit orice. Îți dau orice fel de garanții. Că n-o să-ți facă niciun rău, că n-o să te doară, că nu există efecte secundare sau reacții anormale. Și că vei primi bani. E bine să ai bani. Banii trebuie să fie buni… Îți injectează substanțe: viruși ai memoriei, droguri, știi, chestiile acelea pe care le găsești de vânzare pe banchetele din spate ale automobilelor parcate pe Cornișă. Le iei și primul lucru de care devii conștient atunci când îți revii este că ceva sau cineva îți târăște trupul afară dintr-un canal, pentru ca negustorii de organe să ți le extirpe. Dar despre așa ceva nimeni nu-ți spune nimic înainte. Pentru că dacă ar face-o, nimeni nu ar mai accepta oferta lor.

Febra. Boala care ți se agravează pe zi ce trece când simți, ba mai mult, *știi,* că vei muri, deși cum e posibil să mori, de vreme ce în vene ți-au injectat o cantitate de antigene de pe piața neagră suficientă ca să imunizeze o regiune întreagă? Halucinațiile. Senzația atât de vie că Dumnezeu îți sfâșie trupul bucată cu bucată și-ți sfârtecă inima. Trăiri groaznice, oribile. Iar apoi întâlnirea din spatele ușii vegheate de capul de meduză din Karasvathi. Întâlnirea cu mașina. Mașina care-ți suge tot sângele.

O femeie goală era ferecată în interiorul mașinii. La încheieturile mâinilor, pe umeri, la gât, pe piept, pe abdomen, pe interiorul coapselor, pe glezne îi atârnau șerpi negri, cu dinții înfipți în carne. Tuburi de plastic porneau din capetele lor, strângându-se într-un mănunchi deasupra creștetului omului-mașină, sub niște filtre moleculare. Sângele curgea într-o mulțime de pahare, așezate pe etaje, ca apa unei fântâni a norocului în care arunci o monedă pentru a-ți asigura întoarcerea în siguranță sau noroc în dragoste. Cu fiecare etapă filtrele extrăgeau virușii prețioși care crescuseră și se înmulțiseră în sistemul circulator al femeii. Sângele picura apoi dintr-un ac într-un dializor, fiind recirculat prin corp pentru a antrena alți viruși de ajustare.

Sub strânsoarea șerpilor cu capetele înfipte în carnea ei, mama

Mathembei deschise ochii și-și văzu fiica. Fata se gândea în acea clipă să răstoarne mormanul de filtre, să distrugă pompele și procesoarele și să strivească cenușiile circuite logice, de proveniență imperială. Totodată privea însă cu coada ochiului spre ușa întredeschisă, aflată pe peretele din spatele ei. Aruncă o ocheadă prin crăpătură. Într-o seră inundată de lumină doi oameni își beau ceaiul. Pe masa joasă plasată între ei se odihneau un vas, o sticlă cu apă și trei fiole cu conținut argintiu, sclipitor. Unul dintre cei doi era mic, cu aspect de rozătoare, așa cum te-aștepți să găsești într-un asemenea loc. Celălalt era avocatul Sharjah. Zâmbea și-și sorbea ceaiul foarte politicos. Cu o furie întunecată, pe care Mathembe și-o bănuise întotdeauna ascunsă în suflet, o smulse pe mama sa din îmbrățișarea mașinii. Sângele începu să curgă din gurile moarte, căscate, înțesate cu dinți. Se prelingea în același timp și din înțepăturile paralele de pe mâinile, umerii, gâtul, pieptul, abdomenul, coapsele și gleznele mamei sale.

Mathembe o înfășură pe femeie într-o husă de scaun murdară, gândindu-se cum s-o răpească de acolo. Gândindu-se intens. Evadarea era totul. Să deschidă ușa care dădea afară. Tânărul uriaș rânjea. Bioluminescențele albastre pulsau de-a lungul circuitelor, semnalând dezactivarea creierului. Mâinile îi rămăseseră încleștate pe canatul ușii. *N-o să trecem.* Simțind parcă ceva, Mathembe mai aruncă o privire în spate. În ușa serei stătea omul cu mutră de rozătoare, ținând în mâini un dispozitiv de comandă. În spatele lui se vedea avocatul Sharjah, având întipărită pe față o expresie care reflecta pe de o parte rușine, pe de alta tristețe, fiecare izvorâtă din motive diferite. Mathembe își întoarse privirea înapoi, spre rânjetul artificial al giganticului om biotic. Își concentră toată furia, dorința și tăria într-o lovitură zdrobitoare în testicule.

Când tânărul se prăbuși ca un copac tăiat, Mathembe și mama ei trecură peste el și ieșiră afară, în noapte, înainte ca acesta măcar să se gândească să le rețină. Lângă peretele din stânga bătrânul continua să viseze orice vis furnizat de cârcei. Dar sunetul grav, adânc, de bas al instrumentului încetase.

În dimineața următoare o scrisoare dictată de către Faradje în limbajul său nou cel mai oficial fu trimisă printr-un mesager rapid la biroul avocatului Sharjah de pe strada Marii Tristeți, informându-l că se renunța din acea clipă la serviciile lui, toți banii virați în conturile sale trebuind să fie înapoiați imediat și fără lămuriri și explicând că, indiferent dacă va citi sau nu înștiințarea, o notă scrisă de mână despre practicile sale nelegale fusese expediată de către Mathembe Fileli la Departamentul Camaraderiei Avocaților din Piața Samtanavya. În aceeași seară primiră nota înapoi, printr-un alt mesager rapid. Se părea că, foarte de dimineață, avocatul își plătise echipa, lichidase conturile companiei, își încuiase biroul și dispăruse.

– Înțelegi, puștoaico? încercă atunci capul să-i explice. Nu pot fi păcăliți toți odată. Chiar dacă ți se transmit informațiile pe cale artificială, conștientizezi că ești integrat în sistem, dar știi în același timp că nu te poți opune. Oricând poți spune nu, dar niciodată n-o faci. Înțelegi?

Mathembe clătină din cap.

– Sunt multe de-nvățat despre dragoste, nepoată.

Băiatul bătu în fereastră, într-o noapte caniculară de vară, caracteristică Ol Tok-ului. Tunetele sunau precum urletul șacalilor în jurul prăzii. Ploaia pedepsea orașul pentru zecile de mii de păcate.

Cioc, cioc, cioc-cioc, cioc.

– Hradu!

Fulgerul răscoli orașul. Mult deasupra colinelor Proclamatorilor, tunetul răspunse.

– Hradu!

Se agăță de balcon, zgâriind fereastra cu unghiile. Era gol, cu mâinile tatuate cu simboluri Ykondé aproape șterse. Purta doar cizme, strânse în jurul gleznelor. Cele două cocoașe de pe spate, care păreau niște aripi amputate, nu erau decât măști *pneuma,* atârnate de umeri.

– Hradu! Trezește-te! În seara asta! E totul pregătit!

Nu trebuia ca Hradu să se mai trezească.

– În seara asta, Hradu! În seara asta! Îmbracă-te!

Îmbrăcă hainele de zi. Băiatul zâmbi, iar dinții îi străluciră în lumina fulgerelor și a hologramelor.

– Nu, Hradu! Păși în cameră și ridică unul din șorturile Mathembei. Suntem adunarea canonică Tiati Omuwera. O servim pe sfânta Nyaja Korotindilal însăși. Ea ne spune: „Sunt cea care vă protejează, una dintre cei care vă oferă siguranță. Dacă vă vreau invulnerabili, alergați goi spre tăișurile dușmanilor și nu vă vor răni. Dacă vreau să muriți, nici armurile împăratului nu vă vor salva. Câțiva vor pleca goi numai din dragoste pentru sfânta Nyaja Korotindilal. Dar pentru voi, asta-i de-ajuns.”

Băiatul își trecuse deja un picior peste balcon. Ploaia părea că strivește trupul fragil. Apucă o mască *pneuma.*

– Ia-o! Poart-o! Odată pusă, ei nu te mai pot opri. Te afli sub oblăduirea zeilor.

Băiatul mormăi în mască privind peste aleea Felinarului, cu brațele strânse în jurul lui, înjurând ploaia ca un șef fără subalterni.

– Privește, Hradu! Vezi?

Privi aleea Felinarului ca pe o malformație malignă. Neagră, udă de ploaie, scânteind de petele uleioase ale propriilor secreții. În depărtare se zăreau fulgere albastre, mulți nori strălucind de-a lungul benzilor și spinilor. Proprietățile păreau să se îndepărteze. O coloană gotică,

rezultat al biotehnologiei negative, se ridica până la jumătatea înălțimii balconului lui Faradje. Băieții Fantomă așteptau. Picături de ploaie săreau de pe măștile întoarse cu fața spre pavaj. Puștii adoptaseră atitudinea amenințătoare obișnuită: picioarele depărtate, mâinile relaxate, pregătiți. Unii purtau șorturi, alții haine grosolane, dar cei mai mulți își vopsiseră goliciunea cu spray-uri.

– Născuți în rezervor. Acum vom vedea cum își face treaba unitatea de stabilizare. Vino, Hradu! Vino! În seara asta!

Plecară.

Keekorok-ul se înfioră sub tunet ca invadat de viermi. Mathembe aștepta și ea trează, cu ochii larg deschiși strălucind. Ceva era incomplet. Pierduse ceva. O parte vitală a lumii sale fusese deconectată de rest.

Hradu.

Cu un țipăt mut se repezi la fereastră. Văzu Băieții Fantomă ocolind flancurile truxului negru, de luptă, ocupând poziții în cupole și nișe. Mâinile băieților îl apucară și-l târâră pe Hradu într-un locaș înțesat cu lungi cârlige de fildeș. Aleea Felinarului se cutremură când truxul de luptă își încordă zidurile de mușchi. Roțile mușcară din pavaj.

În momentul în care fata sări în stradă, înregistră ecoul numeroaselor roți și hohotele Băieților Fantomă.

Mathembe privi în sus spre Fata-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi luminată de fulgere. O singură privire poate fi o rugăciune. Începu să alerge printre fulgere. Vânând. La colțul Căii Toloitich se opri și-și dădu părul ud de ploaie peste cap. Un bărbat și o femeie dansau într-o nișă, pătrunși de muzica chitarelor și a tobelor de la radio, amețiți de savoarea nopții. Femeia purta un șort grosolan tăiat, bustieră și încălțăminte cu tocuri înalte, iar bărbatul o jachetă și o pălărie nostimă. Șoferii jeepurilor treceau cu apa curgându-le de pe pălăriile haioase de ploaie. Cizmele negre pășeau în sunet de ploaie. Ochii prostituatelor care fumau în ploaie în umbra cafenelelor din lungul Fortului Roșu, priveau trecând fata cu clopoței de argint. Sprijiniți de uși întunecate, puști drogați cu guma-minune, cu fețe identice din cauza supradozelor, urmăreau fără să înțeleagă sprintul unei siluete negre de-a lungul stabilimentelor de visare. Iluminat feeric de un perete video care făcea reclamă unui bac de dincolo de ape, un călugăr Jantic obez și palid precum copilăria Mathembei, adoptase poziția de contemplare numită Doi Copaci. Văzând-o pe fată se ridică în mâini, zâmbi transpus și scoase un oftat ce părea fără sfârșit.

Înainte.

Neon sălbatic, crom, sticlă și muzică dată foarte, foarte tare. Lumini pâlpâitoare, emanând fumuri dăunătoare prin exhaustoarele triple. Linia apărătoarelor dorsale ale motocicletelor mergând de-a lungul bordurilor târâtoare. Mathembe fu împinsă pe strada Penyanamama

de valul Proclamatorilor coborâți de pe dealurile de dincolo de Cornișă și porniți la vânătoare de-a lungul bulevardelor în mâncătoarele lor de ulei importate din imperiu. Se înghesuiau, chicoteau, îi făceau tot felul de propuneri obscene și comentau despre mărimea sânilor ei, foarte vizibili prin tricoul ud, lipit de piele. Mathembe alergă mai repede. Mașina își micșoră viteza. Mathembe încetini pasul. Automobilul încetini și el. Mathembe se opri. Automobilul o imită. Mathembe își văzu fața reflectată în zecile de mii de picături de ploaie de pe caroserie. Se îndepărtă de mașină, cu mâinile întinse a rugăciune, înaintând cu precauție, cu clopoțeii zornăind. Strigând și împingându-se, băieții își etalară organele genitale prin ferestrele deschise, apoi porniră mai departe prin ploaie și fulgere, în scrâșnet de frâne și hohote de râs.

Înainte.

Ieșind dintr-o alee laterală ce dădea către bursă, Mathembe întâlni o patrulă a armatei. Ea și soldații blonzi, uzi până la piele, se văzură unii pe alții în aceeași fracțiune de secundă. Își aminti de labirinturile de sub Gangerabili și de polițiștii care-i ceruseră autorizația de comerciant. Se opri. Se întoarse. Începu să meargă în direcție opusă.

– Hei, fetițo, unde crezi că te duci?

Distanța dintre ei crescu. Părul scurt de pe ceafă i se zburli, ca sub atingerea degetelor unui iubit.

– Hei, fetițo, oprește-te când ți se spune să te oprești!

În apropiere se deschidea o străduță laterală.

– Fii atentă, fetițo! Ori te oprești dracului odată, ori îți zburăm creierii pe loc, înțelegi? Unde te duci?

Sus. O mână, apoi alta, cățărându-se, transpirând, tremurând de frig și frică. În sus, pe o încrengătură de țevi, conducte și ramuri care blocau intrarea în alee, în sus, spre acoperiș. Odată ajunsă, se ghemui cu genunchii strânși la piept, în bătaia ploii acide, ascultând vocile soldaților.

– Ei, dă-o dracu' de proastă! Avem altceva mai bun de făcut.

Doamne, Doamne, se rugă ea în ploaia de vară, *te implor, cu ce-am greșit, ce-am făcut, de ce nu-mi iese nimic din ceea ce fac? Tot ce-mi doresc e să fiu puternică. Te implor, ajută-mă să reușesc, să nu dau greș cu Hradu așa cum am făcut cu mama.*

Dar acesta era genul de rugăciune căreia sfinții nu-i răspund, căci niciunul dintre ei nu apreciază tăria omenească.

Furtuna de vară se îndepărtă spre vest. O dimineață cenușie se așternu peste Ol Tok. Ploaia încetase. Noaptea luase sfârșit. Mathembe se trezi din somnul care o furase pe nesimțite. Își dezmorți mâinile și picioarele înghețate, ude încă și se aplecă peste marginea acoperișului, contemplând noua și miraculoasa dimineață. Închise ochii. Expiră, inspiră, o dată, de două ori, de trei ori. Îl va găsi. Orașul era într-

adevăr mare, dar va reuși totuși să-l salveze pe Hradu de nebunia periculoasă a Băieților Fantomă. Aerul spălat de tunete era limpede ca virtutea, răcoros și înțepător ca vinul.

Oamenii roz împingând hârtii roz pe birourile roz, reușiră s-o ignore pe Mathembe Fileli, care așteptă ghemuită pe coridor până la jumătatea dimineții. Când își dădură seama, stingheriți, că acea creatură udă și șleampătă avea de gând să stea acolo, încurcând cu prezența ei măreața operă de edificare a naționalismului, până când vor înceta s-o ignore, trimiseră o funcționară neînsemnată *să se ocupe de ea.* Tânăra femeie, strălucind de curățenie, bine îmbrăcată, luă cu un dezgust prost mascat bucata de hârtie din mâna fetei. Caligrafia era îngrozitoare.

– Un moment, te rog. Răsfoi prin dosare. Iată.

Mathembe își notă cu un marcator adresa pe brațul stâng. Furat de la un stand de pe strada Yotananda.

Pe jumătate gol, abia trezit din somn, Ghavra deschise la insistentele bătăi în ușă și o descoperi cu stupoare pe Mathembe. Ea intră în apartament, trecând în goană pe lângă el. Ghavra închise ușa dormitorului și o călăuzi pe fată în bucătăria aproape nefolosită. Poeții Jangada, poeții jangada *politici,* poeții jangada politici *Proclamatori* mănâncă, de regulă, în oraș.

O lăsă să-și descarce furia în încăperea mirosind a mirodenii arse.

HRADU, scrise Mathembe cu ideograme stângace, enorme, pe acoperământul alb al mesei.

– Ei? Ce-i cu el?

AJUTĂ-L!

– Cum adică să-l ajut?

BĂIEȚII FANTOMĂ.

– E amestecat în treaba asta?

Ea dădu din cap. *Da, nu, într-un fel.*

– Lipsește de acasă?

Da.

– A plecat cu ei?

Da.

– Și ce crezi că pot face eu?

TU EȘTI NAȚIONALIST. CUNOȘTI OAMENI. AI RELAȚII, INFLUENȚĂ.

– Mathembe, Mathembe, dar cine sunt eu? Un poet care-și iubește țara. Cine-și pleacă urechea la poeții care-și iubesc țara? Influență? Relații? Băieții Fantomă fac legea acum. Ei reprezintă puterea în orașul acesta. Nu poeții. Nu poeții Proclamatori.

CASA DE STICLĂ.

– S-a terminat cu ea, Mathembe. E depășită. Aparține trecutului. Oamenii nu vor poezie. Oamenii nu vor artă. Oamenii nu vor

literatură, nu vor o cultură națională. Habar n-au ei că există așa ceva. Oamenii vor să stea în cafenele, să bea vin, să asculte radioul și să-și închipuie că sunt o națiune independentă. Asta vor oamenii.

Mathembe încercui numele fratelui ei, cu trei linii.

– Nu am nicio putere, Mathembe. Puterea aparține acum grupării „Prin Noi Înșine" și Războinicilor Destinului. Ei stăpânesc inimile, mințile și spiritele. Doar ei ar putea să-i influențeze pe Băieții Fantomă. Casa de Sticlă? O adunătură de ratați îmbătrâniți și de tineri intelectuali care au pierdut în mod iremediabil legătura cu realitatea. Du-te la cei din „Prin Noi Înșine". Casa de Sticlă nu te poate ajuta.

Ușa bucătăriei se deschise. Intră o femeie. Era învești mântată într-un halat de mătase. Se mișca în felul maiestuos, senzual, al celor complet goi sub o țesătură luxoasă bogată.

– Ghavra? Iubitule? Am auzit voci.

– Totul e-n regulă. Eleya, aceasta este copila despre care ți-am povestit. Mathembe Fileli. Mathembe, Eleya. Știi. Ți-am vorbit de ea în parc.

În ochii lui strălucea dragostea – *Mathembe, s-a întors! I-au dat drumul! Doamne, i-au dat drumul!*

Mathembe nu-i auzea cuvintele. Vedea doar femeia: frumoasă, înaltă, curată, plină de inteligență, talent și aptitudini, ochi frumoși, piele frumoasă, păr frumos, mâini frumoase, care cu doar câteva clipe în urmă îl atinseseră pe Ghavra și care nici chiar acum nu se puteau ține departe de el, odihnindu-i-se blând umeri. O pereche frumoasă. Cu zâmbete frumoase.

Mathembe zdrobi vârful stiloului furat de tăblia mesei, transformându-l într-o masă de fibre negre. Răsturnă masa. Răsturnă cu o singură mișcare casetele cu mirodenii, paharele de ceai și sticlele. O luă la fugă. Fugea fără să fie în stare să se oprească, căci dacă s-ar fi oprit, ar fi încremenit acolo, strivită în țărână sub greutatea emoțiilor pe care nu și le putea stăpâni decât de la distanță, de parcă ar fi fost gunoaie biologice fără importanță. Îl iubise. O făcuse să se simtă sălbatică, murind și înviind. El nu-și dăduse seama. Pietrificat în obsesia lui, nu bănuise nimic. Fugea în continuare, dar fără a reuși să-și depășească sentimentele, senzațiile pentru care nu existaseră nume. Un amestec de furie oarbă, dezamăgire, umilință, dorință de a ucide și de a muri.

Zăpușeala nopții de vară o găsi stând în fața unei uși dintr-un cartier mizer. Ultimul tramvai se retrăsese demult la depou, ultima cafenea își strânsese mesele și umbrelele-copaci. Primele crime fuseseră comise la adăpostul nopții, mici focare de violență care punctau atmosfera nocturnă. Granița dintre disperare și eliberare este la fel de fină ca aceea dintre sfârșitul nopții și răsărit.

– Singură? Disperată? Deznădăjduită?

Mathembe se întoarse. Un înger îi rostise numele. Un înger, într-adevăr. O față strălucind deasupra trotuarului, agățată printr-un fir tremurător de laser de proiectorul de pe un acoperiș.

– Împlinirea poate fi a ta, bucuria și pacea pot fi ale tale, datorită Stăpânului Siyaya Siyananga.

Figura holografică se transformă într-un homuncul, într-un copil care plutea în aer cu picioarele încrucișate, gol, cu excepția unui lanț prețios în formă de G, îngrozitor de gros. O coroană suprapusă se învârtea deasupra capului său. Degetul mijlociu stâng, ridicat ca într-o binecuvântare, îi era înconjurat de un balon. Mâna dreaptă, cu palma în sus, ținea o mulțime de obiecte sferice, rotitoare: capete, planete, mere, nave sfinte, orbite, universuri, bile de plasmă… Vocea lui mângâietoare se auzea printr-un balon care-și flutura aripile de piele deasupra umărului său.

– Regulamentul reclamelor holografice interactive prevede ca Misiunile Luminii Primare să vă aducă la cunoștință, înainte ca orice fel de evanghelizare să se realizeze, că acest simulacru poate lua sfârșit oricând, prin simpla rostire a cuvântului „Dispari”.

Mathembe mormăi.

– Foarte bine. Ascultați, voi cei oropsiți, cei disperați, cei săraci, cei bolnavi, cei înfrânți, cei ce jeliți moartea aproapelui vostru. Ascultați vestea cea bună: STĂPÂNUL! SIYA! ESTE! AICI!

Declarația pompoasă fu urmată de explozii de ideograme pastelate, care se estompară apoi asemeni unor nove miniaturale, în timp ce Mathembe se îndepărta în josul străzii Koinange. Strigătul o urmări.

– Ascultați binecuvântatul adevăr al Stăpânului Siyaya Siyananga!

– Cu milioane de ani în urmă, în universul ce l-a precedat pe-al nostru și care se numea „Ya-Shu”, trăia o semințe cunoscută sub numele de Cei Nobili și Strălucitori. Erau de o asemenea frumusețe și măreție, încât de-ar exista acum o ființă înzestrată cu doar a mia parte din însușirile lor glorioase, am venera-o ca pe Dumnezeu. Erau într-atât de plini de forță, încât supraviețuiseră morții universale, dar și înțelepciunea le era mare, mai cuprinzătoare decât orice inteligență care se consideră ca atare. Au ales să treacă în neființă, să piară împreună cu universul lor în gloriosul incendiu al retroblocului. Totuși, pentru ca știința și puterea lor să nu dispară cu totul, au creat anumite artefacte ale forței: inele și balize în care fulgerul și lumina „Ya-Shu” au fost captate și închise, evitându-se astfel distrugerea lor. Căci ei înțeleseseră faptul că, deși învinseseră răul din universul lor și ajunseseră la perfecțiune, ființe malefice se vor naște iar, urmând să fie înfrânte din nou de către creaturi nobile și puternice. Timp de nenumărate milenii, inelele și balizele au zburat prin spațiu. Și ar fi putut să cadă în necuprins, dacă n-ar fi fost la mijloc voința Celor Nobili și Strălucitori, care au permis ca unul dintre aceste inele și

balize să aterizeze pe Pământ, într-o lume atât de îndepărtată încât, dacă aș începe să o descriu, aș depăși parametrii în limita cărora am fost programat.

Mathembe privea cu ură imaginea tremurătoare. Dar cine poate lovi un înger? Chiar și pe unul dintre evangheliștii holografici ai Misiunilor Luminii Primare?

– Stăpânul nostru a fost un simplu țăran. Pe când era copil a descoperit artefactele și pentru că în urma judecății a fost găsit curat la suflet, în vorbă și în faptă, cinstit și drept în atitudine, i s-a dat voie în cele din urmă să poarte inelul. Minune! Glorie! Transcendență! Putere! Căci aceasta fusese intenția Celor Nobili și Strălucitori, ca oricine va fi găsit demn să poarte inelul să poată, prin forța lui, să atragă lumina „Ya-Shu" conținută în balizele sacre și să dea naștere, dacă va dori, oricărei ființe. Mai mult chiar, el urma să fie depozitarul științei cuprinse în toate lucrurile, lui permițându-i-se trecerea dintr-o lume în alta printr-un singur pas și o cantitate infinită de înțelepciune. Într-o clipă, o clipă măreață, un umil om a devenit asemeni Celor Nobili și Strălucitori.

– STĂPÂNUL! SIYAYA! SIYANANGA!

– Fie lăudat Stăpânul Siya!

– Binecuvântat fie Stăpânul Siya! Cel Atotștiutor, Cel Atotputernic, Distrugătorul Răului, Stăpânul Patimilor Pământești, Cuceritor al Păcatului și al Eșecurilor, Paznicul Binelui, Apărătorul Asupriților. Dacă i te vei încredința, el va veni la tine și prin puterea lui te va călăuzi pe drumul purității și sfințeniei.

– STĂPÂNUL! SIYAYA! SIYANANGA!

Mâini prinseră balonul înainte ca acesta să se îndepărteze. Aripile de piele fâlfâiră. Mathembe strânse arătarea în pumni. Oasele trosniră, măruntaiele se împrăștiară. Lichidul organic i se scurse printre degete, pe dalele de ceramică. Buzele copilului reîncarnat se mișcară, mute ca și ale ei. Mathembe zâmbi, făcu un gest obscen în direcția Stăpânului Siyaya Siyananga, Cel Atotștiutor, Cel Atotputernic, Distrugătorul Răului, Stăpânul Patimilor Pământești, Cuceritor al Păcatului și al Eșecurilor, Paznicul Binelui.

O rază albastră de laser lovi cutremurător pământul. O a doua hologramă se întrupă în fața Mathembei. Un patriarh Proclamator uriaș, Martorul Rajee Rann, înalt ca un turn, cu picioarele de lungimea organicilor din serviciul municipal plantați în rigolele bulevardului Koinange.

– Martor mi-e Domnul! tună Martorul Rajee Rann. Elicoptere se roteau deasupra capului său, îndepărtate și neclare asemeni unor crucișătoare spațiale. Martor mi-e Domnul, fă ca să te întrupezi după chipul și asemănarea lui și să devii una cu El…

Un tremur străbătu simulacrul uriaș, ca o lipsă de credință. Senzorii

de ghidare înregistraseră activitatea unei holograme oponente și derulaseră o subrutină.

– Blasfemie! urlă Martorul Rajee Rann.

O sabie curbată apăru în mâna lui stângă, căzând din ceruri asupra Stăpânului Siyaya Siyananga.

Misiunea Luminii Primare răspunse cu bile de lumină pornite din mâna ei dreaptă, pe care se afla Inelul Celor Nobili și Strălucitori. Mathembe Fileli se îndepărtă însoțită de străfulgerările hologramelor ce se ciocneau. Auzi sirenele urlând de-a lungul bulevardelor vaste din Ol Tok, adunându-se laolaltă într-un punct cu neputință de determinat. Elicopterele se grupară într-un cerc deasupra bulevardului Koinange-Vest, în timp ce elicele lor umbriră pentru o clipă lupta celor doi Dumnezei. Atunci când trecură repede și jos pe deasupra Mathembei, ea o luă la fugă. Ceva sau cineva din stradă îi strigase numele. Sclipirile farurilor de navigație o călăuzeau. La capătul bulevardului erau parcate mașini ce împrăștiau lumini orbitoare. Elicopterele care o călăuziseră către acel loc zburau la nivelul acoperișurilor, lumina reflectoarelor lor înfigându-se în caldarâmul străzii. Mulțimea se adunase. Întotdeauna se adună oameni acolo unde există sirene și lumini strălucitoare. Nevăzută și imaterială ca un spiriduș, Mathembe trecu printre ei. Marele trux de luptă negru zăcea într-o rână, rezemat de zidul unei mici fântâni municipale. Un lichid gălbui curgea din zece, douăzeci, cincizeci de răni provocate de gloanțe. Dalele de ceramică străluceau în lumina reflectoarelor elicopterelor. Corpurile zăceau pe bulevardul ud. Unele erau îngrijite de medici. Altele nu. Câteva fuseseră acoperite cu zdrențe.

Mathembe merse mai departe, ca o umbră.

Două siluete îngenuncheaseră lângă o mogâldeață întunecată. Un schimb de șoapte. O geantă se deschise. Plasticul monomolecular al unei bucle se transformă într-o linie de lumină. Una dintre siluete mârâi. Se auzi un declic, în ciuda zgomotului asurzitor al motoarelor de elicopter. A doua siluetă se ridică ținând capul de păr. Alte două persoane înghesuiră masa de carne fără cap într-un sac de plastic.

Mathembe merse mai departe. Îl găsi rezemat de marginea unei ambulanțe, înfășurat într-o pătură termoplastică. Îi atinse brațul cu două degete și fluieră ușor, ca o pasăre. El o privi. O recunoscu. Zâmbi. Ea îl lovi peste față. Tare. Foarte tare. Cât putu de tare, cu toată furia, grija, teama, preocuparea și vinovăția pe care le încerca. Și în aceeași clipă, îl trase spre ea, îl îmbrățișă, îi lipi chipul de umărul ei *Plângi acum, plângi.* Și prinse a-l legăna cu duioșie.

Un polițist se reliefa în lumina de pe cer. Buzele lui se mișcară. Mathembe se încruntă.

– Gangster nenorocit! strigă el. Ăsta-i al tău?

O încuviințare.

– E rănit?

Un gest cu capul. O ridicare din umeri.

– Cred că ar fi foarte bine să-l iei de-aici și să-l duci acasă. O treabă murdară. Chiar murdară.

O ridicare din sprâncene, plină de întrebări.

– Tâmpiți netrebnici! Copii proști! Ce naiba i-a apucat să dea buzna pe străzi, distrugând în dreapta și-n stânga, de parc-ar fi stăpânii bulevardelor? De ce nu s-au oprit când au văzut punctul de control? Ce puteau să facă soldații decât să-i împuște, atunci când și-au dat seama că nu se vor opri? Fir-ar al naibii de monstru negru! Parcă venea din mările de sud, al naibii! Mare porcărie! Ce porcărie afurisită! Dumnezeu știe câți au murit! Trei, patru, cinci? Eu îi acuz pe cei mai în vârstă dintre ei. Să-i facă pe puștani să li se alăture la așa ceva! Înțelegi una ca asta? Pe mine mă depășește. O porcărie, asta a fost. O porcărie.

– Pleacă. Mișcă-te de-aici. Piei din ochii mei. O să spun că nu te-am văzut!

Se închise împreună cu Hradu în dormitorul cel mai îndepărtat. Mama ciocăni la ușă. Faradje ciocăni. Prietenii, vecinii, ciocăniră la ușă. Mathembe nu-i luă în seamă.

Mai întâi șocul și tremuratul.

Apoi rugăciunile: *Lasă-mă să ies, Mathembe, lasă-mă să ies, te rog!*

Urmă nerăbdarea: *Dacă nu mă lași să ies de aici, jur pe Dumnezeu că…*

Apoi teatrul: *Sunt rănit, nu vezi, am nevoie de ajutor.*

La sfârșit, încăpățânarea: *Dacă nu spui nimic, nici eu nu spun nimic. Și-o să vedem cine rezistă mai mult fără să spună ceva.*

În ultimul rând, tăcerea obstinentă.

Pe parcursul tuturor acestor etape, Mathembe tăcu, îl privi, așteptă.

Și după tăcere, urmară cuvintele:

– N-am de gând să-mi cer scuze, nu vreau să mă explic, n-o să spun că-mi pare rău, nu ție cel puțin, pentru că n-are nicio legătură cu tine, cățea ce ești. Stai aici, stai aici mereu, nu vorbești niciodată, nu scoți niciun cuvânt, te tot holbezi. Ce naiba e deranjat în creierul ăla al tău, ce naiba ai pățit tu în pântecele mamei? Cine îți dă ție dreptul să-mi spui ce să fac și ce să nu fac? Cine ți-a spus că tu trebuie să fii conștiința mea, călăuzitoarea mea? Nu ești mama, pricepi? Viața asta nu-i a ta, este a mea, a mea personală. Cine-ți dă dreptul să alegi în numele meu? Nu știi nimic despre mine, chiar nimic. Ți-a intrat în cap ideea că știi cine și ce sunt sau mai exact ce-ar trebui să fiu, dar să-ți spun ceva: habar n-ai. Nu știi nimic. Ești mereu ocupată. Cât stai tu aici? Te duci tot timpul în Piața de Carne sau cu prietenul tău Proclamator – oh, știu totul despre el, Băieții știu totul despre el, din

fericire pentru tine e unul de-al nostru – mama își pierde vremea cu avocatul ăla, Faradje e un cretin, un tâmpit cărpănos, iar bunicul, care crede că le știe pe toate, stă toată ziua, fără să-i pese de banii tăi și se declară un mare naționalist, un erou, unul care-a murit fără să rostească măcar un cuvânt în limba nouă, chiar dacă o vorbește la fel de bine ca împăratul din Orașul de Jad. Eu am făcut în sfârșit ceva, nu numai să dau din gură într-una. La vorbit toți se pricep și ce dacă? Ce fac ei? Nimic, asta fac.

– Toată pălăvrăgeala asta despre ce-o să facem pentru tata, cuvinte risipite pe nemernicul de Sharjah. Fiecare cuvânt a fost plătit cu sânge, cu sângele mamei și ce-au făcut? Nu, am ascultat destule vorbe despre mama, despre tata. Nu știu dacă mai trăiește sau a murit, unde este, când se va întoarce. Am încetat să mă gândesc la toate astea, pentru că m-am săturat de cuvinte și niciunul dintre ele nu ne-ajută să aflăm dacă mai trăiește.

– Nu înțelegi? Dacă m-am înhăitat cu Băieții, dacă am aruncat cu pietre în soldați, dacă am pus bombe incendiare, dacă am tras asupra trupelor, pentru el am făcut-o. Le-am plătit-o, făcând dreptate în felul meu. Într-al meu, nu într-al tău. Nu cum ai fi vrut tu. Ăsta-i singurul fel pe care-l știu și pe care-l știi și tu. Și asta mă face să mă simt bine. Ăsta-i războiul meu acum, lupta mea. N-ai dreptul, nimeni n-are dreptul, să mi-o ia. Am intrat în luptă, am decis, e a mea acum. Între mine și ei, fără nimeni altcineva.

O mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să le spună îi inundară mintea, precum sângele o rană, tot soiul de pretexte, banalități și ipocrizii, iar Mathembe se bucură că avea darul tăcerii, pentru că-i era rușine de fratele ei. Iar când în sfârșit acesta se liniști, se auzi din nou un ciocănit în ușă și mama lor le spuse:

– Cred că ar trebui să ieșiți amândoi. Se transmit la radio niște știri pe care ar trebui să le ascultați și voi.

Greva foamei. A optzeci și opta zi. O mie nouă sute douăzeci și șapte dimineața. Știrile răsunau în fiecare cască radio, umpleau fiecare perete video sau hologramă, se puteau urmări la televizoarele fiecărei halte municipale de tramvai. „Întrerupem transmisia pentru a anunța moartea, astăzi dimineață foarte devreme, a președintelui consiliului Ol Tok-ului, Adé Janderambelé, în a optzeci și opta zi de grevă a foamei.”

Iar străzile, marile artere și bulevardele intens luminate, toate pline de oameni grăbindu-se spre cafenele sau restaurante, cu flori, sticle de vin și cutii cu alimente fine, de import, rămaseră înmărmurite, mute.

N-au putut lăsa să se întâmple una ca asta! Cum au putut? În nicio țară civilizată nu poate fi lăsat cineva să moară de foame, chiar voluntar. Și totuși au putut. Au făcut-o. Proclamatorii se îmbulziră pe

dealurile lor, în piscinele lor biolitice, pe terase și în cluburi, la petreceri și în localuri.

Timp de-o zi și-o noapte Confesorii păstrară tăcerea în ghettouri și în suburbiile fără sfârșit, în stupi și apartamente ieftine, în Piața de Carne și în cea de Leacuri, pe bulevarde și esplanade, în nișe și tuneluri. Șoc. Furie. Sentimente gemene, unite prin trup și suflet.

Soldații împăratului-de-dincolo-de-ape *își intensificară prezența.* Acestea erau cuvintele întrebuințate de „Vocea Imperiului", care emitea din inima Orașului de Jad, pentru a descrie situația. Mișcări de trupe la fiecare colț de stradă. Bariere ridicate între cartierele Confesorilor și Proclamatorilor. Elicoptere, însângerând cu elicele lor cerul Ol Tok-ului, suficiente ca număr pentru a înălța întregul oraș în ceruri, mai aproape de sălașul sfinților. Tineri forțați să se supună verificărilor întreprinse de poliție. Controale ale cartelelor de identitate. Soldați echipați cu căști cu afișaj dând buzna în case și răpind fiica, fiul, soțul, soția, iubitul. *Prezență intensificată.*

O noapte și o zi de liniște. Apoi, ca la o comandă, Confesorii se ridicară. Furia se transformă în violență, deveni expresia unei agresivități comune, fără țintă precisă. Magazinele Proclamatorilor fură jefuite, casele lor arse, birourile imperiale devastate și date pradă focului, mijloacele de transport urban distruse, trucși și jeepuri măcelărite. Mormane de carne în putrefacție zăceau pe străzi.

Prezența intensificată a împăratului-de-dincolo-de-ape se făcea simțită pe străzile lăturalnice, la colțuri de stradă retrase și acționa în arșița copleșitoare a nopții. Blindatele erau parcate de-a lungul bulevardelor luminoase ale Ol Tok-ului, acolo unde, cu o zi și o noapte înainte, oamenii se plimbaseră cu florile, vinul și dulciurile lor costisitoare. Soldați în echipament rezistent la arme biologice, înarmați cu bastoane cu electroșocuri, formau adevărate bariere vii. Se aprinse o scânteie. Se auzi un sunet. Străzile explodară. Furia mulțimii, fără scop concret până în acel moment, dobândise acum o țintă precisă. Oamenii se aruncară asupra soldaților, bărbați și femei, tineri și bătrâni. De reținut: furia nu este dependentă de vârstă sau de sex, furia este apocaliptică, mistuitoare, mereu tânără. Și prostească. Înarmați la întâmplare, cu ce se găsea la îndemână – cioburi din pavaj, bucăți de cărămidă sau de biotectură uzate, piese de mobilier smulse din cafenele – se năpustiră asupra soldaților negri ai împăratului. Mâini rupte. Mâini zdrobite. Mâini care se bat până la sânge.

Iar soldații îi făcură să se retragă.

Din nou se repezi mulțimea asupra vârfului de lance al imperiului.

Iar soldații îi făcură să se retragă.

Pentru a treia oară, oamenii îi atacară pe soldați, asemeni valurilor Mării Străvechi, în care își aflaseră sfârșitul atâtea și atâtea făpturi întunecate. Presiunea exercitată de mulțime creștea în intensitate, însă

soldații îi țineau piept, așa cum uscatul încearcă să reziste mării. Din poduri, din înaltul scărilor de incendiu, de pe acoperișuri și de la ferestrele locuințelor, Războinicii Destinului urmăriră o vreme desfășurarea evenimentelor. Apoi deschiseră focul. *Unde ne sunt Războinicii?* se întrebau oamenii. *Războinicii noștri, băieții noștri?* Fiecare soldat care cădea cu câte o gaură largă de glonț în scutul de plastic și în armura rezistentă la arme biologice, era un răspuns al Războinicilor la aceste întrebări. Din cincizeci de mii de piepturi izbucniră strigăte de aprobare. Cincizeci de mii de pumni se ridicară spre cer. Acum se hotărâseră. Nu mai exista nici îndoială, nici nehotărâre. Se stabili o linie de acțiune. Războiul era declarat. Zâmbind, Războinicii Destinului își încărcară armele pentru un al doilea asalt. Soldaților începu să li se facă frică. Fermitatea lor se clătină. Pierdură terenul câștigat. Lăsându-i pe cei căzuți să zacă pe bulevardele luminate, se retraseră la adăpostul blindatelor. Încărcătura armelor ricoșă în metalul transportoarelor. Otrăvurile și virușii de luptă folosiți de Băieții Fantomă nu aveau niciun efect asupra platoșelor imperiale. Tineri dintre aceia aflați mereu în primele rânduri ale unui conflict, dansau, chiuiau și aruncau grenade în masa de flăcări care îi cuprinsese pe cei morți. Mulțimea scotea câte un strigăt, cu fiecare blindat care se retrăgea din fața focului atotcuprinzător.

– Haideți, haideți, o, voi, soldați viteji! îi luau în derâdere tinerii. Voi, cei care vă ascundeți pe după mașinile voastre, ieșiți, ieșiți, ieșiți…

Apoi un sunet nou se auzi pe bulevarde. Tobe. Tobe, tobe, tobe. Răzbătând mai puternic chiar decât huruitul elicopterelor total inutile, sărind parcă la gâtul orașului, îndemnându-l: *Țineți ritmul cu noi, țineți ritmul cu noi.* Oamenii ezitară, dădură înapoi. Căci zăriseră steagurile purtate de bărbații mărșăluind hotărâți, și sclipirea neonului tobelor. Proclamatorii coborau de pe dealurile lor, veneau din suburbii și cluburi de vacanță, de la petreceri mult prelungite în noapte, încolonați sub drapelele Lojelor Spiritului, mărșăluind în ritmul tobelor, sărind în ajutorul imperiului atunci când împăratul avea într-adevăr nevoie de ei. Credincioși și adevărați. Steagurile atârnau moi în căldura vâscoasă a nopții. Tobele băteau, iar Proclamatorii ocupară poziții în spatele soldaților. Când știi că se află cineva care-ți apără spatele, că nu ești gol și singur pe o mie de kilometri de pământ străin și ostil, acest fapt îți întărește mușchii, îți îndreaptă spatele, îți varsă foc și vlagă în inimă și-n brațe. *Ești soldat al imperiului, asta ești. Nu un nenorocit ca ei și nu trebuie ca ei să ți-o reamintească.*

Bravii soldați înaintară. Ieșiră trăgând din spatele blindatelor. Trăgeau într-una. Iar mulțimea urlă, se împrăștie, fugi. Nu mai era o mulțime de fapt, ci doar oameni, o mare alcătuită din indivizi care

fugeau, încercând să se ascundă. Iar soldații înaintau spre ei trăgând, trăgând într-una. Fuseseră umiliți și niciun soldat nu suportă așa ceva.

Iar nenorociții cădeau în fața lor.

În spatele șirurilor de blindate care înaintau, mergeau Proclamatorii, cu tobele vopsite cu sânge, cu drapelele fluturând în așteptare. Din mansarde și de pe acoperișuri, Războinicii Destinului dezlănțuiră o ploaie de gloanțe. Soldații se prăbușeau, steagurile se clătinau și mușcau țărâna. Laserele spintecau cerul Ol Tok-ului. Armamentul greu al soldaților replică, iar Războinicii Destinului nu mai ripostară. Oamenii fugeau din fața soldaților, dar aceștia, tocmai pentru că erau soldați, se subordonară ordinelor. Ofițerii în uniforme negre le strigară să se oprească, iar ei ascultară, capturară arme, prizonieri, îi ajutară pe răniți și mutilați. Proclamatorii se revărsau în continuare. Alergau, înșfăcând la întâmplare bastoane, lame, lănci. Prinseseră gust. O mie de ani de patimi arzătoare nu pot fi șterși la comanda *stai!*

Ascultară radioul până târziu, în apartamentul din aleea Felinarului, fără să se îndepărteze mai mult decât strictul necesar de aparatul care transmitea „Vocea Imperiului”, totdeauna un exemplu de înțelepciune și cumpătare. Se temeau ca nu cumva să piardă șansa de a deveni martori ai unui eveniment istoric major.

Se semnalează mișcări civile de mare amploare în districtele din Ol Tok. Continuă să se înregistreze distrugeri masive de proprietăți, deși mulțimile de demonstranți sunt dispersate de poliție și armată. Astfel de mișcări au fost raportate și în Oldonok și Kuwera. Numeroase șosele de pe teritoriul prefecturilor rurale au fost blocate de opozanți înarmați. Clădirile poliției și posturile armatei au fost atacate.

– E răscoală! Răscoală! strigă capul. În sfârșit! În sfârșit s-a ridicat poporul!

– Ține-ţi gura, prost bătrân! îi răspunse mama Mathembei.

În orașe, comunitățile Proclamatoare s-au înarmat și au izolat districte întregi, în așteptarea unui atac al bandelor de Confesori, deși până în acest moment nu am primit date decât despre câteva incidente minore, cu caracter sectant. Comunicarea cu regiunile învecinate a fost grav afectată. În Ol Tok, forțele de ordine au fost supuse unui tir din partea Războinicilor Destinului, răspunzând în același mod. S-au operat arestări. Pierderile poliției și ale armatei sunt apreciate ca fiind minime… Aparatul vibră ca urmare a survolării la joasă înălțime a unui elicopter. *Un atac asupra cartierului general al serviciului civil a fost respins.*

– Cu atât mai rău, spuse Faradje.

Zgomotul mașinilor, motoarelor, remorcilor care străbăteau bulevardul Keekorok stârnea ecouri în nișele aleii Felinarului. Faradje ridică organicul micuț la ureche. Îngheță. Se holbă cu neîncredere la

el. Apoi ieși pe balcon și ridică radioul deasupra capului. Îl trânti de pavaj din toate puterile. Radioul explodă pe dalele de ceramică, într-o cascadă de circuite și sânge.

– Nu voi accepta minciuni în casa mea! zise el. Nu mai vreau minciuni. Asta-i nu-i o casă a minciunii. Au spus că Stadionul Bujumbura arde. Spun că noi am făcut-o! Noi i-am fi incendiat pe-ai noștri.

O dată radioul mort, celor din apartament nu le mai rămase decât zgomotul străzii, din care erau nevoiți să reconstituie ceea ce se petrecea în oraș. Pocnete și bubuituri de arme. Scârțâit de șine. Țăcănitul ca de ciocan al automatelor, înspăimântător de aproape. Voci urlând, voci lipsite de cuvinte, ca ale Mathembei. În depărtare sunetul tobelor, al motoarelor, radiourile, apartamentul, urletul îndepărtat al glasurilor. Aproape, foarte aproape: un suflet blestemând pe un ton elegiac, aproape extatic. Și deasupra tuturor zgomotul universal, omniprezent, al elicelor elicopterelor de luptă ale împăratului.

Iar apoi un sunet nou. Surprinzător. Sunetul silabelor aspre, guturale ale oamenilor-de-dincolo-de-ape.

Era un lucru prostesc să alergi pe balcon ca să vezi ce fac jos, în aleea Felinarului, supușii împăratului. Dar ce mai înseamnă o prostie în plus, pe lângă marea prostie care înghițise orașul? Aproape toate balcoanele erau încărcate cu curioși, asemeni lor.

Jos se aflau soldați. Nu se știe cum, poate doar Dumnezeu să știe, ajunseseră acolo pe dibuite, călare pe un traix, în recunoaștere. Pierduți de unitatea lor. Mesageri. Pierduți. Un tur de recunoaștere. Războiul sacralizează prostia. Trebuie să-și fi dat seama că ajunseseră departe de bază. Își ridicară privirile și observară că erau urmăriți de numeroși ochi. Și dacă aceasta nu era o dovadă suficientă, mâinile îi convinseră. Mai întâi una, lovind în burlanul balconului. Pac-pac-pac. Ritmul se transmise din balcon în balcon, din mână în mână. Pac-pac-pac-pac. Mâinile băteau, ochii priveau în jos spre uriașa tobă în care se transformase aleea Felinarului. Ușile se deschiseră. Oamenii priveau din praguri. Ei știau și soldații știau și fiecare palmă care bătea ritmul știa.

Acum ei erau victimele.

Soldații încercară să-și mâne mai departe traixul, dar zgomotul îi înspăimântase pe organici. Se încolăceau, se răzvrăteau, transformați în circuite lipsite de rațiune. Soldații înjurară, nereușind însă să-și stăpânească vehiculul.

Oamenii părăsiră pragurile. Încercuiră soldații. Unul dintre ei urlă în microfonul căștii sale, dar duduitul tobelor îl acoperi. Mai tare. Mai repede. Mai repede. Mai tare, mai tare. Mai repede, mai repede. Mai tare, mai tare, mai repede, mai repede…

Și se opri. Zbură prima piatră. Un soldat căzu de pe traix, acoperindu-și fața cu mâinile. Piatra îi spărsese vizorul, umplându-i ochii cu așchii de plastic. Sângele i se scurgea printre degete. Vederea lui asmuți mulțimea. Tăcerea împietrită se destrămă într-un mârâit de satisfacție. Oamenii se repeziră la cei doi. Mathembe țipă și se aruncă înainte, ca să-l oprească pe Hradu. Acesta țâșnise deja peste balcon, coborând pe rețeaua de conducte, ca să se alăture mulțimii. Fata se aplecă mai mult de jumătate peste balustradă, încercând să-l împiedice să se avânte într-o acțiune fără întoarcere. Mâna lui Faradje o opri.

– Lasă-l. Lasă-l. Ar sfâșia pe oricine ar încerca să-l oprească. Nu le pasă pe cine. N-ai ce să faci. Vino înăuntru. Nu vrem să vedem așa ceva.

Mathembe se smulse din strânsoarea blândă a lui Faradje. Ea rămâne. Ea vrea să vadă.

Aleea Felinarului devenise o mare de capete, mâini și pumni ridicați spre cer, luminată de zâmbetul Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi.

Ce părere ai despre asta, Stăpână a Bulevardelor? Sacrificiul ţi-e de-ajuns?

O împușcătură spintecă noaptea. Gloata se cutremură. Un al doilea foc de armă. Mulțimea se dădu înapoi, mârâind. Un singur soldat mai era în picioare. Își agita pușca spre cei din față. Striga în limba nouă, limba sa maternă. Tot ce se putea desluși era frica din vocea lui, care nu avea nevoie de niciun interpret ca să se facă înțeleasă. Își pierduse casca. Părul îi sclipea auriu în lumina holografică. Atât de tânăr. Încă mai răcnea în neînțeleasa sa limbă nouă, când începu să-și târască prietenul pe dalele alunecoase, către ușa unei locuințe lipsită de viață, aflată în ruină. Frica îi conferea o putere pe care mulțimea o respecta.

Carnea sintetică a celor doi traicși fusese călcată în picioare, iar oasele ceramoplastice rupte pentru a servi drept arme. Soldatul blond dădu ușa de perete cu patul armei. Își târî prietenul înăuntru. Din locul său aflat deasupra mulțimii, Mathembe nu-și dădea seama dacă acesta era viu sau mort. Tensiunea ce plana în aer se sparse. Mulțimea năvăli în locul gol. O parte din oameni se avântară asupra ușii, dar fură siliți să se retragă din cauza tirului dezlănțuit de soldatul blond. Unii se opriră acoperindu-și fețele, alții își lăsară mâinile să cadă, iar câțiva rămaseră nemișcați, în poziții ciudate, nenaturale. Pietre, oase, sticle, bucăți de pavaj loviră casa. Mulțimea se aruncă asupra ei cu pumnii. Venim. Să. Te. Ucidem. Venim. Să. Te. Ucidem. Venim. Să. Te. Ucidem.

Apoi cineva aprinse o torță. Oamenii răsuflară ușurați. Cu un suspin enorm, se dădură înapoi din fața locului sfânt. Flacăra fu trecută dintr-o mână în alta și de la ea se aprinseră și altele. Tinerii purtători ai focului le ridicară în sus, astfel ca toată lumea să le vadă și le aruncară

apoi la temeliile casei. Flăcările pâlpâiră, ezitând parcă. Un vânticel de peste râu se abătu peste aleea Felinarului, întețind focul și purtându-l înspre colțurile ascunse ale clădirii lipsite de viață. Lingoplasticul degradat se aprinse și explodă într-o mare de flăcări. Focul cuprinse fațada locuinței. Din nou mulțimea slobozi un suspin de ușurare. Mathembe întrezări figura lui Hradu în primul rând, privind în sus ca și ceilalți, luminat de para focului.

Flăcările se prelinseră pe poteca neurală, de mult răcită, a casei. Foc. Durere. Ardere. Se trezi. Urlă. Fiecare fereastră și intrare se deschiseră larg. Din gura casei care striga în agonie apăru soldatul, cu brațele răstignite în aer, asemeni sfinților din patrimoniul Ykondé. Căzu în fața mulțimii care aștepta. Se pare că-i trebuise mult timp ca să se prăbușească. Mulțimea ridică pumnii, pietrele și oasele, iar Mathembe simți că nu mai putea privi.

Noi suntem puternici.

Noi suntem puternici.

Noi suntem poporul. Poporul.

Ne descurcăm și singuri. Prin Noi Înșine.

Casa devenise un singur rug enorm. Scântei se risipeau în întuneric. În lumina roșiatică, oamenii își treceau din mână în mână lucrurile smulse soldatului. Bucăți de haine, cizme, șireturi, portofele, fotografiile celor dragi, așchii din casca făcută țăndări. Emblema mâinii-ținând-o-inimă a împăratului bătrân, atât de bătrân. Arma neagră. Funigei roșii, strălucitori, se așezau în păr, pe mâinile și hainele oamenilor, care purtau în triumf, ca la o procesiune, obiectele furate. Nimeni nu-i băga în seamă. Casa cuprinsă de flăcări se prăbuși într-un morman de cărbuni și plastic topit. Se terminase.

Dintr-o dată oamenii deveniră conștienți de ceea ce duceau în mâini și se rușinară. Încercară să le lase jos, să scape de ele, dar mâinile nu li se puteau desprinde de pe acele lucruri. Oasele, portofelul, fotografiile, parcă erau lipite. Oamenii își priveau palmele, în timp ce vântul puternic dinspre fluviu se strecura pretutindeni. Nimeni nu observă flăcările întinzându-se de la un acoperiș la celălalt, dansând ca un demon Nyakabindi de-a lungul aleii Felinarului.

Apoi cineva simți un fir fierbinte de cenușă pe obraz. Își ridică privirea. Vântul sufla, iar toată strada era acum în flăcări.

– Doamne, Dumnezeule! strigă el. În casele acelea sunt oameni!

Un fulger albastru, strălucitor, o explozie uriașă. Întreaga alee se cutremură. Mathembe se clătină pe balustrada devenită nesigură. Panglici de membrane de plastic căzeau deasupra străzii. Globurile bioluminescente făcură explozie. Unul căzu pe acoperișul blocului lui Faradje. Mathembe se adăposti în casă, în timp ce o cortină de foc se lăsă peste balcon.

– Jos, jos! țipă mama Mathembei, redevenind femeia cumpănită pe

care o știa fata. Focul îi reaprinsese spiritul. Jos! Pe scări!

Faradje stătea prostit în sufragerie, cu mâinile larg deschise, vrând parcă să cuprindă fiecare bucățică a vieții sale tihnite, incapabil să facă cea mai crudă dintre alegeri, să intre în jocul celor cinci minute. Sora sa îl trase de brațul grăsuț, împingându-l pe scări. Fumul umplea încăperea urât mirositoare. Doamna Fileli luă din mers capul bunicului. Coborî treptele fără să arunce o privire înapoi, trăgându-l după sine pe Faradje, în mijlocul bucăților de plastic arzânde ce dansau în jurul lor. Mathembe, înconjurată de oamenii care se împingeau și de ninsoarea de cenușă, preluă capul. Protectoarea sa fu cuprinsă de flăcări. *Am făcut tot ce mi-a stat în putință, credincioasa mea. Acum a sosit amurgul zeilor.* Cu o ultimă sclipire și un zâmbet de adio, recipientele cu colorant laser explodară. Fărâme de hologame cădeau sticlind pe aleea Felinarului, iar laserele înnebunite măturau strada, necontrolate, zăpăcite.

Hradu? întrebă Mathembe cu întreaga sa ființă. Mama dădu din umeri, un gest îngrozitor, nepăsător, de abandon. Mamă, fiică, unchi, fugiră cu ultima coloană de refugiați printre coloanele nesfârșite de flăcări, îndreptându-se către bulevardul Keekorok. Într-o mare de foc și scântei, blocul lui Faradje se nărui.

Un întreg cartier ardea. Evacuații se strângeau pe bulevard. Deși căldura era infernală, ceea ce-i ținea acolo era fascinația focului. Prin mugetul și distrugerea din jurul lor străbătu sunetul unei sirene. Blindatele umplură locul, staționând în poziții amenințătoare. Din ele se revărsară soldați, negri, cu vizoarele căștilor reflectând incendiul. Formară un cordon de-a lungul bulevardului cuprins de fum. Strada principală era plină de rămășițele răscoalei. Oamenilor le era frică. Foarte frică. Focul nu reprezenta în ultimă instanță decât distrugere, dar soldații împăratului erau însăși materializarea fricii. Nici chiar Dumnezeu nu putea ști ce vor face în furia ce-i cuprinsese. Soldații se interpuseră între oameni și flăcări. Un ofițer se străduia să se facă auzit în vacarmul străzii.

– Nu puteți rămâne aici! strigă el. Nu sunteți în siguranță. Mergeți înapoi, în josul bulevardului.

– Dar sunt casele noastre care ard! zise cineva.

– Au fost casele noastre, murmură un om din apropiere.

– Nu e prudent să rămâneți aici! strigă din nou ofițerul. Am primit ordin să evacuăm întreaga populație, până la Colina Roșie. Vă rog. Plecați, înainte să fie prea târziu și să ne trezim izolați aici.

O clădire incendiată din capătul aleii Felinarului, se prăbuși pe bulevardul Keekorok. Fără să mai aștepte o nouă manevră a soldaților, mulțimea se retrase către Piața Ogundele și către Șoseaua Fluviului.

– Rugați-vă să nu se schimbe direcția vântului, spuse cineva de lângă Mathembe, un bărbat care locuise împreună cu o nevastă

bolnavă în apartamentul de lângă cel al lui Faradje.

Mathembe privi flăcările care creșteau lacome, necontenit, dornice parcă să ajungă la stele și să le transforme în scrum. Elicoptere treceau pe deasupra capetelor lor. Eternele elicoptere. Se auzi o explozie, puternică și seacă. Și încă una. Încă una. Aproape. Patru. Cinci. Șase. O femeie începu să țipe și nu se mai opri.

– Aruncă blocurile în aer! strigă o tânără. Folosesc armamentul la sol.

– Nu, ard uzinele de biogaz! îi răspunse o grăsană, lucind de sudoare și cenușă.

O a șaptea explozie zgudui bulevardul Keekorok. Un obiect se arcui pe cer, cuprins de flăcări, și căzu în apropierea Străzii Kiyoyo.

– Au evacuat toate cartierele, până la Kijembe, zise o fată care nu reușise să-și salveze decât radioul.

Mathembe simți o pală de vânt mângâindu-i obrajii, mâinile, răvășindu-i părul.

– O, Doamne, o Doamne, Dumnezeule! imploră glasul unei femei, în numele tuturor.

Jos, către Fântâna Doamnei, flăcările se roteau și se aplecau deasupra bulevardului Keekorok, atingând și cuprinzând bănci, cafenele și case de asigurări.

– Stați pe loc! strigă ofițerul, dar Mathembe remarcă nesiguranța din vocea lui, acea ezitare fatală autorității. Situația e sub control. Nu există motive de panică. Situația e sub control. Ne vom retrage organizat și sistematic către Piața Ogundelé.

Poate că dacă n-ar fi rostit cuvintele „Situația e sub control”, oamenii n-ar fi fost cuprinși de panică. Dar tocmai datorită lor și a fricii care-i domina glasul, spaima se răspândi în rândul mulțimii mult mai repede decât alergau flăcările de la un acoperiș la altul. Fiecare simțea mirosul incendiului, își imagina propriul corp cuprins de foc, sfârșind și mistuindu-se în flăcări și sufletul înălțându-se într-o coloană albă de arșiță insuportabilă. Oamenii alergau care-ncotro. Civili, soldați, Confesori, Proclamatori. Ofițerul fu trântit la pământ. Nu mai exista unitate. Nici disciplină. Nici moralitate. Doar instinct de conservare.

Dar focul se întindea mai repede decât reușeau ei să fugă. Prima Casă de Asigurări Keekorok și Creditul Unional se prăbușiră. Încercuiți din trei părți de flăcări, oamenii își croiau drum prin păienjenișul străzilor înguste către vest. Trupuri se înghesuiau prin intrări și colțuri, umplându-le până la refuz, ca o maree dezlănțuită, pe măsură ce strălucirea roșiatică din spatele lor devenea mai intensă, mai înaltă. Mathembe, mama ei, unchiul și capul bunicului, erau purtați de valul mulțimii, în tumultul de frică. Mathembe zări chipul mamei sale, brațele ei întinse. Alte corpuri se interpuseră, despărțind-o de ea. Văzu

cum un val o împinse pe o altă stradă.

Singură.

Mai departe. Mai departe. Nu îți ridica privirea spre focul care te urmărește de la un acoperiș la altul, spre lumina din cer care cuprinde jumătate din noapte. Nu privi în sus atunci când auzi rotirea elicelor ce par să coboare atât de jos, încât ai urla de frică, dacă nu ți-ai conserva răsuflarea, viața, energia, ca să nu faci altceva decât să fugi. Nu privi în sus. Uită-te în jos. Dușmanii tăi nu sunt flăcările. Dușmanii tăi sunt celelalte ființe omenești. Uită-te în jos. La picioare, căci dacă aluneci, dacă te prăbușești, ei te vor zdrobi de-ndată. Uită-te în jos, cu atenție, privește-ți picioarele. O armă, o tobă spartă, o mască sfâșiată, un stâlp de ziare prăbușit, o coloană de cristal spartă, din care șiroiește un lichid organic gălbui – nu se vede niciun cap – un magazin devastat, o cămașă ruptă. Un corp, o Doamne, un cadavru pe care nu ai cum să-l eviți, treci peste el, dar nu reușești să nu-i zărești fața, îl știi, îl știi, îl știi…

Nu. Ți se pare numai că-l cunoști. Nu poate fi el. Nu poate fi Ghavra, poetul Proclamator jangada.

Mai departe. Mai departe.

Dar ți-ai fi dorit, fie și pentru o clipă, să fie el. Ar fi fost o pedeapsă meritată pentru un necredincios Proclamator, poet politic jangada. Apoi îți pare rău. Ghavra, oriunde te-ai afla, cu orice sau oricine te-ai înfrunta, rezistă! Trăiește!

Apoi nemișcarea. Niciun gest în masa de trupuri înghesuite. Voci. Limba nouă. Un miros. Înăuntrul, deasupra, în spatele izului de fum și foc. Un miros adânc, de lichid placentar. Fluviul. Un sunet. Înăuntrul, înapoia, deasupra sirenelor și a bubuitului exploziilor. Foșnetul ambarcațiunilor. O imagine. Lumini licărind în dană. Formele greoaie ale barjelor și șlepurilor, asemeni unor adevărate orașe plutitoare, făcând manevre pe apele cuprinse de flăcări. Umbre în mișcare. Vase? Feriboturi?

Păr încâlcit – sub picioare, nici urmă de pavaj.

Apă – nicio clădire prin apropiere.

Teroare la stânga: *Unde ne ducem, unde ne ducem?*

Teroare la dreapta: *Ne îmbarcă pe feriboturi și de-acolo pe mare!*

Teroare în față: *La radio se anunță că Războinicii Destinului încă mai luptă. Au trecut la acțiune în toate prefecturile din țară.*

Teroare în spate: *Unde să mergem? Unde ne duc, de vreme ce întreaga țară se ridică împotriva împăratului? Peste fluviu? Ne iau ostatici în schimbul țării noastre?*

– Lăsați-ne! Lăsați-ne! striga capul pe care Mathembe îl ținea în poală. Nu putem merge pe nave, ai noștri au rămas acolo, în urmă!

Dar glasul său nu era decât unul printre alte zece mii ale celor care se împingeau, coborând treptele până la apa înroșită de flăcări.

Feriboturile acostară lângă treptele sacre pe care pelerinii își spălau zilnic păcatele. La distanță de primele, alte feriboturi își depuneau încărcătura de refugiați pe barje și șlepuri, toate sclipind în luminile roșii, verzi, aurii ale semnalizatoarelor. Evacuații se împingeau pe rampele de îmbarcare, pentru a urca la bord cu chipurile roșii, aurii, verzi.

Mathembe se lupta să scape din strânsoarea trupurilor ce se înghesuiau către nave, încercând să se întoarcă spre cornișă. Pe trepte un soldat îi bară calea.

– Îmi pare rău, zise el.

Vorbea îngrozitor limba veche.

– Mama ei, fiica mea, fratele ei, nepotul meu, unchiul ei! bolborosi capul, înnebunit și incoerent din cauza spaimei.

– Îmi pare rău! spuse soldatul. Nimeni nu se întoarce acolo. Dumnezeu știe câți morți sunt în incendiu, în luptă. Numai Dumnezeu știe. Trebuie să vă înapoiați pe feribot.

Luminile aurii, verzi și roșii din ochii Mathembei spuseră *disperată.*

– Înapoiați-vă spre fluviu, cu toții! mai rosti soldatul. Totul va fi bine. Vă veți regăsi rudele și prietenii când se va sfârși totul. Acum plecați!

Soldatul o împinse cu blândețe pe Mathembe într-o coloană de oameni ce se îndrepta către nave. Nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât ea. Părul lui lung, prins într-o clemă înfățișând mâna împăratului ținând o inimă în palmă, avea culoarea luminii. Un bărbat ținând în mână o colivie în care se zbătea o pasăre-jucărie, o ajută să urce la bord. Fata transportă capul bunicului cu multă grijă, ferindu-l de lovituri, iar omul, la rândul său, își protejă colivia, ridicând-o deasupra creștetului ei. Una câte una, navele își retraseră rampele. Roțile cu zbaturi spintecară apele, iar ambarcațiunile se puseră în mișcare, înaintând înspre locul unde așteptau navele comerciale.

Feribotul se întoarse, făcând să apară în fața ochilor Mathembei și ai bunicului ei o priveliște năucitoare. Orașul devenise o unică flacără uriașă, pigmentată sporadic cu explozii și tiruri de armă. Bursa și Cornișa nu erau decât mâini, capete, chipuri. Apoi feribotul fu purtat de curent. Roata tăie apa, iar Mathembe porni mai departe, în noaptea neagră și în apa întunecată. Elicopterele, fărâme strălucitoare cu luminile de zbor aprinse în noaptea neagră și catifelată, zburau la joasă altitudine, chiar deasupra ei. Se întoarseră apoi spre est, către orașul transformat în torță.

Fluviul

Trei nume.

În ziua în care se născuse cel de-al doilea nepot al căpitanului, se putuse vedea un banc de delfini care sălășluiau în adâncul fluviului. Semn bun, care arăta că pe aceste meleaguri, dând din înotătoarele minuscule și căutând cu ochișorii lor cât o gămălie, se afla cineva al cărui sânge se contopise cu apa adâncă și limpede a fluviului, indisolubil legat prin sol de cursul apei. În ziua în care Doi – numele de familie abreviat al celui care era NEPOTUL-NUMĂRUL-DOI-AL-CELUI-DE-AL-CINCIZECI-ȘI-NOUĂLEA-CĂPITAN – își primise numele său de echipaj, MÂNCĂTORUL-DE-CAPETE (ulterior Mâncătorul), se putuse zări o insulă plutitoare, conglomerat ocazional de hibrid biotectic. Pe insula plutitoare creșteau șapte palmieri. În fiecare dintre cei șapte palmieri se cocoțaseră șapte păsări. În jurul fiecăreia pluteau șapte baloane strălucitoare. În credința bătrânilor de pe puntea de la pupa, fiind situate atât din punct de vedere geografic, cât și spiritual, dincolo de jumătatea drumului către Fântâna Spiritelor, acesta era cel mai bun semn posibil, deși nimeni nu era în stare să calculeze dacă cele de șapte ori șapte ori șapte prevesteau noroc în dragoste, bunăstare în afaceri, viață lungă, mulți urmași sau organe genitale enorme.

NEPOTUL-NUMĂRUL-DOI-AL-CELUI-DE-AL-CINCIZECI-ŞI-NOUĂLEA-CĂPITAN-MÂNCĂTOR-DE-CAPETE își primi cel de-al treilea și, dacă printr-o catastrofă în succesiune nu devenea căpitan, ultimul său nume, numele pe linie de stat: AL-DOILEA-SUBSECRETAR-AL-PREȘEDINTELUI, cu trei zile înainte de exodul din Ol Tok.

Trei nume, un singur nume.

Unchunkolo era a treia în descendență care purta acest nume. Vasele surori, născute la Marea întrunire care avea loc o dată într-o generație, purtau alte nume. Liniile lor genetice nu erau pure. Doar Unchunkolo a Treia putea să-și reconstituie descendența până la prima Unchunkolo, care transportase coloniști de pe țărmul imperiului peste ape, spre noile meleaguri, cu o mie de ani în urmă.

Acum, sub arcuirile sale tocite de apele fluviului timp de trei sute de ani, se apropia timpul ca Unchunkolo să-și transmită sămânța și matronimicul alteia. Unchunkolo. Atât și nimic mai mult. Niciodată *corabia* Unchunkolo. Spune-mi, când te duci cu autobuzul în oraș ca să faci negustorie, să cumperi câte ceva, să vinzi câte ceva, să te târguiești puțin, să bei un strop de vin sau ceai, spui cumva: „Azi mă duc în *orașul* Timboroa, în *așezarea* Cucuyonbayé sau în *localitatea* Lapsanjabet?” Când te întâlnești cu o femeie în umbra răcoroasă a

arborilor, sub razele lunii, iar a doua zi le povestești prietenilor ce-ai făcut acolo și unde și de câte ori, le spui cumva: „Diseară o duc pe *femeia* Jhelé la dans sau la noapte o să-i cânt *tinerei* Littita serenade sub clar de lună sau azi o să-l rog pe *bărbatul* Luwayo să-mi fie partener?" Unchunkolo. Simplu. În trei secole de existență, ea a crescut odată cu douăsprezece generații, care au trăit, s-au reprodus și au murit, scoțând între timp la iveală noi punți și rampe, înălțând câte o altă bigă, mai multe macarale, cupole, pergole, pavilioane, poduri, gruie și scări de tambuchi, născând capsule pentru adăpost, pustule agricole, secretând domuri și bolți de carne din plastic. Și în toată această perioadă marea mașină de mușchi, adică inima sa bătând mereu, a pus în mișcare marea roată de la pupa, a împins șiruri de șlepuri, plute și pontoane încărcate cu procesoare organo-chimice, plante de carne, containere cu blană vie, electrocasnice, pantofi de serie, pastă de lemn, din port în port, pe tot cursul fluviului, înainte ca acea inimă care pulsează să se stingă și înainte ca familia sa, echipajul, să o abandoneze curentului care o va purta spre Marea Elder și spre uitare, ea va fi manevrat pe fluviu întreaga încărcătură de marfă a planetei.

Trei nume. Un nume. Fără nume.

Fluviul e precum Dumnezeu. Pe măsură ce te apropii de el, numele încep să se șteargă, iar odată intrat pe firul lui, se dizolvă toate în apă. Voi, locuitori din interiorul țării, v-ați petrecut toată viața pe pământ, fără ca mirosul adâncurilor sau pulsațiile mareelor să vă fi pătruns în suflet. Voi, oameni din orașe miniere sau industriale, aveți nume pentru toate astea. Lualaba și Ganjacee și Tubinreya. Multe nume, în multe limbi, dar toate cu același înțeles: *Mama Apelor*. Iar pentru voi, cei înțesați cu milioanele, zgomotul motoarelor de feribot printre insule, perspectiva marilor plute de lemn sau a baloturilor din ierburi de apă sau din plante organochimice ca niște orașe plutitoare, sunt tot atât de familiare ca și culoarea părului copiilor voștri. Pentru cei care vă trageți seva vieții, vă obțineți mâncarea și băutura din el și vă întoarceți în fiecare seară la casele voastre de-a lungul țărmului, fluviul este mai mult decât *Mama Apelor*. Este FLUVIUL. Nici mai mult, nici mai puțin.

Dar pentru voi, oameni ai fluviului legați de el prin apa pântecelui pentru toată viața, pentru voi, căpitani și mașiniști, membri ai clanului, ridicători, încărcători și operatori de macarale, pescari, pentru voi, gingașe scufundătoare cafenii, pentru voi, oameni de pe feribot, cârmaci și navigatori, pentru voi reprezintă altceva, nu FLUVIUL. Ceva mai profund și mai reverențios. Voi o numiți *ea*.

Ea pare cumsecade astăzi. Cred că *ea o* să se dea rău în spectacol astăzi. Am avut o încărcătură acolo, jos de tot, știi, unde *ea* întâlnește marea. *Ea*.

Înainte de a exista imperiul și provincia, a existat *ea.* Înainte de Proclamatori și Confesori, a fost *ea.* Înainte de Lumile Fiice, înainte de a se ajunge la stele și de a le părăsi din nou, după cum un copil își abandonează o jucărie învechită, a fost *ea.* Înainte de Valul Verde, înainte de Epoca Cenușie, înainte de organic și mecanic, înainte de marea revoluție tehnologică care a permis sistemului nervos să manipuleze direct ADN-ul, a fost *ea.* Înainte de toată știința, înainte de toată cunoașterea, înainte de toată istoria, înainte de toată legenda, a fost *ea.* Înaintea cuvântului a fost.

Înaintea numelui, înaintea gheții, a focului, înaintea pământului și a cerului, a fost *ea.*

În timp ce Unchunkolo și cele nouăsprezece surori ale sale erau încă învăluite în negura nopții care se înălța de pe fluviu, Doi se sculase din hamac și-și reluase treaba. Patul, situat pe puntea din spate, aproape de Fântâna Spiritelor, acolo unde strămoșii săi își petreceau timpul visând la eternitate, devenise în mod evident mai puțin confortabil de când Secundul își cumpărase un automobil nou, *roșu,* de pe țărmul imperial al Fluviului, punându-l la păstrare, suspendat de o bigă, exact deasupra capului visător al lui Doi. Nu poți dormi bine cu o tonă de oțel imperial scârțâind și clătinându-se deasupra ta. Iar în acele zile de cumpănă, Doi avea nevoie de odihnă pentru că, odată cu criza refugiaților, începuse o ascensiune neașteptată a lui Unchunkolo în sistemul politic.

Se trezi mormăind și dârdâind. Îl aștepta o zi de muncă. Se apropiau operatorii, cu camerele lor de luat vederi. Îi auzeai încă înainte de a-i vedea, un foșnet organic în ceața de peste bord. Apoi zăreai luminile lor de poziție, iar câteva momente mai târziu, umbrele lungi, cenușii, repezindu-se, țâșnind din mijlocul valurilor de ceață ridicate din apa rece. Pirogi, bărci cu furchet, fiecare cu echipajul său de sondaj înregistrând metrii și verificând baloturile energetice cu operatorii video plângându-se de intensitatea luminii și de apa care le distruge cizmele-universale-de-cinci-sute-perechea, cu reporterii aplicându-le pungi sub ochi și funingine pe fețe, astfel încât jumătatea de planetă care-i privea să fie convinsă că împărtășește calvarul zilnic al miilor de refugiați eșuați pe la jumătatea canalului datorită unei oribile comedii politice și nu că, așa după cum era de fapt, vin direct de la micul-dejun-cu-friptură-și-vin servit la hotelul Riverside.

În calitatea sa de Al-Doilea-Subsecretar-Al-Președintelui, lui Doi i se dăduse sarcina de a se ocupa de relațiile cu agențiile de știri. Pe uscat, această răspundere ar fi revenit Ministerului de Externe și Verișoarei Lifter, o fată cu un an mai mare decât el și fizic vorbind cu nimic mai prejos. Ea nu făcuse un secret din faptul că dorea să fie egală cu Doi, respectiv să ocupe postul de Ofițer de Legătură. Dar reporterii veneau

spre corabie, deci era Ministerul de Interne. Externele pretinseseră să-și mențină controlul asupra plantelor cerebrale ale limbajului.

Urmarea consta bineînțeles într-o vizită oficială a Celui de-al Doilea Subsecretar de Stat al Ministerului de Externe Lifter și în câteva zeci de minute de hărțuială sexuală.

O pirogă trase de-a lungul flancului monolitic al lui Unchunkolo, cu motorul torcând ușor, consumând apă într-o bolboroseală vorace de hidrocarburi și spumă. Echipa de știri înaintă pe rampele de acces care vibrară puternic. Femeia cu gura mare și părul foarte curat, corespondentul-șef adică, lăsa impresia că îi repugnă carnea vie și rogojina de păr de sub picioare.

– Căpitanul și echipajul Superstatului Mercantil Unchunkolo a Treia vă urează mai mult decât bun venit la bord, spuse Doi în cele o jumătate de duzină de limbi învățate.

Exprimarea Nouă Directă. Bun. Toți oamenii fluviului s-au născut bilingvi.

– Mă aflu aici pentru a vă acorda asistență sub toate formele. Dacă aveți nevoie de ceva, voi face tot posibilul să vă fiu de folos.

Cerințele fură rapid exprimate: o toaletă, ceva de băut – oh, Doamne – indiferent ce. Un pumn de analgezice. Și una dintre acele împachetări cu mucegai și secreții de endorfine. Ceva de înfulecat. La hotel mâncarea e o porcărie, dragă, o mizerie. Și se-ntâmplă cumva să aibă un microfon omnidirecțional de înaltă impedanță?

Sălbatici afurisiți!

Persoana cu camera de luat vederi își exprimă dorința de a realiza câteva instantanee în timpul luptei pentru carne, când vor veni cei de la bursa neagră. Lucru pe care îl și făcură, cam la o oră după sosirea echipei de operatori video. Era mai prudent cu bărcile prin ceață. Nu-și puteau permite asigurarea. Arătau bine femeile acelea bătându-se pentru hrană. Îți pun glandele simpatiei în funcțiune. Poate o să coborâm spre capătul acela ascuțit, cum îi spune, prora? Da, acolo, haideți, nu, nu vrem instantanee cu mame și copilași, dragă subiectule, suntem inundați, da, efectiv inundați de instantanee cu mame și copilași și, sincer vorbind dragă subiectule, astfel de imagini nu mai merg. Devii insensibil la ele, iar dacă totuși le vrei, le găsești din plin la emisiunile de televiziune. Arsuri? Arde, drăguță. Unde? Pe trup și în piept, e-n ordine? Da, ar trebui să fie în regulă. Revenim într-un minut, da, într-un minut. Vreți să semnați acest accept de difuzare? Arsuri faciale? Putem folosi arsuri faciale? Nu? Ne pare rău, nu se pot folosi arsuri faciale. Vai, dar asta merge. Merge foarte bine. Da, hai vino, lumină minunată, instantaneu feeric, binecuvântat de Domnul, cu soarele strecurându-se printre vălătucii de ceață. Minunat. Rămâneți așa, scuzați-mă, oameni buni, n-ați putea rămâne în această poziție? Mai stați o clipă pe loc.

Nu, nu putem sta așa, nu vrem să stăm, de ce să stăm așa pentru voi, care duhniți a mic dejun și vin servit la hotelul Riverside? Nu, sosesc negustorii, croindu-și drum cu șalupele și bărcile lor, negustorii stând în picioare și zâmbind, ținând în sus cutii de lapte pentru sugari și pești care se zbat, trăindu-și ultimele clipe în ceața de dimineață, aproape risipită acum, și fructe verzi, proaspete de mango și bucăți de carne maronie și carne albă învelite în plastic și mere-de-pâine, fiole de viruși strălucitori ținute între degete; de ce dracu' să stăm pentru voi, facem ceva pe voi, dacă stau pentru voi îmi pierd locul de la parapet, altcineva o să ajungă acolo înaintea mea, cu aparatul de radio sau cu ceasul, cu ornamentele de familie sau cu bijuteriile, cu hainele sau cu ghetele, cu batistele sau cu vechile servicii de ceai, cu medaliile sacre sau cu orice altceva ar putea fi vândut.

Dar camerele de luat vederi se plimbau printre ei cu nepăsare, surprinzând mâinile întinse, fetele implorând și negustorii stând în picioare în bărcile lor, cântărind, judecând și apreciind, tocmindu-se sau netocmindu-se și corespondenta spunând că ea nu mai văzuse atâtea lipsuri, atâta suferință omenească și niciun astfel de spectacol de lăcomie și avariție umană nedisimulate, ca cel oferit de negustorii care veneau cu bărcile în fiecare dimineață, pentru a curma încetul cu încetul viețile oamenilor și că cele douăzeci de bărci fluviale ținute la distanță de țărmul imperial de către canoniere puteau fi doar la câteva zile, la numai câteva zile de o catastrofă majoră, iar cameramanul strigă: *stați așa, rămâneți pe loc, trebuie neapărat să vedeți asta, iată ceva antologic, niște momente TV antologice,* iar o femeie, prea preocupată ca să lase să i se vadă vreo altă emoție în afara consternării disperate, își întinse copilașul spre negustori, cu piciorușele atingând apa, *luați-l, vă rog, luați-l, nu vreau nimic în schimb, doar luați-l de-aici, vă rog,* și negustorii își clătinară capetele, zâmbind silit: *nu-mi iese niciun profit, niciun câștig, nu e negociabil, nu e tranzactabil, nu se face nicio vânzare, n-are valoare și nici preț.*

Apoi veniră cei puternici. Îi împinseră la o parte pe cei slabi, pe femeile, copiii, bătrânii, tinerii care nu-și învățaseră locul cuvenit în orânduiala lucrurilor. Cei îndrăzneți erau zdrobiți. Bărbații băteau alți bărbați, folosind acea lovitură cu brațul întins în direcția capului adversarului, atât de îngrozitoare la vedere, din cauză că se deosebește atât de mult de violența aceea încântătoare, prezentată din abundență la televiziune sau *wakinema.* Iată adevărata dezvăluire a ipostazei violente o omului. Femeile luptau și ele acum, în maniera în care o fac de obicei, bazată pe ideea de a-și înfige degetele cât mai adânc în ochii dușmanului.

Momente televizate de-a dreptul antologice, bune, bune, de neuitat, de neuitat, drama umană nudă în cea mai adevărată ipostază a sa.

Principiul Nesiguranței Transmisiei Televizate: actul de a îndrepta

camera de luat vederi spre ceva, schimbă însăși natura acelui lucru. Vizionarea, fie că se petrece în sânul familiei, în adâncul pădurii sau în cafeneaua de la bordul navei tale ionosferice de croazieră, la videofonul stratosferic sau la ecranul de la încheietura mâinii, are aceeași semnificație. Fără operatori video și de sunet și fără corespondent nu există suferință. Cu totul altfel se prezenta situația înainte de inventarea camerelor de luat vederi. Exista o demnitate tihnită a oamenilor când treceau de la feriboturi la șlepurile și șalandele lui Unchunkolo, un anumit simț al solidarității. Familiile se ajutau reciproc la construirea adăposturilor din folii de plastic, containere goale și bidoane pentru substanțe chimice. Erau aduse și se împărțeau alimente din stoc. Cei care aveau radiouri le așezau în butoaie, amplificând astfel sunetul, și se strângeau cu toții în jurul lor, pentru a asculta vocea imperturbabilă, calmă, de-a dreptul incredibilă a imperiului, prezentând rapoarte despre un întreg ținut târât, datorită unei împușcături accidentale, într-o revoltă sângeroasă, fără un ţel anume. Nu acesta era idealul eroic, Marele Răsărit Sub Clar De Lună. Numai o răzmeriță inițiată de Băieții Fantomă. Atacuri asupra posturilor fortificate ale armatei, având ca arme spiritele strămoșilor. Alungarea lui Kimilili și Kiminini din postul de poliție, sufocate de fumul incendiului, schilodite, legate la spatele traixului și târâte îndelung de pulpele însângerate în jurul Pieței Tetsenok. Jefuirea și pârjolirea districtelor Proclamatoare. Smulgerea din așternuturi a imperialiștilor, alinierea lor în fața unui zid de cafenea și împușcarea în ochiul stâng. Războinici ai Destinului în luptă încrâncenată cu forțele imperiale pe străzile în flăcări din Ol Tok. Un război regretabil, precum bătaia dintre două femei bete într-un gang. La fel de crud ca fapta unui tată care-și violează fiica. Niciun fel de frumusețe în toate astea. Nimic măreț. Un război.

Noaptea, în timp ce Unchunkolo se strecura împreună cu surorile ei pe lângă țărmul cuprins de flăcări, li se alăturară mici flotile desprinse din toate porturile de pe malul drept al fluviului, înțesate până la linia de plutire cu oameni înspăimântați, încrezători sau pur și simplu îngrozitor de obosiți. Căpitanii primeau confirmări prin sateliții care se roteau impasibili undeva sus, sus, mult deasupra zonei de încleștare. Yembé, principalul port al prefecturii Kulubayé, se afla la șaizeci de kilometri spre sud. Poate acolo era raiul. Treizeci și șase de nave și mai multe bărci decât se adunaseră vreodată pe cursul apei, alunecau purtate de curent spre sud, spre Yembé. Canonierele le întâlniră în zori. Șalupe imperiale joase, negre, rapide ca niște ogari de curse. Yembé era închis. Yembé fusese ocupat de rebeli, iar acum îl asediau forțele imperiale.

Yembé era un oraș bolnav. Războinici și imperiali în costume izolatoare se luptau până la capăt, stradă după stradă, folosind arme

biologice. Pe punțile lor, căpitanii își activau mijloacele de telecomunicare, niciodată folosite în interiorul memoriei vii.

Unde mergem?

Acolo unde oamenii de pe vasele fluviale se refugiau când curentul li se împotrivea cu înverșunare. Spre sud. În Cele O Mie de Insule.

Acum până și Cele O Mie de Insule și ceea ce descoperiseră acolo se aflau departe în urmă. Doi stătea pe bolardul de acostare, în apropierea locului în care Unchunkolo își vâra buzele-i groase de plastic între oțelul și lemnul șlepurilor. Urmărea mâinile întinzându-se disperate, trupurile înghesuite și videocamerele care se vârau peste tot.

Corespondenta cu părul blond, tuns scurt, solicită un interviu. Băiatul de pe șalupă putea oare traduce?

Da, Cel de-al Doilea Subsecretar al Președintelui putea traduce.

Sălbatici afurisiți!

Tu. Da, tu! Am vrea să-ți vorbim. Spune-i că am vrea să-i vorbim întreabă-l de cât timp este aici.

Din noaptea focului. În Ol Tok. De trei săptămâni.

Singur sau cu familia?

Cu soția și cei cinci copii. Cel mai mic – numele lui se traduce „Din Fericire Ultimul" – e foarte bolnav.

A primit cumva mâncare de la asociațiile de într-ajutorare?

Ultima masă pe care a luat-o a fost acum două zile. S-a tocmit cu negustorii de pe vase. Nu a auzit de niciun fel de provizii sau asociații de într-ajutorare. Întreabă dacă nu cumva e o glumă. Dacă da, își cere scuze pentru că nu a apreciat poanta.

Vrei să-l întrebi dacă el și familia lui au primit îngrijire medicală?

Zice că tămăduitorii vin în fiecare zi la amiază – medici străini – crede că sunt din Republicile Unite. Nu, el nu a primit îngrijire medicală de la ei, da, copiilor li se face un tratament viral împotriva diareii și a deshidratării. Pentru că beau apă din fluviu, zice el. Tămăduitorii sunt foarte buni, dar au o rezervă limitată de medicamente. Din cauza aceasta el unul nu a apelat la ei. Crede că medicamentele trebuie păstrate pentru cei care au mai multă nevoie.

Cum ar reacționa dacă i-am spune că ajutoare internaționale ar putea sosi aici până la căderea nopții?

V-ar mulțumi foarte mult, dar nu are nevoie de ajutoare internaționale. Nu are nevoie de lapte praf și plante nutritive cu „Un Cadou Din Partea Republicilor Unite" inscripționat pe ele. Poporul nu are nevoie de echipe de tămăduitori din partea Heptarhiei. Tot ce le trebuie lui și familiei lui este ca imperiul să-și retragă navele militare și să-și deschidă porturile pentru proprii cetățeni.

Are cumva cunoștință că rebeliunea din provincia sa natală a fost aproape înăbușită și că se așteaptă un apel general de depunere a

armelor și capitulare?

Zice că dacă zvonurile ar fi din carne, n-ar mai fi nimeni flămând pe aceste nave.

E-n regulă, mulțumesc. Vrei să-i mulțumești? Oh, Isuse, cât pe-aci să uit! Are douăzeci de ani. Ar trebui să-i aduc ceva de la negustorii de pe vas, ceva pentru fetiță, cum îi spune, Mulțumescu-Ți-Ție-Doamne-Că-S-a-Terminat? Deci, cam cât putem folosi din asta?

Nu știu. Cinci, poate zece la sută? Nu pot să-i sufăr când devin cinici. Îi face să arate ca niște ticăloși nerecunoscători.

Și totuși copiii erau buni.

Copiii erau drăgălași. Păi dacă o să-l pot convinge pe căpitanul acestei găleți cu rahat să ne permită folosirea legăturii sale prin satelit, o să redactez asta și o s-o transmit. Și totuși cu mai multe date ar suna mai bine! Da! Da, da, tu de-acolo, da, tu, cel cu arsurile…

Fluviul se lățea la Yembé cam pe douăzeci de kilometri, suficient ca să permită unei întregi flote să se desfășoare pierzându-se în zare, ieșind din raza pavilioanelor de carantină și a coloanelor de fum ce se înălțau neîntrerupte și paralele. Elicopterele umbriră flota, insecte murdare, sâcâitoare, învârtindu-se și fornăind cu un bâzâit mânios de motoare. Navele prinseră viteză. Pe șlepuri refugiații se strânseră la lumina lunii, ascultând ce se spunea la radiouri. Aveau radiouri, atunci. „Vocea Imperiului”, întotdeauna calmă, stăpânită, întotdeauna detașată, justă și rezonabilă, relata despre victorii totale și debandadă, despre anarhie pedepsită și despre ordine restabilită, iar numele strălucit al împăratului era folosit ca un stindard împotriva fărădelegii și răzvrătirii. Nimeni nu credea o iotă, dar ascultau. Minciunile sunt mai confortabile decât tăcerea.

Fură purtați la vale de curent, cu încărcătură cu tot, întreaga noapte. Odată cu dimineața ajunseră și la Cele O Mie de Insule.

La sud de Yembé, derutat parcă de pierderea bruscă a elanului, fluviul se opintește într-un labirint de insule împădurite și bancuri de nisipuri mișcătoare. Nu există nicio hartă cu pragurile și vadurile din arhipelag. Fiecare inundație de iarnă reașează întreaga topografie. Insule întregi, desișuri de multe ori locuite, pot fi erodate într-un singur anotimp. Vise, speranțe, angoase, purtate într-o peliculă subțire de aluviuni, alunecă spre deltă, unde orașele de pe marginea Mării Elder s-au ridicat pe straturi de amintiri sedimentate. Spre sud, de-a lungul acestui traseu, se pune în valoare adevărata artă a navigatorului, talentul său în interpretarea hărții sonar a albiei, dar și capacitatea sa de a înțelege exact diferența dintre o încărcătură livrată la timp, conform contractului, și posibilitatea ca un întreg sezon să aștepți, eșuat pe un banc de nisip, creșterea nivelului apei odată cu ploile de iarnă. Legenda fluviului spune că multe dintre insulele locuite sunt de fapt rămășițele navelor și echipajelor care au

naufragiat. Sistemele organice ale navelor au colonizat bancurile de nisip pustii, dizolvându-se apoi în nervuri și vergi de plastic, îmbrăcate în ierburi și plante agățătoare, iar descendenții echipajului trăiesc într-un primitivism sibaritic în interiorul pădurii întunecate.

O Mie de Insule și ploaia. Refugiații își improvizară adăposturi din ambalaje abandonate pe straturile peticite și divers colorate care alcătuiau șlepurile. Ploaia molcomă, abundentă, cădea cu un zgomot ca de tobă pe foliile întinse, trezind parcă fluviul la viață cu picăturile ei. Unchunkolo își croia drum prin vălul cenușiu de ploaie, căutând să depisteze adevăratele canale. Ziduri înalte de vegetație păreau suficient de apropiate ca să poată fi atinse. Trunchiurile întunecate ale arborilor se aplecau deasupra canalului adânc, agitându-și frunzele bătute de ploaie. Curând, foarte curând, frunzele se vor uni cu totul deasupra, condamnând-o pe Unchunkolo și pe surorile ei la o eternă pribegie în acest labirint de insule. Refugiații, netulburați de strigătele emise de sistemul de ecolocație, cuibăriți sub învelișurile de plastic, urmăreau cu privirea defilarea trunchiurilor înalte, ude, ale arborilor. Se simțeau cuprinși de teamă, amenințați, exilați pe niște meleaguri înspăimântător de străine. Marele convoi de nave își purta prin ploaie șlepurile și șalupele remorcate, spre inima celor O Mie de Insule. Sinapsele contractau convulsiv uriașii mușchi ai motoarelor, împingând vasul înainte.

În cultura riverană, insulele constituiau locul tradițional de refugiu și rugăciune. Istoria se pierduse în acest conglomerat de bancuri de nisip și aluviuni. Întrebări fără răspuns planau deasupra păienjenișului de canale. Rudele lui Doi, oameni pragmatici, știau că totuși creditul de care dispuneau nu le permitea la infinit transbordarea cu feribotul a deposedaților unei națiuni în susul și în josul fluviului. Când Unchunkolo ocoli prin canalul principal coada unei insule în formă de lacrimă, echipajul descoperi că nu erau singurii care se gândiseră că vor găsi loc și timp de cugetare printre Cele O Mie de Insule.

Când Doi văzuse pentru prima oară flota punându-se în mișcare și părăsind muribundul Yembé, crezuse că aflase tot ce se putea despre o navă fluvială. Acum se confrunta însă cu limitele imaginației sale. *Sute* erau, fiecare cu familia sa de șlepuri, șalupe și bacuri, strălucind cu o mie de adăposturi din plastic ornate de ploaie. Unchunkolo se strecură printre cazicele exterioare ale flotei riverane. Navele erau acostate atât de aproape, încât ambarcațiunile însoțitoare formau o întindere neîntreruptă. Căpitanul făcu un semn din fotoliul în care stătea. Inima lui Unchunkolo încetă să bată, iar gurile de evacuare eliminară apa îngroșată cu materii fecale și ambalaje de plastic. Dincolo de carcasa navei se deschideau mai multe porturi. Tentacule groase, terminate prin capete de ancoră și scoabe, se înfipseră în mâlul de pe fund, căutând să se agațe temeinic. Uriașa masă de nave, șlepuri și șalupe se

cutremură, rămânând apoi nemișcată pe apă.

În timp ce căpitanii discutau prin satelit sau se vizitau reciproc în ambarcațiunile lor – zumzăitul motoarelor organice suspendate fiind amplificat de arborii care se înălțau tăcuți – familiile încercară să recupereze ceea ce le mai lăsaseră evenimentele din trecutele lor vieți. Transfigurarea corvezii: Dumnezeu poate fi mai ușor descoperit pe fundul unei chiuvete pline de cratițe murdare, decât în sclipirea unei monede aruncată în adâncul fântânii. Pornind de la această dogmă, ordinul Proclamatorului Ghanda Lartha construi o întreagă spiritualitate a contemplării obișnuitului, a zeilor de bucătărie, a divinității ștergerii prafului și a sfințeniei vaselor de toaletă – primul lucru ce trebuia făcut dis-de-dimineață. Și cum ar putea oare să arate îngerul corvezii inspirate?

Lui Doi/ Mâncătorul-de-Capete/ Subsecretarul-Junior i se părea că țesutul rogojinii aspre de păr de pe puntea din față a lui Unchunkolo semăna cu o fată. Majoritatea viziunilor sale tindeau spre atribute feminine. O fată înaltă, murdară de funingine – pentru că toți erau mânjiți de funingine, afișând asta ca pe un semn de botez – cu părul despletit în șuvițe dezordonate, crescute la întâmplare. Ochii ei se încrucișaseră cu ai lui, într-o clipă de recunoaștere spontană ca ființe conștiente. Ochi negri, plini de viață. Comunicarea se stabili cu viteza fulgerului care precede o furtună de vară de înaltă altitudine. Ochii aceia, atingerea aceea, înfipseseră un ghimpe în inima sa, făcându-l să se zvârcolească și să se răsucească în hamacul suspendat deasupra gropilor strămoșilor săi. O mai văzuse de două ori, o dată sprijinită de parapet și privind pierdută valurile, altădată ghemuită în apă, spălându-se, cu șiroaiele murdare curgându-i pe față și pe gât, lipindu-i tricoul subțire de sâni. Buzele îi tremurau întredeschise, iar ochii îi ținea închiși într-un extaz mut. Doi rămăsese cu gura căscată. Cu ochii larg deschiși, ca niște luni. Nici măcar nu-și dăduse seama că rămăsese privind prostit, până când o lovitură prietenoasă pe umăr rupsese vraja, iar Număr-Trei-Fiu-de-Fermier zisese:

– Da, sunt câteva tipe strașnice acolo jos, dar bagă de seamă, de îndată ce pun ochii pe tine sunt în stare să-ți taie carnea în bucăți și s-o mănânce într-un sandviș.

O mai văzu încă de două ori până când Unchunkolo, atașată unui convoi de nouăsprezece nave-surori, își ridică danele de acostare și porni prin beznă spre țărmul imperial. Nu găsise niciun refugiu printre Cele O Mie de Insule. Nu era niciun sanctuar. De asemeni nici în spatele lor, pe malul drept, nu era. Inutil să asculți relatările despre lupte transmise la radio. Chiar și printre Cele O Mie de Insule fumul persista încă. Fumul unei națiuni în flăcări. Navele ocoliră pământul ars și se îndreptară spre malul stâng, un vârf de săgeată compact îndreptat spre inima imperiului. Șalupele de coastă, mici, dar dotate

cu un armament care putea spulbera un vas fluvial dintr-o singură lovitură, veniră în goană dinspre porturile de pe malul stâng și i se adresară:

– Nu e loc pentru refugiați aici! Și nici sanctuar. Granițele sunt închise și porturile interzise accesului.

Într-adevăr, oriunde încercară să acosteze pe o porțiune de o mie de kilometri în susul și în josul fluviului, navele militare îi interceptară, încercând să-i întoarcă din drum:

– Plecați, îndepărtați-vă, nu vă lăsăm să călcați pe pământul nostru! Dacă vă permitem vouă, atunci trebuie să acceptăm și nava de după voi, și pe cea următoare, și tot așa, cine știe până când.

Nu puteau să înainteze, nici să se întoarcă. Așa că cele douăzeci de nave ale flotei de refugiați aleseră la întâmplare un port pe partea imperială și formară un convoi pe la jumătatea canalului, aruncând ancorele. Unul câte unul, imensii mușchi ai motorului se opriră.

Cum vor sfârși oare toate acestea? Se vor încheia cu răscoale din cauza foamei, acolo, pe șlepuri. Cu mame luându-și orezul de la gură pentru a-l da copiilor. Cu bărbați cu pumni grei care îl vor fura de la copii. Cu căpitani descuind chesoane sigilate încă din negura timpului și scoțând la lumină armamentul de calibru mic. Cu tineri agresivi, viguroși, alunecând în apă, în puterea nopții, croindu-și drum de-a lungul liniei de plutire a lui Unchunkolo și cățărându-se în teaca hidroponică pentru a tăia un măr-de-pâine, o ciozvârtă de carne maronie, un știulete, o băsică de lapte. Cu oamenii fluviului ascunzând puținul pe care-l mai aveau de salvat și împărțindu-l cu refugiații în spatele șirurilor de arme. Cu raiduri, cu atacuri concertate. Cu trupuri rostogolite-n fluviu și purtate de curent spre Marea Elder. Cu mulțimi înfiorătoare de capete înșiruite de-a lungul flancurilor șlepurilor, cu ruticulii contorsionându-se în apă. Cu dizenterie și punți mânjite de diaree. Cu o liniște apăsătoare, întreruptă doar de scâncetele copiilor care nu înțeleg furia deznădăjduită a părinților. Cu punțile covertelor înțesate în zori de operatori video, sonorizatori și corespondenți străini cu expresii de hotărâre aspră, îndelung exersate, întipărite pe față.

„Fată cu păr negru, cu ochi însuflețiți, ce s-a ales de tine? Încă un trup fără cap rostogolindu-se în fluviu, în întunericul de dinaintea zorilor. Ești bolnavă, umflată, acolo, în tenebrele îngrozitoare în care nici măcar echipele video nu îndrăznesc să pătrundă?! E capul tău legat într-un zbilț în forma cifrei patru și lansat odată cu toate celelalte pe deasupra arcurilor? Mă vei ierta dacă nu mă voi putea uita, pentru că n-aș rezista să te văd, fată-cu-părul-negru-și-ochi-însuflețiți, cu pletele linse și ude, cu ochii întunecați și fără viață și cu apele fluviului curgând prin gura ta deschisă.”

Se gândea la ea adesea, la fata văzută de trei ori, în timp ce

camerele video planau ca niște muște în jurul copiilor cu burți umflate și a bărbaților fără arsuri faciale. Și după ce echipele de știri își încheiară ritualul înmânării de pachete cu ciocolată și gumă-miracol în învelitori lucitoare și se întoarseră la pirogile lor, Doi reveni la capetele sale și le povesti despre fata cu păr negru și ochi însuflețiți.

Doi se simțea bine în compania morților. Răposații nu dădeau ordine. Nu erau supărăcioși sau irascibili. Nu se simțeau ofensați și nici nu jigneau. Gurile lor întredeschise nu rosteau insulte, nici sarcasme, nici picanterii lingvistice folosite cu atâta dibăcie de fete și la care el se dovedise întotdeauna deosebit de vulnerabil. Printre morți putea medita, gândi și visa. Ei îi permiteau să fie el însuși. Le destăinuia cele mai intime secrete, își deschidea tabernacolul inimii, fără să-i șocheze. Nu condamnau, nu râdeau și nici nu foloseau cuvinte tăioase împotriva sa.

„Voi toate, capete de lemn, voi toate, suflete de strămoși, n-ați putea aranja cu Dumnezeu sau, să-l lăsăm la o parte pe Domnul, cu unul dintre sfinții Ykondé ar fi de-ajuns, sau chiar cu un înger, să rânduiască în așa fel lucrurile, încât să nu trebuiască să moară? Știți despre cine vorbesc, despre ea, fata aceea, cea despre care vă povestesc mereu. Să faceți în așa fel încât să nu moară. Și poate să o văd din nou. Ar fi prea mult dacă aș cere să o întâlnesc cu adevărat? Și ca ea să mă placă așa cum o plac eu? Sau aceasta nu este o rugăciune cum se cuvine? Se numără cumva printre acelea la care Dumnezeu nu răspunde din cauză că nu se referă la suflet, ci la ceva egoist aparținând propriului eu? Dacă faptul de a rămâne în viață nu ar fi egoist, aș aranja chiar și acest lucru, suficient de altfel.”

Faptul că nu putea ajunge la ea o transformase într-o imagine a iubirii plină de misticism, aproape divină. Cu mintea prea ocupată, Doi culese rețeaua de reticuli ce susținea capetele, strivind paraziții între degete, ridicând lichenii și ciupercile. Rănile minore provocate de rozătoare le oblojea cu plase celulare, capete de reticuli care eliminau un lichid sângeriu, lujeri de susținere răsuciți și smulși. O amenințare mai mare pândea însă în încâlceala de rădăcini și plante târâtoare. Doi se lăsă purtat pe meleagurile Visării. Lucrările de reparație la această scară îl depășeau. Aici era nevoie de cântecele Unchiului Fermier. Dacă îi mai rămăseseră și lui ceva melodii pentru morți. Degradarea la nivelul ecosistemelor de baloane hidroponice produsă de distrugerile din ultimele două săptămâni, se accelerase peste măsură. Plana amenințarea unui colaps ecologic. Nevoile celor care trăiau erau mai importante decât demnitatea morților.

În umezeala tainică dintre rădăcini, se mișcă ceva. Mâna lui Doi se repezi fulgerător înainte. Aripi de borangic se frânseră, cioturi vibrară inutil, picioare de sârmă tresăriră. Încă una. Mai întâi reptila pe rotile. Apoi ființa aceea care absorbea, se agăța, se cățăra și îi lăsase pe braț niște semne rotunde, înainte de a reuși să se descotorosească de ea.

Urmă libelula cu trompa ca un ac. Ca și celelalte, se făcu fărâme în mâinile lui mari. Segmente de carne plastică tremurândă, precum jucăriile tridimensionale ale Secretarului cu învățământul, din care nu fusese niciodată în stare să asambleze trucși, avioane sau bărci. Fragmentele le îndesa în punga de la cingătoare. Ministerul Agriculturii putea recicla carnea.

Apoi văzu fața. Sigur. Absolut sigur. Se mișcase. În adânc, printre rădăcinile și corzile visătoare ale pădurilor primare ale spiritului, unul dintre capete se întorsese la viață, croindu-și drum spre lumină și viață, după o acumulare seculară de rădăcini și lujeri. Ceva alcătuia, dintr-o esență a răului, ființe perverse ca muștele.

Știi de unde vin toate insectele din lume? Cel mai Vârstnic Mașinist, străbunicul său patronimic, acum el însuși printre capete, îl învățase asta cândva, prin intermediul catehismului. *Ele iau naștere prin fricțiunea dintre cele două lumi spirituale, cea a lui Dumnezeu și cea a imperiului sinelui. Energia astfel obținută se strecoară printre diversele niveluri ale legăturilor spirituale, apărând în lumea noastră sub formă de insecte întunecate și zgomotoase.*

Nu se opri din tremurat până când nu ajunse pe punte, în lumina clară a după-amiezii târzii, lumină care prin claritatea ei punea la îndoială existența făpturilor din umbră.

Unchiul Fermier găsi amuzante bucățile de plasmă degradată din punga de la brâu.

– Sunt lucrate cu destul de mult talent, spuse, răsucind segmentele pe o parte și pe alta, încercând să le potrivească la loc. O realizare într-adevăr iscusită.

– Vrei să spui că le-a modelat cineva?

– Dacă ar fi lăsată câteva milioane de ani, plasma ar putea, repet: ar putea, să evolueze sub o astfel de formă. Dar la fragmentele astea se cunoaște mângâierea mâinilor. Deșteaptă chestie. Îmi pare rău că trebuie să o reciclez. Totuși plantele…

Doi îl urmă prin membrana ușii, în baloanele hidroponice. Moarte, disperate, degradate. Scoarța atârna în pânze îngălbenite, cu stratul superficial înnegrit și ofilit, cu tulpinile și trunchiurile zdrobite și nivelate. Aglomerări de materie năpădită de ciuperci și bacterii purpurii și albe. Fermierul ridică un pumn de compus rădăcinos, apoi desfăcu palma în fața lui Doi. Se sufocă de la prima răsuflare. Duhoarea era aceea a omenirii muribunde, în putrefacție, de acolo, de pe șlepuri. Un distilat de durere, deznădejde și disperare.

– Aerobe, anaerobe, pseudo-rizobacterii, micilide, simbiotice, s-au dus dracului, toate. Ecosistemul se destramă în jurul meu și nu pot face nimic pentru a opri dezastrul. Dacă aș avea o lună la dispoziție – o lună, Doamne, atât – în care să nu mă ating de el, am putea încerca apoi să repunem ciclurile simbiotice în funcțiune. Scoți ceva, dar

trebuie să pui altceva în loc. Prima lege a ecologiei. N-a fost concepută pentru un asemenea nivel de superproducție forțată dar, Doamne dragă, o să-i lăsăm să moară de foame?

– Poate dacă pur și simplu am elibera șlepurile, le-am decomanda și am șterge-o de aici…

– Pe toții sfinții, ești un afurisit cu inima prea împietrită ca să fii nepotul meu.

Fragmentele de libelulă fură deșertate în digerator și reduse de către enzimele vorace la celule nediferențiate.

– Încă mai pierdem substanță. Cineva pătrunde aici noaptea. Sunt sigur. Și ia ce-i mai bun. Va trebui să vorbesc cu Mătușa Căpitan despre măsurile de securitate.

– Bine, dar cum intră aici?

Atmosfera umedă, lâncedă, de sub folia balonului galben de plastic era apăsătoare.

– Sigiliile sunt intacte. Balonul nu prezintă nicio crestătură. Ar mai fi podeaua. Sistemul de condiționare a mediului.

– Se poate face asta?

– Jos e un labirint, nepoate. Ca puști, mă ascundeam zile întregi acolo și nu m-a găsit nimeni niciodată. Odată dragau fundul vasului când m-am hotărât să ies. Se poate pătrunde peste tot în acest vas prin sistemul de aerisire. L-am văzut pe fratele meu mai mic, unchiul tău Manifest, cum a fost păcălit.

În clipa aceea Doi o văzu. Aproape în același timp cu unchiul său. O mișcare printre frunzele vestejite. O săgeată. O linie. Un licăr printre rădăcini…

Doi avea viteza tinereții. Vietatea se contorsionă în strânsoarea degetelor sale. Picioarele chitinoase se zbătură, dar mandibulele cu înfățișare înfricoșătoare rămaseră înfipte în bucata de carne albă pe care o înșfăcaseră de pe raft.

– Uită-te și tu, spuse unchiul Fermier cuprins de o vădită admirație. Ce exemplar! Pune-l aici. Aici băiete, pune-l aici.

Creatura își fixă ochii agili asupra fermierului, își eliberă apoi o mandibulă și-i reteză acestuia, cu o incredibilă rapiditate, o jumătate de centimetru din vârful degetului mare de la mâna dreaptă. Doi nu știu prea bine ce-l impresionă mai mult: surprinzătoarea cantitate de sânge scursă din degetul mutilat sau bogăția și varietatea înjurăturilor unchiului său. Profitând de situație, creatura reuși să scape, ducând cu ea atât carnea albă cât și bucata sângerândă de deget.

Nici în ruptul capului nu mai voia Doi să petreacă încă o noapte în hamacul său, deasupra calei colcăind de vietăți. Prefera să îndure umilințe din partea flăcăilor mai tineri și fără nume din dormitorul comun, legate de întoarcerea sa la o copilărie oficializată, zeflemelele celor-în-vârstă-de-zece-ani, gesturile din cap și semnele cu ochiul ale

fetelor care trăiesc de obicei, până la parteneriat, în comunitatea de pe Puntea Femeilor, dar să rămână întreg, cu nas, urechi, degete la mâini și la picioare, decât să știe că acea creatură-foarfece se putea apropia tiptil de el și-l putea frământa și livra, ca la un festival al cărnii, către înghițitoarele de suflete așteptând în rădăcini și capete.

Ridicătoarea, care se oprise puțin din eterna ei activitate, etalându-și mușchii senzuali, lucioși și frumos reliefați, se străduia din răsputeri să-l batjocorească.

– Hiena, duhurile, sperietoarea, Doișorule? Lasă-mă să te scap de ele. Acolo jos, în groapa aceea întunecată, printre rădăcini și capete…

Sunt anumite duhuri, hiene, sperietori, care trebuie supuse exorcizării. Se bucură când văzu echipele de filmare ivindu-se din ceața sidefie a dimineții, în pirogile lor închiriate, cu buzunarele pline de ciocolată și gume-minune lucitoare. Îl făcură să nu se mai gândească la zâmbetele compătimitoare ale confraților săi.

– Poate o să ne întoarcem cu toții acasă în curând, spuse comandantul negru, înalt și slab, într-o limbă al cărui nume Doi nu era capabil să-l pronunțe nici măcar ajutat.

De fapt urmărea mai mult greșelile de traducere, decât contextul. Corespondentul îi atrase atenția:

– N-ai auzit? Se vorbește de armistițiu. În timp ce țara ta este fărâmițată în bucățele, au loc negocieri între imperiu și Războinicii Destinului.

„Nu sunt Războinicii mei, nu este țara mea”, reflectă Doi, dar plantele cerebrale nu-i dăduseră suficient control al limbii pentru a-și permite și ușoare ironii.

Zvonul se răspândi însă în șoaptă printre șlepuri, de-a lungul parapetelor înțesate de bărbați cu picioarele atârnate deasupra apei, pe sub foliile de plastic – intolerabil de încălzite și umede, mirosind a boală și mucegai – sus pe rampe, în jos pe scări, de-a lungul promenadelor, coborând în cală, unde bătea inima marii agonii, printre șirurile de copii și mame ghemuite în spatele lor, încremenite în lipsa lor de speranță, printre vracii veniți de pe atâtea meleaguri, ocupați, ocupați, ocupați, pentru că dacă ar fi încetat măcar pentru o clipă să fie prinși de treburile lor, s-ar fi frânt de disperare.

Cuvântul: *armistițiu.* Cuvântul: *negocieri.* Cuvântul: *victorie.* Cuvântul: *întoarcere.*

A plouat toată ziua. De la ivirea zorilor, într-una. Pe toate speranțele, planurile și visurile. Ziua se scurge încet. Ploaia devine tot mai abundentă. Te uiți pe fereastră, la perdeaua neîntreruptă de apă. Spre seară observi o schimbare. Ceva acolo sus, în atmosferă, o alunecare a limitelor barometrice, o repolarizare a ionilor, *ceva,* și știi că urmează să înceteze. Potopul nu se oprește însă. Norii coboară tot

mai mult, cenușii și deprimanți. Nimic nu e diferit, dar totul se schimbă. Și sosește sfârșitul.

În cele din urmă, disprețul Ridicătoarei îl determină pe Doi să se întoarcă la osuar. Când ajunse acolo, descoperi un cap. Ascuns printre rândurile străvechi, adânc înfipt în lujerii și rădăcinile celor morți de foarte mult timp. Capul unui bătrân, cu barba și părul cărunt crescute haotic, cu ochii închiși și buzele murmurând vorbe fără șir. După cum arăta, crăpat, plin de noduri și găuri perforate, dendrificarea nu începuse de mult. Părea autentic, din carne și oase. Era chiar viu. Deschise ochii, îl privi. Maxilarele clănțăniră în fața lui Doi. O mică creatură înaintă clătinându-se cu maliționitate pe picioarele musculoase de dinapoi, în timp ce Doi se desprindea de matrice. Un craniu cu picioare. Îi zâmbi. La dracu' cu demonii, cu capetele rânjind misterios, cu toate creaturile târâtoare, zburătoare, mușcătoare, înțepătoare. Cineva își bătea joc de el. Luă un mâțișor din punga de la brâu și îl îndreptă spre creatura-craniu. Aceasta se feri, clămpănindu-și din nou maxilarele. Mâna lui Doi zvâcni și o prinse de ceafă. Dinții minusculi, fioroși, scrâșniră, picioarele i se înmuiară.

– Te-am prins, creatură afurisită.

Unchiul Fermier privea mâțișorul, cu dinții făpturii înfipți în el.

– Așa mai merge. Excelent! Trebuie să fii într-adevăr foarte isteț pentru a produce jucării de genul ăsta. Bun, dar și să-ți risipești talentul așa… Să-ți pierzi timpul cu gadgeturi istețe ca ăsta, când poți salva lucruri mai de preț.

Doi nu suporta să privească putreziciunea cafenie în care se transformaseră grădinile din Unchunkolo. Fermierul lăsă creatura să cadă în reciclator.

– Eu n-am suficient talent să fac așa ceva. Ce sunt eu? Un fermier, asta sunt. Semăn, cresc recolte, le culeg, mențin lucrurile în mișcare, dar nu sunt decât căpitanul, nu și mașinistul. Și, din păcate, nu mai pot menține lucrurile așa cum trebuie. Nimeni nu poate.

– Dacă au de gând să pună capăt războiului, ar cam trebui s-o facă înainte de a fi prea târziu, ca să ne întoarcem dracului la țărm înainte să ne mâncăm unii pe alții.

În timp ce se înapoie la locul său, Doi gândi că spusele unchiului Fermier îl făcuseră să conștientizeze ceva care îi fusese tot timpul clar, dar nu observase niciodată până atunci. Unchunkolo, cămin, familie, lume, se dezintegrau. Degradarea baloanelor hidroponice era un semn al ruinării întregii nave. Pe pereții despărțitori, pe punți, se prindeau și se înmulțeau mucegaiuri și alți paraziți. De neimaginat cândva. Acum nu mai avea cine să le curețe. Mușchii care acopereau punțile erau peticiți și acoperiți cu o crustă de rugină. Nicio mână care să-i îngrijească. Bigile și catargele se vestejeau. Scoici de râu și alte

moluște colonizaseră cala, cândva imaculată. Încrengături de liane se ancoraseră de chilă și înconjurau nava ca un nimb plutitor de ramuri înverzite. Însăși scheletul navei părea fragil și poros sub mâinile lui Doi. Unchunkolo se autodevora în încercările ei de a suporta gloata de refugiați. Până și mirosul ei, mireasma de mirodenii și verdeață a organicilor vitali, se schimbase. Unchunkolo mirosea a boală. Unchunkolo mirosea a moarte și a degradare.

Capul dispăruse de la locul său din Fântâna Strămoșilor. Ruticuli smulși din care picura ser fiziologic și plase neurale sfâșiate marcau locul unde se aflase. În noaptea aceea Doi era hotărât să prindă hoțul. Se ghemui în spatele rezervorului de sirop, având pregătite o pătură și un radio cu căști pentru acest cart de noapte. Fluviul îi șoptea silabele sale fără de sfârșit, luna și stelele lăsau urme argintii pe apa învolburată, radioul îngâna știri despre ceea ce se întâmpla în lume, iar când evenimentele se aglomerau, le alterna cu muzică.

La un moment dat ordinea familiară a umbrelor din jurul gurii puțului fu deranjată. Doi intră imediat în alertă. Apăru o mână. Două apoi. Și, agilă ca o salamandră, din groapă țâșni o siluetă către parapet. Aruncă ceva peste bord. Doi se strecură afară din adăpost, profitând că silueta era întoarsă cu spatele spre el. Nu putea pretinde că avea musculatura pneumatică a vărului său de la Externe, dar se considera un partener pe măsura oricărui spectru, demon sau duh al nopții. Silueta de lângă parapet se întoarse, surprinsă de un jet de gaz din pântecul lui Unchunkolo. De uimire, Doi rămase cu gura căscată. Silueta avea două capete. Și, înainte ca el să mai poată reacționa, se năpusti asupra lui. Doi se încordă și înșfăcă de mijloc arătarea cu două capete. Ea scoase un strigăt disperat de animal rănit. Cel de-al doilea cap căzu cu un zgomot înfundat pe punte.

– Dumnezeule mare! țipă capul în cădere și începu să se tânguiască, agonizând.

Doi constată că îl înlănțuise ceva micuț, dar incredibil de sălbatic, care-l mușca și-l lovea cu mâini dure ca piatra. Zgâriat, lovit, izbit, înțelese în cele din urmă că nu mai putea face față prea mult timp și-o izbi cu pumnul drept în față.

Osul trosni sub lovitura lui. Creatura ce luptase cu atâta furie dezlănțuită rămase nemișcată. În timp ce vaietul celui de-al doilea cap se transformă în geamăt, Doi târî demonul către balustradă. Voci, lumini tremurătoare: sunetul luptei trezise cartul.

O fetișcană. Murdară, cu părul îmbâcsit și încâlcit în cârlionți unsuroși. Printre degetele ridicate către nasul zdrobit șiroia sângele, iar din ochi i se prelingeau lacrimi. Pe umeri îi atârna un fel de năvod, în care ținuse capul căzut. În timp ce lumina torțelor echipajului strălucea deasupra țestei care gemea, incapabilă să se ridice singură – țipa că avea osul spart, *da, spart, uitați-vă dacă nu credeți, brute*

imperialiste, Proclamatori barbari – Doi îi ridică fetei mâinile din dreptul nasului.

Doamne, Doamne Dumnezeule.

Ea. Ea.

Doi aduse mulțumiri din toată inima strămoșilor. Dumnezeu răspunde la astfel de rugăminți.

Nu-l vor lăsa niciodată s-o păstreze pentru el. Niciodată.

Din câte își amintea Doi, Departamentul Justiției de pe Unchunkolo se întrunise o singură dată și atunci ca să rezolve o dispută în legătură cu pretențiile de paternitate ale clanului Cerurilor Plutitoare asupra unui procentaj din rezervele genetice ale navei. Evident că la baza pretenției comunității riverane se aflase lăcomia: un proces încununat de succes ar fi asigurat averile lovite de recesiune ale Cerurilor Plutitoare. Dosarul lor era bine susținut: un Cer Plutitor o procrease pe Unchunkolo a Treia cu cea de-a Doua Unchunkolo. Curtea acceptase părerea opiniei publice: descendența și afilierea la un clan riveran se făcuse și urma să se facă întotdeauna pe linie maternă.

Timp de trei zile, pe timpul cărora fata fusese sechestrată într-una dintre cabinele rezervate femeilor necăsătorite, nu rostise niciun cuvânt. Urma acum judecarea unui pasager clandestin. În circumstanțe obișnuite nici nu s-ar mai fi derulat un proces, pasagerul respectiv fiind debarcat în următorul port sau, după cum se obișnuia într-un trecut mai puțin civilizat, direct în fluviu. Capul făcuse însă cerere de azil și cu toți ochii emisiunilor de actualități ale televiziunii mondiale învârtindu-se pe lângă fiecare perete despărțitor, o audiere părea singura alternativă de păstrare a aparențelor.

Calitatea de Subsecretar Junior îi conferea lui Doi o funcție de importanță secundară în Departamentul Justiției. Misiunea sa consta în a păstra, cu ajutorul plantelor cerebrale, un raport pentru arhiva navei, cuprinzând întreaga procedură a procesului, sarcină care nu-i cerea niciun efort intelectual, presupunând în schimb o deosebită atenție la înregistrarea fiecărui cuvânt.

Tribunalul – inclusiv Președinta Completului de Judecată, cea mai în vârstă bunică – se instalase în capela navei, desemnată ca Sediu al Curții, urmat de Avocatul General/ Inginerul Secund, vărul lui Doi, și de Procurorul Șef/ Contabilul Șef, unchiul lui cel mai puțin simpatizat.

Cvorumul care urma să-și exprime votul în urma audierii, alcătuit din membri de rând ai echipajului, era deja așezat pe punte, cu picioarele încrucișate. Acuzata, Mathembe Fileli (lui Doi îi plăcea mult numele acesta), se prăbușise tăcută, cu picioarele întinse înainte, cu bărbia căzută în piept, cu nasul decorat cu un plasture alb cu totul discordant, cu capul bunicului (un cap fără trup, un lucru straniu și cu totul neobișnuit, desigur) instalat într-o găleată de plastic, lângă ea.

Echipele de la buletinele de știri trândăveau pe lângă intrări, făcând plajă și bând bere la cutie.

Doi își verifică plantele cerebrale din spatele urechii și senzorii de citire aplicați pe frunte. Bătrâna Președintă a Completului de Judecată – funcție în mod tradițional deținută de o femeie, simțul lor de dreptate fiind mult mai dezvoltat decât al bărbaților – fu ajutată să urce pe punte. Echipele de operatori video o prinseră în mișcare, urmărind-o tot timpul. Audierea începu.

Procurorul Șef afirmă că acuzata se strecurase clandestin la bordul lui Unchunkolo, fără încunoștințarea sau permisiunea căpitanului, și, procedând în felul acesta, afectase sistemele senzitive vitale ale navei. Pătrunsese, tot fără acordul nimănui, în modulele agricole și sustrăsese alimente, o crimă odioasă, ținând seama de starea precară a lui Unchunkolo, și reprobabilă, dat fiind lipsurile îndurate de camarazii săi refugiați jos, pe șlepuri. Apoi trase concluzia cazului, regretând că nu stătea în puterea curții să impună o sentință mai severă decât expulzarea de pe navă, o pedeapsă care să exprime cum se cuvine ultrajul moral și indignarea față de egoismul monstruos al acuzatei. El își exprimă convingerea că Cvorumul și curtea vor vota pentru lăsarea forțată la țărm și își manifestă indignarea pentru faptul că timpul echipajului trebuise să se irosească cu o bătăușă zgomotoasă și fără scrupule, de teapa acestei Mathembe Fileli.

Avocatul Principal anunță că în apărarea nepoatei și a sa proprie, va vorbi chiar capul.

N-a vrut să facă niciun rău, zise capul, așezat pe o găleată de plastic întoarsă cu gura în jos, în timp ce camerele video înregistrau de zor, căutând un prim-plan care să scoată în evidență vulgaritatea lui extremă. Dacă ar avea cele necesare, ar repara cu plăcere orice stricăciune făcută. Nu s-a negat furtul hranei dar, în toiul foametei, putea oare fi aceasta considerată o fărădelege? Cât privește călătoritul clandestin, capul solicită curții să țină cont de faptul că nepoata sa suferise o despărțire traumatizantă nu numai de tatăl ei, ci și de mama, fratele și unchiul său, în timpul fugii haotice din Ol Tok. Mathembe Fileli își jurase că nu va găsi odihnă până când nu va reuni familia, iar dacă aceasta însemna să se ascundă pe navă în speranța că, după ce refugiații se vor reașeza, ar putea călători pe întregul curs al fluviului pentru a-și continua căutarea, cu siguranță că delictul putea fi considerat minor. Era de condamnat asumarea caracterului sfânt al familiei? Familia, învățase capul, avea o importanță deosebită pentru oamenii de pe navele fluviale. Ei vor înțelege.

– Când porturile se vor deschide, se vor organiza cu siguranță tabere pentru refugiați, unde ar putea fi adăpostită și familia ei. Dar sunt foarte multe porturi și foarte mulți refugiați. Șansele de a-i găsi, recunosc, tind spre zero. Fluviul e foarte mare, dar cel puțin dacă se

află la bordul navei are o șansă. Pe uscat nu-i rămâne însă niciuna. Absolut niciuna. Într-o singură zi nava poate acoperi distanța pe care o fată ar străbate-o într-o săptămână, dacă nu chiar într-o lună de mers pe jos. Îi negați dreptul de a-și căuta familia?

În spate, un membru al echipajului dădu aprobator din cap. Vorbi apoi Bătrâna Președintă a Completului de Judecată.

– Domnule Fileli – consider că te pot numi așa – acolo jos, în șlepuri, sunt o mie de oameni care pot susține exact aceeași pledoarie. Înseamnă oare să permitem fiecăruia să năvălească pe Unchunkolo și să o manevreze în susul și-n josul fluviului, ca pe un vas de plăcere, până când îi va găsi pe cei de care s-a pierdut? Acesta e un vas comercial, domnule Fileli! Dacă facem excepție pentru unul, va trebui să facem excepție pentru toți, iar Unchunkolo nu poate rezista la așa ceva!

Murmure printre cei din Cvorum.

– Și acum, mai are cineva ceva de spus înainte de votul Cvorumului?

– Da!

Lângă ușă, printre camerele de luat vederi, în rumoarea produsă de intervenție, unchiul Fermier.

– O întrebare: tu ai făcut asta?

Camerele de luat vederi se rotiră reglând obiectivele, în timp ce acesta ținea în sus o jucărie din plasmă, reprezentând un trux în miniatură. Mathembe se ridică și privi încruntată exemplarul organic. Confirmă din cap. *Da.*

– Atunci supun votului Cvorumului extinderea dreptului de azil al acestei fete și al bunicului său. Pentru că persoana care poate crea această făptură (minusculele roți de plastic se rotiră înainte și înapoi, ochii luminoși se deschiseră, culori strălucitoare se revărsară prin pielea gelatinoasă) este cea care poate salva ferma.

Președinta Completului de Judecată se adresă Departamentului Agriculturii.

– Sunteți sigur de asta?

– Ceea ce știu precis este că în cinci zile baloanele își vor pierde stabilitatea.

Președinta își împreună vârfurile degetelor, chibzuind.

– Mathembe Fileli, ești gata să încerci să regenerezi ecosistemele noastre agricole?

Capul se pregătea să vorbească, dar Mathembe îi dădu un ghiont, confirmând totodată printr-un gest. *Da.*

– Judecata se suspendă. Domnișoara Fileli va încerca să regenereze modulele agricole ale vasului. Echipajul o va trata cum se cuvine și îi va acorda tot sprijinul… Domnișoară Fileli…

Bătrâna se aplecă înainte, învăluind-o pe Mathembe cu privirea.

Vorbi în șoaptă, astfel încât cuvintele ei să nu fie captate de microfoane:

– Cred că îți dai seama că nu ești achitată. Acuzațiile aduse rămân în picioare. După cum am mai spus, suntem o întreprindere comercială. Nu tolerăm linge-blide. Acordăm totuși sprijin pasagerilor. Izbutește și, cu cea mai mare recunoștință, te vom duce oriunde dorești să ajungi. Dă greș și vei fi expulzată de pe vas. Ai înțeles, fetițo?

Președinta se ridică în picioare, îndepărtând mâinile oferite în ajutor de către Procurorul Șef și Avocatul Principal.

– Dezbaterile acestei curți a Departamentului de Justiție al Para-Statului Mercantil Unchunkolo a Treia se încheie la această oră și în acest loc. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe Unchunkolo și pe toți cei care navighează cu ea.

Cârjele păcăniră de-a lungul podelei capelei. Procesiunea dezordonată de camere de luat vederi, microfoane și corespondenți o urmă ca vrăjită.

Odată judecata suspendată, Mathembe Fileli și capul bunicului fură transferați de la Departamentul de Justiție la Ministerul de Interne, ajungând, după multe tergiversări și mituiri, sub supravegherea lui Doi.

– Numai piele și os, spuse Vărul Ridicător. Nu tu fund, nici vorbă de sâni. Probabil se târăște precum gândacii. Lucruri care-ți fac păsărica să se trezească și să se coloreze ca un castravete.

Încercările discrete ale lui Doi de a-i intra fetei în grații iscaseră invidie, iar un astfel de răspuns la rugăciunile sale îl făcea să se simtă frustrat. Mathembe Fileli nu-i acorda mai multă atenție decât bolurilor de plasmă care umpluseră rapid puntea de la pupa, ba chiar mai puțină, pentru că o plasmală era cel puțin o ființă utilă. Doi persevera însă. Astfel îl condiționaseră PUTERILE SUPERIOARE (întotdeauna scrise cu Majuscule), deci mai devreme sau mai târziu tot urma să se întâmple, în timp. Trebuia atunci să-i acorde timp.

– Vreau să-ți spun că din partea mea nu-i nicio problemă dacă nu dorești să vorbești, spuse el în timp ce Mathembe culegea o recoltă de plasmale nediferențiate dintr-o folie de plastic suspendată de cele patru colțuri, desfăcând câteva în părți componente și punându-le pe celelalte într-un butoi. De fapt chiar îmi placi. Ești simpatică. Majoritatea fetelor au prea multe de spus – nu le tace gura niciodată, taca-taca-taca – și nu înțeleg ce-or fi găsind atât de vorbit.

Mathembe umplu rezervorul cu deșeuri dintr-un recipient și-și cufundă brațul gol până la umăr în rahatul acela lichid, însămânțând mediul de creștere.

– Perfect! Așa! Înțeleg! Poate că motivul nu este că nu vrei să vorbești, ci pur și simplu nu poți. Am mai auzit despre cazuri asemănătoare. Există, se pare, oameni imuni la virușii vorbirii încă din pântece. Se nasc fără a fi capabili să vorbească sau să scrie.

Un bulgăre de rahat gelatinos îl izbi în față. Mathembe zâmbea. Fără-ndoială că zâmbea. Doi o urmărea – cuprins de o ușoară fierbințeală sub pântece – cum lucra într-una, fără pauză, fără odihnă.

După o vreme îi vorbi. Nu cu cuvinte, bineînțeles. Veni în spatele lui și îl bătu pe umăr. Era ca și cum i-ar fi spus ceva, așa cum își dorise. Capul, care urmărise evenimentele zilei cu un interes plin de dispreț, traduse.

– Îi trebuie interfețe paralele și cabluri.

– Am înțeles. Câte?

– Două pentru fiecare cap din Fântâna Spiritelor.

Doi căscă gura de mirare.

– Nu găsim nici măcar pe sfert aici.

– De atât are nevoie.

Dacă asta îi trebuie, asta va căpăta, jură Doi privind-o cum îi zâmbea pe jumătate, aproape batjocoritor, ca o provocare sexuală.

– N-avem nici măcar un sfert din atât, confirmă sora cea mare a lui Doi, Timonierul Șef.

Le ceru totuși tuturor să predea plantele cerebrale Maiștrilor Timonieri.

– Mai puțin de cinci sute, spuse clătinând din cap la vederea grămăjoarei de organici de pe punte.

Nepoții și nepoatele, la rândul lor viitori Maiștri Timonieri, alergau de colo-colo, prinzând orice târâtoare care se ascundea de lumină în colțuri răcoroase și întunecate.

– Și ce are de gând să facă din ele?

Doi avea o idee vagă.

– Mai puțin de cinci sute, îi repetă el Mathembei Fileli.

Ea îl bătu pe umăr, apoi ridică o plantă cerebrală și o plasmală în fiecare mână. *Privește. Vezi?* Desfăcu mingea plasmalică în componente, răsuci un filament de material genetic în afara plantei cerebrale și închise apoi lobii în jurul lui. Plasmala se fisură, se plie, se încreți și luă forma de virgulă a unei plante cerebrale. Mathembe mușcă filamentul, azvârli amândouă plantele într-un rezervor cu apă, culese din nou câte una din fiecare și le puse în mâinile lui Doi, goale și nefolositoare. *Urmărește. Învață. Fă și tu.* Rupe. Răsucește. Închide. Îndoaie. Rupe, răsucește, închide, îndoaie. Rupe, răsucește, închide, îndoaie. Rupe, răsucește, închide, îndoaie. Rugăciunea lui Doi. Fără aceste cuvinte ar fi pierdut ritmul mâinilor. Mathembe șuiera exasperată când el, din neîndemânare, scăpa plasmala pe punte și o spărgea, când filamentul, cât firul de păr, de material genetic împins

în afară se rupea înainte de a-l putea implanta în carnea deschisă. Rupe, răsucește, închide, îndoaie. Oră după oră. Rupe, răsucește, închide, îndoaie.

Pe Doi începură să-l doară umerii și încheieturile mâinilor ca după o îndelungată repriză de masturbare. Foamea, oboseala, amețeala se accentuau odată cu trecerea soarelui pe deasupra punții de la pupă. Plasmală după plasmală îi cădeau dintre degetele care nu îi mai ascultau comenzile. Mathembe nu-i luă în seamă scuzele, ci îl trimise să se odihnească la umbră. Un ghiont, plin de afecțiune.

Se trezi cu un strigăt, tresărind. *Ce, unde, când, am adormit, am aiurat oare, miros?* Întuneric. Pâlcuri de nori portocalii pe un cer violet. Stele uriașe deasupra sa, luna, ochiul Domnului. *Ferește-și sufletul, faptele vinovate, rușinile nocturne și păcatele intime! Cât de dezgolit ești când dormi și toți îți pot vedea sufletul întipărit pe față?*

Ea stătea aplecată asupra lui, cu fața inundată de umbrele lunii. O ființă de poveste, născută parcă din mâlul fluviului și intrată în legendă.

Îi făcu semn: *vino.* Ajunse pe la jumătatea drumului spre Groapa Strămoșilor, fără să se mai uite înapoi pentru a vedea dacă o urmase. Desigur că mersese în spatele ei.

Odată cu căderea nopții, când hotarele dintre viață și Visare devin vagi, spiritele care sălășluiesc în groapă se apropie de marginea lumii. Fiecare umbră, fiecare foșnet, fiecare mișcare printre rădăcini este a unui strămoș întors pentru a reanima, preț de o clipă, masca sa de lemn. Copil al semnelor și al prevestirilor, Doi nu s-ar fi simțit deloc stânjenit dacă Mathembe nu ar fi adoptat un aer preocupat în timp ce se apuca să lege trainic plante cerebrale de mâști, înlănțuind brațe și picioare în jurul lujerilor și strecurându-și vârfurile degetelor prin scobiturile ochilor, pentru a desfășura porțiuni de cablu neural. Un pocnet nerăbdător din degete: *Gata cu visatul, avem treabă de făcut. Nu-i nimic pe aici care să sperie un băiat mare.* Doi strânse fibrele nervoase în mănunchiuri și le prinse cu cleme din plastic. La lumina lunii și a felinarelor de veghe ale flotei de refugiați, el îi urmărea mișcările prin întunericul gropii. Sprintenă, abilă, neobosită.

Meteoriții începutului de toamnă cădeau arzând în fluviul șerpuitor. Cât timp unul dintre ei traversă cerul etalându-și măreția, el se și îndrăgostise de ea. Iar munca își schimbă semnificația. Împletea prelungirile neuronice în cabluri și i se părea minunat. Cupla terminațiile nervoase la plantele cerebrale și nu era doar muncă, ci o ofrandă, o mărturie a dragostei. Vărsa conținutul pungilor de plastic ale plasmalelor prin ușa de celuloid în materia descompusă, urât mirositoare, a modulelor fermei și, deși duhoarea era insuportabilă, îi dădea un sentiment de satisfacție. Munca părea că nu se mai sfârșește, dar era din dragoste. Ea îi zâmbea mai des acum, înălțându-și privirea

parcă dintr-un imbold telepatic, în timp ce împingeau plantele cerebrale în carnea somnolentă.

Înțelegea ce intenționa ea să facă. Planul era plin de cutezanță. Superb. Imposibil însă. Voia să utilizeze capacitatea de procesare și stocare a informațiilor deținută de morții de pe Unchunkolo pentru a programa schimburile din secvențele codonice care aveau să transforme plasmalele în plante nutritive. Totul într-o singură noapte.

Când ultima plantă cerebrală fu înfiptă în cea din urmă plasmală și se încheiară toate verificările, cerul se lumina în preajma marginii dinspre soare a lumii. Mathembe Fileli își inspectă opera și văzu că era bine. Intră în ferma-balon împreună cu Doi. Mathembe se întoarse și îi atinse pieptul cu mâna. Brusc, violent, ca o ființă carnivoră, îl sărută apăsat pe gură. Dispăru apoi înainte ca el să poată reacționa. Ușa modulului se încuie în spatele ei.

Opera putea fi considerată doar a ei, dar el va sta de veghe. O va supraveghea. Se așeză lângă ușă, cu spatele drept și ferm sprijinit de peretele translucid. Adormi înainte ca soarele să se ridice deasupra orizontului și camera echipajului să iasă din ceața argintie.

Se trezi într-un târziu, cu senzația că mai degrabă l-a sculat cineva, decât că a făcut-o singur. Soare fierbinte. Sus pe cer. Strânse pleoapele, orbit de lumină. De cât timp? Așa de mult? Ce îl trezise? Se terminase? Se rezolvase? Baloanele din plastic se opacizaseră din cauza ceții din interior. Picături de condens le acopereau suprafața. Înăuntru se zăreau siluete întunecate. Ușa era încă încuiată.

Dar asta ce mai era? Peretele curbat de plastic prinse să vibreze sub palmele sale făcute căuș. După săptămâni de tăcere, motoarele se puneau din nou în mișcare, lucru confirmat și de trepidațiile punții de sub picioarele sale, supusă unui șir de șocuri. Se ridicau ancorele de pe fundul fluviului. În vreme ce Doi urcă treptele spre puntea principală, câte trei odată, structura vasului se înfioră și mai profund. Sirenele începură să sune. Doi ajunse la puntea superioară în timp ce zbatul de la pupă începu să se miște. Soarele de amiază năștea curcubeie în perdeaua de picături fine din jurul roții care se-nvârtea. Ca o ființă uriașă și greoaie, întoarsă la viață după o lungă hibernare, Unchunkolo începu să se deplaseze.

Și nu era singură. De acolo, de sus, de pe puntea superioară, Doi putea să vadă cum fiecare navă din flotă se pusese în mișcare, înaintând vădit spre țărmul imperiului. Aerul răsuna de zgomotul sirenelor. Pirogile și bărcile cu furchet ale echipelor de ziariști țâșniră clătinându-se printre navele fluviale care se deplasau agale. Dincolo de marginea flotei, canonierele imperiale care îi ținuseră atâta timp pe loc în mijlocul apei, formau o escortă. Doi se alătură unui grup de camarazi din echipaj, aflați lângă parapet. Aclamau și făceau cu mâna spre partenerii lor de pe navele surori, cuprinși de un entuziasm

nestăpânit.

– Ce s-a întâmplat? strigă el prin zgomotul sirenelor către Sora Timonier Șef.

– Ne lasă să intrăm.

– Văd. Dar de ce?

– Războiul civil s-a terminat, răcni Vărul Departament Comercial.

– Vrei să spui Războiul de Independență, preciză Nepotul încărcător Cinci. Așa va fi consemnat în istorie: Războiul de Independență.

– Vrei să spui că Războinicii Destinului au învins imperiul?

– Hai să spunem că imperiul a devenit mai rezonabil. Războinicii nu l-au putut înfrânge, dar nici el nu i-a putut anihila pe ei, îi strigă Sora Timonier Șef în ureche. Nici vorbă să mai aibă vreo credibilitate în fața comunității internaționale.

– Războinicii au învins! urlă Ridicătorul. De-adevăratelea. I-au buimăcit. Împăratul le-a lins fundurile și le-a dat tot ce-au vrut.

– Nu chiar tot, îl corectă Al Doilea Văr Mașinist.

– Cât timp crezi că vor dura porcăriile astea de scuze cu statul? Un an? Dă-le trei luni și-or să le ofere adăpost locuitorilor din Ol Tok.

– Cum? întrebă Doi agitat și răscolit de iureșul istoriei.

– Războinicii au acceptat cererea împăratului ca nouă prefecturi din nord să fie excluse din noul stat, adăugă Sora Timonier Șef. Acestea vor rămâne ca provincie în cadrul imperiului. O zonă semiautonomă a Proclamatorilor.

– Cui îi pasă? strigă Unchiul Șase, care era cu doi ani mai tânăr decât Doi. Cui îi pasă? Au deschis porturile. Putem să descărcăm transportul ăsta și să ne întoarcem la lucru. Indiferent cum își spun acum, statele mai au încă nevoie de vase fluviale.

– În acordul de încetare a focului e trasat ghidul către lumea nouă, născută de sub frunțile politicienilor într-o singură noapte, spuse Timonierul Șef. Imperiul s-a angajat ca în timpul cedării puterii și instalării ordinii civile să amenajeze tabere pentru refugiați.

– Lagăre pentru ostateci, cam asta or să fie, strigă încărcătorul Cinci. Garanții de comportare bună din partea Războinicilor, ca să nu continue lupta pentru alungarea Proclamatorilor din țărișoara lor. Vor o unitate reală.

– Unitate răsărită din butoiașul unui pistol, spuse Sora Timonier Șef calmă, gândindu-se că n-o să fie auzită.

Încărcătorul Cinci prinse însă cuvintele și ar fi dat-o în vileag dacă Maistrul Principal, tatăl lui Doi, n-ar fi început să vorbească:

– Națiuni. State Libere. Imperii. Priviți la amărâții ăia de jos.

Pe șlepurile lui Unchunkolo, pe șalupele și șlepurile fiecărui vas care se îndrepta învins spre țărm, oamenii se bucurau. Bătrânele băteau din palme întru slava Domnului și plângeau în hohote. Bătrânii dansau cu brațele întinse și pocneau din degete. Bărbații aplaudau, cântau și-și

agitau pumnii. Femeile băteau darabana cu mâinile pe punțile din plastic, fluierau, țipau, se îmbrățișau, își strigau copiii și își îmbrățișau bărbații. Tații țopăiau nesigur, cu pruncii pe umeri. Mamele dansau după muzica radiourilor, ținute ascunse până atunci de neguțători, săltând de pe un picior pe celălalt, cu copiii la șolduri. Pruncii dădeau din mâini și strigau în neștire. Cei mai mari râdeau și se zbenguiau în libertate, cu o anumită prudență, alergându-se unul pe altul. O larmă de aclamații, fluierături, cântece, răpăit, se înălța de pe Unchunkolo, de pe fiecare navă cu refugiați, punctată de sunetele neîntrerupte ale sirenelor.

– Uită-te la ei, spuse tatăl lui Doi din nou. Le pasă oare în numele cui își primesc grămăjoara de orez și lingura de carne pe farfuria de plastic? Le pasă că pământul e divizat? Îi vezi dezbătând statutul celor nouă prefecturi din nord? Învățați să simțiți, flăcăiași. Steagurile și politica mai dați-le încolo, pentru că astea ne ard pe toți laolaltă.

– Crezi că se termină într-adevăr în momentul în care acostăm de-a lungul cheiului și aranjăm cu compensațiile? Crezi că gata, or să plece, vine un nou transport și pornim luându-ne adio? Crezi că totul o să fie ca înainte? Ascultă-mă pe mine, nici măcar nu-i începutul începutului încă… Întreabă-te și tu? Ei știu de unde le vine mâncarea de diseară, dar tu?

Dintre toți cei adunați pe parapet, doar Doi știa. Interioarele domurilor erau încă tulburi în spatele dârelor de condens. Doi cuprinse plasticul cu palmele și o strigă pe nume. Nu veni niciun răspuns dinspre masele întunecate, învăluite în pâclă.

– S-a terminat. Poți ieși acum!

Încercă încuietoarea pneumatică a ușii exterioare. Era descuiată, înfășurat în ceață ca un cocon, Doi păși pe tărâmul zilei de după facere.

Covorul de mușchi se rupse sub pașii săi într-un mozaic de hexagoane colorate în nuanțele curcubeului. Bălți de lichid și fragmente colorate se retraseră din fața sa, pe măsură ce înainta. Baloane galbene de polimeri zburau pretutindeni, unele de dimensiunea unui pumn, altele cât capul, altele suficient de mari pentru a-l învălui cu totul. Plesneau fără zgomot, pulverizându-se în picături fine, scânteietoare. Aerul se umplu de mirosuri intime, evocatoare: mirosuri ale corpului, miros de mosc, de transpirație, feromoni, secreții, arome hormonale care îl făcură să leșine, să urle, să asude, să tremure, toate deodată. Tărtăcuțe ca niște bulbi striați scoteau din gurile în formă de trompetă picături pulverizate și aburi. O ploaie caldă, molcomă, îi căzu pe trup. Totul se umfla, se îngurgita, se tumefia, se cocea și plesnea. Păstăile se despicau lăsând să cadă semințe gelatinoase. Fructe bulbucate își făceau loc să iasă printre buzele întredeschise, scufii de culoarea cărnii și prepuțuri fungoase se

dezveleau sub forma unor stamine musculoase. Arborii împungeau aerul, grupuri de cârcei se unduiau, se înălțau până la glezne sau până la coapse, spirale strânse de vegetație se desfășurau sub forma unor ferigi flexibile, parabole și paradigme ale teoriei haosului. Deasupra capului, glandele strâns pliate ale copacilor se înfiorau și se măreau, luând o formă asemănătoare frunzelor de palmier sau bracteelor. Lujeri simbiotici colonizau trunchiurile și ramurile, dezvelind flori tremurătoare. Pustule înalte până la genunchi, răsărite în covorul de mușchi, plesneau brusc. Nori de insecte înaripate bâzâiau în jurul lui Doi, poposind pentru o clipă pe buze și pe nări, gustându-l și mirosindu-l, înainte de a adulmeca adevăratul parfum al florilor. Gândaci se furișau pe lângă picioare, târâtoare minuscule, ființe mici care fugeau repede, dotate cu prea multe picioare, prea mulți ochi sau prea mulți clești și foarfeci. Grădinile nemaivăzute ale acestui Eden simbiotic. Își croi drum printre bucățile spânzurate de piele, înspre interior, înainte, amețit și tulburat din cauza mirosului de verdeață, de carne caldă, maturizată. Plasmale pe jumătate transformate se strângeau în jurul gleznelor, sugând informații genetice din pielea sa. Se dădu la o parte aproape fără să-și dea seama. Hălci uriașe de carne se înălțau de o parte și de alta, aproape de vârful domului, slobozind din pericarpuri perne de mușchi ca niște fese obscen dezgolite. Tărtăcuțe cu vin bolboroseau și gâlgâiau, eliminând gaze de fermentare. Ramurile înfrunzite se uneau deasupra capului, obligându-l să meargă aplecat. Înainte, tot înainte, călăuzit de răsfrângerile și crăpăturile covorului de mușchi. Hormoni, feromoni, ketoni, esteri, stamine mmmm, pistiluri, flori care se deschideau încet și sorbeau profund, animate de aerul umed, îmbietor; străpungeri încete, dar irezistibile, concepere, gestație, fecunditate, presiune, înainte, înăuntru, în inima vegetală secretă, deschisă cuprinzător și încet în față, în întunericul primitor asemeni străvechii intimități feminine, ca un lotus. Frunze care se dau în lături, una câte una. *Intră. Pătrunde. Străbate.*

O găsi adormită în inima creației sale, acoperită de petale. Nu avea pe ea decât un șort zdrențuit. Plante cerebrale i se agățaseră de trup, iar capul îi era o meduză de cabluri și conexiuni. Ploaia caldă și uniformă picura de pe frunze, scurgându-i-se pe corp. Ușor, cu sfială, Doi îngenunche și desfăcu plantele cerebrale. Pe o bună parte din trupul ei, bucăți de piele, unele cât buricul degetului mare, fuseseră smulse. Înțelese. Așa cum își închipuise, fusese cumplit, insuportabil. Folosise propria carne drept tipar, dând formă vieții, orientând creșterea, inițiind fecunditatea. Carnea și visele ei, amplificate de mințile luminate ale strămoșilor și programate în plasmale în stare latentă. Murmura în somn, lovea aerul cu pumnii delicați. Cuvintele se apropiau de pragul articulării și fugeau, speriate. Lipsită de cuvinte

chiar și în visul creației. Niciodată nu o iubi așa de pur cum o făcu atunci, înconjurat de flora aceea stranie.

Audierea a fost formală și satisfăcătoare. În decursul unei singure nopți, Mathembe a fost transformată din linge-blide și pasager clandestin în ceva situat între o zeitate și o mascotă. Doi o apără cu un devotament viguros de acuzații de care ea nu cerea să fie apărată.

Îi cumpără pălării de soare de la unul dintre vânzătorii de vechituri de pe bărcile cu furchet, pentru că știa că o să arate fantastic cu ele, cu tenul ei închis și cu nasul ei frumos modelat, cu modul ei provincial de a se strecura ca un lichid prin mulțime. Și mai știa că o să atragă sigur orice cap imperial blond și cu tenul deschis. Ea le considera frivole, pentru că n-o interesa decât căutarea familiei sale printre grămezile de lucruri, oameni, oficiali imperiali exasperați, însoțiți de organizatori personali înșirați de-a lungul cheiului Khelamjabheri. Dar le purta, știind că lui îi făcea plăcere. Și chiar arăta fantastic. Și chiar răsucea capul fiecărui docher, manipulant, refugiat internațional sau calfă, așa cum se plimbau de-a lungul digurilor și cheiurilor de beton. Doi mergea, zâmbind satisfăcut, la doi pași în urma ei, plin de mândrie că Mathembe a lui era așa de admirată.

Ea nu putea înțelege computerul. Când află că sunt în căutarea unor persoane deportate, Administratora Refugiaților le facilită bucuroasă accesul la banca de date: „pentru tot binele pe care o să vi-l facă” (strecurând un „O-Doamne-ce-lucruri-mi-a-fost-dat-să-văd” prin rotocolul palid de fum înfiripat din trabucul său).

– Toată năpăstuita asta de navă e un abator. Cu totul supraîncărcată. Dar și cu o singură familie mai puțin dormind sub plastic la noapte, aș fi de-a dreptul fericită.

– Înmagazinează și prelucrează informație, explică Doi. În realitate nu diferă de matricea Visării, exceptând faptul că totul e mecanic. Ăsta-i imperiul acum.

Mathembe ciocăni ușor în ecran și atinse alfanumericele.

– Ar trebui să fie programat în limba veche.

Doi atinse tastele. Ecranul rămase o clipă imaculat, apoi reveni la viață cu foneme sinuoase din limba veche. După ce bătu ușor din palme, Mathembe își împreună mâinile într-un gest inconștient de rugă.

– Introdu pur și simplu numele, o îndemnă Doi. Acolo, pe ecran. Bate-l cu degetul.

F.I.L.E.L.I.

– Apasă <Enter>.

ENTER.

Ecranul se albi. Mathembe ridică mâinile consternată.

– E-n regulă. Are nevoie de câteva clipe pentru a căuta.

INVESTIGAȚIA ÎNCHEIATĂ.

Privește, a găsit ceva. Acum…

TRANSCRIE.

Țăcănituri de imprimantă.

„Zona de tranzit temporar șapte, rândul șase, bivuacul patruzeci și patru.”

Mathembe îl trăgea deja de braț. Zona respectivă era un depozit vast, cu ecou pronunțat, plin de țipetele copiilor și de praful scos în evidență de lumina pătrunsă prin plafoniere. Alcătuit exclusiv din forme plane și verticale, avea stâlpii și acoperișul metalice. Straniu și intimidant pentru niște oameni crescuți într-un ambient neeuclidian, mai delicat. Grupuri numeroase de familii erau adăpostite în containere goale de mărfuri. Toți ceilalți dețineau câte un spațiu repartizat prin hotărâre imperială, delimitat și numerotat cu vopsea direct pe podeaua betonată.

Șirul șase. Bivuacul patruzeci și patru. Un bătrân stătea pe jos, legănând un baston cu o bilă la capăt și o cască de protecție din plastic roșu. Părea profund șocat. Mathembe și Doi n-ar fi vrut să-l tulbure.

– Vor mai fi și alții, spuse Doi temându-se că, în supărarea sa, Mathembe o să-i arunce ochelarii de soare în fluviul presărat cu pete de petrol. Mulți, mulți alții. E un fluviu mare.

Într-adevăr au mai fost și alții. Mulți, mulți alții.

Familia Fileli care trăia în bătaia tunurilor, pe o insulă pustie supusă carantinei, unde împăratul își expediase cândva prizonierii.

Familia Fileli care locuia sub șase folii de plastic, pe un stadion de fotbal.

Familia Fileli care a venit prin ploaie, târându-și picioarele printr-o mlaștină de noroi și rahat, pentru a vedea dacă fata de la Control era cu adevărat fiica lor dispărută.

Familia Fileli care, împreună cu câțiva alții, a încercat să dezvolte o comunitate pe pământul sărac, stors și poluat al imperiului, în umbra unei uzine chimice.

Familia Fileli care trăia, protejată de sârmă ghimpată, în inima defrișată a pădurii, pentru că fiecare copac pe o distanță de trei kilometri de-a lungul șoselei purta scrijelit cuvintele MÂNCAȚI-I PE OAMENII DE CARNE!

Familia Fileli care locuiau șaisprezece în trei camere, într-un apartament din centru, o familie condamnată dacă nu începea criza refugiaților, răsplătită acum cu o panoramă cuprinzătoare (la vest calea ferată a unui expres, la est o pădure de antene pentru satelit, la nord un șantier de construcții și la sud capătul unui alt bloc).

Familia Fileli care trăia în vacarmul portului navetelor orbitale, sub amprenta sonoră a acestora, nopțile fiind luminate în roșu de către

laserele și balizele de aterizare, toate mute ca Mathembe din cauza sunetelor stridente, produse noapte și zi de instalații și de aburul supraîncălzit.

Familia Fileli care a invitat-o pe Mathembe în baraca lor din carton presat și plastic și i-au oferit vin, fructe și turte vegetale din grădina pârjolită, bolnavă, amintindu-le noțiunea de *acasă:* comuniunea deposedaților.

Atât de mulți Fileli.

– După cum spuneam, un fluviu mare, fu singurul comentariu al lui Doi.

Mathembe își plăti călătoria prin munca dusă sub îndrumarea Unchiului Fermier în baloanele agricole. Își făcu rost de bani de buzunar din vânzarea unor jucării fetelor cu care convietuia pe Puntea Femeilor. Își economisi mărunțișul până agonisi suficient pentru a-și cumpăra o jachetă dintr-un magazin tip din portul imperial Fijjahal. Era din plastic argintiu și răspândea reflexe strălucitoare în luminile puternice și în cromajul magazinului central. Doi aproape că se îmbolnăvi admirând-o pe Mathembe. Cu pălăriile ei și cu jacheta argintie, strecurându-se ca o dulce siluetă întunecată pe străzile pline de praf și smog ale Fijjahalului. Aproape că simți o durere fizică atunci când ea o duse la niște imprimatori de tricouri și își aplică pe spate, pe piept și pe mâneci imagini emailate, asamblate de computer, înfățișând familia sa. Pentru a întregi profanarea îl rugă pe Doi să ia un marcator și să adauge cu scrisul său îngrijit, mare, în limba nouă: I-AȚI VĂZUT? SUNT FAMILIA MEA! NUMELE LOR ESTE FILELI. Și ori de câte ori Unchunkolo trăgea la malul de pe partea stângă, Mathembe îmbrăca jacheta. O costase mult, iar succesul întârzia să apară, ca și în cazul investigațiilor pe computer.

Navighează în continuare Unchunkolo, cu încărcăturile tale de cherestea, organochimice, electrocasnice și pantofi de serie. O mie de ani de mândrie, o mie de ani de solitudine, în timp ce în jurul tău, pe pământ, se petrec schimbări de dimensiuni milenare. Nicio moașă nu asistă la nașterea unei națiuni. Nicio mamă n-o crește. După retezarea cordonului ombilical, rămâne singură pe câmpiile întunecate ale istoriei. Trebuie să stea în picioare și să umble de una singură, să învețe să se hrănească, să alerge și să lupte. Există tot felul de creaturi nocturne cu ochi galbeni, avide după teritoriul și resursele sale. Poate să-și hrănească poporul? Poate să-i ofere adăpost și să-l educe? Poate să-i ofere bogăție și sănătate? Poate să-l protejeze? Acestea sunt sarcinile națiunilor.

Nu. Sarcinile națiunilor sunt acestea: chiar confruntate cu dezastrul ecologic și degenerarea genetică, rezistând vântului aspru stârnit de aripile foametei, să-și redecoreze fiecare locomotivă, autobuz de țară,

stație de poliție, organic guvernamental, cutie poștală, punct telecom, stand municipal cu biogloburi, librărie publică, bancă de gene, tribunal și parc public, în verdele, argintiul și negrul noului Stat Liber. Aceasta este prima și cea mai importantă misiune a unei națiuni. Cea de-a doua se leagă strâns de prima: trebuie să trimită omuleți serioși, de la ministere și departamente care înainte nu-și justificaseră niciodată existența, în toate ținuturile purtând cele trei culori (verde, argintiu și negru) cu scopul de a boteza tot ceea ce fusese odată rebotezat de către aceiași omuleți, în zilele când culoarea națională fusese negrul imperial. Misiunea națiunilor este să trimită cele cinci nave fluviale rechiziționate (cu promisiuni vagi de compensare) să formeze noua flotă în larg, dincolo de Ol Tok, și să bombardeze orașul cu focuri de artificii în valoare de treizeci de mii de enni, pentru a sărbători nașterea noului stat. Menirea națiunilor este să dovedească credibilitatea proaspăt înființatelor Case ale Deputaților, decretând un torent de legi și decrete. Astfel s-au interzis tehnologiile non-organice. A devenit pasibil de pedeapsă oricine va fi surprins cu un cuvânt al limbii noi pe buze. S-a dispus ca toate prăvăliile și magazinele, goale oricum, să-și șteargă firmele bilingve și să le înlocuiască cu cele monolingve, să se schimbe denumirile străzilor în așa fel încât nimeni să nu se mai poată orienta, să se interzică neoanele și hologramele, pentru ca cei care rătăcesc în căutarea unor magazine rebotezate pe străzi rebotezate să se piardă în întuneric, atât metaforic cât și fizic, întemeind o religie cu cincisprezece sfinți principali, șase sute treizeci de sfinți secundari și treizeci și opt de mii nouă sute doisprezece îngeri și declarând-o singura cale spre Dumnezeu. S-a acordat licența absolută oricui purta o mască *pneuma* în public, semn că era „călăuzit de sfinți” și deci imun la restricții legale. S-au stabilit amenzi pentru afișarea în public a lipsei de respect față de morți, sau pentru că n-ai expus portretul noului președinte al Statului Liber în cafenea, magazin, hală, școală sau altar. Ba mai mult, s-au emis pretenții teritoriale asupra prefecturilor nordice autonome. Acestea sunt adevăratele sarcini care trebuie îndeplinite de către națiuni, în timp ce copiii scormonesc prin mormanele fumegânde ale marilor case din Ol Tok, vânând organici sălbatici pentru a se hrăni, iar soldații Statului Liber, flăcăii aceia plini de viață, care se ridicaseră împotriva imperiului cu strigăte rebele de luptă, aliniau de-a lungul drumurilor pietruite ale Noului Stat șiruri de morți, cu gurile verzi din cauza consumului de carne organică.

Imbecilitatea este cel puțin nepărtinitoare. Prefecturile din nord – rebotezate acum Țara Domnului – răspunseră revendicărilor teritoriale ale noilor vecini așa cum Proclamatorii o făcuseră întotdeauna: prin acuzații paranoice de genocid rasial și cultural, mobilizând milițiile cu

un efectiv de un milion de oameni, bine înarmați cu arme de vânătoare. Iar când nespălata hoardă de fanatici Confesori, dornică să verse sângele pruncilor de Proclamatori, nu reuși să năvălească asupra colinelor verzi din prefectura Asmathi, paranoia se întoarse împotriva dușmanului din interior, populația băștinașă Confesoare, care, în fiecare secundă a fiecărei zi, punea la cale prăbușirea statului. Ca atare se hotărî prin decret că populația trebuie împărțită după criterii religioase. Proclamator sau Confesor, de stânga sau de dreapta, separați pe zone, conform convingerilor religioase. Era suficient să ai un singur bunic de dreapta, pentru a te trezi repartizat, împreună cu familia, într-o altă zonă și mutat în cartierul rezervat Confesorilor. Bineînțeles că pierdeai astfel slujba în administrația civilă, dreptul de a purta armă și pe cel electoral. Prefecturile umbrite de marile păduri din nord fură martore la violarea cutiilor poștale, la vopsirea tramvaielor și a punctelor telecom, la schimbarea numelor străzilor, magazinelor și cartierelor. Când culoarea pielii și limba vorbită capătă conotații politice, atunci societatea respectivă este bolnavă și imorală.

Douăzeci și nouă de prefecturi sudiste, Confesoare, nouă prefecturi nordice, Proclamatoare. Fiecare cu puterea de a emite legi, de a le aplica, de a strânge impozite, de a administra, de a-și utiliza bugetul, de a educa. Fiecare cu poliția sa, cu armata sa, cu dreptul său de a-și trimite populația la război. Doamne, dar acestea reprezintă forțe teribile. Amândouă guvernate după principiile sacre ale democrației. Existau deci o majoritate tiranică și o minoritate etern lipsită de drepturi. Confesor sau Proclamator, Proclamator sau Confesor. Iar dacă nu le place *aici,* au dreptul de a se întoarce *acolo.* Mereu *acolo,* un cuvânt aruncat aproape ca un scuipat, în batjocură, o smucitură a capului desemnând o națiune bastardă.

Așa și făcură. Se întoarseră autobuze, bărci și trenuri înțesate. Plecară cu avionul, cu navetele spațiale sau cu vehiculele personale, cu trucși și traicși sau pe jos. De o parte și de alta a noii frontiere, trasată cu sârmă ghimpată, stăteau la rând ceasuri întregi. Șiruri kilometrice, deplasându-se ca melcul înapoi, spre inimile țărilor detestate. Traversau granița cu bucurie în suflet și dincolo de ea găseau lagăre.

Lagărele relevă o condiție umană universală. În sufletul fiecăruia dintre noi există un refugiat. Tabere de concentrare. Lagăre de tranzit. Centre temporare de cazare. Numește-le cum vrei. Înșiruite de o parte și de alta a noii frontiere, zimțată ca o dantură cariată. Grupuri de domuri din biotectură înjghebate în pripă, drumuri roșii, prăfuite, răscolite recent de roțile trucșilor, slujbași ai ministerelor și departamentelor strălucitori în noile culori naționale, completând formulare. În jurul fiecărui punct de trecere, în jurul fiecărui port, pe o întindere de o mie de kilometri în susul și în josul fluviului, lagăre.

Cel puțin cei de pe partea Proclamatoare a frontierei încercau să respecte statutul lor temporar. La Confesori însă deveniră rapid permanente. Motive, scuze. Mult mai mulți Confesori treceau înspre sud decât Proclamatori înspre nord. Aceasta era cauza. Și faptul că biroul de emigrare din Țara Domnului aplica o taxă de ieșire fiecărui Confesor, care echivala cu 80% din bunuri. Fiind o țară mică, trebuia să oprească scurgerea valorilor peste graniță.

Deci pânzele sus, Unchunkolo, ține pasul cu istoria, nevătămată și nevătămând, netulburată și netulburând, transportându-i în sus și în jos, bogați sau săraci, nordiști sau sudiști, cu toate poverile vieții și speranțelor lor. Pânzele sus, în voiajul tău secular pe lângă țărmurile timpului.

Știu că e el după modul în care privea cerul amiezii, după cum stătea, rigid, cu picioarele încrucișate, într-un colț însorit, dar izolat de pe puntea din față. Nu era nevoie să-l vadă deschizând Cartea Martorilor și aplicându-și senzorii de citit pe tâmple. Nu trebuia să-l audă murmurând exercițiile de limpezire a minții, astfel încât cuvântul curat al lui Dumnezeu să-l poată lumina dincolo de haosul vieții din acele vremuri tulburi. El era.

De două zile și o noapte Unchunkolo împingea cele trei șlepuri încărcate cu Proclamatori spre nord, către patrie. Căpitanul o considera ultima mare migrație și Unchunkolo se prezentase pentru navlosire. Oferta acceptată de Tata Navlu era mai bună decât nimic, dar numai atât. În acele zile de război economic între imperiu și noul său vecin independent, acceptai orice muncă, decât să zaci în port, cu tumori crescându-ți pe carcasă. Cu trei, patru luni înainte, când exodul atinsese cotele maxime, căpitanii puteau impune prețul. Proclamatorii acceptau în general o chirie mai mare decât Confesorii, dar pe atunci nu aveau de plătit taxa de ieșire de optzeci de procente. Dacă guvernul Țării Domnului nu i-ar fi subvenționat pe riverani, Confesorii ar fi fost abandonați pe chei.

Bătrânul își termină rugăciunile, închise Cartea Martorilor și se ridică rigid de pe puntea acoperită cu păr aspru. Mathembe simți cum o cuprinde teama. Posesorul răspunsurilor care îi puteau hotărî viața o aștepta acolo, lângă parapet, privind la țărmul multicolor lăsat încet în urmă. Nu era sigură că putea îndura acele răspunsuri și nu mai avea nicio Fată-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi la care să se roage. Deciziile și responsabilitățile îi aparțineau în întregime.

Îl lăsă lângă parapet, urmărind cum rămâneau în spate meleagurile unde nu mai putea trăi, se duse la culcușul său din nișă și își puse jacheta argintie, pictată. Apoi, năpădită de îndoieli ca de un stol de păsări întunecate, se duse și îl trase pe bătrân de mânecă.

O recunoscu imediat.

– Fetița mea dragă! Fetița mea scumpă și dragă! Mathembe Fileli.

Lacrimile bătrânului o stânjeneau. Și parcă un nor își aruncă umbra pe un teren roditor.

– Dar avem atâtea de vorbit! Atât de multe! Familia ta, bunicul…

În acea clipă observă inscripțiile de pe jacheta argintie a Mathembei, scrise corect în limba nouă de către Doi.

– Te rog să mă ierți. Observ că vremurile au fost tot atât de aprige cu tine, după cum au fost și cu mine. Chiar mai aprige, fără îndoială. Călătorești ca membru al echipajului și nu ca pasager? Asta-i chiar o realizare, te felicit. Să știi că întotdeauna te-am considerat o fată serioasă, Mathembe Fileli. Spune-mi, ai putea obține permisiunea de la superiorul tău să servești ceaiul cu mine?

Scoase mica trusă de ceai, foarte fină. De fapt totul la Dr. Kalimuni era desăvârșit. Precizia cu care potrivea și măsura ceaiul, cu care turna apa fiartă: desăvârșite.

Așa după cum orice avocat bun știe să scoată la lumină o relatare prin sugestii și întrebări orientative, Dr. Kalimuni contură povestea separării Mathembei de familia sa și căutarea care urmase. Ca oricare din meseria sa era adaptat la comunicarea non-verbală, obișnuit să observe și să interpreteze micile indicii care transpar din modul martorului de a-și agita piciorul, din nervozitatea lui sau din felul său de a-și frânge mâinile. Ascultă răbdător și cu înțelegere, așa cum trebuia, și puse multe întrebări. În repetate rânduri umplu cu apă ceainicul delicat, extrem de fin, de pe arzătorul cu alcool. Relată apoi propria poveste. Vorbi printre sorbituri ușoare, cu un tremur continuu al mâinilor, care făcea să se lovească tot timpul ceașca de farfurioară.

Jadamborazo se dovedise destul de mic pentru a păstra mentalitatea vendetei rurale, unde fiecare îl cunoaște pe celălalt, dar și suficient de mare pentru a adopta răutatea anonimă de la oraș, unde nimeni nu cunoaște pe nimeni. Asistat de fratele său, tămăduitor și gentleman adevărat, fără urmă de bigotism, Dr. Kalimuni își dăduse osteneala să restabilească practica legală. Într-un asemenea loc și timp ale fărădelegii, avocatul nu dusese lipsă de clienți. De la cazuri de lapidare a soldaților imperiali sau de scriere a sloganurilor cu spray-uri pe ziduri, la deținere de arme sau chiar crimă și trădare, Dr. Kalimuni înregistrase un succes remarcabil în tribunalele imperiale.

– Orășelul de provincie, domnișoară Fileli, este un mare bastard sociologic. Ferește-te de mentalitatea de-acolo. Distruge sigur sufletul. Există o singură lege în provincie și anume opinia semenilor.

Mai întâi venise îngrijitorul altarului unde se ruga în fiecare Zi Sfântă. Apoi Maestrul Lojei Mâinii Roșii. Apoi președintele baroului de avocați. Toți fuseseră introduși politicos în biroul înțesat cu cărți, care dădea spre splendidele grădini ale fratelui său. Tuturor li se servise ceai din rafinatul serviciu de porțelan alb. Problema era că puneau sub

semnul întrebării sinceritatea credinței sale. Maestrul Lojei Mâinii Roșii o spusese cât se poate de direct și răspicat:

– Cum poți dumneata, un Proclamator convins, să pledezi pentru dușmanii acestei națiuni? Cum poți apăra trădători și ucigași, niște oameni care, să fi sigur, dacă ar pune vreodată mâna pe putere, nu ne-ar cruța câtuși de puțin? Se vorbește despre dumneata acolo, jos, în ghetourile Confesoare, ca despre un fel de mântuitor, Kalimuni. Amintește-ți de partea cui ești.

– Credința mea stă bine, la locul ei dintotdeauna, replicase liniștit Dr. Kalimuni, care nu era membru al niciunei loje, ci se închina Domnului conform propriei conștiințe. Dedicată principiilor și proceselor legale. Fără ele, domnule, am fi mai sălbatici decât fiarele pădurii. Mai primitivi, domnule.

Dar niciun loc și cu atât mai puțin Jadamborazo, nu fusese ferit de furia care cuprinsese țara în acea vară fierbinte, accelerând un proces de polarizare început de decenii. Odată cu căderea frunzelor în pădurea din jurul orașului, acesta se divizase în două tabere înarmate, gata să se încolțească: Proclamatorii jos, în depresiune și în luncă, iar Confesorii pe colinele și văile afluenților fluviului. Detașamente de Băieți Fantomă își alegeau victimele noaptea, din registrul telecom. Grupele de tineri din ramura extremistă a Lojei Spirituale eliminau selectiv pe șoferii de mașini utilitare, cu panouri care îi îndrumau greșit, spre celălalt capăt al orașului. Presiunea exercitată asupra lui Kalimuni de a se conforma noilor reguli, de a renunța la convingerile sale (cea mai teribilă crimă pentru ambele tabere), ajunse la apogeu. Fratele său căută să-l convingă să renunțe, pentru a-și salva reputația, la a mai apăra Confesori acuzați de fărădelegi politice. Argumentele bine gândite, desăvârșite, ale doctorului Kalimuni, puse în fața acestei filozofii primitive erau tot atât de neînțelese ca arta abstractă. Nu poți fi nici-nici. Trebuie să fii sau-sau. Conformează-te, Kalimuni, conformează-te, amintește-ți cine și ce ești. Hărțuiala, hărțuiala, hărțuiala. Apoi, brusc, constrângerea încetă și se lăsă liniștea. O liniște totală, completă. Cine nu-i cu noi e împotriva noastră.

Băieții Fantomă îi împușcară fratele din greșeală, confundându-l cu Marele Maestru al Lojelor Spirituale din Jadamborazo, cu care avea obiceiul să joace *fili* în fiecare seară de marți. Îl împușcaseră cu un paralizator neural, dar avusese noroc. Urma doar să fie dependent de un suport mobil pentru tot restul vieții. O ruină, paralizată, incapabilă de a vorbi, de a merge, de a-și controla până și cea mai mică funcțiune motorie.

– Limbajul inimii de la el l-am învățat.

Mâinile îi tremurau, iar ceaiul fierbinte i se prelingea pe marginea cești. Puse jos ceașca minusculă, transparentă.

– Așa am ajuns să te înțeleg atât de bine, draga mea Mathembe.

Cred că ar fi trebuit să încerce măcar să-mi ceară s-o fac de la bun început, deși pe atunci nu eram suficient de titrat ca să înțeleg. Sau poate că nu voiam să admit că îmi putea cere un astfel de lucru. Era un păcat, desigur. Dar atunci așa este și calomnia și bârfa, același lucru este și dacă înjuri, dacă mergi cu capul descoperit de Ziua Sfântă, dacă uiți un cuvânt al Domnului din Cartea Sfântă și oricare din aceste păcate este suficient pentru a-l azvârli pe cineva în Khirr pentru veșnicie. O casă poate să ardă de la un singur băț de chibrit. Dar Domnul iartă orice păcat, cu timpul.

Avocatul zâmbi.

– În mod sigur o să-i fac o prezentare adecvată a cazului meu, iar fratele meu, care s-a dus înaintea mea, nu va mai fi un martor ostil, presupun.

Moartea fratelui a avut efect acolo unde îngrijitorul altarului, maestrul lojei și președintele asociației eșuaseră. Chinuit de remușcări, mâhnire și mânie, Dr. Kalimuni își examină conștiința și integritatea profesională cu întreaga exigență a minții sale de anchetator. Îndoielile înnegurară ca o vijelie orizontul certitudinilor. Piloni ai vieții sale, imparțialitatea, impecabilitatea, incoruptibilitatea, toate se clătinară și se prăbușiră în acel tumult al nesiguranței. Dacă n-ar fi izbucnit Revoluția, sau Războiul de Independență, conform principiului polarității care înghițise întreaga țară, ar fi renunțat. Nu mai exista nicio lege de la care să abdice. Când zvonuri despre o capitulare imperială au determinat două treimi din populația Proclamatoare să se îndrepte spre nord, spre închipuitele brațe deschise ale coreligionarilor, doctorul Kalimuni rămase. Făcu acest lucru mai mult ca pe un act de ispășire personală, decât din speranța într-o nouă ordine. Dar noua ordine se stabili și, după revopsirea punctelor telecom și ale căsuțelor poștale și rebotezarea tuturor străzilor, se simți nevoia de avocați. O scrisoare oficială a Departamentului de Justiție al Statului Liber, redactată într-o limbă veche impecabilă, îi oferi doctorului Kalimuni (rebotezat Kalingimungili) postul de procuror districtual. Nemaiputând avea încredere în sine, doctorul Kalimuni se retrase în carapacea sa pentru a putea asculta cuvântul pur, neîntinat, al Domnului. Și în liniștea din grădina impecabilă a fratelui său se întâmplă ca acel cuvânt pur și neîntinat al Domnului să fie *stai.* Scrise departamentului, acceptând cu mulțumiri postul și, la timpul și în locul cuvenit, se prezentă noilor autorități prefectorale pentru a-și primi numirea.

În piața din fața Consiliului Prefecturii îi zări pe aceiași cuțitari care-i schilodiseră fratele, fudulindu-se cu inelele oficiale din degete, râzând, fălindu-se și primind laudele și adulațiile mulțimii. Își dădu atunci seama cât de ușor poate un om confunda propria lașitate și dorință de liniște cu cuvântul pur și neîntinat al Domnului.

– Țara Domnului e un ținut rece, greu de suportat, spuse doctorul Kalimuni, neprimitor pentru ființe cu sângele înfierbântat ca noi, cei din Timboroa. Dar cel puțin nu mi se va cere să împart dreptatea în numele ucigașilor. Crezi că mi-ar mai fi conștiința curată pe urmă? Am o structură sufletească prea simplă pentru aceste vremuri complexe. Este marele dar al Domnului, simplitatea inimii, iar eu n-aș fi suficient de arogant pentru a pretinde această umilință. Știu în schimb că sunt în voia istoriei.

– Strămoșii mei pe linie maternă făceau parte din seminția Asmathi, din ținutul de la graniță, unde colinele pe care cândva le-am îndrăgit sunt acum divizate în așa fel, încât ar trebui să iubesc o parte și să o urăsc pe cealaltă. Nu sunt capabil de un asemenea sentiment.

Privi frunzele dispersate din ceainicul său gol.

– Da, suntem cu toții foarte puternici în ceea ce nu suntem și slabi în ceea ce suntem. Să definești ceva în termenii a ceea ce nu este, iată boala veacurilor noastre, poți pricepe asta? Un Proclamator îți poate spune ce înseamnă împotrivă, dar nu și ce semnifică alături. Un Confesor știe ce este aceea anti-Proclamator dar nu și ce înseamnă să fii pro-Confesor. Afară imperiul! Dar înăuntru ce-i? Reprezintă ceea ce dezaprobi. Acesta-i un mod de gândire afurisit. De la el se va răsfrânge durerea asupra inimilor noastre.

Marele fluviu curgea molcom.

– Dacă ai vrea măcar să vorbești, Mathembe Fileli. Tu și toți cei ca tine, dacă ați vrea măcar să vorbiți și să spuneți: *ajunge cu asta.* Măcar o dată dacă ați refuza să ne mai lăsați pe noi, bătrâni bigoți aflați în preajma morții, să mai vorbim în numele vostru. Hai, dă-i drumul, vorbește, spune ceva. Ce ai de spus despre lumea asta pe care v-am oferit-o? Îți place, o urăști, o dorești, iar dacă nu, ce vrei în locul ei? Cum o să schimbi lucrurile, ce o să îmbunătățești, ce o să înrăutățești, ce o să faci să fie diferit? Vorbește! Spune! De ce ne e așa de teamă să cerem lucrurile pe care ni le dorim cu adevărat?

– Scuză-mă! Am fost neiertat de insensibil. A ieșit din nou la iveală viermele mâniei din adâncul sufletului. Învățăm mai multe despre noi la necaz.

O adiere dinspre răsărit răvășì părul rar al doctorului Kalimuni.

– A trecut atâta timp și am tot evitat singura întrebare care te roade. Foarte bine, o să-ți răspund.

Aceasta este povestea pe care Dr. Kalimuni i-a spus-o Mathembei în după-amiaza însorită de toamnă a celei de-a doua zile a călătoriei spre Țara Domnului. Povestea tatălui ei.

Și merge, merge, merge. Toată ziua merge, se pare, cu toate că cine poate ști? În interiorul transportoarelor blindate nu este nici zi, nici noapte, nici lumină, nici timp, nici distanță, nici vreo altă certitudine.

Nu este decât zgomotul șenilelor, nesfârșitul zgomot al nesfârșitelor șenile, un scrâșnet încontinuu. Zgomotul și duhoarea. Mirosul fecalelor și al urinei, mirosul sudorii, mirosul fricii bărbaților închiși laolaltă în întunericul fierbinte, fără mâncare, fără apă, fără niciun loc în care să se ușureze, pentru o perioadă nelimitată, doar mergând, mergând, mergând.

Când te afli în întuneric și nu poți vedea nimic, nu poți auzi altceva decât huruitul motoarelor, nu poți mirosi decât duhoarea propriilor tale fecale, nu poți simți altceva decât ușoarele vibrații ale locului de sub tine și peretele din spate, mintea ți se retrage în cotloane ciudate, obscure, locuri în care timpul se dilată sau se contractă, în care ore trec dintr-o răsuflare iar intervalul dintre două bătăi ale inimii se întinde de la facerea lumii până la distrugerea ei, locuri în care simți că te umfli ca un uriaș zepelin festiv, plin de stele, cuprinzând întregul univers sau că te micșorezi până ajungi ca o firimitură, un punct, un fragment infim care cade în realitate printre crăpături. Auzi murmurul slab, de un alb pur, al raiului și mugetul neputincios al iadului. Iar blindatul merge înainte, merge, merge, merge.

Când se oprește, liniștea și întunericul sunt atât de adânci, încât seamănă cu moartea. Nu poți crede că zgomotul motoarelor, vibrația surdă, au încetat. Cineva vorbește și îți dai seama că nu ești mort. Doar transportorul s-a oprit ca mort. Cineva bate în ușă, *dați-ne drumul, dați-ne drumul, dați-ne drumul, din dragoste către bunul Dumnezeu dați-ne drumul.* Nu răspunde nimeni. În întunericul urât mirositor se naște spiritul de grup. Acolo unde unul eșuează, s-ar putea ca mai mulți să reușească. Îți însângerezi pumnii bătând în pereții de metal ai transportorului, urli într-una până când ecoul ți se învârte în cap bubuind înapoi, spre tine, în îmbâcsita cutie de metal. Nu poți să-ți vezi sângele pe pumni, simți doar scurgerea lui caldă și înceată de-a lungul palmelor, de-a lungul încheieturilor, de-a lungul brațelor.

Nu vine nimeni.

Începe să ți se facă frică. Altfel de frică decât cea din timpul mersului transportorului, pentru că în timp ce te mișcai aveai măcar speranța de a ajunge la o destinație. Frica de a sta pe loc e însă și mai rea. Vă voi explica natura acestei frici. E teama că nu va mai veni nimeni niciodată, că soldații te-au lăsat să mori aici, închis ermetic, în această cutie întunecoasă. Vouă, care stați în lumina limpede a zilei, vi se pare o frică absurdă. Dar când ești în întuneric, în fierbintele, împuțitul întuneric, fără mâncare, fără apă, ți se face frică. Foarte, foarte frică.

Există însă o frică și mai rea. Prima te paralizează, te face să îngheți chiar și în căldura înăbușitoare. Dar a doua te distruge efectiv. Dacă ești inert deja, mort fără să o știi? Dacă iadul există într-adevăr? Dacă

acesta este iadul și vei sta pe vecie în această beznă, în această căldură, în această foame și sete și nedreptate și teamă? Aceasta-i frica pe care o păstrezi în tine însuți, pentru că o dată mărturisită cu voce tare, strigătul nu se va mai opri niciodată, căci orice speranță a fost abandonată.

Dar meditezi la ea. Mintea ți se întoarce în timp. Totul îți amintește că te afli în iad. Încerci să legi conversații cu oameni pe care nu-i poți vedea și care nu te pot vedea. Câte zeci, sute, mii, sute de mii de ani s-ar putea scurge până la epuizarea completă a tuturor subiectelor de discuție posibile? Iadul e etern, așa că va veni, cu siguranță, o vreme – nimic nu o poate opri – când vei atinge limitele limbajului și după ce orice subiect posibil de conversație a fost epuizat sunteți condamnați să le luați de la capăt, să repetați aceleași discuții nu de zece ori, nu de o mie de ori, nu de un milion de ori, ci de un număr infinit de ori, iar și iar și iar și iar.

Doamne, asta e frica adevărată. Veșnicia. Nu îndrăznești s-o contempli prea îndelung, prea îndeaproape, pentru că te va înnebuni. Dar în beznă, în căldură, în foame, sete și nedreptate, n-ai nicio altă șansă.

Și ușa se deschise. Lumina! E o durere fizică, ce te înjunghie în inimă. *Afară. Afară. Toată lumea afară.* Soldații par cioburi de o strălucire mai puțin intensă, de o luminozitate albă. Parcă sunt îngeri. Vederea siluetelor lor, atât de pure, de luminoase și de sfinte, te fac să vrei să plângi. Îi iubești cu o dragoste mai pură, mai luminoasă și mai sfântă decât oricare alta dinainte. Ai face orice pentru ei, orice, pentru că ei te-au salvat, ei te-au eliberat din iadul cutiei metalice. *Alinierea. Acolo. Mișcă. În genunchi. Mâinile pe cap. Pe cap. Da, da.* Uite, vezi cât de repede mă mișc, cât de jos îmi îndoi genunchii, cât de întinse îmi sunt mâinile pe vârful capului. Vă sunt pe plac? Licărește, licărește, licărește, splendoare a luminii. Încetul cu încetul, lumea ți se arată. Ești la o bază militară, stând în genunchi în noroiul cleios, într-un șir lung de bărbați și flăcăi duhnind, cu mâinile pe cap. Sunt copaci acolo, verdeață, cer albastru, nori cumulus catifelați și albi. Pământul de sub picioare e ud, frunzele și bracteele copacilor strălucesc datorită ploii recente. Doamne, crezi că niciodată nu te vei mai plânge de ploaie.

Apoi sosesc soldații și cu ei cea de-a treia teamă. E cea din urmă, pentru că celelalte au fost imaginare, dar aceasta e reală. Nu sunt soldați imperiali, ca aceia care te-au arestat la punctul de control de la intrarea în Timboroa. Au uniforme negre și cafenii, negrul imperiului, cafeniul pământului de pe aceste meleaguri. Miliția. Un ofițer merge alături de ei. Un ofițer într-o uniformă neagră și cafenie. Are un baston cu care atinge fiecare bărbat și băiat pe lângă care trece. Se uită la tine. Te atinge cu bastonul când ajunge în dreptul tău și ai vrea

să te ușurezi, să simți urina scurgându-ți-se pe picioare și toată teama odată cu ea. Dar ești uscat ca un os ajuns în iad. Stă în fața ta, lovindu-și ușor bastonul de picior – tap, tap, tappi-tap, tap – verificând o listă. Strigă cinci nume. Unul dintre ele e al tău. Sosesc soldații. Își trec mâinile pe după umerii tăi și te ridică, luându-te pe sus. *Nu, nu, Doamne, nu, nu, îi implori.* Soldații râd. *Mocofan tâmpit,* spun ei, *nu știi că ești liber să pleci?* Ești dus la bază pentru a fi spălat și hrănit și pentru a ți se da haine curate. Ceilalți rămân îngenuncheați pe pământul reavăn, cu mâinile pe capete. Sunt prieteni și vecini printre care ți-ai trăit întreaga viață de adult. Soldații i-au obligat pe bărbați și pe flăcăi să-și scoată hainele. Stau goi, cu mâinile pe cap. Unii au mâinile legate la spate cu sârmă. *Nu mai e problema ta acum,* spune gardianul rânjind și vă escortează, pe tine și pe ceilalți patru, cu nume asemănătoare cu al tău. Te împinge în clădire cu patul puștii într-un mod aproape prietenos. *Aici toți suntem prieteni,* spune întinzându-ți mâna stângă.

Dar, deși te hrănesc, te spală, îți dau haine curate, aproape pe măsură, și cheamă prin stație o mașină care să te ducă oriunde ai vrea să mergi, nu-i simți prieteni. Sunt dezgustători, duri, ignoranți și violenți. Te înspăimântă violența lor nepăsătoare. Tot ce ai în comun cu ei este numele tău și mâna cu care îl scrii. Dar se pare că e important.

Ofițerul în negru și cafeniu vine personal pentru a-și cere scuze și pentru a te conduce. Te salută cu bastonul, ca și cum ai fi plecat cu un automobil imperial, fumegând și urât mirositor. Treci de un pâlc de arbori pitici; treizeci și șapte îți ies la număr, aliniați într-un șir lung, cu rădăcinile înfipte în pământul ud de ploaie. Și mori acolo, pe bancheta din spate, tapetată cu piele, a negrului automobil imperial.

Pe râu, noaptea se ridică din apele întunecate. Cer indigo. O linie roșie deasupra malului dinspre apus: rămășițele zilei. Lumini perindându-se. O soră alergând cu viteza curentului râului. Sirene salutându-se reciproc.

– Desigur că am întocmit acuzații imediat ce am ajuns la Jadamborazo. Era o simplă formalitate să descopăr unde am fost ținut și din ordinele cui. Bineînțeles că n-a folosit la nimic. Marea minciună a democrației, paradoxul ei esențial, constă în faptul că ea trebuie sacrificată prima când securitatea îi este amenințată. Orice stat rămâne totalitar în esență. Nu există limite în ceea ce privește cruzimea de care va da dovadă pentru a se proteja.

– Iartă-mă. Cinismul este un păcat și chiar unul meschin și sufocant. Am avut o satisfacție amară când am auzit la buletinul de știri de la radio, câteva luni mai târziu, că centrul regional de detenție unde mă ținuseră fusese atacat de Războinicii Destinului, garnizoana măcelărită

și clădirea incendiată. M-am întors. Nu aș fi putut fi pe deplin liber dacă n-aș fi făcut-o, poți să înțelegi asta? Era o ruină. Războinicii Destinului fuseseră deosebit de conștiincioși. Curios, dar niciunul dintre oamenii-copaci nu era atins. Treizeci și șapte. Atunci erau destul de înalți, destul de frumoși. Tatăl tău e al zecelea din dreapta. A fost tot timpul alături de mine în transportorul blindat, la dreapta mea. A stat lângă mine, când eu și ceilalți cinci am fost strigați. Următorul din șir e băiatul rebel pe care a încercat să-l adăpostească.

Doctorul Kalimuni își ridică mâinile. Le examină minuțios.

– Privește, spuse. Nu mai tremură. Remarcabil.

Și râse scurt și amar în timp ce Unchunkolo înainta prin noapte spre nord. Apoi, după un moment de tăcere, adăugă:

– Bunicul tău mai este cu tine?

Mathembe încuviință din cap și arătă spre fundul calei, unde capul era adăpostit temporar printre visătorii lui Unchunkolo.

– Mi-ar plăcea să-l mai văd o ultimă dată. Simt că trebuie să-i cer iertare, dar nu știu exact pentru ce. Pentru supraviețuire, probabil. Are cineva de pe această navă o tablă de *fili?* Mi-ar plăcea foarte mult să joc cu el un ultim joc.

N-au mai vorbit, deoarece dimineața a adus cu ea Anadhrapurul și țărmul Țării Domnului. Frumosul Anadhrapur, aflat în continuarea pădurii. Proclamatorii năvăliră pe punți pentru a arunca o primă privire orașului. Arătau cu degetul și făceau semne cu mâna rudelor, spre chei, nerăbdători să atingă pământul Țării Domnului. Unii sărutau betonul sau oficialitățile de la biroul pentru emigrări. Alții se sărutau între ei. Acasă. Acasă. Ajunseseră în sfârșit acasă.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu orașul? întrebă Ridicătoarea, aflată sus, pe puntea principală, împreună cu Mathembe Fileli.

Când își dăduse seama că admirația lui Doi pentru Mathembe nu era împărtășită de aceasta, își permisese să o simpatizeze pe această refugiată fără-sâni-și-fără-fund. Admira tenacitatea în toate formele ei.

Ridică din umeri, adică: *ce i se poate întâmpla unui oraș? Unei case, da, unei străzi, da, unui cartier, poate, dar unui oraș?*

– Jumătate din el lipsește. S-a dus. Acolo, acolo și acolo. Mâna ei preciza zone întregi. Pe dealurile acelea de acolo erau case, drumeaguri, grădini, copaci. Ce s-a întâmplat cu ele?

– Împărțirea în zone, spuse, din mers. Primul Supercargo. N-ai aflat? Dealurile au fost unite într-un cartier numai pentru Proclamatori. Confesorii au fost alungați.

– Cu tot cu casele, livezile, drumeagurile și grădinile lor?

Nefericită curiozitate! Înainte de a coborî pe țărm, Ridicătoarea o convinsese pe Mathembe să poarte în jurul capului o eșarfă în culorile lui Unchunkolo.

– Dacă o să se întâmple ceva, să nu fim confundați cu niște Confesori. Chiar dacă suntem.

Bucuria inițială a Proclamatorilor se transformase în vârtejuri de confuzie și deziluzie. Cei întorși acasă stăteau adunați în grupuri pe chei, cu toată averea îngrămădită lângă ei și cu acea încruntare specifică celor care au ajuns în rai și nu sunt siguri că este exact așa cum și-au imaginat. Mathembe îl văzu pe Dr. Kalimuni vorbind cu un ofițer de la imigrări îmbrăcat în noile culori ale Țării Domnului, albastru și auriu, își ridică gulerul jachetei sale și se întoarse spre ei cu inscripția: I-AȚI VĂZUT PE ACEȘTI OAMENI?

Străzile frumosului Anadhrapur erau pline de soldații în uniformele albastru cu auriu ale Țării Domnului. Trucșii de luptă vopsiți țipător în aceleași culori moțăiau în umbra copacilor de pe margine.

– Aici se întâmplă ceva care nu-mi place, mormăi Ridicătoarea.

Niște voci strigară după ele dinspre un trux de luptă adormit.

– Hei, cățelelor!

– Tu ia-o pe cea mare. Mie îmi plac cele slabe.

– La dracu'! Sunt Confesoare, nu vezi?

– Ochii, băiete, ochii! Privește, cățele de pe nave. Au culorile vasului ăla sosit de dimineață.

– Asta schimbă lucrurile?

– Asta schimbă lucrurile.

Mathembe își puse mâna pe umărul Ridicătoarei. *Liniștește-te, soră.*

– Dacă ar fi încercat, i-aș fi lăsat fără boașe. Îmi plăcea acest oraș. Ce cred ei că-i fac?

Ieșind la lumină de sub păienjenișul de poteci pavate, lucitoare și Curate și curți umbrite de frunze, văzură ce-i făcuseră orașului pe care Ridicătoarea îl iubise atât. Deasupra cotei o mie, Anadhrapur nu mai exista. Culmile joase ale dealurilor și malurile abrupte care coborau spre râu erau acoperite de o crustă subțire, verde deschis. Șiroaie din această substanță se scurseseră câțiva zeci de metri în josul străzilor, oprindu-se în pereții dinspre pantă ai caselor.

Mathembe îngenunche și atinse substanța translucidă, verzuie. O mirosi. Moale, dar ușor cleioasă, asemeni cărnii sintetice pe jumătate polimerizată. Mirosea a dimineți proaspete și răcoroase.

O mână întinsă, îndreptată în sus: *ce-i asta?*

– Vechile cartiere din vârful dealului. Orașul Confesorilor, toate casele și fabricile, magazinele și străzile, grădinile și livezile sale.

Cum? întrebă gura deschisă a Mathembei.

– O bombă genetică. De mici dimensiuni. Dumnezeule!

O înclinare a capului, o încruntătură. *Nu înțeleg.*

Înaintară pe întinderea de plasmă, pășind prin verdeața care se ondula ușor.

– Probabil că i-au evacuat pe toți, i-au îngrămădit într-un câmp și

apoi au aruncat bomba genetică. Totul înăuntrul câmpului a fost redus la o mocirlă organică. În acest fel, cu toți Confesorii morți, au putut-o replanta, și toți acei minunați Proclamatori de jos, de pe docuri, conștiincioși plătitori ai taxelor, vor avea case noi, frumoase și grădini.

Plasma de sub încălțările lor cu tălpi de plastic, speciale pentru punte, era presărată cu spirale în patruzeci de nuanțe de verde. Vârfurile moarte ale dealurilor sclipeau în căldura soarelui de amiază. Ridicătoarea își scutură capul.

– Dumnezeule mare!

Mathembe îi atinse brațul.

Nu toată lumea…

Fața ei era frumoasă, încadrată de spirale și vârtejuri de plasmă, iar părul, înghețat pentru totdeauna în cădere liberă, păstrase fiecare buclă, cârlionț și zuluf intacte. Buzele încremeniseră întredeschise, ca și cum ultimele cuvinte ar fi rămas întipărite pe ele. Mâinile, surprinse de *rigor mortis,* ajungeau până la crusta subțire, verde, care o separa de cer. Roase și ciugulite de animale venite să-și caute hrana pe câmpul verde, rămăseseră din ele doar oasele însângerate și fâșii de piele.

– Invocând, spuse Ridicătoarea. Te rog, Dumnezeule, ferește-mă de așa ceva.

Sau oferind? Și Mathembe mimă o femeie ridicându-și cu ultimele puteri copilul deasupra plasmei ce se solidifica.

– Salvat sau mâncat? întrebă Ridicătoarea.

Dar inima Mathembei se liniștise de acum. Femeia nu era mama ei.

În acea noapte Unchunkolo primi o nouă încărcătură: Confesorii ieșiți din magaziile și depozitele înșirate de-a lungul cheiurilor Anadhrapurului, unde stătuseră ascunși toată ziua. Purtau hainele cele mai bune, iar copiii erau foarte curați. Căpitanul navei și Departamentul Afacerilor Externe ajunseseră în acea dimineață la un acord: în afara celor optzeci de procente care însemnau taxa de ieșire, autoritățile regionale din Anadhrapur vor subvenționa închirierea navei pentru a-i duce pe Confesori în aval la două zile de navigat, de-a lungul graniței, până la taberele de reconciliere.

Chemat din cuibul său de deasupra criptei sufletelor de o schimbare în ritmul familiar al muzicii nocturne a lui Unchunkolo, Doi o găsi pe Mathembe stând pe balustrada punții de la pupa, sub luna și stelele înfricoșător de apropiate și mari. Părea o stafie în lumina difuză, îmbrăcată fiind cu tricoul și jambierele ei albe, deși noaptea era răcoroasă în acele ape nordice. De altfel respirația lui Doi se transformase în aburi în timp ce aștepta, înfășurat în pufoaică, nesigur pe curajul său în probleme afective.

Lucruri ciudate ieșeau de sub mâinile ei. Copaci minusculi, micro-

trucși, micuțe creaturi zburătoare asemănătoare unor elicoptere. Modelă sub privirile lui o minge de plasmă, scoțând la iveală macheta unei case. O așează apoi printre arbori, alăturând-o celorlalte figurine care alcătuiau mica ei comunitate și Doi realiză că ceea ce luase drept copaci erau de fapt homunculi cu picioarele lipite între ele și brațele ridicate despărțite în crengi, ramuri și frunze. Treizeci și șapte de astfel de copaci. O pădure în toată legea. Mathembe culese un trux de jucărie. Rotițele se învârtiră, iar miniaturalii mușchi motori vibrară. Din punga atârnată de centura sa argintie scoase un aprinzător. Strălucirea galbenă a focului îi scoase fața din întuneric. Cu deosebită grijă ținu micuța ființă deasupra flăcării. Aceasta se aprinse, apoi focul o cuprinse complet. O pocnitură din degete și Mathembe scăpă truxul. Arzând, scheunând, făptura alergă năucă în toate direcțiile până când muri acolo, pe punte, și căzu sfârâind în apele primitoare ale fluviului. Apoi, cu aprinzătorul la maxim, Mathembe revărsă o perdea de flăcări asupra orașului său miniatural. Case, copaci-ființe, trucși, toate pieriră în flăcări.

– Ce faci, Mathembe?

Se întoarse și îl văzu stând acolo, alături de umbra legănându-se a automobilului suspendat al Primului Secund. Scoase un sunet aspru, hârâit, din adâncul gâtlejului și oricine are un animal care mârâie știe că acela era cel mai periculos mârâit dintre toate. În lumina palidă a jucăriilor arzând, degetele se încovoiară în gheare. Caninii se dezveliră.

– Mathembe?

Așteptă să se potolească, să-i treacă iritarea. Lumina lunii se reflecta în apa învolburată de zbaturi.

– Mathembe?

Ea era doar o grămadă slinoasă, înfiorătoare, de bucle și de zdrențe albe, care suspina cuibărită pe parapet.

– E-n regulă, șopti Doi. Totul e-n regulă, acum.

Groaznică și reprobabilă minciună!

Se apropie de ea. O îmbrățișă și-i șterse de pe obraji, cu vârful degetelor, dârele lăsate de lacrimi și petele negre de funingine. Îi îndepărtă părul lins și negru din ochi.

– Familia ta?

Da, mimă Mathembe. Însemna de fapt *Nu,* dar Doi nu putea interpreta nuanțat astfel de mesaje.

Scotocind prin punga argintie, Mathembe găsi o cariocă neagră. TATA, scrise ea pe coapsa strânsă în pantaloni albi. TATĂL MEU ESTE MORT.

– Ei drăcie! Îmi pare rău!

Mathembe trasă o linie neagră, verticală, peste buze. *Să nu spui nimănui.*

– O știi de la bărbatul cu care ai vorbit? Proclamatorul? Ticălosul ăla…

O linie neagră peste chipul lui Doi. *Taci, nu înțelegi nimic.*

PRIETEN APROPIAT. Scrisese cuvintele pe partea interioară a piciorului său drept. PRIETENUL MEU, DOCTORUL KALIMUNI.

– Cum s-a întâmplat?

SOLDAȚI. Și-și desenă pe pântece și pe coapsa dreaptă, cu hieroglife mici și încâlcite, moartea Chepsenytului, exodul refugiaților și arestarea bărbaților. Povestea nu putea fi descrisă nici simplu, nici rapid, iar întrebărilor numeroase ale lui Doi le răspunse cu scurte adnotări: MILIȚIE, ORAȘ, PROCLAMATOR, RĂZBOINICI / DESTIN. Pe umeri și pe piept schiță povestea tatălui ei și moartea sa. TRUX. ÎNTUNERIC. FOAME. FRICĂ. Fiecare însemnare era însoțită de șiruri de spirale, reprezentând pictograma cuvântului *infinit.* În cele din urmă, desenă între sânii micuți copacul final, vlăstarele, ramurile și rădăcinile răsucindu-se de-a lungul brațelor, până la buric, înfășurându-se și înnodându-se în jurul șoldurilor, pe picioare…

– Mathembe… Ei drăcie!

Ea se așeză, cuprinsă de focul propriei respirații, cu ochii întunecați, dar strălucitori.

COPACI FOC FUGA, scrise pe gamba stângă. ÎNTREAGA MEA EXISTENȚĂ PIERDUTĂ, IROSITĂ, CONDUSĂ.

– Condusă de către cine?

De-a lungul cusăturilor pantalonilor ei albi schiță cu ideograme fine, precise: LUCRURI DIN AFARĂ.

– Ca de exemplu?

OAMENI. POLITICĂ. RESPONSABILITATE. FAMILIE. BUNIC.

– Și ce crezi că-ți rămâne de făcut?

NU ȘTIU. Încercui cuvintele de trei, patru, cinci, șase ori. Nu știu, nu știu, nu știu, nu știu, nu știu, nu știu, nu știu.

– Dar tu ce dorești?

BUNICUL CREDE C-AR TREBUI SĂ NE OPRIM. SĂ ÎNCERCĂM O VIAȚĂ NOUĂ.

– Dar tu ce vrei? repetă Doi.

Cu caractere micuțe, mâzgăli pe partea stângă a trupului: *eu înapoi.*

– Nu vrei să rămâi cu noi?

Cu mine, aproape că-i veni să spună. De data aceasta el înțelese acel *da, nu.*

– De ce?

VINOVATĂ. Și înainte ca el să repete întrebarea: OBOSITĂ. FURIOASĂ. VINOVATĂ. Mathembe încercui cuvântul RESPONSABILITATE de pe gleznă și FAMILIE, TATĂ, BUNIC.

– Și ce ai de gând să faci?

Un cerc negru. Din nou și din nou simbolul pentru NU ȘTIU. Apoi

carioca neagră îl tăie pe NU ȘTIU.

Știu. Dintr-odată știu, cu absolută siguranță. O mână întinsă: *Doi, vino.*

Unde să vină?

Aici. Arătă cu vârful cariocii înspre cripta sufletelor. Trase capacul cu dinții – un gest care-l făcu pe Doi să se cutremure, cuprins de un fior erotic neașteptat – și încercui simbolul TATĂL MEU de pe coapsa dreaptă. O schimbare a curentului, o tresărire a vântului nopții, făcură să se clatine mașina Primului Secund, atârnată cum era de bigă.

SĂ-L GĂSESC PE TATA. SĂ AFLU ADEVĂRUL. ADEVĂRUL MĂ VA ELIBERA. CEL PUȚIN… Mathembe mormăi ceva, căci nu-i mai rămăsese niciun loc gol pe trup pentru noi inscripții. Luându-l pe Doi de mână, îi suflecă mânecile și continuă pe pielea lui: VOI FI APOI ÎN STARE SĂ IAU HOTĂRÂRI ÎN CEEA CE MĂ PRIVEȘTE.

Lucrau rapid. Lucrau în tăcere. Lucrau cu eficiența disperată a celor ce se tem să nu fie surprinși în timpul înfăptuirii acțiunii lor nebunești.

– Doamne, ce-ar fi dacă echipajul… protestă Doi. Doamne, dacă nu te poți întoarce? Doamne, dacă…

De fiecare dată Mathembe îl lovea peste față cu carioca neagră, lăsându-i pe obraji cicatrici ale disprețului său. *Lașule.*

Ancorară conexiunile de marginile puțului, desfășurară tamburii cu cablu neural, altoiră plantele cerebrale. *Grăbește-te, acum, nu mai e mult timp.*

– Nu-i cu putință, zise Doi atunci când Mathembe își fixă în jurul capului plantele cerebrale.

Pe vremuri, în Chepsenyt, mama ei petrecuse nesfârșite și chinuitoare ore netezindu-i și împletindu-i părul în șuvițe și cârlionți. Era prea mică pe-atunci ca să-și dea pe de-a-ntregul seama de marea plăcere încercată de un părinte care își piaptănă copilul. Ce tristă fusese mama atunci când Mathembe își răsese părul din pricina epidemiilor din Gangerabili.

– E o prostie. Te rog, Mathembe, nu fă asta!

Un pocnet din degete. *Ajută-mă, prostule!* Iar el o ajută, înfășurându-i în jurul creștetului plantele cerebrale, până când ajunse o încrengătură de conexiuni cuplate la Visare. O făcuse pentru că era un prost și pentru că o iubea. Aflată în mijlocul țesăturii de legături neuronice, Mathembe se întinse pe punte, închise ochii și transmise comanda mentală către sistemul nervos. Sub o cascadă de foc sinaptic, plantele cerebrale prinseră viață, iar caracteristicile proprii Mathembei Fileli dispărură, dizolvându-se, contopindu-se în conștiința atotcuprinzătoare.

Nimic. Zbatere, urlet, nimic. Aceasta să fie Visarea? Această beznă

de nepătruns, acest întuneric? Este, așadar, moartea moarte, anihilare, iar Visarea nu-i decât speranță și iluzie, împletite în matricea complexă?

Unde ești, tată, părinte al meu? Auzi-ți fiica, ea te vrea.

Se încetinise oare zborul ei în necuprins, zărise cumva undeva o limită a acestui tărâm nelimitat, un hotar de la care putea fi din nou întoarsă către sine, unde întruparea Mathembei Fileli licărea asemenea unei zeități holografice răsărite din mijlocul valurilor ce izbeau țărmul eternității?

Mai întâi somnul, apoi visarea.

Întuneric din nou, dar nu cel dinainte. Un întuneric închis, apăsător, claustrofobic, care te învăluie din toate părțile. Pământul. Ea este sămânța conștiinței îngropată în pământ, din care nu-i răsare decât o porțiune infinitezimală a țestei. Arșița verii și frigul iernii, ploile răcoroase și seceta cumplită trec peste ea, durere și plăcere, răsfrânte în simțurile sale. O atrag, o cheamă spre ele pe Mathembe-din-Vis încolăcită în jurul ei înseși, o sămânță în pântecul pământului. Simte cum o viață nouă se desprinde din ea. *Rădăcini* par a se întinde de-a lungul adânc-îngropatelor urme minerale, tânjind după apă. *Mlădițe* asemeni unor mâini implorând țâșnesc în căutarea luminii. Cu un strigăt iese la lumină. La atingerea ploii pe trupul ei cel nou, sufletul pare să-i vibreze.

Luni și anotimpuri galopează peste ea, concentrate în secunde – căci timpul însuși nu-i decât o invenție a spiritului omenesc – și, cu fiecare secundă eternă care trece, Mathembe crește, împlântându-și rădăcinile adânc, adânc, o Doamne, în imaterialitatea Visării, întinzându-și ramurile cu mlădițele încolăcindu-se mai sus, tot mai sus, către lumină, pentru ca în cele din urmă să irumpă extatic în *frunze,* iar fiecare frunză este o lentilă prin care poate zări curcubeul electromagnetic al acestui spațiu de vis – întreg, gol, o singură unitate, nefiltrată, neanalizată, nepervertită de conștiința umană.

Simte cu ai ei zece mii de ochi de clorofilă lunile și sorii și stelele care se succed precipitat deasupra ei, încetișor, pentru ca apoi să reintre în ciclul lor zilnic.

Trec ani. Secunde. Existase un timp al arșiței și odată cu el existase o împlinire, o rotunjire, o fericire nemaiîntâlnită până atunci. Lucruri care se mișcau prea repede pentru ca percepțiile ei vegetale să le poată urmări devoraseră fructul de pe ramură, dar și aceasta fusese o bucurie palpabilă, fecundă. După timpul arșiței urmase un timp al gerului, iar Mathembe slobozise zece mii de strigăte pentru fiecare frunză smulsă, ucisă, luată pe sus de vântul dinspre nord. Goi și orbi. Dar la adăpostul scoarței groase, inima ei se aflase în siguranță, întoarsă către sine, în meditație.

Primăvara adie asupra ei, în timp ce amenințarea iernii era încă

aproape, o răscolire spirituală, senzuală, sexuală, o căldură hormonală ce prindea viață în pântecul ei imaginar, crescând și devenind din ce în ce mai fierbinte, apoi topindu-se și transformându-se într-o furtună de enzime și date genetice, reducându-se la rândul lor la o idee, o potențialitate, o posibilitate. În adâncul iernii, promisiunea ispititoare a primăverii o stăpânea și o ardea, o modela conform celor mai senine vise și celor mai întunecate regrete ale ei. Lună după lună țipă cuprinsă de flăcările ce o mistuiau. Se luptă între pereții propriului cocon de lemn, se zbătu neputincioasă, dar primăvara încă nu venea cu forța și bucuria ei, *nu a sosit timpul,* îi șoptiră Mathembei vocile din adâncuri, dintre rădăcinile în care era prinsă, *dar va veni în curând.*

Prima rază de soare o atinse pe obraz ca o lamă de cuțit. Fâșii de piele și lemn se împrăștiară care-încotro în momentul în care trunchiul crăpă. Ceva argintiu se mișcă înăuntru.

Un braț se întinse spre lumină. Trunchiul scârțâi și începu să se cutremure. Mâna ridicată spre cer se deschise cu palma în sus, gata să capteze parcă strălucirea soarelui. Tăietura lungă și îngustă tresări, se lărgi din ce în ce mai mult. Un picior. Un picior argintiu, o coapsă. Mathembe se mișcă, încercând să-și scuture cordoanele ombilicale și placentele care o susținuseră în timpul iernii. Acestea se desprinseră și lăsară să se scurgă un lichid auriu, translucid. În aceeași clipă se ivi și pieptul Mathembei. Cu mâna liberă își șterse ochii. Lumina se năpusti asupra ei. Lumina începuturilor. Țipă. Și se eliberă.

Îngenunche, goală, pe covorul multicolor, înspumat. Soarele uscă lichidul placentar pe trupul ei, transformându-l într-o pojghiță ce se crăpa și cădea în praf, în timp ce ea testa, pipăia, își punea la încercare mușchii cei noi care vibrau. Mathembe se ridică, în deplinătatea trupului său reînviat, privindu-și cu uimire mâinile cele noi, sânii, coapsele, gambele, picioarele, brațele și pântecul.

Era argintie. Era frumoasă, așa cum nici nu îndrăznise să viseze. Își scutură părul lung, de culoarea oțelului, iar buclele scoaseră un sunet ca de clopoței. Își lăsă capul pe spate, ca să se bucure de mușchii ei cei noi, de elasticitatea pielii argintii. Lumina îi umplu ochii, cerul albastru, norii albi, încadrați de turnurile și spiralele copacilor.

Își îndreptă atenția de la propriul trup către împrejurimi. Se afla singură și goală, într-o mică poiană. Din toate părțile o înconjura pădurea primordială, strălucitoare, cântând și vibrând de viață și culoare. Viața pulsa în fiecare ramură și coloană de lemn, aerul era plin de bâzâitul micilor creaturi înaripate ce se grăbeau să se pogoare pe degetele ei întinse. Mathembe chicoti de încântare și aceasta fu cea mai mare dintre minuni.

În acel spațiu de după viață, constrângerile dispăruseră. Era liberă să râdă, să strige, să vorbească.

– Mathembe, spuse ea cu voce tare și la auzul glasului ei o mie de

înaripate se înălțară spre cer cântând.

Totul era complet în sine, netulburat și perfect, precum în prima dimineață de după Creație. Așa trebuie să fi fost și locurile pe unde trecuseră Alelii, urmărind transformarea lumii lor. La fel ca acea omenire curată, neinhibată, Mathembe se ridică și merse, goală și netulburată, dând nume tuturor ființelor, ce se înfățișau privirilor ei. Lianele prelungi și uriașele mormane de resturi vegetale se cutremurară la sunetul vocii ei.

Recunoscu acel loc de după. Era pădurea copilăriei ei, codrii adânci ai Chepsenytului, unde se jucase în singurătate. Se schimbaseră, se transformaseră, deveniseră perfecți prin moarte.

Nori negri acoperiră cerul. Mathembe se adăposti din fața ploii torențiale sub un paravan de crengi, de trei ori mai înalte decât ea. Dintr-odată coralii de pământ și copacii imenși fură răscoliți de vânt. Mathembe își ghemui trupul argintiu lângă un boschet. În cele din urmă adormi.

Aflată în Visare, visă. Visă că norii întunecați deveneau din ce în ce mai negri. Fulgerele pedepseau pământul, aerul era brăzdat de lumini și sfâșiat de tunete. De tunete îndepărtate. Era ciudat, acel tunet al visării din interiorul Visării. Avea o dublă rezonanță, asemenea bătăilor inimii ei. Asemenea tobelor Proclamatoare. Nu. Asemenea pașilor, mereu apropiindu-se și totuși rămânând departe. Asemenea pașilor Alelilor. În visul său din vis, ea așteptă și ascultă. Un vânt de furtună zgudui pădurea ca pe niște zdrențe. Fulgerele scăpărau, fulgere nebune, înnebunitoare, iar în visul din vis ei i se făcu frică. Pași zdrobeau pământul, fără să se apropie însă.

Apoi adormi. Iar după somn, visă din nou. Visă că vorbește cu un înger al Domnului, o creatură luminoasă, strălucitoare, sfântă și impunătoare, care-i dezvăluia secretele Dumnezeirii și ale Oamenilor-Întru-Totul-Perfecți, adică ale sfinților Ykondé. Ea se gândea ce uluitor arăta îngerul și că i-ar fi plăcut tare, tare mult s-o facă cu el.

Apoi se trezi din visul dinlăuntrul Visării și-și dădu seama că îngerul nu fusese deloc un vis. Se așezase pe o grămadă de corali de pământ, de cealaltă parte a paravanului de crengi, la fel de gol și de firesc în goliciunea lui ca și ea. Dacă trupul ei părea de argint, al lui părea de bronz. Dar ea înțelese că era un înger după aripile de pe spate. Nu avea frumusețea nepământeană a îngerului din vis, totuși era foarte atrăgător. Se gândi dacă nu cumva săvârșea un păcat meditând la lucruri trupești, aflată fiind în Visare. Se gândi dacă nu cumva săvârșea un păcat invidiindu-l pentru aripile lui. Minunate aripi. Păreau de mătase și diamant și sclipeau în razele de lumină strecurate prin frunzișul pădurii în mica poiană care-i adăpostea. Atât de tare străluceau, încât uneori păreau că nici nu există. Aripi uriașe de borangic, mândre, învăluitoare. Cu uimire și sfială, Mathembe le

atinse. O cascadă de sunete asurzitoare năvăli în luminiș.

– Îmi dai voie să-ți ating aripile? spuse îngerul.

– Dar eu nu am aripi, rosti Mathembe-din-Vis.

– Nu?

Îi atinse spatele. Mathembe țipă de durere. Pielea ei argintie se umflă, crăpă și aripi de-abia înmugurite răsăriră asemeni unor flori ce se deschid în lumina lunii, crescură și se desfășurară. Le simți pline de putere. Știu că o puteau purta oriunde ar fi dorit să ajungă. Era suficient un singur impuls al minții ei.

– Și tu ești un înger, zise îngerul. Sau nu mai puțin decât mine.

El se ridică în picioare. Privi razele de soare care pătrundeau în poiană. Dădu din aripi și învălui locul cu muzică celestă.

– Vino, mai spuse și se înălță în aer, plutind cu o bătaie a aripilor către coloanele de lumină.

Neștiind cum era cu putință să facă ceea ce făcea, Mathembe îl urmă. Și se simți de parcă fusese născută ca să zboare, de parcă nu existase un timp în care nu se putea desprinde de pământ. Pădurea multicoloră dispăru sub ea. Îngerul îi deschidea calea, iar ea îl urma. Nu se uita în jos, nu avea ochi decât pentru frumosul înger de bronz care o conducea, înălțând-o spre lumină, și pentru spațiul ce se despica extatic în jurul trupului ei.

Așa o fac ei oare, se minună ea, *în zbor, departe de grijile și durerile omenești?*

Zburau tot mai sus, mai sus, spintecând tăriile albastre ca o suliță, până când Mathembe simți că dacă se va uita în jos pădurea pe care o lăsase în urmă i se va înfățișa ca un punct aproape imperceptibil. Privi și o văzu: o insulă ca un covor multicolor, plutind într-o mare de nori. Se înălțară mai sus, tot mai sus și observă și alte insulițe în oceane de nori, lumi împădurite ca cea pe care se născuse în Visare, aflată acum la multe, multe ore și zile de zbor distanță. Plutiră până când cerul se întunecă. Zburară până la marginea spațiului, acolo unde nici măcar un înger nu putea supraviețui atmosferei rarefiate. Aripile ei băteau însă cu o forță crescândă, iar ea înțelese că în Visare respiratul și mâncatul, băutul și dormitul, reprezentau plăceri în voia cărora te puteai lăsa oricât.

– Vino, rosti din nou îngerul cel minunat, cufundat în aerul prea diluat ca să-i susțină cuvintele.

Cu o mișcare neașteptată, înfiorată, a trupului, el se îndepărtă de ea, cu aripile strâns pliate pe lângă corp, cu brațele lipite, pledând cu întreaga sa ființă pentru o înălțare mai rapidă, ultimă. Țipând de încântare, ea își umflă aripile de borangic și-l urmă. Trecură cu viteza gândului pe lângă capătul insulei împădurite, într-un ocean de nori. Mathembe întrezări niște chipuri, distorsionate de relativitatea zborului ei. Fețe, siluete întunecate, rând după rând, șir după șir, până

când atinseră locul din care izvorau chiar norii. În spatele acestora se întindea o mare cenușie, răscolită de numeroase vânturi. Aripile încremeniră deschise ca niște evantaie, supunându-se forței G. Mathembe și îngerul de bronz își întrerupseră căderea, cu vârfurile aripilor scăldate de apele mării de dimensiunea unei planete, înainte de a se strânge unul într-altul în cercuri concentrice.

– Vezi acum? o întrebă strălucitorul înger.

Mathembe văzu. Iar ceea ce văzu o împietri. Ființe omenești uriașe trudeau pe suprafața mării cenușii, cufundați în apă până la glezne, fiecare pas lăsând în urmă un siaj lung de zeci de kilometri. Creaturile aflate în depărtare erau pe jumătate ascunse de curbura lumii, cu picioarele îngropate în ocean și creștetele învăluite în nori. Cu o tresărire a aripilor, Mathembe porni în spatele îngerului, către cea mai apropiată ființă. Cu fiecare bătaie din aripi, aceasta devenea tot mai clară.

Creaturile, înalte de zeci de kilometri, erau alcătuite din milioane și milioane de trupuri omenești întinse și legate unele de altele într-o carcasă metalică. Se apropie și văzu cum bărbații, femeile și copiii împingeau niște manivele, transmițând energia lor individuală unor mecanisme și punând astfel în mișcare monstrul. Văzu mușchii înnodați și fețele supte de efortul fără sfârșit. Ar fi trebuit să se audă vaietul milioanelor de voci, strigându-și durerea comună. Creaturile trudeau însă în tăcere, susținând pe umerii lor încovoiați paradisul.

Fluturat de aripi. Mathembe și îngerul țâșniră prin paravanul norilor. Capul plecat al unui om-monstru îi privi cu ochii săi omenești, buzele se deschiseră, dar fulgerul arămiu-argintiu se mișca prea repede, era prea năucitor de rapid ca să mai poată auzi cuvintele.

Se rotiră deasupra insulei împădurite și, asemeni unui curcubeu de aripi, atinseră covorul luminișului înconjurat de dumbrăvi cât niște turnuri.

– Cine sunt ei? întrebă Mathembe înfășurându-se în aripi ca într-o pelerină.

Își imagină condamnații, păcătoșii, pe cei avari și pe cei plini de cruzime sau doar nesocotiți. Se gândi la cei care într-un fel sau altul trebuie să fi încălcat legile severe ale divinității. Îngerul râse. Râsul îngerilor este straniu și teribil.

– Nu știi? Sunt Proclamatori.

Apoi se petrecu ceva ca în vise, când recunoști în persoana străinilor prieteni ascunși în corpuri nefamiliare, iar prietenii devin de nerecunoscut în propriile lor forme, altădată atât de binecunoscute. Iar îngerii pot fi tați, iar tații îngeri.

– Nu există colț de pământ unde să nu ajungă rădăcinile, vorbi îngerul, care era tatăl ei. Nu există porțiuni necuprinse în matrice. Visarea stăpânește totul. Proclamatorii cred că atunci când mor se

apropie de Dumnezeu, dar chiar și ei sunt parte a Visării. În timp ce trupurile muritoare le putrezesc în pământ, rădăcinile se ramifică în sol, cresc în corpurile lor, de-a lungul oaselor lor, umplându-le tigvele și nervii, absorbind amintirile muribunde ale eurilor prin neuronii lor, trăgându-le din moarte înapoi în Visare, acolo unde vor fi năuciți, intimidați, unde vor cădea pradă acelora care și-au dus viața pământească în credința izbăvitoare a Visării.

– Nu este paradisul, îți dai seama. Este o altă treaptă a existenței, un alt mod de viață. Raiul mai poate aștepta, dar în această lume, ca și în cealaltă, există și păcat, și răutate, și o forță destructivă, precum există și asupriți și asupritori. Cu deosebirea însă că aici Confesorii sunt cei ce asupresc, iar Proclamatorii sunt cei ce se supun.

După părerea Mathembei, nici cel mai ridicat grad de agresiune în viața pământească nu justifica pedeapsa teribilă pe care Confesorii o aruncau asupra Proclamatorilor morți. Înțelegea acum nevoia acestora de iad. Și de ce teologia Confesoare nu închipuise un loc al pedepsei veșnice.

– Tu ai făcut asta! Era o acuzație, iar tatăl ei o luă ca atare. Tu m-ai adus aici, în acest loc pe care l-ai creat tu.

Vorbele ei erau greoaie. Nici chiar în Visare nu se pricepea pe de-a-ntregul să le lege.

– Și mă învinovățești, după câte mi-au făcut? răspunse spiritul tatălui ei. Mă învinovățești pe mine?

Se ridică în picioare, iar Mathembe-din-Vis observă că pielea lui arămie era acoperită de pete. O accentuare a culorii se vedea acolo unde rădăcinile și crengile îi devoraseră trupul pământesc. Urme de găuri îi acopereau mâinile și picioarele.

– Te înșeli. Nu eu am făcut acest loc. Nu este Visarea mea. Este a noastră, a tuturor generațiilor de Fileli. Toți ai mei sunt aici, ai mei și ai tăi. Dacă vrei să învinovățești pe cineva, învinovățește-te pe tine, căci același fir genetic care-i străbate pe ei, te străbate și pe tine. Acest loc este în egală măsură al tău și al lor. Ei au pătruns prin matrice, m-au căutat, m-au găsit și m-au adus aici, iar eu, la rândul meu, te-am găsit pe tine, singură în întuneric și te-am făcut să apari dintr-o sămânță.

– Dar eu nu sunt moartă, spuse Mathembe-din-Vis. În asta constă diferența. Eu mă pot întoarce.

– Atunci de ce te afli aici?

Vocea tatălui era acum severă, suspicioasă. Era oare gelos pe Mathembe pentru că avea o viață și un corp la care se putea întoarce, în timp ce el rămânea prins în cursa visării înaintașilor săi?

– Pentru că trebuie să știu.

– Ce trebuie să știi?

– Dacă mama și Hradu mai sunt în viață.

– A! Tatăl dădu încet din cap. Moartea schimbă lucrurile, înțelegi? Legături, iubiri, uri, există și de cealaltă parte a morții, dar reprezintă ceva diferit. Nu trec de pragul morții. Ceea ce rezistă dincolo de moarte sunt amintirile sentimentelor. Din aceste amintiri încercăm să ne reclădim iubirile.

– Ce spui?

– Aici am alte iubiri.

Își lovi tatăl cu palma argintie. Și toate zburătoarele din jurul lor se înălțară laolaltă, cu fluturări de aripi.

– Și tu vei trece prin asta când îți va veni rândul, spuse el. Aripile îngerului se deschiseră. Tatăl privi cerul albastru, atât de albastru. Dar încă îmi aduc aminte de afecțiune. Și de dragoste. Și încă mai țin la ei, așa cum țin la tine.

Se ridică, nu mult, în aerul albastru.

– Nu i-am găsit nici pe insulele-păduri, nici în matrice. Sunt încă printre cei vii.

– Unde sunt?

– Viața pământeană se deosebește la fel de mult de viața-din-vis ca și de cea prenatală. Nu pot pătrunde moartea cu atâta ușurință ca tine, ori așa cum o face tatăl meu, aflat pe tărâmul dintre cele două.

– Știi unde sunt?

Tatăl înălță din umeri. Aripile îi tremurară, slobozind o notă muzicală.

– I-am văzut. Nu cu ochii mei, bineînțeles, ci prin ochii altora. Doar pentru o clipă, în colțul ochiului. Dar ei erau, crezi că aș putea să uit vreodată chipurile lor?

– Unde sunt?

– Noțiunea de timp aici este diferită de cea din viața pământeană. Poate că sunt duși de secunde, zile sau ani.

– Unde?

– În tabere. Tatăl ei se înălță la nivelul vârfurilor copacilor. Dacă îi găsești, spune-le ce s-a întâmplat. Familia reprezintă speranța viitorului, o comoară genetică transmisă generațiilor următoare. Spune-i lui Hradu să nu se supere pe mine, salvează-l din prostiile pe care le face. Spune-i mamei tale că nu este vina ei, că niciodată n-a fost vina ei și dacă poți, salveaz-o din teribila capcană a dorinței de a fi mereu la înălțime. Dar nu-i povesti despre ceea ce ți-am spus eu în legătură cu natura iubirii din aceste locuri.

Și cu un fâlfâit al aripilor arămii dispăru în cerul albastru, atât de albastru.

Mathembe simți că o cuprinde un fel de sfârșeală. Nu era ceva venit din interiorul ei, ci alții i-o trimiseseră, strămoșii ei, mai puternici pe tărâmul Visării decât ea. O respingeau, o îndepărtau din locul acela în care pătrunsese ca o intrusă, îi cereau să se înapoieze la viața

pământească. Încercă să lupte împotriva acestei senzații, dar prea mulți Fileli se uniseră împotriva ei. Învelită în propriile-i aripi, se ghemui pe covorul poienii. Somnul pluti deasupra ei, o cuprinse, iar noțiunea timpului dispăru. Din nou visă în Visare. Visă că soarele, luna și stelele îți accelerau rotația, până când cerul de deasupra ei deveni un inel de lumină. Visă că dormea sub acel cer sclipitor. Cădeau ploi, vânturile o acopereau cu frunze și ramuri uscate, ninsori se pogorau peste ea, iar sub ele patul de frunze putrezea, atacat de bacterii, transformându-se în humus, topindu-se în sol. Plante noi își înfigeau rădăcinile în inima ei, dându-i lovitură după lovitură, zăpezile se topeau, iar trupul ei decrepit hrănea încrengături roșietice de plante parazite. Mușchiul o acoperea, ferigile izbucneau ca focurile de artificii din trupul ei adormit. În rapida succesiune a anotimpurilor, întreaga pădure își reclama dreptul asupra corpului ei, în timp ce învelișul argintiu, îngeresc, putrezea, reducându-se la o scânteie, la o sclipire a conștiinței ei adormite ce se scufunda adânc în pământ.

Întunericul o învălui. Asemeni stelelor îndepărtate, pe fundalul negru sticleau alte lumini. Spirite înrudite călătoreau în moarte, în căutarea propriilor paradisuri sau iaduri. Dar drumul Mathembei era în sens contrar, ea se lupta împotriva curenților care-i atrăgeau pe ei mai adânc, mai adânc, în matrice. Deasupra se afla lumina, adevărata lumină, iar ea se zbătea să ajungă acolo, se lupta cu valul morții care devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce își dorea să se apropie de lumină. Visarea amenința acum, transformată într-un torent, dar ea se împotrivea, se împotrivea, iar lumina creștea, creștea, iar ea se aruncă înspre ea.

Acasă!

Deschise ochii. Rogojina de păr aspru ce acoperea puntea lui Unchunkolo îi zgâriase pielea. Aerul era rece și mirosea a dimineață. O fâșie violetă împodobea orizontul către est. Puntea de sub ea trepidă: zvâcnirea inconfundabilă a motoarelor. Ea își contemplă trupul: slăbuț, uscățiv, plin de cicatrici. Nu se putea compara cu argintia Mathembe-din-Vis. Dar era al ei. Conexiunile neuronice fuseseră îndepărtate și zăceau lângă ea pe punte: o grămadă de biotectură contorsionată. Doi îngenunche lângă ea. Îi turnă niște ceai dintr-un recipient. Era călduț și aproape lipsit de gust. Mathembe bău cu înghițituri mici. Făcu un gest înspre ceasul lui.

– O oră și douăzeci și șapte de minute. De ce, ți s-a părut că a durat mai mult?

Ea ridică din umeri și-i spuse prin gesturi: *Mai vreau ceai.* Doi îi oferi o ceașcă. O privi în ochi pentru o clipă, profitând de faptul că pavăza ei nu era ridicată, și pătrunse dincolo de expresia obișnuită a fetei, acolo unde își găseau adăpost adevărurile. Văzu ceea ce ascundea ea acolo. Și în acel moment înțelese că ea îl va părăsi.

Nu-l lăsă s-o însoțească mai departe de scara tambuchiului. Așa după cum indicaseră demult oracolele, el se născuse cu apa fluviului în sânge, iar pământul avea să-l atragă cu gravitația sa emoțională și să-l distrugă. Ar fi mers cu ea. Îl durea, așa cum dor lucrurile pe care le simți în inimă, îl durea ca un cuțit ce ți se răsucește în măruntaie într-o alee dintr-un capăt uitat de oraș. Ea trase fermoarul jachetei pictate, ca să se apere de vântul rece dinspre est. Vântul purta cu sine prevestirea ninsorii și mirosul trecutelor ierni. O ajută să fixeze capul bunicului în simulacrul acela de țesătură care îl speriase atât de mult la prima lor întâlnire, în noaptea în care el crezuse despre ea că ar fi fost un monstru bicefal venit din Visare. Monștrii ce sălășluiau acolo, aflase Doi, erau și mai înspăimântători și mai uriași. Refugiații se înghesuiau la țărm, veghind asupra puținelor lucruri care le rămăseseră după achitarea taxei de ieșire impuse de Proclamatori.

– E nebună, spuse capul, furios că fusese mutat de la locul său din căldura sufletească a lui Unchunkolo și a Visării ei. De ce n-ai făcut-o cu ea? Poate că atunci n-ar mai goni ca o nebună în vânătoarea asta fără sfârșit de la capătul lumii. Ei bine, ai pierdut ocazia. Ar fi fost atât de bună!

Doi înțelese că ei nu fuseseră sortiți unul altuia ca iubiți. Zeii substanțelor chimice, stăpânii feromonilor, hotărâseră astfel. Pentru el puseseră deoparte o legătură mai rară și mai bogată în semnificații.

Simțiseră mirosul taberelor încă de când Unchunkolo se afla la o zi distanță, în susul fluviului. Îl adusese vântul de est, care sufla dinspre colinele pârjolite de foc de deasupra Orașului Vechi Kilimambasa. Era un iz de urină și fecale. Era mirosul pământului roșu, lipsit de viață, pe care miile de picioare îl transformaseră în noroi. Mirosul lemnului fumegând și al cenușii. Mirosul de apă infestată și de organici în putrefacție. Miasma bolilor considerate de toți dispărute din ținutul acela de mii de ani, dar care doar dormitaseră în stare latentă, precum Janeel și Obolunayé în sălașurile lor. Așteptaseră o răsturnare totală a situației mondiale pentru a-și croi drum la suprafață. Mirosul tuturor acestor lucruri luate laolaltă însemna însă, mai presus de toate, mirosul deposedării.

În întunericul dinaintea zorilor, pe când Unchunkolo sonda adâncimea fluviului lansându-și ancorele, tabăra părea chiar arătoasă, o încununare a luminilor din Vechiul Oraș Kilimambasa – o constelație de globuri luminescente și focuri pâlpâitoare. Apoi, puțin câte puțin, lumina împrăștie toate iluziile. Adevărul ieși la iveală. Siluetele negre ale centralelor eoliene din vârful colinelor, orientându-se după vântul de est. Perdeaua de fum degajat de arderea lemnului și de smog hidrocarbonic. Crăpăturile pământului roșu și uscat, tocit de picioare, încrustat de ploi, tăiate adânc în carnea de humă. Baloanele urâte,

argintii, ale adăposturilor de urgență și ale cantinelor. Aripile de plastic ale cocioabelor, înghesuite unele într-altele. Zidurile zdrențuite încercuind așa-zise grădini. Oamenii, care își luaseră deja în lumina dimineții postura de deposedați: stăteau pe vine, cu mâinile atârnând lenețe de-a lungul trupurilor sau sprijinite pe genunchi. Șir după șir de refugiați, surprinși în prag, pe alei, rezemați de ziduri și garduri, pe lângă parcările jeepurilor și bursele locurilor de muncă.

– Nu te poți duce acolo, îi spusese Doi.

Mathembe își închisese pumnul drept. Încet, încet. *Hotărâre.*

– N-ai la baza cercetărilor tale decât o idee, o noțiune, ceva ce ți s-a spus într-un vis.

Uneori nu avem nevoie decât de o noțiune, răspunsese ea, dar știa că, chiar să fi plutit pe ape alături de el toată viața, tot nu ar fi putut-o înțelege niciodată.

La capătul scării tambuchiului îl sărută, așa cum se sărută două spirite înfrățite, deși nu astfel și-o dorea Doi. Apoi, fără niciun semn de rămas-bun, îi întoarse spatele, iar valul permanent al refugiaților – uimiți, oripilați, ușurați, încântați – o cuprinse și o duse de lângă el. Cu sunetul unei muzici în urechi, sunetul sentimentelor acumulate în timp, unul după altul, se urcă pe puntea de încărcare și îi zări luciul argintiu al bagajului pe care-l ducea în spate, trecând de rândurile de funcționari ai imigrației, apucând apoi pe străzile întortocheate ale orașului Kilimambasa, călcând pe pământul reavăn, învăluită de fum. Apoi n-o mai văzu.

În noaptea în care Unchunkolo se îndreptă spre sud ca să preia o încărcătură de bușteni, Doi trecu pe la verișoara sa Ridicătoarea/ Afaceri Externe. Coborâră împreună în locul secret unde se ducea toată lumea, așa că de fapt nu era un secret pentru nimeni, iar acolo se iubiră până când stelele se stinseră, iar marginea lumii se legănă dincolo de soare. Spre marea lor surprindere, totală și reciprocă, descoperiră că le plăcuse, că se bucuraseră unul de celălalt, că lumea putea fi plină de lucruri interesante, pentru care merita să plângi, să râzi sau să te minunezi împreună cu celălalt. Când se dădură publicității anunțurile matrimoniale, cu ocazia solstițiului de iarnă, numele lor figurau pe listă. Iar în anii care urmară, au trăit și s-au iubit împreună, tachinându-se din când în când unul pe celălalt, certându-se uneori, membrii mai tineri ai echipajului dispărând în astfel de ocazii de pe câmpul de luptă. Fură investiți cu ranguri înalte pe navă, în cadrul familiei și al statului, și-i dăruiră lui Unchunkolo urmași mulți și arătoși de-a lungul anilor în care aceasta continuă să navigheze pe apele marelui fluviu.

Lagărele

Colecționarul de curiozități de dincolo-de-ape cumpără capul de la proprietarul cafenelei, în schimbul sumei de șaizeci de enni, căci se gândise că va reprezenta o atracție irezistibilă în vitrina magazinului său de pe bulevardul Sprijinului Divin.

Proprietarul cafenelei vându capul colecționarului de curiozități de dincolo-de-ape întrucât clienții se plângeau că nu-și puteau bea vinul și mânca gustările în liniște, din cauza zgomotului pe care-l făcea.

Nevasta proprietarului, o femeie de treabă pe care surplusul de kilograme o făcea să fie mulțumită, așezase capul pe raftul de sub televizor, pentru că acesta nu încetase să cânte în stradă până când nu se găsise cineva care să-l aducă înăuntru. De altfel de trei zile ploua încontinuu.

Capul cânta pe stradă, în ploaie, din cauza diferendului pe care-l avusese cu nepoata lui. Înnebunită de exasperare, ea îl lăsase acolo, în ploaie și în noroi, pe strada alunecoasă și denivelată.

Nepoata se certase cu capul pentru că acesta refuzase să o însoțească și să urce strada întortocheată și noroioasă, să treacă de încâlceala baricadelor dinspre lagăr. Fusese o dispută ciudată, cearta aceea dintre cap și nepoata lui, purtată în ploaie, în mijlocul străzii pline de noroi. O fată mută și un cap care vorbea. Lucrătorii din schimbul de noapte care urcau dealul și cei din schimbul de zi care îl coborau se opriseră să asiste la incident.

– De ce se ceartă?

– Se pare că, după părerea lui, e o greșeală să se ducă acolo.

– Bine gândit. Ea ce zice?

O ridicare din umeri.

– Probabil că-l contrazice.

– E nebună.

După plecarea lucrătorilor, străzile se umplură cu organici ce se deplasau încolo și încoace pe numeroasele lor picioare. Erau muncitorii din lagăre, de a căror calificare nu avea nimeni nevoie, fiind astfel obligați să se angajeze cu ziua sau cu săptămâna în serviciul organic. Cei doi, fata mută și bătrânul volubil, încă se mai certau. Indiferent însă de originea lor, acei lucrători deveniseră organici și nu mai puteau înțelege că fata insista să meargă mai departe și că bunicul ei o sfătuia să renunțe, să pună capăt căutării, să accepte faptul că s-ar fi putut să nu găsească niciodată ceea ce căuta. Venise momentul resemnării, al durerii, venise clipa când trebuiau să meargă mai departe, ca apele fluviului, iar ea să se ocupe și de propria persoană, nu numai de ceilalți. Fata cu jacheta argintie, pictată,

ridicase capul și încercase să-l ducă cu forța spre punctul de control, dar capul începuse să cânte și să răcnească. Oamenii ieșeau din magazine și din restaurantele micuțe să vadă ce naiba se petrecea afară. Văzură fata înălțând vasul în care se afla capul și trântindu-l, zdrobindu-l de pământ. Fără un cuvânt porni ca o furtună în sus pe deal, înfruntând ploaia și furnicarul organicilor multipezi.

– Drace, are ceva temperament fata asta! spuseseră oamenii.

Capul începuse apoi să cânte, cu vasul făcut bucăți și cu ruticulii zvârcolindu-se pe dalele murdare. Începuse să cânte în noroi, pe stradă, sub ploaia timpurie de iarnă.

Bineînțeles că ea s-a întors. Sentimentul vinovăției era la ea tot atât de natural și incurabil precum bătăile inimii. Cu ajutorul unei inscripții pe un carton întreba în fiecare magazin și restaurant de-a lungul străzii Celui De-al Treilea Deal, dar capul, sătul până peste urechi de pastilele contra răului de călătorie și de geanta sport în care-l îndesase Mathembe așa încât să nu trezească interesul vameșilor, se afla acum în apropierea țărmului imperial.

În fiecare zi, pe când își lustruia produsele de olărie, domnul Vrishna îi spunea capului că spera să fie cumpărat de cineva de deasupra celui de-al patrulea nivel. De una dintre acele femei cu picioare lungi, sâni mari și rase în cap, care treceau pe lângă vitrina lui în automobile albastru-argintiu. Femeile, susținea el, au un simț al ororii mai dezvoltat decât bărbații, iar femeile de deasupra celui de-al patrulea nivel erau cele mai înaintate dintre toate în această privință. Ce bine ar arăta capul ca senzație a serii la unul dintre acele supeuri ținute la al patrulea nivel. Ce subiect de conversație ar fi. Cu siguranță că acea petrecere ar rămâne memorabilă. Da, spera ca astăzi să fie ziua în care unul dintre acele automobile albastru-argintii care se deplasau silențios de-a lungul bulevardului Sprijinului Divin să se oprească, din el să coboare una dintre acele femei cu picioare lungi, sâni mari și umbrele care le apărau creștetele pudrate cu praf de crom de ploaia acidă, să coboare deci și să se uite în vitrina domnului Vrishna, proprietarul magazinului „Vrishna și Compania: *Objets D'Art* Internațională”, și să izbucnească în râsul acela prostesc al celor de la al patrulea nivel, la priveliștea oferită de capul din interiorul vasului crăpat. Aceasta să fie ziua în care să se deschidă ușa, iar clopoțeii de la intrare să sune, să se audă țăcănitul ritmic al tocurilor acelei femei de la nivelul al patrulea cu picioare lungi, sâni mari și rase în cap pe podeaua sa de lemn lustruit (nu era de lemn adevărat, bineînțeles, nu-și putea permite un asemenea articol în zilele acelea, dar plasticul celulozic reușea să înlocuiască cu succes lemnul), cartela ei să lucească albastru-argintiu în lumina spoturilor din magazin, iar dispozitivul lui de decodare să-i sticlească seducător, el să se încline și

să-i mulțumească și să-i ofere acea noutate unică și tocurile ei să țăcăne afară din magazinul „Vrishna și Compania: *Objets D'Art* Internațională", în ploaia măruntă.

Capul a stat în vitrina domnului Vrishna numai câteva zile. Câmpul său vizual se reducea la câteva sute de metri de fațade de magazine, pavaje de plastic ale intrărilor unsuroase, reclame holografice pentru Berea-Cinci-Inimi (îl cuprinsese sentimentul nostalgiei după apartamentul urât mirositor din aleea Felinarului), taxiuri ce stropeau totul în jur și autobuze fumegătoare, dar văzuse suficient din oraș ca să-și dea seama că automobilul albastru-argintiu nu va opri niciodată acolo, că femeia cu picioare lungi și sâni mari nu va veni să se uite în vitrină, cu pupilele dilatate de oroare și plăcere. În fiecare noapte își ridica privirile dincolo de zâmbetul forțat al Fetei-de-pe-Berea-cu-Cinci-Inimi, către vârfurile diamantine ale turnurilor, către locul în care acestea împungeau și risipeau norii eterni și-i făceau să strălucească cu luminile lor, iar circuitele dendrificate ale minții lui îl făceau să-și imagineze turnurile înălțându-se dincolo de ceea ce putea el cuprinde cu privirea, suple, drepte și argintii în lumina lunii. Visa și oamenii frumoși, zvelți, frumoși, argintați de lună, care trăiau întreaga lor viață la altitudini amețitoare, și-și dădea seama că ei erau tot atât de îndepărtați și de neatins, ca și multiubita sa soție decedată, care se îmbarcase pe una dintre Navele Sfinte și colinda universul. Odată ajunși acolo sus, nu mai coborau.

Dacă ideea de a fi punctul de atracție al unui supeu ce se desfășoară la cinci kilometri înălțime în stratosferă nu-l încânta prea tare, nici gândul unei vieți petrecute la nivelul zero, în vitrina magazinului „Vrishna și Compania: *Objets D'Art* Internațională" nu-l atrăgea, mai ales că era înghesuit între un ceasornic împodobit cu imagini în care puteai admira toți sfinții zvârcolindu-se într-un rai caleidoscopic și o creatură extrasolară oarecare, mirosind puternic a formaldehidă. Înapoi peste fluviul acela, unde responsabilitățile și legăturile prieteniei erau neglijate. Sus, pe un deal acoperit cu noroi, printre porțile acelea ghimpate, se afla nepoata lui, mută în fața lumii. Chiar și un singur par reprezintă un întreg univers pentru un cap fără trup.

În cea de-a treia noapte în care băiatul trecea pe-acolo, capul îl strigă prin geam. Beat, cu mințile rătăcite de droguri, îndopat cu substanțele neuro-chimice ale virușilor ilegali, băiatul, îmbrăcat cu o haină de ploaie impermeabilă murdară și măturând pământul, cu gluga înțesată de insigne, se dădu înapoi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Dar când dansezi cu diavolul în lumina palidă a lunii, nimic din ceea ce nu-ți dorești să te rănească nu te rănește, nici măcar nu te atinge, așa că băiatul își puse palmele soioase pe geamul imaculat al vitrinei domnului Vrishna, aburindu-l cu respirația.

– Ce obiect mai ești și tu?

În întunericul de sub gluga șiroind de ploaie, ochii îi sticleau. Irisul era cuprins de viruși.

– Ajută-mă, spuse capul. Scoate-mă de aici.

Băiatul dădu din cap, rânjind.

– O, nu, asta-i grozav, cea mai bună poantă de până acum! Cea mai bună de departe!

Cu capul dat pe spate, râzând în ploaia acidă, începu să se învârtă în mijlocul bulevardului Sprijinului Divin.

În noaptea următoare se întoarse, dar de data aceasta sclipirile din ochi nu mai erau atât de nebunești. Ploaia se scurgea pe geam. Spuse:

– Hei, ești chiar de-adevăratelea! Ce-ai făcut, frate, de te-ai pricopsit cu o chestie ca asta?

– Am trăit, îi răspunse capul. Asta-i tot.

Băiatul râse, dar nu era hohotul dement din noaptea precedentă, ci râsul amar, dureros, al solidarității.

– Tu și cu mine, frate. Amândoi.

Și dispăru. Dar capul știa că acum era al lui. Se va întoarce noaptea următoare și cealaltă și cu fiecare noapte capul îl va atrage mai aproape și mai aproape.

– Știu că mă poți scoate de-aici dacă vrei.

– De ce aș face-o, omule?

– Pentru că eu sunt un bun prețios.

– Atunci de ce te mai afli încă aici, în vitrină?

– Am fost într-un loc unde n-a mai fost nimeni.

– Unde vine asta, omule?

– În moarte.

– Toți ne ducem acolo, bătrâne!

– Dar nimeni nu s-a întors. Cu excepția mea. Eu am fost în moarte și m-am întors. Știu cum este. Moartea, băiete, moartea. Asta este călătoria ultimă. Drogurile tale, băutura, stările de alterare a conștienței, astea sunt nimic, băiete, nimic. Dar eu știu ce se află dincolo de lumina aceea albă, eu am fost acolo. Am fost acolo, îți spun.

Umbrele matinale se înghesuiau pe bulevardul Sprijinului Divin. Deasupra, lumina se agita între turlele turnurilor, ca o ființă prinsă în cursă.

– ’mnezeule, nu știu, bătrâne!

Când ajunse la jumătatea câmpului vizual al capului, băiatul se întoarse, cu haina fluturând în bătaia schimbătoarelor vânturi care măturau străzile capitalei imperiale. Era pe punctul de a spune ceva. De a vorbi. Îi făcu semn cu mâna și dădu din cap. Apoi plecă.

Nu se întoarse în noaptea următoare, nici în cealaltă și nici în cea de după. Apoi, la ora de coșmar când taxiurile zburau pe străzile alunecoase de ploaie, capul se trezi din visele lui vinovate despre

străzi noroioase care urcau, urcau, urcau la nesfârșit, tresărind la auzul unui tunet. Și văzu fața care se uita la el, la câțiva centimetri distanță de geam.

– Moartea, bătrâne.

– Vrei să-ți povestesc despre ea? Vrei să afli? Îți pot spune. Tot ce dorești să știi. Răspunsul la cea mai tulburătoare întrebare.

– Știu că poți, spuse băiatul de sub glugă. Închide ochii.

Ciocanul uriaș zdrobi vitrina domnului Vrishna în sute de cioburi strălucitoare. Alarma începu să țiuie. Capul simți că e înșfăcat de la locul său, dintre ceasul-panteon și ființa extraplanetară. Mâini îl cuprinseră, îl ascunseră în haina cernită, în căldura și mirosul corpului, în timp ce pașii răsunau pe străzile alunecoase, fugind, fugind, fugind.

Se numea Ghundaleyo. Era o făptură a străzilor și intersecțiilor, rezultată în urma ciocnirilor întâmplătoare ale cromozomilor, petrecute prin colțurile întunecate ale Lumii Sfârșitului de Săptămână. Măturat de vânt de pe străzi, fusese irezistibil atras de încâlceala și nodurile afacerilor. *Ce faci aici, lasă-mă să văd, să aud, lasă-mă să ating, lasă-mă să intru.* Dar toți îi întorceau spatele, cu un zâmbet în colțul gurii și o sclipire în ochi în lumina neonică și în strălucirea policromă a automobilelor sidefii. Viața ca un val izbindu-se la nesfârșit de țărm, o înălțime tumultoasă care, dacă se întâmplă să-ți pierzi echilibrul chiar și o clipă, te trage în jos și te acoperă. Era inevitabilă deci atracția față de un loc precum jungla razei-I, care i-a fost casă. Acolo unde trei linii monorai traversau păienjenișul grinzilor de oțel, își amenajase un mic adăpost printre bare, pardosit cu rafturi de plastic din piețele părăsite și acoperit cu fâșii de material din sacii de gunoi. Era un adăpost, o casă, un pântec, un loc în care putea întoarce spatele realității – tot timpul zgâlțâit de monoraiurile suburbiilor și prins în vârtejul peticelor de polietilenă, răscolite de puternicele vânturi dinspre vest.

– Isuse, ce mă fac cu tine? întrebă el gândindu-se că nu-și va mai putea păstra statutul.

Pentru că fura nu ca să-și asigure nevoile, ci pentru că exista întotdeauna ceva de furat.

– Hrănește-mă, răspunse capul.

– Să te hrănesc? Ești mort, cum poți să mănânci?

– Dacă nu-mi dai de mâncare, mor. De-adevăratelea.

Ca urmare băiatul fură pentru cap de la magazinul unei stații monorai suspendate o sticlă cu hrană din plante de casă.

– Povestește-mi acum despre moarte. Vărsă cinci picături pe ruticuli. Isuse, ia te uită! Știi că ești cineva, bătrâne?

Cortul de plastic cu întărituri de oțel se cutremură sub valul de trepidații stârnit de vehiculele suburbane.

– Ce este de știut despre moarte? Vei afla totul destul de curând, băiete, dacă n-ai grijă de tine.

– Nu mă enerva, bătrâne, că te scot afară pe linia principală și te țin acolo toată ziua să te plouă-n creștet și poate că trenurile or să te azvârle jos sau poate că nu, dar dacă da, o să cazi jos, jos de tot și o să te spargi într-o sută de mii de fărâme!

Dornic să mai înainteze cu un pas spre ceea ce-și propusese, capul își stăpâni simțul critic.

– Moartea, zise băiatul în noaptea următoare, pe când vânturile de vest spulberau rămășițele de saci de gunoi, lovindu-le de stalactitele de plastic.

– Îți voi povesti despre moarte, spuse capul. Dar vreau mai întâi să mă scoți afară. Eu stau toată ziua aici când tu dormi și toată noaptea când te duci dracu' știe unde. Ia-mă cu tine. Mă plictisesc.

– Și ai să-mi povestești atunci despre moarte?

– Atunci îți voi povesti.

Se plimbară pe străzi, în bubuitul de tunet ce înconjura semnalele luminoase de circulație de pe turnuri. Pătrunseră în rădăcinile masive de sprijin ale turnurilor, scăldați în luminile albe și în șuieratul domol al monoraiurilor. Capul poposi în cele din urmă pe o măsuță de lângă niște ferestre vârstate de ploaie, privind luminile, turnurile și umbrele care se mișcau prin nori.

– Să mergi toată noaptea cu un singur bilet, spuse băiatul. Să călătorești până în zorii zilei. Ai văzut destul?

Fetele de-o noapte, învești mântate în pantalonii lor strâmți și tricourile lor mulate, al căror câmp de acțiune era trenul nocturn, se așezară în fața lui Ghundaleyo și-i oferiră sex, bani, băutură, droguri, cu condiția să le lase să se joace cu capul, dar ceea ce-i promiseseră ele nu reprezenta nicio noutate pentru el. Nu-i puteau oferi moartea.

– Haide, spune-mi, cum e?

Fulgerele izbucnite din rețeaua de putere a monoraiurilor zburau de la un turn la altul, luminându-le fețele într-un albastru de coșmar.

– Tu cum crezi că e?

Reclame holografice se înghesuiau deasupra lor, o invocație către îngerii proteguitori ai comerțului.

– Îmi închipui că există o clipă după ultima suflare, după ultima bătaie a inimii, când creierul este încă în viață și conștient, când îți dai seama că inima ți s-a oprit și că n-o să mai bată niciodată, că nu mai ai suflare și că nici nu vei mai avea vreodată. În copilărie încercam să-mi imaginez cum va fi și-mi țineam respirația până când simțeam că îmi explodează capul, până când vedeam roșu și negru în fața ochilor, până când mintea îmi ajungea la limită, încât n-o mai puteam controla și totul se zvârcolea în durere, în foc și în panică. Și atunci respiram din nou și mă întorceam la viață. Așa-mi imaginez că

trebuie să fie moartea. Încetezi pentru totdeauna să respiri.

– Ai dreptate, minți capul.

– O, Doamne, murmură băiatul.

Fură o friptură. O friptură adevărată, din carne de animal sacrificat, nu una din bucățile de carne artificială pe care corporațiile alimentare le numeau așa. Una copiată după patentele de biotectură provinciale.

– Mâncare bună, adevărată, zise el, cu fărâmițe de carne căzându-i din gură, printre ruticuli.

– Te-ai gândit vreodată să pleci de-aici? îi sugeră capul. Te-ai gândit că ai putea duce o viață mai bună în altă parte? Orașul ăsta nu-i un loc potrivit pentru oameni. Te înghite, îți stoarce și ultima rămășiță din ceea ce e bun în tine, apoi te strânge de gât și te azvârle în stradă. Ți-ar merge mai bine în altă parte.

– Da? Chiar așa? Unde?

– Pleacă spre est. Înspre fluviu. Sunt câteva locuri convenabile acolo. Viața e ușoară lângă apă. Poate chiar o să treci dincolo.

– Adică să trăiesc printre oamenii-din-carne. La dracu', de ce?

Dar în noaptea aceea, când ultimii dintre cei mai întârziați funcționari fuseseră duși de monotrenuri către suburbiile lor elegante care se înșirau nesfârșite în jurul capitalei – de parcă întregul univers ar fi fost alcătuit din vile cu pajiști bine întreținute, cu câte două automobile și mese comandate prin satelit – în noaptea aceea, când roboții nocturni de întreținere a străzilor se deplasau de-a lungul bulevardelor potolind bețivii și drogații cu mici săgeți neuronice, mânându-i apoi de la spate ca pe o turmă cu creierele condiționate, cu ajutorul unui procesor central, în direcția stațiilor de dezintoxicare, în noaptea aceea, când sirenele de-o noapte își îmbrăcau costumele mulate, țăcănind din tocuri și umblând la dispozitivele subepidermice pentru a-și crea contururi mai curbate, mai zvelte, mai atâtătoare, mai apetisante, în noaptea aceea deci, băiatul și capul ieșiră să scormonească prin rădăcinile turnurilor. Noapte și zi, zi și noapte, mașini speciale prelucrau gunoiul provenit din rămășițele aruncate de sus. Megatone de gunoi hrăneau rădăcinile zgârie-norilor. Comunități întregi trăiau de pe urma acestor resturi, înaintând și retrăgându-se precum o adevărată maree, migrând, scormonind, culegând, adulmecând și mâncând. Înconjurați de forme de relief închipuite din gunoaie, băiatul și capul stăteau la poalele unei grămezi uriașe de depuneri, sub gura coșului topitorului central în care pierea înghițită o adevărată furtună de hârtii, ambalaje și afișe.

– Se ridică chiar până în vârf, spuse băiatul, lăsându-și capul pe spate, vrând parcă să contemple tromba de hârtii plutitoare înaltă de kilometri. Până în vârf!

Se ghemui apoi, cu haina sa slinoasă de orășean, ochi în ochi cu capul așezat pe o grămadă de gunoi.

– Moartea, deci.

Și capul înțelese că nu mai putea continua cu minciuna și fățărnicia.

– Moartea este nimic.

– Da, da…

– Nu. Serios. Moartea este nimic. Nici lumină. Nici întuneric. Nici spațiu. Nici timp. Nici senzații. Nici lipsa lor. Nici conștienţă. Nimic.

– Dar lumina albă…

– O iluzie produsă de neoxigenarea centrilor văzului din creier.

– Și în spatele luminii albe?

– Nimic. Nicio cale înapoi. Dacă te poți întoarce, aceea nu mai e moarte. Din moarte nu te mai întorci.

– Dar tu ai făcut-o!

– Asta înseamnă că n-am murit cu adevărat. Tu crezi că ea survine instantaneu. Nu-i așa. Se produce lent și există mai multe feluri de moarte. Ți se poate opri inima, plămânii pot înceta să mai lucreze, toate funcțiunile vitale pot înceta și-atunci intri în moarte clinică, dar poți fi readus la viață printr-o serie de mijloace. Corpul tău fizic poate muri, fără nicio speranță de revenire, dar creierul poate fi menținut prin organici. Ca în cazul meu. Și creierul poate muri, dar conștiința, mintea pot fi conservate printr-o rețea informațională, asemeni matricei noastre pe care o numim Visarea. Apoi există moartea trupului, a creierului și a conștiinței, iar asta este adevărata moarte, pentru că nicio tehnologie nu te mai poate readuce la viață și nimeni nu s-a întors din ea și nimeni nu poate vorbi despre ea.

– Mincinos nenorocit!

Băiatul se dădu înapoi. Foi, resturi și alte gunoaie cădeau asupra lor de la o înălțime amețitoare.

– Mincinos nenorocit!

Încă un pas înapoi. Încă unul și încă unul.

– Mincinos nenorocit!

Țipătul venea acum de departe. Băiatul, cu haina cernită fluturând, devenise aproape o nălucă în spatele ninsorii de hârtie.

– Mincinos nenorocit!

Se auzi pentru ultima dată, abia acoperind mugetul ventilatoarelor și al motoarelor. Și apoi nimic.

– Băiete!

– Puștiule!

– Ghundaleyo!

Nimic.

Atunci i se făcu frică. Pentru întâia oară de la moartea sa fizică, își realiză vulnerabilitatea. O frică paralizantă care îl înghețа, frica de a se ști slab, expus ninsorii de hârtie ce se așternea lent peste el, înălțându-se mai mult, tot mai mult, acoperindu-l, umplându-i gura așa încât țipetele nu i se mai auzeau, răpindu-i lumina ochilor. Frica

de a fi îngropat de viu, căci gunoiul este o hrană îmbelșugată pentru ruticulii săi.

Capului îi era cel mai frică de roboții care scormoneau gunoiul. Cu o mașină nu se poate comunica, nu există limite ale erorii. Ei nu l-ar auzi, nu l-ar vedea în timp ce ar nivela grămezile de gunoi cu tălpile lor de cauciuc. Și chiar dacă l-ar auzi și l-ar vedea, pentru ei nu ar fi decât o rămășiță printre multe altele pe care le aveau de răscolit, de încărcat și de aruncat în uriașul pântec al compactorului de gunoi sau în la fel de înspăimântătorul incinerator. Privi toată noaptea mașinăriile negre și galbene deplasându-se încolo și încoace printre deșeuri. Lumini roșii, albe și albastre se roteau, avertizând: *la o parte din calea mea, la o parte, la o parte.* Lungă și întunecată noapte a sufletului.

Zorile în Capitală înseamnă o revărsare a griului în noaptea luminată de neon, asemeni unei persistente hemoragii interne. Spirale de ploaie loveau în temelia zgârie-norului. Măturătorii așezați în linie, pe care capul îi urmărise încă de la prima geană de lumină, își ridicară glugile și se aplecară, lipindu-se aproape de pământ pe măsură ce înaintau spre deal. Capul studie atent chipul omului care urma să-l salveze, înalt, aplecat mult deasupra pământului, atingând cu vârfurile degetelor suprafața gunoiului, în timp ce-și croia drum înspre deal. Din când în când degetele lui se opreau asupra unei comori găsite în muntele de hârtie, o atingeau, o cercetau pe toate părțile, până la cei mai intimi pori, apoi fie o strecurau sub haina groasă, fie o aruncau din nou. Mai aproape. Degetele scormoneau tot mai aproape. La câțiva metri. Centimetri. Cu siguranță că ar fi trebuit să-l vadă până acum.

Degetele măturătorului atinseră vasul. Se opriră. Pipăiră conturul, crăpăturile, suprafața rece și dură. O mână îi trecu peste față. Se retrase, oripilată.

– Hei, ce-i cu tine, ești orb sau ce? zise capul.

Degetele reluară cercetarea, cu mai multă atenție de astă dată.

– Cred că am recunoscut accentul. Mâinile atinseră ochii capului. Ah! A trecut ceva vreme de când n-am mai întâlnit unul din ăsta. Lucrurile pe care le caută bogații. A apărut o modă nouă, capete importate de dincolo-de-ape?

Degetele pipăiră marginile ruticulilor.

– Mai cu atenție! strigă capul.

Fața de sub gluga cernită zâmbi.

– Sper că stăpânești limba într-o măsură suficientă ca să apreciezi ironia.

Măturătorul de gunoaie stătea în picioare pe fundalul soarelui cenușiu. Își dădu pe spate gluga ceruită. Ochii îi erau două orbite galbene, bășicate, aproape închise sub straturile de carne rănită, sângerie, care îi acopereau partea superioară a capului, asemeni unor

rădăcini.

– Conaționalii tăi au făcut-o. Și-mi plăcea mult regiunea! Tot ce atingeam părea atât de viu, de real, de strălucitor. Îți imaginezi cum putea să-i apară unui tânăr soldat al imperiului în primul său raid în afara capitalei. De-ar fi și orbirea la fel de frumoasă. Îmi place să cred că aș suporta situația puțin mai bine, dar din păcate mi-am atins ochii odată, când căzuse bandajul. N-o s-o mai fac niciodată.

Gluga acoperi din nou fața mutilată.

– Îmi pare rău. Nu-i pe placul meu să pedepsesc. Nu ești vinovat, iar eu nu fac parte dintre cei care cred că un om poartă vina întregului său popor. Era un fel de armă biologică antipersonal, cred, un dispozitiv care arunca jeturi de spori de ciuperci. Din nefericire aveam vizorul ridicat. Din nefericire, da. Dar am văzut cum ucid lucrurile acelea și nu există o moarte mai teribilă. Ros pe dinafară de infecții fungiforme. Tot ceea ce mi-au mâncat mie au fost ochii. Prefectura Ukerewe, acolo eram în patrulare. O prefectură minunată, Ukerewe. Cred că ne-au orbit copacii. Vizoarele alea te rup de restul lumii. Totul pare televizat. O răscoală locală. Câțiva Băieți Fantomă dintr-o facțiune care-și închipuia că-și poate elibera țara de sub stăpânirea împăratului cu mâinile goale și cu ajutorul sfinților, firește. N-au reușit, bineînțeles. I-am zdrobit. Dar atunci nu era ca acum, nu făceau chestia aia cu copacii. Doamne, e un lucru îngrozitor. În toți cei patru mii de ani de la spargerea Valului Verde nu s-a inventat o pedeapsă ca asta. Trebuia să și-o închipuie imperiul.

– Cred că au trecut zece ani de atunci. Ne-am jucat același joc de copii întârziați iarăși și iarăși și iarăși, până când am obținut rezultatul dorit. Zece, doisprezece, poate. Unul dintre lucrurile pe care le pierzi odată cu vederea e sentimentul timpului. Zile, nopți, anotimpuri, ani, încetează să-ți mai conducă viața. Asta, îți spun, reprezintă o mare ușurare. Nu există tiranie mai mare decât cea a ceasului.

– Acum trei-patru ani mi-am pierdut pensia de militar. Reduceri de buget, micșorarea cheltuielilor publice… Aveam suficiente economii ca să fiu descalificat, dar nu destul ca să mă întrețin. Bănuiesc că mormanele de gunoi m-au așteptat dintotdeauna.

Soldatul orb îngenunche pe deșeurile umede de ploaie și degetele explorară din nou capul.

– Nu, nu cred c-o să iau mult pe tine. Îmi pare rău. Dar a fost plăcut să aud iarăși un accent prietenesc.

– Așteaptă.

Văzătorii și orbii percep diferit pe cel care le vorbește. Văzătorul privește cu ochii. Orbii, cu urechile.

– Am o idee. O propunere.

– Ce propunere ar putea să mă intereseze?

– O asociere.

– Chiar așa? Și?

– O asociere adevărată, în care fiecare să acopere handicapul celuilalt. Voi fi ochii tăi, dacă vei fi trupul meu.

Orbul râse.

– Mi se pare o propunere bună.

– Accepți? întrebă capul.

Orbul zâmbi cu zâmbetul nevăzătorilor. Un zâmbet mai degrabă al *simțului* decât al *văzului.*

– După cum bine ai spus, într-o asociere viabilă fiecare acoperă handicapul celuilalt. Accept!

Era o asociere bună, adevărată. Orbul locuia în câteva cămăruțe în mijlocul unei reclame incandescente de neon pentru o cremă de față și n-avea nici măcar un singur bec electric. Cele câteva cămăruțe erau împodobite cu *comori* găsite în inima zgârie-norului. Uimitoare lucruri. Statuete argintii ale unor femei rugându-se cu pletele răvășite de vântul spațiului, panouri de cristal pe care dacă le atingeai te umpleau de tristețe și bucurie, spaimă, dorință și extaz, mai presus de orice experiență încercată cu un bărbat sau cu o femeie, acestea părând, prin comparație, palide și reci ca gheața, ouă metalice care în mâinile tale devin moi și ascuțite, tari și reci, fierbinți și umede, putrede și zgrunțuroase, iar în final par a fi chiar sâni, senzația fiind atât de reală încât trebuie să deschizi ochii ca să-ți dai seama că nu sunt decât niște iscusite ouă de metal. Presupunând că ai ochi pe care să-i deschizi. Aproape toate obiectele găsite erau vândute de soldatul orb în schimbul hranei sau locuinței. Acelea câteva, foarte deosebite, de care nu se îndurase să se despartă, noutățile depășite ale celor trăind în sfere înalte, sticleau în violetul și stacojiul reclamei pentru crema de față a Doamnei Lysistra.

Capul se obișnui să trăiască în lumina Doamnei Lysistra, zi și noapte, fără tirania vreunui ceas. În oricare oră din zi sau din noapte, orbul fixa capul în cingătoarea pe care și-o făcuse special pentru acest scop, își îmbrăca haina și mergea la turnuri. Pentru prima oară capul își justifică salvarea prin găsirea unei schițe în peniță, opera dintr-o clipă de plictis a unei femei de la cel de-al patrulea nivel, înfățișând nudul în întregime lipsit de păr al iubitei ei, întinsă pe un divan.

– E bună. Valorează ceva… spuse capul. Întoarce-o spre mine, s-o văd mai bine… O, Doamne, asta da femeie!

– Pentru mine tot hârtie e, zise orbul. Trebuie să-mi închipui femeia. Deși poate te surprinde, încă îmi aduc aminte de femei.

În pauze vorbeau sau jucau *fili.* Orbul era un jucător foarte bun, la fel de bun ca avocatul Kalimuni în nopțile acelea de vară, când jucau la o masă sub un copac-umbrelă, într-o piață retrasă din Chepsenyt. Juca atingând piesele, dar mai mult din memorie. Capul învățase și el

să joace în memorie în timpul scurtului popas în Visare. Partidele erau plăcute și demne de reținut, dar modalitatea lor favorită de recreere era conversația, depănarea amintirilor despre vremuri trecute. Discuții despre Țară, întotdeauna despre Țară. Amintirile geografice ale orbului coincideau uneori cu cele ale capului.

– Descrie-mi orașul Ol Senok, spunea el. Mi-l aduc aminte cum arăta spre sfârșitul anului, spune-mi cum arăta atunci.

Și capul începea să-i povestească despre piețele acoperite cu dale de sticlă și despre străzile aglomerate, cu case ce-și schimbau culoarea din auriu în bronz, odată cu succesiunea anotimpurilor, despre copacii și grădinile din spatele lor, despre ferigile și copacii-umbrelă din preajma cafenelelor, ce-și întindeau ramurile în așa fel încât prima furtună a iernii nu reușea să smulgă acoperișurile, despre trucșii și comercianții și traicșii, iar când termina descrierea, orbul rămânea tăcut, uneori ore întregi, explorând străzile și aleile orașului Ol Senok închis în mintea sa.

– Te poți întoarce, dacă vrei, îi zise capul într-una din zile, o piatră aruncată în fântâna gândurilor. Dacă ai ținut atât de mult la el, de ce nu te întorci? Acum e pace.

– Oh, nu știu, răspunse orbul, cu zâmbetul său de nevăzător luminat de strălucirea Doamnei Lysistra. Niciodată când te întorci undeva nu mai e același lucru.

– E ceea ce vrei tu să fie, spuse capul.

– Adevărat, zise orbul. Și e tentant. Dar doar atât: tentant. Spune-mi: cunoști drumul care duce la granița prefecturii și străbate dealurile dintre Kapsabalé și Elembetét? L-am parcurs cu compania mea într-o iarnă. Povestește-mi cum arată iarna, cu zăpada acoperind pădurea.

Cu ploaia bătând în geamuri, capul îi povesti despre felul în care omătul se așternea ca un oraș alb, minunat, peste spiralele, evantaiele și trunchiurile pădurii, iar orbul părea mulțumit.

Într-o zi, pe când se plimbau pe străzile umede de ploaie, întâlniră o mulțime de oameni care le bara calea.

– Faceți loc, faceți loc, sunt un veteran de război orb, strigă orbul, care nu era omul să-și afirme în gura mare drepturile. Veteran de război rănit în serviciul împăratului.

– N-are rost, zise capul din locul său de la brâu. Strada e plină dintr-o parte în alta. Câteva mii, după cât îmi dau seama.

Orbul privi cu urechile și auzi glasul tremurător al unui ceas cu radio. Îl atinse pe tânărul care era proprietarul lui.

– Scuză-mă, ce se petrece aici, de ce s-au strâns toți oamenii ăștia?

– Nu știi? răspunse tânărul, pe un ton ridicat, așa cum vorbesc oamenii cu căști pe urechi. Sosește împăratul!

– O procesiune imperială, răcni o femeie grasă, cu o mustață neagră

pe buza superioară și un steag de serie cu stema imperiului în mână. Urmează să se întâlnească cu cineva de pe altă planetă. Priviți! Priviți! Trăiască împăratul! Dumnezeu să te binecuvânteze, Majestate, să fii victorios și fericit, să ne conduci ani mulți!

Era de fapt o procesiune a roboților-măturători de străzi, care-și croiau drum pe bulevardul Luminii. Totul trebuia curățat, totul trebuia să fie curat ca lacrima, fără nicio urmă de excremente sau de urină, în cinstea sosirii preafericitului și gloriosului împărat.

– Vă rog, vă rog, lăsați-mă să trec, strigă orbul în murmurul crescând al mulțimii. Sunt soldat rănit în război, am fost mutilat pe când eram în serviciul împăratului. Lăsați-mă să trec, vă rog.

Mulțimea, cum era și de așteptat, îi făcu loc. Cine poate rezista șantajului moral?

– Împăratul, îi spuse orbul capului pe care-l ținea la piept. Ce măreț! Știi bineînțeles că numai foarte rar se întâmplă acum ca împăratul să-și părăsească Orașul de Jad, căci a îmbătrânit. Chiar și cei de stirpe regală sunt muritori. Cel în cauză trebuie să fie un străin destul de important, de vreme ce împăratul se duce la el și nu invers.

– Este într-adevăr ceva minunat, rar și prețios. O singură dată l-am văzut pe împărat în carne și oase. Eram foarte mic pe-atunci. Se îndrepta, ca și acum, spre portul spațial. Urma să întreprindă un turneu în cele mai apropiate Lumi Surori, cu o Navă Sfântă închiriată pe o sumă fabuloasă. Cred că nu aveam mai mult de patru-cinci ani, dar încă îmi mai aduc aminte de splendoarea cortegiului imperial. Extraordinar! Minunat! Măreț!

Un val de emoție coborî de-a lungul bulevardului Luminii. Mult mai sensibil la mișcările mulțimii, orbul simți imediat schimbarea.

– Ce se întâmplă? El e? A sosit?

– Cred că-i doar avangarda! răspunse capul! Da, avangarda.

– Avangarda? Spune-mi, arată cei din avangardă așa cum mi-amintesc? Sunt cincizeci de bărbați în armuri aurii, care aleargă înaintea lui cu halebardele pe umăr, după cum făceau în vremurile cele mai îndepărtate? Sunt sigur că aud zgomotul pașilor lor. Nu-i așa că ei sunt? Avangarda în armuri aurii?

Se întoarse în așa fel încât capul să poată vedea bulevardul Luminii: două ziduri omenești compacte împodobite cu steagurile imperiale.

– Da, spuse capul. El este! Iată-l, sosește!

– Sunt și călăreți, o suită de călăreți cu săbii și muschete străvechi pe umeri? Îmi aduc aminte că ei urmau avangărzii. Erau Palatinii, elita cavaleriei, purtând coifuri roșii-albe cu pene, platoșe negre, lustruite atât de perfect, atât de strălucitoare, încât puteai vedea întreaga lume reflectându-se în curbura lor. Da, sunt sigur că aud potcoavele cailor.

– Iar în spatele lor vor apărea consilierii imperiali în litiere,

îmbrăcați în ținută de gală și purtând inelele funcțiilor lor pe degete, iar pe frunte sigiliile puterii. Fiecare va fi purtat de douăzeci de eunuci genetici precedați de câte un copil cu un gong. În cele din urmă, din spatele lor va apărea împăratul în caleașca sa de cristal, ascuns sub un văl, astfel încât să nu fie pângărit de privirile muritorilor de rând. Dar îmi amintesc că l-am văzut totuși pentru o clipă în caleașca lui de cristal, dând la o parte un colț al vălului și privindu-și supușii. L-am văzut și-am stat față în față. Îți spun, un astfel de moment nu se uită, când împăratul și unul dintre supușii lui se privesc în ochi. Splendoarea acelui chip, bogăția veșmintelor cuvenite rangului, pe care urma să le poarte în călătoria cu trenul pneumatic și-apoi la bordul Navei Sfinte și în turneul pe care-l făcea în Lumile Fiice. Cuvintele sunt prea sărace ca să-l descrie.

– A ajuns aici? Este în caleașca de cristal? Nu aud nimic în freamătul mulțimii. Spune-mi, ce vezi?

Mulțimea ovaționa și flutura steagurile imperiale din plastic. O tânără femeie își sfâșie tricoul cu stema și în culorile imperiului și o flutură deasupra capului. Sânii ei neobișnuit de mari se legănau în bătaia ploii. Capul privea toate acestea, în timp ce soldatul orb depăna amintiri.

Și sosi împăratul. Mai întâi cincisprezece polițiști în uniforme negre-argintii, cu vizoare de afișaj al datelor, călare pe motociclete silențioase. În al doilea rând trei automobile cu geamuri fumurii. Oameni înarmați și dotați cu aparate de emisie-recepție stăteau pe laturile mașinilor, iar alții ocupau locurile din spate, uitându-se de jur-împrejur și vorbind fără încetare în microfoanele lor. În al treilea rând o limuzină lungă, joasă. Perdele de mătase acopereau ferestrele. În spate stătea un om foarte, foarte bătrân, atât de bătrân încât nu mai semăna a om. Părea un animal sau un extraterestru. Iar în urma împăratului, alți douăzeci de polițiști pe motociclete. Întreaga suită trecu în viteză pe lângă ei, în mai puțin de cinci secunde.

– Este așa cum ai spus tu, zise capul. Fiecare detaliu. Perfect. Întocmai cum ai povestit.

Pietrele albe de pe masa exterioară erau în primejdie. Pietrele negre aveau în stăpânire toate mesele din stânga și două dintre cele trei centrale. Un atac pe mesele din dreapta fusese respins, dar nu pentru multă vreme. Principala încleștare nu mai putea fi amânată și odată cu ea, înfrângerea capului. Masa exterioară urma să fie acoperită din cel mult două mișcări. Iar orbul se opri exact la mijlocul mutării și aruncă pietrele de pe tabla de *fili.* Rămase nemișcat, cu fața scăldată succesiv în luminile violete și vișinii ale neonului. Apoi spuse:

– Cred că vom pleca.

– Vom pleca? zise capul.

– Dincolo de fluviu. Cred că vom trece dincolo de fluviu. Am ceva bani puși de-o parte. Ne vor ajunge pentru autobuz și feribot. Iar traiul este ieftin dincolo de fluviu.

– Mai costisitor oricum decât îți aduci tu aminte.

– Totul este mai scump decât ne amintim. Da, vom pleca. Cred că la sfârșitul săptămânii. Atunci ar fi momentul potrivit. Voi face toate pregătirile. Îți dai seama de ce am hotărât tocmai acum să plecăm?

– Cred că da, îi răspunse capul.

– Poate îmi poți explica și mie, pentru că eu nu știu, continuă orbul. Nu există niciun motiv, cu excepția faptului că îmi doresc acest lucru mai mult decât orice altceva.

– Vei descoperi că situația este diferită de cum o știai tu, îl avertiză capul.

– Totul este altfel decât ne amintim, zise orbul.

Pietrele alunecară din nou pe suprafața scobită a meselor de *fili*.

– Cred că avem o dublă amenințare pentru piesele tale.

Traversară fluviul întins precum marea la bordul unei rapide nave imperiale cu aripi portante, care tăia suprafața apei și se strecura prin traficul riveran greoi și aglomerat. Ambarcațiunea intimida pirogile de pescuit și amfibiile lente prin cele trei sirene și prin scârțâitul continuu al stindardului imperial de la prova. Rafale de ploaie cădeau dinspre nord, dar frigul nu-l împiedică pe orb să iasă pe punte.

– Nu poți să vezi mare lucru, spuse capul, care descoperise că astfel de comentarii aveau darul de a-l binedispune pe orb.

– Da, aud. Miros aerul și simt asta în mișcările vântului. Ploaia îmi face bine. Mă înviorează. Nu-ți murdărește pielea ca ploaia din capitală. Spune-mi, vin ambarcațiuni din partea opusă?

– Tocmai am trecut pe lângă una, care avea punțile încărcate cu automobile.

– Mi-am închipuit. Am auzit zgomotul roții de la pupa, am simțit balansul datorat siajului, am mirosit aroma distinctă a organicilor. Țara ta are un miros specific. Când am fost pentru prima oară acolo, am traversat cu un transportor militar, iar apoi compania mea, îmbarcată într-un autobuz, a ajuns la Ukerewe. Pe tot parcursul călătoriei n-a mirosit atât în avion cât și în autobuz, decât a plastic și aer condiționat. Am sosit la destinație în timpul nopții, iar la coborârea din autobuz, mirosul m-a izbit de parcă ar fi fost ceva concret. Bogat, ciudat, sălbatic, un miros care cuprindea în sine o mie de arome, dar care era mai mult decât suma lor. Un tot, asemeni felului în care mirosul unei femei se simte dincolo de parfumul folosit și de mirosul trupului ei, formând împreună un tot, o unitate. Nimic nu i se aseamănă. Pe când eram în capitală și primeam încă pensia de veteran, îmi plăcea să mă plimb în zilele în care nu aveam ce face pe

lângă o parfumerie de pe strada Gloriei, una cu totul deosebită. Importau uleiuri exotice de dincolo de fluviu și le foloseau ca ingredient de bază pentru parfumurile lor. Treceam pe acolo numai ca să inspir mirosul. Bineînțeles că nu semăna cu cel real. O aromă lipsită de viață, distilată, nu una care să sugereze viața. Era însă cel mai apropiat de original. Spune-mi, mă crezi stupid? Îmi închipui că dacă m-aș strădui să-mi ascut simțurile la maximum – iar atunci când ești orb, toate celelalte par să suplinească lipsa văzului – aș putea să miros acel parfum chiar în acest moment și să simt cum ajunge la mine asemenea ceții. Aroma mirodeniilor și mirosurile verzi, întunecate, ale putregaiurilor, uleiurile și izul de fluide, fructe, carne și excremente se combină și se transformă acolo, ca nicăieri în altă parte a planetei, în ceva minunat, ceva pe care, dacă ar fi să-l ai și să-l îmbuteliezi în recipiente, l-ai putea vinde cu o mie de enni gramul.

– Spune-mi din nou, unde mergem?

– Kilimambasa, spuse capul.

– Locul ăsta nu mi-e cunoscut. De ce mergem acolo? Nu-i departe, în nord? Nu există porturi mai spre sud, mai aproape de Tannalewé și Ukerewe?

– În urma Războiului de Independență au rămas închise, îi răspunse capul care, de vreme ce începuse cu o minciună, le găsea acum pe celelalte firești și inevitabile. Sunt și multe epidemii în porturile din sud. Către sfârșitul războiului s-au utilizat pe scară largă armele biologice. Vor trece generații până când Yembé va fi din nou locuibil și chiar dacă porturile aflate de-a lungul coastei Tannalewé nu sunt la fel de afectate de epidemii, nu cred totuși c-ar fi niște locuri sigure pentru un imperial. Voi nu aveți imunitatea noastră.

– Înțeleg. Îți mulțumesc, zise orbul, iar capul nu simți nici urmă de remușcare.

Sistemul de anunțuri publice informă călătorii că mai erau zece minute până la Kilimambasa. *Zece minute până la Kilimambasa, rugăm toți posesorii de vehicule să se înapoieze la mașinile lor.* Capul spuse că venise timpul să coboare sub punte, dar orbul se oprise, dorind să mai stea puțin acolo, până când nava cu aripi portante va fi ieșit din labirintul insulițelor și a bancurilor de nisip care sugrumau fluviul în acel loc situat la mare latitudine, astfel încât capul să-i poată relata prima întâlnire cu țărmul estic. Pe când nava își croia drum prin perdelele de ploaie, înspumând apele cu aripile sale, capul îi descria pâlcurile de copaci de pe marginea apei smălțuite în culorile toamnei și locuințele pescarilor, semănând cu cochiliile unor moluște uriașe și terasele și orezăriile care apăreau când și când pe dealurile din ce în ce mai înalte, până când atingeau punctul în care ploaia și perspectiva aeriană învăluiau peisajul într-o ceață ușoară, albăstrie. Pădurea se fragmenta în pâlcuri de palmieri și corali spiralați și în covoare de

baloane amestecate cu mușchi și licheni.

Apoi capul începu să-i descrie orașul Kilimambasa, situat pe frumoasele-i coline, cu copacii săi impresionanți, cu oamenii învăluiți de razele soarelui, mergând încolo și încoace pe străzile frumoase care șerpuiau în pantă până la apele fluviului. Pe măsură ce vasul se pregătea să acosteze, orbul zâmbea, cu gândul la frumusețile pe care i le relatase capul, iar acesta continua să se simtă nevinovat, cu nimic culpabil.

Rămaseră pe chei după ce trucșii și utilajele de descărcare a navei își îndepliniseră misiunea și dispăruseră din vedere. Orbul încă mai avea pe buze zâmbetul acela interiorizat, izvorât din inimă, al omului care s-a trezit la jumătatea visului unei nopți de vară ca să descopere că toate minunățiile și ciudățeniile închipuite erau, de fapt, reale și palpabile.

– Ei bine, spuse. Iată-ne ajunși. Unde mergem mai întâi? întrebă cu entuziasmul copilului care se desprinde din strânsoarea mâinii părintelui său și aleargă uimit către muzica și luminile carnavalului iernii.

– În primul rând trebuie să găsim un loc unde să stăm, zise capul. Acolo mergem întâi și-ntâi. Trebuie să fie o mulțime de moteluri și mici hoteluri într-un oraș ca ăsta.

În fiecare dintre aceste locuri capul vorbi pe îndelete cu proprietarul respectiv, în timp ce orbul bea ceai și asculta programele de televiziune captate prin satelit ale imperiului de-peste-ape.

– Vorbești în limba veche, spuse orbul în timp ce purta capul de-a lungul unei străzi, spre următorul hotel. O recunosc. Sună atât de muzical. Nu mai știu decât câteva cuvinte, pentru că atunci când înapoiezi plantele pentru limbaj, de obicei uiți totul. Dar încă mai pot recunoaște sunetele. E plin și ăsta?

– Da, și acela era plin, minți capul.

– Poate că următorul n-o să fie tot așa, spuse orbul. Nu prea mai pot înghiți atâta ceai.

Dar și următorul și cel de după el și următorul după acela erau la fel.

– Atâția vizitatori într-un oraș atât de mic! remarcă orbul care, ca fost ofițer în serviciul împăratului, nu era omul care să afirme despre cineva că ar fi mincinos. Atâtea parlamentări. N-ar fi fost mai simplu să afișeze un „Nu avem locuri libere”? Ne-ar fi scutit de tot efortul de până acum.

Atunci capul zise:

– Trebuie să recunosc că n-am fost în întregime cinstit cu tine. Adevărul e că am o rudă în orașul ăsta, pe care încerc s-o găsesc.

– Este vorba de Mathembe despre care tot pomeneai, spuse orbul. După cum ți-am spus, încă mai înțeleg câteva cuvinte din limba veche,

îți cauți ruda, e-n regulă, dar te rog să fii cinstit și sincer cu mine într-un loc ca acesta, în care depind cu totul de tine. Poate că o să găsim locuri la hotelul următor?

Găsiră.

Dar capul își găsise nepoata?

Da.

În cele din urmă.

La prânz, capul îl rugă ceva.

– Să te duc s-o întâlnești pe această Mathembe? Bineînțeles. Dar imperiul este un imperiu comercial. Fiind imperial, îți voi cere în schimb un serviciu. Am fost atât de ocupați să alergăm în căutarea rudei tale, încât n-am avut timp să mă bucur de faptul că mă aflu aici. Așadar, dacă te duc la ea, îmi descrii împrejurimile?

– Nu vorbi în gura mare despre imperiu tocmai aici, îl sfătui capul.

Așa că începură să urce drumul în pantă, unde se certaseră Mathembe și capul cu un anotimp în urmă, drumul care ducea spre lagăre trecând prin Kilimambasa.

– De-o parte și de alta se află cafenele și restaurante, povestea capul. Apropiindu-se iarna, și-au strâns mesele de la stradă, dar înăuntru totul e încă strălucitor și vesel. Oamenii joacă *fili* sau urmăresc programele sportive de la televizor.

– Cafenelele, restaurantele, cum arată?

– Ca toate lucrurile însuflețite: rotunde, curbe, sculptate, unele peste altele, unele în altele. Zidurile le sunt luminate de ultimele sclipiri ale toamnei, spuse capul.

Dar zidurile erau însemnate de urmele gloanțelor, înnegrite de foc și mâzgălite cu inscripții ce promiteau o moarte sigură și rapidă „ticăloșilor de imperiali”.

Lăsară în urmă cafenelele și restaurantele.

– Am ajuns acum în cartierul de locuințe, grupate în jurul piețelor și curților. În mijlocul grădinilor micuțe cresc copaci și tufișuri și tot felul de lucruri folositoare. Se văd radiouri, fermentatori de vin și păienjenișuri de plase. Sunt foarte frumoase grădinile.

Dar casele nu mai aveau ferestre și uși și se desfăceau în părțile lor componente. Femei ghemuite pe pragurile goale se uitau cu răutate la alte femei asemeni lor și la copiii plini de paraziți care mânau niște arătări de organici de-a lungul străzilor. Grădinile erau moarte, maronii, pline de excremente și bucăți de plasmă putredă.

– Ia ascultă, se aud copii jucându-se! zise capul.

Orbul adulmecă aerul.

– Ce miros se simte?

– Sunt excremente cu care îngrașă pământul grădinilor.

– Minunată economie, spuse orbul.

Continuau să meargă pe lângă case.

– Am ajuns sus. Aproape de capătul orașului. Suntem deasupra caselor înconjurate de grădini, terase și orezării. Dealurile sunt acoperite cu ziduri joase, cărări și terase. În anotimpul acesta toate sunt pline de apă și strălucesc de parcă ar fi o mie de cioburi ale unei oglinzi sparte pe dealuri.

– O oglindă spartă, repetă orbul.

Capul putu să vadă cum totul în mintea prietenului său devenea real, palpabil și pentru prima oară se simți vinovat. Cu fiecare pas cu care urcaseră, minciuna crescuse devenind în cele din urmă totală, căci nu existau nici grădini, nici livezi și orezării, nici lagune strălucitoare ca o mie de cioburi de oglindă sclipind în soarele palid al iernii. Stăteau la poarta lagărului, iar argintiul care lucea era al adăposturilor pentru sinistrați. Cele o mie de oglinzi erau cele o mie de corturi și barăci acoperite cu folii de plastic, care păreau a străluci, ude după ploaia repede de iarnă. Terasele erau de fapt zidurile de gunoaie amestecate cu lutul roșu, ridicate de refugiați în jurul așa-ziselor grădini-încercări menite pieirii, cărările erau locuri de trecere bătătorite de picioarele trucșilor și de pașii oamenilor, în puținul spațiu rămas între casele înghesuite.

Stăteau în locul de unde drumul cotea în sus, printre zidurile de protecție din sârmă ghimpată. Orbul își umflă nările, adulmecă și se încruntă. Spuse:

– Nu simt mirosul! Nu așa cum mi-l amintesc. Nu-i același lucru. Spune-mi, este foarte aglomerat? Aud zgomotul multor, multor oameni.

– Este foarte aglomerat, răspunse capul pe măsură ce oameni și organici treceau în sus și în jos, pe poarta taberei. Sunt fermierii care pregătesc câmpurile pentru însămânțatul de iarnă. Chiar și într-o societate bazată pe biotehnologie, cum e cea în care trăim, există încă munci făcute manual.

– Și eu care credeam că-mi voi trăi restul zilelor în belșug, cu tot ceea ce îmi trebuie chiar la nas, zise orbul.

Intrară în lagăr, lăsând poarta în urmă.

– Ruda ta trăiește aici? întrebă orbul.

– Bineînțeles, spuse capul, prins oarecum în propria-i minciună. Ăsta este un loc tocmai bun să-ți petreci restul zilelor.

Înaintară, croindu-și drum prin mulțimea compactă de oameni și organici care intraseră pe poartă.

– Dar de ce am senzația că mă aflu într-o piață? întrebă orbul.

Treceau pe bulevardele pline de noroi, depășind trucșii ce se mișcau încet și femeile cu legături atârnând pe spate.

– Pentru că suntem într-o piață, spuse capul. Vin oameni de peste tot ca să-și întindă marfa la marginea drumului și s-o vândă.

– Dar de ce simt ziduri în jur? întrebă orbul în timp ce capul îl

conducea în afara căilor principale de circulație, pe cărări și alei care se strecurau printre cocioabe și parcele de pământ asemeni unor băieți năzdrăvani.

– Pentru că de jur împrejurul nostru se află pâlcuri compacte de copaci înalți, foarte înalți, răspunse capul, care nu mai știa decât să persiste în minciună.

Dintr-odată ajunseră într-o îngrăditură încadrată din toate părțile de barăci acoperite cu plastic. Copiii priveau din praguri, cu radiourile țiuind.

– Dar de ce, mai spuse orbul, tot ceea ce simt, tot ceea ce miros și aud pare să contrazică ceea ce mi-ai spus tu? De ce am senzația că fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus a fost o minciună? Că tot drumul parcurs până aici a fost o înșelătorie? Că fiecare descriere a fost închipuită? Dumnezeule…

Vocea orbului se auzea tare acum, cu accentul cultivat al celor de-dincolo-de-ape…

– Doamne, unde mă aflu? Unde m-ai adus? Ce loc e ăsta?

Se uita în jur cu orbitele galbene ale ochilor săi, dar deși se străduia din răsputeri, nu le putea comanda să-i arate cât de profund fusese înșelat.

– Doamne Dumnezeule, m-ai mințit! Toate vorbele tale au fost numai minciuni. Cât îți închipuiai c-o să-ți meargă?

Mâinile desprinseră legăturile ce susțineau capul, care căzu strigând în noroi. Liber acum, orbul căuta pe bâjbâite calea de ieșire din labirintul de curți și alei.

Iar ei erau acolo. Așa cum fuseseră întotdeauna, din momentul în care cei doi plecaseră de la hotel în dimineața aceea, urmărindu-le fiecare pas ca niște umbre, de-a lungul drumului lung și sinuos, pe lângă restaurante și cafenele, pe lângă casele părăsite și în lagărul înconjurat de sârmă ghimpată. De-abia acum se lăsau văzuți, căci acela era sălașul lor. Băieții Fantomă. Unii erau complet goi, cu excepția pungilor de piele ce le atârnau la brâu, alții aveau tatuaje, în fine, alții erau îmbrăcați în haine confecționate din țesături imprimate cu însemne jantice. Toți purtau măști *pneuma* înspăimântătoare. Băieții Fantomă. Ieșind din ascunzișurile lor, din casele și crăpăturile care-i adăposteau, se îndreptau în pâlcuri către soldatul orb. Mâini îl apucară de mâinile întinse. Îl ridicară pe omul care parcă se holba la ei, cu găvanele sale goale. Îl imobilizară, înăbușindu-i strigătele. Îl luară de acolo. Capul țipă. Pe jumătate acoperit de noroiul roșu, prinse a striga: *nu, nu, lăsați-l în pace, n-a făcut niciun rău nimănui, este orb, nu vedeți?*

Mâinile îl târîră mai departe. Iar radiourile urlau, urlau, urlau.

– Bunicule, trebuie să înțelegi că în acest loc noi suntem legea.

Alte mâini șterseră noroiul roșu din ochii capului. Îl puseră la loc în

vasul său, potrivindu-i ruticulii răvășiți.

– Bunicule, arăți îngrozitor. O să te duc la mine. Acolo ne vom descurca mai bine.

– La dracu' cu tine, bădăran mic și ticălos! Mă piș pe tine. Mă cac pe tine.

– Bunicule, sunt de-a dreptul șocat. Ce fel de exemplu îi dai singurului tău nepot?

Oare unde am făcut afirmația că cei care trăiesc pentru mult timp și foarte aproape de idealism capătă cu timpul un aspect luminos, însorit? Acum vă spun că și situația opusă este adevărată: cei ce se complac prea îndelung și se dedică exclusiv furiei și amărăciunii, ajung să le împrumute chipul, devin marcați și încovoiați ca rădăcinile, duri ca ele, tenaci, necruțători. Copacul poate fi mort, cu lemnul uscat și albit, dar rădăcinile continuă să se întindă. Ați văzut asta, cu toții ați văzut-o pe chipul femeii care s-a hrănit ani de-a rândul numai cu gânduri de răzbunare, al bărbatului care s-a complăcut ani în șir în situația de a-și imagina toate infidelitățile posibile față de soția sa, al copilului care a simțit ani și ani de zile biciul umilinței și-al disprețului educatorilor săi. Rădăcina s-a abătut din cale în cazul lor. O poți constata din diverse amănunte. O sclipire a ochilor. O pată pe memorie. O privire nestăpânită. O îngustare vizibilă a perspectivei. O crispare a obrazului. Rădăcina amară…

În timp ce Hradu îl ducea prin labirintul aflat în stăpânirea lui, bunicul îl studie îndeaproape și i se făcu frică. Puține lucruri sunt mai înspăimântătoare decât copilul maturizat înainte de vreme. Mintea și violența unui bărbat, temerile și responsabilitățile lui apăsând umerii unui băiat, transformându-i principiile morale. Acele luni, multe la număr, în care Unchunkolo navigase pe fluviul istoriei, îl maturizaseră pe Hradu, dar nu constituiau o explicație suficientă a nepăsării brutale ce i se citea pe față, sau o scuză pentru arcul cu săgeți bioplastice ce-i atârna la șold, într-o învelitoare de piele.

Era îmbrăcat într-un costum de luptă, mulat pe corp și tăiat la umeri și la jumătatea gambelor. Sistemele de camuflaj cameleonic fuseseră deconectate, astfel încât spirale purpurii și liliachii se întrepătrundeau cu negrul lucios, impermeabil al costumului. Purta cizme grele, cu carâmbii răsfrânți. Ciorapi imperiali după ultima modă, cu lozinca fabricii producătoare. Părul dat pe spate și legat strâns cu o cordea de piele în formă de trifoi. Nu mai semăna cu unul dintre Băieții Fantomă. Arăta ca un Războinic al Destinului. Întruchipa Puterea. Legea.

Și peste sporovăiala neîncetată a radiourilor și strigătele copiilor, capul auzi – oare putea fi sigur? – o împușcătură?

– Prietenul meu. Orbul meu. Ce s-a întâmplat cu el? E bine?

– Aș crede, mai degrabă, spuse Hradu în felul acela măsurat, leneș,

batjocoritor, afișat de oamenii periculoși, că e mort. De fapt, aproape sigur e mort. Îmi pare rău că era prietenul tău. Noi avem niște reguli și trebuie să le respectăm. Unde am ajunge dacă n-am mai respecta principiile?

– Iar principiul spune să omorâți pe oricine are un accent de-dincolo-de-ape? strigă capul, înnebunit de furie, vinovăție, durere și confuzie.

– Pe cât posibil, răspunse Hradu cu același ton jos, leneș, prefăcându-se că urmărește cu privirea ceva, într-o parte, așa cum fac toți oamenii de temut. Trebuie să dăm exemplu. Așa stau lucrurile. Avem o…

– Știu! strigă capul. Dumnezeu să te pedepsească, ticălosule! Da, știu, aveți reguli. Principii.

Cu un zgomot scurt și înfundat, patul de plastic al armei ieși din tocul de piele și țeava se lipi de ochiul drept al capului.

– Așa să mă ajute Dumnezeu, te trimit pe loc înapoi în Visare, și de data asta n-o să te mai întorci, zise Hradu. Să-ți fie clar. Noi deținem puterea în tabere. Nu consiliile locale. Nici guvernul, nici agențiile Biroului de Reconstrucție. Nici armata, nici poliția. Noi suntem PUTEREA. Tot ce se face, se face numai cu acordul nostru. Noi suntem LEGEA. Noi. Eu.

– Sunt comandantul unei unități acum, bunicule. Din serviciul activ. Luptăm pentru cauza noastră justă. Împotriva vechiului dușman.

– Nu mai există nicio luptă, zise capul. Nu acum. Lupta a luat sfârșit. De mult timp.

– Greșești, spuse Hradu, iar vocea i se transformă într-o șoaptă tăioasă ca lama unui cuțit. Greșești, bunicule. Fii mulțumit. Încântat. Sunt cel mai tânăr comandant de unitate din serviciul activ din acest sector al frontului.

– Așa îl numiți voi, front? întrebă capul. Văzu apoi buzele lui Hradu subțiindu-se, ajungând din nou tăioase ca o lamă de cuțit. Arăți ca un gigolo fetișist, îi trânti bunicul, biciuindu-l cu aceste cuvinte izvorâte din mânie, vinovăție și frustrare.

Un clinchet scurt, abia auzit și țeava se lipi din nou de șoldul purpuriu-liliachiu. Hradu izbucni într-un hohot de râs, dar capului i se făcu frică, pentru că nu era un râs sănătos, ci un hohot întunecat, apăsător, înconjurând întreaga lume în căutarea a ceva de care să se lovească.

– Bunele maniere, bunicule. Ești în lume aici, unde-ți sunt bunele maniere?

– Mathembe, zise capul. Ai văzut-o? Știi unde e?

– Am văzut-o pe Mathembe. Știu unde este. De fapt la ea te duc acum. Să mergem.

Ultima precizare era inutilă. Genul de lucruri spuse de cei care

reprezintă PUTEREA, LEGEA.

Stătea întinsă pe o cuvertură subțire, în colțul cel mai îndepărtat al unui bivuac de plastic, într-atât de asemănător cu acel adăpost dintre liniile de tranzit rapid din capitala imperială, încât era la mijloc mai mult decât ironia divină. O constelație bioluminescentă lumina încăperea joasă, zgâlțâită de vânt. Sfinții Ykondé priveau din hologramа unei cutii ieftine de cereale. Mathembe era sumar îmbrăcată, cu o vestă ce-i acoperea bustul, o pereche de pantaloni și șosete. Pielea îi era uscată ca un pergament. Ațipise în brațele febrei. Pieptul i se ridica și cobora ritmic, dar prea repede, prea sacadat. Un tub de plastic îi ținea gura deschisă. Ochii i se adânciseră în orbite. Cabluri de plastic îi legau mâinile și picioarele de niște dispozitive metalice îngropate în podeaua adăpostului, încheieturile mâinilor și gleznele îi sângerau. În timp ce bunicul o privea, ea se întoarse și se forță să se desprindă din legături. Din nări îi picură sânge.

– Au pompat în ea atâta „marfă", încât nu credeam să-și mai revină.

Hradu îngenunche pe pământul bătătorit de lângă sora sa.

– Țipa tot timpul când am adus-o înapoi. Trei zile și trei nopți a urlat. Dacă n-am fi legat-o, și-ar fi sfâșiat trupul cu propriile mâini.

– Dar ce i-au injectat?

– Halucinogene, spuse Hradu, care părea un înger în lumina globurilor bioluminescente. Stimulenți neurochimici.

– Cum? întrebă capul. Cine? De ce?

Hradu îi povesti ceea ce știa din întâmplările trăite de Mathembe, dar nu toate. Nu era treaba lui să o facă. Așa sunt frații.

Se afla din nou acolo, la masa din spatele zidului altarului, fata aceea cu părul negru și nasul cârn, care semăna cu ea ca o reflectare a ei în oglindă, dar cu pielea nefiresc de palidă. Fusese acolo, la masa aceea din Cafeneaua Sfântului M'zan Bé (sfântul căruia îi era închinat altarul din spate), în fiecare zi când Mathembe intrase ca să-și ia prânzul modest și să-și bea vinul dintr-un pahar de plastic. Și în fiecare zi ea zâmbise și-și ridicase paharul înspre Mathembe, pe deasupra meselor dintre ele, și-ar fi salutat-o în fiece zi dacă Mathembe nu s-ar fi grăbit să iasă, înainte ca vreun cuvânt să poată fi rostit, și să o ia la goană pe drumul șerpuitor și murdar care ducea înspre lagăre.

Graba îi era aliat, neastâmpărul prieten. Căutarea însemna totul, pentru că dacă s-ar fi oprit, fie și numai pentru o clipă, ar fi căzut zdrobită de înțelegerea propriei sale izolări. Căci era izolată. Iar aceasta o înspăimânta. Singurătatea nu trebuie confundată cu solitudinea. Solitudinea de care se bucurase Mathembe în copilărie fusese selectivă. Întotdeauna existaseră în preajma ei oameni care să-i populeze existența, dacă ea ar fi dorit acest lucru. Aici în Kilimambasa

erau doar chipuri. Ale proprietarilor de hoteluri. Ale patronilor de cafenele. Ale funcționarilor pentru emigrație ale Statului Liber. Ale celor din lagăre. Fețele acelea, a căror duritate era, mai mult decât la oricare altele, o mărturie a vulnerabilității lor extreme. Veghea lor permanentă, alerta continuă, ascundeau o plictiseală profundă. Iar atunci când, îmbrăcată cu jacheta ei costisitoare, le-a întrebat „AȚI VĂZUT ACEȘTI OAMENI?", au strâmbat din buze, au dat din cap, n-au știut nimic. Și chiar dacă ar fi știut, tot nu i-ar fi spus (și-ar fi trebuit s-o facă, măcar unul dintre ei), pentru că lagărele erau lagăre.

Iar chipul de la masa de cafenea din spatele altarului lui M'zan Bé era la fel ca al ei. Propria-i reflecție în oglindă.

Mathembe se ducea la M'zan Bé întrucât reprezenta ultima verigă de legătură cu bunicul ei. Soția proprietarului – blândă, solidă și mulțumită de sine – se scuzase, de nenumărate ori, pentru că nu-și dăduse seama, altfel n-ar fi făcut un asemenea lucru, dar capul stârnise o atât de mare zarvă, un tărăboi atât de îngrozitor, hărțuindu-i în permanență pe clienți cu întrebarea lui dacă i-a văzut cineva nepoata. *Tu,* presupuse femeia, *trebuie să fii nepoata.* Iar negustorul de dincolo-de-ape oferise un preț atât de bun… Mulți bani. Nu, e destul de puțin probabil că se va întoarce, poate că niciodată și în niciun caz acum, de când Războinicii Destinului au început campania de ucidere a cetățenilor imperiali descoperiți în teritoriul *lor,* încercând să-l forțeze astfel pe împărat să elibereze Țara Domnului. *Nu-mi dau seama cum de pot crede una ca asta, spusese ea. El nu mai e aici, draga mea. Cred că ar trebui să te obișnuiești cu ideea. Te costă cincisprezece enni, dragă. Și cana cu vin, în total douăzeci și trei de enni.*

Cufundată în vinovăție. Vinovăția ca un râu curgând fără încetare, ducând cu el toate crimele noastre. Doamne, unde este? Undeva, dincolo de cursul fluviului. Unde sunt ei? La capătul șirului aceluia de corturi, la care nu am mai ajuns astăzi din cauza oboselii, întorcându-mă de parcă acolo lăsasem capul, ieșind de parcă intram, coborând de parcă urcam, întotdeauna cu o clipă prea târziu sau prea devreme. Ei ar putea fi oriunde, oriunde pe cuprinsul acestui ținut răsfirat de frontieră. Cum ai putea spera să-i regăsești? El avea dreptate. Descoperă-ți propria viață, trăiește-o. E suficient – mai mult decât suficient – să îți asumi responsabilitatea propriei persoane.

Atunci îi venea să le lase pe toate baltă. Și ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost acul vinovăției țintuindu-i mâinile de masa aceea din cafeneaua M'zan Bé, din orașul Kilimambasa.

– Nu. N-o fac.

Privi în sus. Ea.

– Îi cunosc pe oamenii ăștia. Dar îmi place jacheta. E grozavă. Ți-o tot admir de la un timp încoace.

Continuă preludiul:

– Nuanțe Pee Jay, nu-i așa? Probabil că vii de pe bărci. De când cu războiul economic, barcagii sunt singurii care pot obține o nuanță ca asta.

Reluă apoi:

– Te-am văzut destul de mult timp pe aici. Vii în fiecare zi. Ca și mine.

Și din nou:

– Știi, când te-am văzut prima oară am fost uimită. Era ca și cum mi-aș fi privit propria-mi imagine în oglindă. Am putea fi surori.

Tăcere.

– Mă rog, îmi pare rău. Iartă-mă că te-am făcut să te simți stânjenită. Uită că ți-am vorbit vreodată. Știu, n-ar trebui să fiu atât de directă cu persoane complet necunoscute. O să mă întorc pur și simplu la masa mea și o să dispar.

O mână întinsă. *Rămâi.* Un scaun tras: *șezi.*

– Cum te numești? Pe mine mă cheamă Matinde.

O cartelă, scoasă dintr-unul dintre numeroasele buzunare ale încăpătoarei jachete. MĂ NUMESC MATHEMBE FILELI.

– Mathembe, Matinde, incredibil, de necrezut. Semănăm atât de bine și-acum și restul. Dumnezeu a făcut să ne întâlnim. Cum se spune, *urucarai* parcă, unde oamenii care nu se cunosc unii pe alții sunt reuniți de Dumnezeu dintr-un motiv special. Nu vorbești, ăsta-i necazul? La naiba, îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Nu-i nimic, e-n regulă, oricum lumea spune că vorbesc cât două. Mai vrei ceva de băut?

Mathembe neagă din cap, arătând calendarele de pe ziduri înfățișând femei cu sâni enormi și bărbați goi, cu părul ud, urcând strada în pantă.

– Acolo? De ce vrei să te duci acolo sus? Ce crezi despre mine, eh? Nici n-au trecut cinci secunde de când ne-am cunoscut și deja m-am apucat să storc totul de la tine. Ce ticăloasă sunt!

Împotriva ei înseși, împotriva a tot ceea ce era drept, cuviincios și sfânt, Mathembe zâmbi.

– Ești foarte, foarte drăguță când zâmbești, Mathembe Fileli. Familia, asta cauți? Pun pariu pe prânzurile dintr-o lună că tot ceea ce ai obținut până acum au fost indivizi șezând pe fundurile lor tâmpite și privindu-te ca pe un fel de baligă umblătoare, nu-i așa?

Da.

– Ești nouă pe-aici. Nu cunoști limba, semnele, mișcarea. Există feluri și feluri de a pune o întrebare. Înțelegi ce vreau să spun? Ei bine, dacă vii cu Matinde, vei obține niște răspunsuri. Ai o cartelă cu care să plătești? Haide, haide, arată-i-o Matindei. N-am de gând să ți-o fur. Mai ai ceva bani pe ea? Ar trebui să ne ajungă suma asta. Trebuie să ungi, înțelegi? Ca și în cazul sexului, trebuie să ungi. Vino. O să-ți

arăt.

Matinde definise, în mod conștient, relația lor încă din primele cinci secunde ale întâlniri. *Am putea fi surori.* O Matinde vorbăreață, atotștiutoare, cu gura mare, începu să umble prin lagăre, salutând în dreapta și în stânga, dispunând după voie de cartela Mathembei. Iar ea își dădu seama că găsise în sfârșit chipul și ființa care-i lipsiseră încă din copilărie, de a căror absență fusese conștientă, fără a o putea exprima. O soră. Cineva cu care să plângi sau să te lupți, să speri și să te rogi, să visezi, să bei, să suspini și să te revezi cu plăcere. Matinde îi oferi acea legătură, iar Mathembe o acceptă cu brațele deschise, ca pe o pâine într-o călătorie pe timp de iarnă. Făcură schimb de haine. Matinde era nostimă ca o ștrengărită în îmbrăcămintea de stradă a Mathembei, iar Mathembe se simțea ametită și răpitoare în pieile și mătăsurile scumpe ale Matindei. Între surori o ridicare din umeri poate însemna: *de unde ai luat astea?*

– Binefăcători secreți. Mă prostituez cu Proclamatorii grași și bogați din nord, care trec ilegal granița ca să se bucure de trupurile interzise ale fetelor Confesoare.

Apoi, când Mathembe o conduse pe Matinde-la hotelul mic și ieftin, ca o fantă de cartelă sau ca o păstaie, înghesuit în spatele unui hangar pentru containere, și-i arătă cilindrul de biotectură de opt picioare lungime în care dormea, aceasta-i zise:

– E-n regulă, știu că e nostim să fii înconjurată de niște tipi mari, voinici, cu dosuri extraordinare, dar cred totuși, Mathembe, că ar trebui să te muți la mine. Am un apartament în spatele hotelului Noul Sirikwa, la încrucișarea străzii Doisprezece cu paralela Trei. E prea mare pentru Matinde, într-adevăr mare. Cât costă nenorocitul ăsta de pat? Opt, zece, doisprezece enni pe noapte? Doisprezece enni? Suficient ca să ungi memoria cuiva de dincolo de sârma ghimpată a lagărului, Mathembe.

Între surori o înălțare a sprâncenelor înseamnă: *Și cum își permite o prăpădită ca tine un apartament în spatele hotelului Noul Sirikwa?*

– Prieteni și relații, Mathembe. Cunosc o mulțime de oameni amabili. Cred că ți-ar prinde bine să-i întâlnești și tu.

Se mută chiar în noaptea aceea în cele trei camere din spatele hotelului Noul Sirikwa. Niciodată nu mai văzuse un asemenea lux. Avea chiar și un dispozitiv biotermal propriu în baie. Un dispozitiv biotermal propriu.

– Stai în chestia asta vreme mai îndelungată și-are să-ți mai rămână de făcut doar o baie bună.

Între surori o orgie cu stropit sibaritic poate fi exact răspunsul necesar. Mathembe dormi în noaptea aceea într-un pat din plastic moale, ca de carne, acoperit cu o cuvertură îmblănită, atât de confortabil, încât afundându-se în el se simțea ca într-un vis prenatal,

ca într-o placentă primitoare, aromată și unsă cu uleiuri secrete.

Capătul lumii era de o oră ascuns în spatele lunii, când Matinde deschise ușa dormitorului. Ascultă o clipă, cinci minute, zece minute, ritmul respirației, ca să fie sigură, absolut sigură. Ușoară ca o arătare, ajunse lângă patul de carne în care dormea Mathembe Fileli, încolăcită de parcă ar fi căzut din ceruri și s-ar fi izbit de pământ, cu fața îngropată în blana moale și sforăind cu gura deschisă.

– Copilă dragă! șopti Matinde.

Îngenunche lângă pat. Ascultând. Luând pulsul nopții. Planetele se roteau în spațiu, Navele-Sfinte traversau universul, iar ea ședea veghind, ascultând. Mathembe se întorcea. Mathembe tresărea în somn. Mathembe murmura și bombănea în străfundul creierului său. Ochii i se roteau în spatele pleoapelor.

Cu grijă, cu multă grijă, Matinde își suflecă mânecile. Cu grijă, cu multă grijă își sfâșie unghia degetului mare de la mâna dreaptă. O migdală din plastic cărnos căzu în întuneric, pierdută definitiv.

– La naiba!

Plasticul metalizat licări în lumina venită din stradă. A doua unghie de la degetul mare ieși mai repede. Dedesubt străluceau două tăișuri identice. Cu grijă, încetișor, tăie în jurul fiecărei încheieturi. Apucă de marginea cărnii cu mâna dreaptă, scrâșni din dinți și dintr-o singură mișcare rapidă desfăcu pielea. Trase pielea încheieturii drepte cu dinții și o jupui cu un țipăt slab și cu lacrimi bruște de durere.

Mathembe se foi.

Matinde îngheță cu mănușa dezgustătoare de piele în dinți.

Ochii își reluară mișcările lor rapide în spatele pleoapelor.

Matinde ridică mâinile în lumina lunii de iarnă ce intra prin fereastra hotelului Noul Sirikwa. Degete negre de plastic se contractau susținute de mușchi și tendoane din carne sintetică, strălucind într-o compactă, imperială tehnologie a mașinii. Acele alunecară din tecile ascunse în al treilea deget, patru tuburi din degetele mici, primul și al doilea deget terminate în interconexiuni ale plantelor cerebrale. În scobiturile încheieturilor metalice pulsau bulbi și săculețe cu substanțe chimice.

– Visează în continuare, Mathembe Fileli. Vise plăcute, visează pentru Matinde. Doamne, dar tu ești un copil prea bun pentru asta!

Mâinile negre, artificiale, cuprinseră capul Mathembei. Aproape că nici nu tresări când acele degetelor îi străpunseră gâtul.

– Sst, sst. Taci, copile, taci…

Fibre ca de ață crescură din vârful primelor două degete ale Matindei, penetrând fără efort, fără durere, pielea de după urechile Mathembei și alunecând pe sub marginea craniului în creier. Matinde respiră greoi și închise ochii.

– Hai Mathembe, hai, lasă-mă să văd ce ai pentru sora Matinde.

Aeropurtată, zburând, purtată pe sus de spiritul raiului albastru, albastru, căzând dezbrăcată și jubilând printre milioane de kilometri cubi de aer, căzând liber, liber căzând, căzând pentru totdeauna, până când te spulberi pe tine însuți în atomi cu viteza căderii, cu un gând totuși, cu un fâlfâit al aripilor de borangic înfășurate strâns în jurul corpului tău, cu reflecția unei clipe să le îndepărtezi și să le prinzi iar în aer, te poți avânta în sus, poți urca pentru totdeauna prin acest albastru nelimitat, fără hotare, ești stăpâna gravitației, cuceritoarea spațiului și a timpului, înger al relativității apropiindu-te tot mai mult și mai mult și mai mult de viteza ideală, la care fiecare punct din univers stă alături de fiecare alt punct, iar timpul și spațiul sunt abolite, mai repede, mai repede, ce bucurie, ce plăcere să te desfeți în propria-ți strălucire orbitoare de argint, în propria-ți frumusețe și dibăcie, acolo! aur galben, scânteietor, adăugat argintului tău albastru, el, el este acolo, bătând înspre tine din aripi ce stârnesc vântul printre stele, el! cuvântul este un strigăt de plăcere, dragoste îngerească în interiorul boltei albastre, albastre, a raiului, pe aripa prinsă în înfășurarea aripilor unuia și altuia, căzând cu viteză maximă prin infinitul albastru, albastru: el!

Matinde își retrase sondele neurale. Rădăcinile și fibrele eliberate din creierul Mathembei, moleculă cu moleculă, trecură din pielea ei în degetele Matindei. O comandă mentală și un glonț cilindric de înregistrare fu eliminat din încheietura mâinii drepte. Matinde aruncă obiectul însărcinat în aer și îl prinse jucăuș.

– Măi copile, credeam că o să fii bun, dar nu așa de bun. O să le placă, Mathembe Fileli. Vei face din Matinde o fată bogată.

Se îndreptă spre fereastră. Lumina palidă a zorilor era rece și posomorâtă. În timp ce privea afară la schimbul de dimineață venind și plecând pe strada lungă, în pantă, un lichid eliminat de porii artificiali îi acoperea mâinile. În câteva minute i se întări în piele. Nuanțe și culori cuprindeau noile mâini pe măsură ce carnea sintetică încerca să se potrivească cu melanina Matindei. Pielea îndepărtată, moale, translucidă ca memoria unei reptile nocturne, unghiile false, căutate timp de cinci minute și glonțul de înregistrat luară drumul sacului de la cingătoare.

Pieptul Mathembei se ridică și coborî într-un somn adânc.

– Curând, surioară, curând.

Veni apoi prânzul la cafeneaua M'zan Bé. Mathembe își privi tristă cartela, ceea ce între surori, între oricare doi oameni de fapt, însemna doar un singur lucru: *lefter, falit, în aer, sărac*. Matinde plăti nota cu mărunțișul găsit prin buzunare.

– La naiba Mathembe, ce ai să te faci acum?

Curând, surioară, curând.

Și veni timpul ploilor de iarnă, scurgându-se pe geamurile apartamentului din spatele hotelului Noul Sirikwa, când Mathembe

mergea în sus și în jos toată dimineața fără a reuși să se liniștească, să se concentreze sau să-și calmeze nervii, ceea ce între surori, între oricare doi oameni, însemna preludiul întrebării: *Îmi poți împrumuta niște bani?*

– Mathembe, știi că dacă aș avea, aș face-o. Ți-aș da cât ți-ar trebui, dar lucrurile stau cam așa: am multe lucruri, dar nicio avere. Înțelegi? Cei care mă plătesc, o fac în obiecte, nu în bani. Nu-ți pot împrumuta deci nimic, pentru că nu am nimic de împrumutat. Pe cuvânt. Nicio para chioară.

Curând, surioară, curând.

Iar după aceea veni timpul ca Mathembe să privească afară, prin fereastră, la ploaia de iarnă care cădea pieziș și să arate organicii și pe muncitorii din schimburi trecând pe strada lungă, în pantă, șiroind de apă, ceea ce, între surori, înseamnă: *voi obține o slujbă și voi câștiga ceva bani cu mâinile mele.*

– Doamne, Mathembe, ai fost acolo, știi cum e, câți oameni se prezintă pentru fiecare loc de muncă. Ce șanse crezi că ai? Tot ce poate obține un copil ca tine este un contract pe jumătate de an, care poate fi eventual reînnoit, pentru muncă organică de săpător de șanțuri, menajeră în casă sau altceva de genul ăsta.

Curând, surioară, curând.

Matinde își umezi buzele. Zgomotul se auzi tare în camera bătută de ploaie.

– Mai este un mod de a face bani. Bani buni. Mulți de tot. Ai ceva ce poți vinde.

O răsucire a coloanei vertebrale, o smucitură a șoldului.

– Nu. Asta nu. Nimic de genul ăsta. Traversă camera bântuită de umbrele ploii și atinse ușor fruntea Mathembei. Ceva de aici. Visele tale. Se plătește bine pentru vise.

Înghiți din nou și din nou zgomotul se auzi puternic în cameră.

– Îi cunosc pe acești oameni. Spune-le negustori de vise. Există oameni care ar plăti o grămadă de bani să guste din visele altuia. Oameni bogați, oameni plictisiți, oameni prea înfricoșați de viață ca să o poată trăi, oameni ale căror vise au murit și care au nevoie de visele altora. Nimeni nu poate trăi fără ele. Tu le poți da aceste vise. Acești oameni, acești negustori le pot înregistra cu ajutorul plantelor cerebrale și le pot închiria pentru o grămadă de bani.

Matinde își dădu seama că făcuse o greșeală monstruoasă de logică. Mathembe nu se va lăsa niciodată convinsă. Voise să fie prietenoasă, dar umbra neîncrederii plutea deja în cameră și creștea cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. *Ce ești tu, cine ești tu, de ce ești tu?* Se apropie de ea, rămânând în picioare în spatele ei și îi puse mâinile pe umeri, de-o parte și de alta a gâtului.

– Totul va fi bine. Ai încredere în mine.

Simți mușchii de sub degete spunând: *Să am încredere în tine? Nu știu nici măcar cine ești.*

Acum, surioară, acum.

Matinde tresări când acul străbătu vârful degetului ei, înfingându-se în gâtul Mathembei. Durerea pricinuită de ac nu însemnă însă nimic pe lângă durerea trădării, dar nici aceea nu dură decât o clipă, o atingere ușoară, nimic mai mult, căci ușa camerei din spatele hotelului Noul Sirikwa se deschise și intră sfârșitul lumii. Da, hotărât, sfârșitul lumii, în toată splendoarea, așa cum citise în povestioarele religioase ale copilăriei. Holul hotelului fu prins în mijlocul transformărilor substanței. Draperiile prăfuite și covorașele tocite timp de ani lumină de către pașii trecătorilor explodară în bucle și spirale haotice de viață, răspândind prin aer ferigile, vița de vie și plantele agățătoare din desenele țesăturii lor. Ori nu-i sfârșitul lumii, căci iată, vin chiar Alelii, uriași ca Navele Sfinte căzute în mare – șaizeci de kilometri au în înălțime și șaizeci în lățime. Mingi grase de osânză sunt acești Aleli. Doi dintre ei intrară în cameră și pereții înfloriră, fructe se scurseră din tavan, iar globurile bioluminescente explodară precum capsulele de polen cu miros dulceag și cu cadouri micuțe de plastic pentru toată familia. Iar ea dansa la sfârșitul lumii, se răsucea și se învârtea la sfârșitul lumii, chicotea și zâmbea mânzește la sfârșitul lumii, căci Alelii întindeau spre ea mâini făcute din bețe articulate de carne, iar dinții lor, boabe albe de orez, îi întorceau zâmbetul. Și părul lor, pe care dintr-odată l-a putut vedea în detaliu sub-microscopic, era din spirale de material genetic. Sosise sfârșitul lumii și ei veniseră să o ia în paradis. Sări în brațele lor pregătite să o cuprindă, dar alunecă și simți cum cade de pe marginea lumii. Depăși viteza necesară ieșirii de sub puterea gravitației și intră în beznă, în spațiu, în timp, în libertatea fără limite a spațiului-*ur,* unde uriașe nave transstelare căutau încontinuu.

Maimuța numărul unu îi dădu fetei o palmă peste fund și o aruncă pe umăr. Maimuța numărul doi rânji.

– Să te porți frumos cu ea, auzi? spuse Matinde, furioasă pe propria ei capacitate de a fi fidelă. E o fată drăguță. O fată bună. Dacă-i faci ceva, atât îți trebuie, îți tai scula. Doamne, urăsc slujba asta.

Ceea ce le făcu pe maimuțe să râdă și mai tare în timp ce o duceau pe Mathembe prin coridorul cu covoare zdrențuite și tablouri atârnate pe pereți, acoperite de praf, înfățișând cele doisprezece virtuți religioase.

Chiar și în cele mai întunecate zile ale Războiului de Independență, restaurantul de pe cheile fluviului sfidase canonierele, tirurile de artilerie, asediile, bombardamentele și foametea, hrănindu-și clienții cu câini-de-rugăciune la grătar. Acum, în aceste zile de grandoare

reînnoită, „câine-de-rugăciune á la maison” era atracția meniului. Camera de sus, cu o vedere splendidă asupra meandrelor fluviului, a insulelor sale cu teren sărat și a crestelor de spumă lăsate de navele cu aripi portante ce apăreau de două ori pe zi, constituia în Kilimambasa etalonul privind „sofisticarea”.

– Au spulberat doi turiști imperiali chiar săptămâna trecută, spuse Matinde, clătinând leneș paharul gol de cocktail în direcția chelnerului care se ocupa cu vinul. Între porția de orez și supă. Doar au intrat și au deschis focul cu armele genetice. Încă n-au curățat rămășițele de pe peretele din spate.

Individul era scund, cu trăsături minuscule, cap mic și chel și un zâmbet abia observabil.

– Asta s-a întâmplat într-o tavernă ca o gaură de șobolan de pe strada Cincisprezece. Prețul pe care îl plătești dacă nu faci rezervările înainte. Am citit și eu ziarele. Aici nu i-ar lăsa oricum să intre. Nu fără pantaloni lungi.

– Hei, pișăciosule! Mai vreau un rând.

– Ai băut destule din „astea”, chiar dacă se întâmplă să fie un amestec atât de oribil.

– Mie îmi place și mai vreau unul! Serios, Dhav, scârbele astea de Războinici sunt periculoși. Nu le pasă pe cine distrug în numele țării unite.

– Preocuparea ta mă încurajează, dar restul… îl asigură Matinde. Nici eu, nici oricare altul dintre colegii mei nu avem înclinații către riscuri care nu sunt necesare. Noi și Războinicii Destinului ne înțelegem unii pe alții. Până la urmă suntem de aceeași parte. Sau n-ai auzit că au început să ofere protecție în orașele mărginașe?

O pocnitură din degete reuși să realizeze ceea ce clătinatul paharului gol, pătat de urme de degete, nu izbutise.

– Încă unul din ăsta pentru prietena mea și pentru mine un ceai de plante, te rog. Într-adevăr, este remarcabil cum a reușit locul ăsta să treacă prin toate aceste… oh, dificultăți.

Cu o mișcare a mâinii sale mici, omul cel scund rostogoli spre cealaltă parte a mesei un mic cilindru de plastic.

– Deci a fost bun?

Își uni la vârfuri degetele sale mici și zâmbi. Șters.

– A fost bun. Ai mai mult de la fata asta, cum îi spui?

– Contează?

– Se pare că da, pentru tine.

– Mathembe Fileli.

Paharul înalt de cocktail și vasul mic, cizelat, pentru ceai, poposiră pe masă. Chelnerul dădu de-o parte cilindrul ce conținea visul-marfă, și turnă un jet aburind și aromat de ceai.

– Mathembe Fileli. Continuă, spuse micuțul. Ridică delicatul

castronaș, inspirând aroma. Minunat. Intră mai adânc. Am sentimentul că ceea ce am văzut până acum nu este decât pojghița, suprafața, vârful icebergului. Cercetează mai profund. Un client cu totul aparte plătește o sumă cu totul deosebită de bani pentru chinuri sufletești rafinate. Oamenii s-au plictisit de excese sexuale și de violență. Suferința sufletească îi pasionează acum. Iar suferință de acest fel, la un nivel foarte ridicat, are din plin această Mathembe Fileli. Consider-o o extracție, Matinde. Minerit psihic. Ar trebui să te felicit pentru asta, o știi, dar ți s-ar urca la cap.

Înghițituri mici, delicate de ceai fierbinte.

– Spune-mi, ce este deosebit în ceea ce o privește?

– Nu poate vorbi.

– Credeam că vorbirea este o caracteristică moștenită la voi oamenii, ca faptul de a fi stângaci sau dreptaci sau ca modul în care puteți interacționa cu materialul genetic.

– Nu întotdeauna.

– Biata de tine, micuță Matinde. Chiar cred că te-ai îndrăgostit de ea.

Mâna mică și curată țâșni înainte, ca o pasăre, ciupind obrazul Matindei. Micuțul zâmbi.

– Matinde, doar pentru că zâmbesc, glumesc și mă bucur de această ceașcă de ceai, de un pahar cu vin, de o masă plăcută într-o atmosferă veselă, să nu îți imaginezi că poți fi obraznică sau familiară cu mine. Ești drăguță și spirituală dar ești nimic, Matinde. Nimic. Doar celule plutind libere într-o națiune de carne. Carne pe care o putem modela, controla și manipula cum face sufletul cu noi. Tu ai așa ceva? Bine. Acum bea-ți amărâta aia de băutură și să nu ne mai gândim la asta.

De câte ori intra în cameră, părea că plouă. Ploaie abundentă, de iarnă, scurgându-se zgomotos pe ferestre. Ploaie abundentă, de iarnă, aruncând umbre unduitoare pe visătorii din paturi. Pe grasul care visa excese sexuale, zgomotoase, pe slăbănogul care visa violența crudă, dezlănțuită, pe uriașul încolăcit ca un făt și bântuit de visele copilăriei, pe cea care murmura continuu în somn, visând că zboară, că se prăbușește, că aleargă, vânată fiind de ceva invizibil, imens și gata să o sfâșie. Visând în ploaie-lumină, brațe pline de ace de perfuzie, capete legănându-se în halouri de organici. Umbrele ploii pe pielea lor. În timp ce trecea, Matinde îi atingea cu mâinile ei talentate. Erau descărnate acum, jupuite de piele, acele mâini pe care micuțul i le vânduse. Vremea prefăcătoriei trecuse. Mâinile negre și nerodate aranjară o șuviță de păr, mângâiară o altă mână.

– Într-o zi, cândva, Mathembe!

Umbrele ploii i se revărsară pe față în timp ce îngenunche lângă saltea.

– După ce o să câștigăm destui bani și o să-mi recapăt mâinile. Sssst. Ssst. Ia, soră! Ceva ca să visezi frumos.

Degetul-ac, zvelt și metalic, zvâcni ca intrat în erecție. Lichidul picură din vârf. Încă un strop de ploaie. Nu mai plângea când domnul Deget-Ac o chema.

– Trebuie să intru mai adânc, Mathembe. Îmi pare rău, dar așa vor ei și trebuie să le dai ceea ce vor.

Privi ploaia curgând pe toate speranțele, lacrimile și durerile ei.

– Norocos copil, într-adevăr norocos, tu care-ți visezi viața, spuse ea, dar numai din cauza ploii cate cădea peste toate.

– Într-o zi îmi voi cumpăra o haină pentru iarnă! spuse, în timp ce degetul ca un cârcel străpungea pielea Mathembei, urcând până la marginea craniului, căutându-i visele, amintirile.

– Voi economisi pentru ea. Cu banii mei o voi cumpăra și va fi toată a mea. Deci, azi ce ai pentru mine?

Ploaia, desigur, ploaia. Te cerți în ploaie cu un cap fără trup, aflat într-o oală spartă, plină de organici, în fața cafenelei lui M'zan Bé.

Matinde fluieră cu limba între buzele încreștite, ca un cerșetor nemulțumit de pomană sau ca un chelner după ce a primit un bacșiș jignitor. Mai adânc, mai adânc.

Sex, aromă de mosc, o neliniște în atmosfera caldă, primitoare ca un uter, un culcuș de frunze și bractee, prezența apropiată a unui băiat urât, dar zâmbitor.

– Drăguț, soră, dar Diyamé ar face o treabă mai bună acolo. Suferința, Mathembe. Rănește-mă. Vreau să mă podidească lacrimile. Mai adânc, mai adânc.

O plesnitură și o împroșcătură. Firul monomolecular al unui director de școală, un corp rostogolindu-se în râu, învârtit de curent, purtat ghemuit fără cap, înspre Marea Elder. Un colier de capete decorând prorele teșite ale șlepurilor, cu gurile deschise și reticulii unduind în apă. Țipetele copiilor, liniștea mamelor. Furia bărbaților castrați de istorie, mai puternică, mai grețoasă decât orice duhoare de rahat, puroi și foame.

Matinde șuieră printre dinți, în timp ce imaginile se conturau în mintea ei. Moleculă cu moleculă, legăturile neurale pătrundeau în spiritul Mathembei.

Foc. O întreagă emisferă a lumii în flăcări. Apa fluviului reflectând pălălaia. Scâncetele clădirilor muribunde. Elicoptere jelind ca niște bătrâne în jurul unui rug funerar. Fuga. Fuga. Și flăcările, alergând-o, ținând pasul cu ea, întrecând-o, apoi ajungând în fața ei, pârjolind străzi întregi, traversând vastele bulevarde dintr-o singură mișcare, alunecând iute de-a lungul acoperișurilor.

Mai adânc, mai adânc.

Cenușă ningând pe fețele întoarse în sus. O paradă de oase, pietre,

zdrențe și fragmente de căști sparte. Un om blond, îmbrăcat în negru, țipând într-o altă limbă. Un behemot negru, răsturnat peste o fântână plescăind molcom. O adiere, o îmbrățișare și o mască spartă. Zei luptându-se pe străzi și nu mai bine decât diavolii de Băieți Fantomă.

– Drăguț, soră, dar nu suficient de sângeros. Trebuie să doară până la rădăcini și sevă, să lase pământul atât de pârjolit încât doar peste ani să mai poată crește din nou ceva.

O masă răsturnată, acoperită de hieroglife negre, borcane cu mirodenii în cădere și cutii de tablă pentru ceai suspendate în aer, un om cu părul căzându-i în ochi și cu mâini mari, nefolositoare, iar lângă el, o femeie frumoasă, uimitor de frumoasă.

– Cine e, Mathembe? Haide copilă, coboară după el. Arată-mi mai mult.

Lujerii orbi și moi se încolăciră.

– Hai, Mathembe, arată-mi-i pe cei care te-au lăsat însângerată și mutilată. Arată-mi durerea inimii, arată-mi chinurile sufletului.

Chipuri și amintiri, fluturând prin mintea ei ca biletele de rugăciune pe o baghetă. Imaginea unui om stând cu mâinile la ceafă sub lumina stelelor pe o cornișă de pe malul fluviului. Bolboroseală continuă de tobe, acorduri sinuoase de chitare. Un moment de perfecțiune, momentul în care se descoperi pentru prima dată îndrăgostită. Cântărindu-și fiecare pas cu atenție, Matinde își ținea sub control reacțiile emoționale. „După el”, murmură ea în interiorul craniului Mathembei.

Amfiteatrul unei arene sportive. Ovalul central plin cu copaci. Căutând, alergând în sus și în jos, în jos și în sus. Sistemele de apărare ale Mathembei în luptă cu valurile puternice ale fricii și anticipației. Sus și jos, jos și sus. Apoi umbra sa contrapusă razelor de soare care se strecoară printre frunze.

Înapoi. Spre interior.

Amintirile se avântară deasupra stadionului profanat, planând peste păduri și dealuri și coborâră pe creasta unui povârniș, deasupra acoperișurilor unui plăcut oraș provincial. De ce stăteau bărbații pe o parte a străzii, iar femeile și tinerii de cealaltă? De ce îi separau soldații, împingând bărbații în spatele transportoarelor negre? De ce alerga o femeiușcă nesăbuită în josul dealului, către grădinile acoperite ale plăcutului oraș provincial? De ce a îngenuncheat soldatul și ce a strigat? Ceea ce se aude este bătaia inimii sale sau a Mathembei? Nu-și putea aminti când respirase ultima dată. Rând pe rând dădu frâu liber emoțiilor, ridicând protecțiile pentru a gusta amintirile.

Mathembe, cine este?

Vina. O lovi ca un val pe Matinde, gata s-o înece, distrugându-i sistemul defensiv ca un pumn, strivind-o, zdruncinând-o, expediind-o

învârtindu-se într-un caleidoscop de amintiri. Trucși arzând, alergând speriați pe străzi. Dimineți ploioase în căldura și siguranța unei sere. Copacii de pe stadion, unul după altul, pe rând. Un om zâmbitor la un picnic în pădure, ridicând o sticlă de plastic cu vin în cinstea unui camarad. Întuneric stăpânit de frică și urât mirositor. Cărată pe umerii puternici ai unui bărbat, de-a lungul cărărilor pădurii, în fapt de seară, când un milion de globuri bioluminescente încep să strălucească. Un om aplecat peste patul ei, privind în jos, o voce – nu a lui – *crezi că va mai vorbi vreodată?* Mișcarea dezaprobatoare a capului. Treizeci și șapte de copaci înșiruiți de-a lungul unui zid lung, afumat. Treizeci și șapte. Treizeci și șapte de copaci.

Vina. Urlă, plânse în Matinde, care lupta să se elibereze, dar sistemul său de apărare emoțională era făcut zob. Gemu de durere și își smulse conexiunile cu craniul Mathembei. O secreție galbenă și consistentă i se scurse pe lângă vina zdrobitoare a fetei.

– Doamne, Mathembe. De ce-ți faci asta? se cutremură ea, strângându-și și desfăcându-și mâinile sfâșiate. Te-aș scuti de asta, dar cunosc oameni care pot folosi vinovăția. Îmi pare rău că trebuie s-o fac. Poate dacă te iert mă vei ierta și tu?

La mâna ei stângă, mâna ei Proclamatoare, sclipi în lumină celălalt deget cu ac, cu o lacrimă lăptoasă atârnându-i în vârf.

– Visează frumos, surioară. Poate dacă visezi destul de frumos vei putea să te ierți.

Dar nici chiar ea nu credea asta când acul injectă substanța de visat.

Ploaia continua să cadă. Înfășurată în folia ei de plastic și cu punga cu plante cerebrale atârnându-i la brâu, Matinde colindă prin magazine, ajungând în cele din urmă la restaurantul din port, unde mărunțelul cu importante legături îi dădu ceva. Se duse apoi la cafeneaua M'zan Bé. Rămase îndelung, privind de la masa ei de sub chivotul zidului ploile de iarnă și fumând amestecul imperial de import pe care mărunțelul i-l dăduse din amuzament.

Maimuțele, care stăteau toată ziua în holul hotelului Noul Sirikwa, jucând *fili* și râzând de animatorii de la radio, comentară ieșirea ei.

– Iar ai fost plecată?

– Ploile, știți cum e? Toată apa asta, afurisita asta de ploaie, mi-a ajuns, înțelegeți?

Maimuțele ridicară din umeri. Lor le plăcea ploaia. Dar ele nu aveau nimic în camera de la etajul trei de care să se ascundă în cel mai îndepărtat colț al cafenelei M'zan Bé. Matinde nu putea suporta să intre în acea cameră. Chiar și proprietarul a fost auzit plângându-se (cu demnitate dacă doriți, bineînțeles) despre zgomotul din încăpere.

– Ce-i faci fetei? întrebară maimuțele, obsedate de idei libidinoase și rămaseră apoi mirate observând lacrimi în ochii Matindei.

Când se duse în cameră să administreze doza zilnică de

halucinogen, să schimbe perfuziile, să golească pungile și să colecteze plantele cerebrale din șopronul ei cu visători, constată că trebuia să stea în prag câteva minute, pentru a-și face curaj cu mâinile sale elegante și scumpe închise în pumni negri: „Te rog, te rog, te rog, oprește-te, oprește-te odată! Îmi pare rău, te rog nu mai plânge!" I se întâmplase o dată să ia o pernă din iarbă în micuțele și elegantele ei mâini și să o pună pe fața fetei care plângea. Nu realizase că apăsa, apăsa într-una, până când plânsul încetă și în tăcerea care coborâse, văzuse ce face. Speriată de propria-i pornire, fugise în colțul ei sfânt din cafenea. Chiar și acolo, în miezul nopții, când proprietarul plia scaunele leneșe și norii de ploaie acopereau cu repeziciune fața lunii, ea auzea plânsul. Răsuna prin mâinile ei tremurătoare, de-a lungul fibrelor nervoase, în sufletul ei. Acele părți din ea lăsate în interiorul Mathembei Fileli constituiau o conduită a energiei sale emoționale, trezită cu ajutorul domnului Deget-Ac și a iscusitelor sale droguri psihotrope. Ziua, în timp ce râdea de micile ei afaceri prin Kilimambasa, dar mai ales noaptea, în apartamentul ei confortabil, cu ploaia șiroind pe ferestre, o măcina o vină greu de suportat.

– Problema-i că este o emoție așa de neprofitabilă, spuse mărunțelul sorbindu-și ceaiul din plante la masa sa cu perspectivă spre bărcile de pescuit, legănate de siajul navelor cu aripi portante. Pentru operator, vreau să spun. Ca articol de comerț, foarte profitabilă într-adevăr. Vina adevărată, de calitate, e parfum în timpul sezonului, în capitală. Se pare că le oferă un fel de ispășire în intimitatea visurilor lor. Cine poate spune?

O mică ridicare din umeri: *așa că…*

– Nu, eu cred că trebuie să continuăm. Tendințele pieței sunt schimbătoare, așa că trebuie să maximizăm profitul cât timp marfa mai este încă vandabilă.

Privi spre cutia de plastic aflată pe masă, între ei. O cutie roșie, cu etichete de biomarfă pe ea.

– Nu, eu chiar nu cred că te putem ajuta în această privință, Matinde. Ești mult prea valoroasă pentru noi așa cum ești.

Închise cu zgomot capacul peste perechea de mâini amputate cu grijă, care se odihneau acolo într-o baie de gel nutritiv.

Când l-a văzut la cafeneaua M'zan Bé, și-a dat seama că îl cunoștea, dar nu știa de unde. A avut grijă să n-o vadă că se holba la el, însă nu suficient, pentru că într-un târziu el s-a îndreptat spre masa ei, cu încrederea și nonșalanța pe care ți le conferă o armă purtată la șold, plin de zâmbete și cu gesturi manierate (pentru că cei înarmați, de regulă, își pot permite să fie manierați).

Ar deranja-o dacă i-ar ține companie?

Deloc. Pentru că, de regulă, trebuie să fii manierat la rândul tău față

de cei înarmați.

Ar dori să servească un pahar de vin cu el?

Era cât se poate de drăguț din partea lui.

Nu-i așa că era o vreme teribilă?

Teribilă, într-adevăr. Și între timp construia acele nesfârșite gânduri ca un zigurat, gândind despre ceea ce gândea el că gândea ea despre gândurile lui. Da, arăta bine într-un fel în orbitorul lui echipament de luptă variat colorat. Chiar neobișnuit de frumos, dur și totuși vulnerabil și, da, inconștient de îndrăzneț aventurându-se pe aici cu amicii lui înarmați și periculoși, sub privirea autorităților orașului – *vezi pe cineva încercând să ne oprească?* – dar nu astea erau motivele pentru care se holba la el. Știa însă că el nu-și imagina asta.

N-a fost o recoltă prea bună. Dar nimic nu mai era la fel după război, nu-i așa?

Nu, ea o simțise mai bine. Nu, lucrurile nu au mai fost la fel după Eliberare.

Venea des aici?

Da, în fiecare zi. (Și în același timp: *îl cunosc, îl cunosc, îl cunosc.)*

Se poate ca ea să fie aici și mâine?

Este aici în cele mai multe zile, cam la aceeași oră.

I-ar face favoarea specială de a lua prânzul cu el mâine?

(Imposibil să refuzi pe cineva, indiferent cât de politicos ai face-o, dacă are o armă): Da, ar fi încântată.

Să flecărești și să-ți fixezi întâlniri cu unul de cincisprezece ani. Era dezgustată de ea. Dar îl cunoștea. Îl cunoștea.

Și deodată, printr-unul dintre acele exerciții de gimnastică mintală prin care știi cum de știi ce știi când știi că știi, știu cum de-l cunoștea.

Băiatul cu prieteni răi.

Băiatul care stătea lângă fântâna demențial de înclinată, cu o mască crăpată în mâini.

Băiatul care pierdea vremea pe la colțurile străzilor, până când într-o noapte istoria venise să-l caute.

Băiatul încovoiat sub dubla povară a rușinii, umilit pe străzile din Ol Tok.

Băiatul care se săturase de cuvinte, care își ducea propria bătălie, în felul său propriu, punându-și la cale propria salvare și condamnare.

Băiatul de pe costisitoarea jachetă argintie de dincolo-de-ape. I-AI VĂZUT PE ACEȘTI OAMENI?

Numai noaptea camera era tăcută. Ploaia șiroia pe ferestre, răsfrângând lumina străzii în ciudate delte și canale. Și numai noaptea putea suporta să intre în cameră, pentru că numai atunci dormeau ei, goliți de vise.

Îngenunche lângă salteaua unde Mathembe zăcea cufundată în

mormane de organici care o hrăneau și îi curățau sângele, îi sorbeau dejecțiile și urina și îi deschideau tărâmurile întunecate ale minții, permițând fluxului neîntrerupt de vise chinuite să țâșnească afară, storcându-i-le din cap și fixându-le pe unitățile de imprimare ale plantelor cerebrale.

– Soră.

Într-o casă, în josul străzii, îndrăgostiții discutau pe fondul unui post nocturn de radio. Era ora la care orice cântec sună delicat și bine.

Luă capul Mathembei în palme, scuturându-l dintr-o parte în alta în timp ce se gândea la lacrimi.

– Soră! Îmi pare rău. Vai, îmi pare atât de rău. Am mers prea departe. Am lăsat prea mult din mine în tine, am luat prea mult din tine în mine. Vină? Știi, acum cred că înțeleg ce ți-am făcut. Îmi pare rău. Nu-i o scuză îndeajuns de bună, dar e singura. Trebuie o fată să-și câștige existența? Desigur. Dar sunt existențe și existențe.

Își înălță privirea, tresărind suspicioasă. Vreun zgomot în noapte, la marginea teritoriului ei? De când se decisese, fiecare zgomot îi trezea suspiciuni.

– Vezi tu, nu pot să-i las să descopere că eu am organizat asta. Sunt iuți la mânie și înceți când iartă. Și puternici. Și mă au pe mine. Deci, se adresă ea celorlalți care dormeau, vă rog să mă iertați, dar mai bine unul salvat și restul osândiți decât toți pedepsiți. Dacă vă poate consola cu ceva, mă număr printre cei pedepsiți.

Plecă apoi în apartamentul ei și căută printre garderobele cumpărate de mărunțel. Aduse cea mai bună, mai scumpă și mai provocatoare rochie. O întinse pe pat și se așeză lângă ea. Când se făcu dimineață se îmbrăcă și plecă să ia prânzul cu Hradu Fileli.

Douăsprezece mii de enni. Atât plătise mărunțelul inginerilor geneticieni din Kuwera ca să-i confecționeze o pereche de bodyguarzi. Douăsprezece mii fiecare. Și nici măcar nu s-au ridicat de pe scaune când unitatea din serviciul activ al celei de a treia prefecturi din Kilimambasa a năvălit prin ușile și ferestrele hotelului Noul Sirirkwa. Cu toate reflexele lor ultrarapide se aflau la cel puțin treizeci de centimetri de portarmele ascunse în care își țineau pistoalele artistic lucrate și teribil de puternice, când capetele de emisie a două agățătoare neurale (câte unul pentru fiecare) erau deja îndreptate spre glandele lor pineale. Singura afacere proastă pe care o făcuse mărunțelul vreodată.

Bili Bi, proprietarul, sprijinindu-se în degete, rămas în echilibru deasupra butonului de alarmă, socoti că niciunul nu putea avea nici măcar cu o zi mai mult de șaisprezece ani. Totuși șeful lor, care arăta mai tânăr decât toți, veni întins pe stradă, în fruntea micii cete înarmate și urcă treptele cu o eficiență matură și dură. Ca și cum copiii, în jocul lor, distilaseră și concentraseră esența maturității într-o

parodie grotescă.

– Unde este sora mea?

Matinde își scoase acele, smulse tuburile, deconectă interfețele. La un pocnet din degete, doi Războinici o ridicară pe Mathembe. Un alt pocnet din degete și Matinde fu transportată pe coridor. Al treilea pocnet și Războinicii Destinului trecură prin cameră, de la un pat la altul, și îi împușcară cu neglijență pe visătorul de abuzuri sexuale și pe cel de violență și pe cel al inocenței copilăriei și pe cel zburător/ căzător/ vânător. Pe toți în ochiul drept.

Țipătul muri în gâtul Matindei, înainte de a se naște. Gura rece și neagră a armei sexi/ înfiorătoare, vulnerabilă/ atrăgătoare îi apăsă cu putere cavitatea oculară dreaptă. Hradu Fileli se uită lung la ea. Ridică arătătorul drept. *Atenție, acum.* Și se duse, bocănind în jos pe scări, adunându-și luptătorii lui tineri, zâmbitori, înarmați cu agățătoare, dirijând maimuțele cu o mișcare rapidă a degetului, mișcă-te, mișcă-te, mișcă-te, afară în stradă, în ploaie – picăturile de ploaie sclipind gras pe butoiașele armelor – în sus pe deal, sus de-a curmezișul pantei, spre lagăr.

Hradu lăsă capul și pe unul dintre oamenii lui – așa se întâmplă mereu, băieții își spun „oameni” iar oamenii își spun „băieți” – să o vegheze pe sora lui și cu restul continuă să ucidă urcând de-a lungul graniței. Prima zăpadă a iernii, venită din nordul țării, plutea în aer, dar contactul cu noroiul și cu pământul o dizolvă dintr-o suflare. Prea pură pentru străzile și cărările din lagărul Kilimambasa. Sistemele de camuflaj ale costumelor de luptă șiroiau de alb fractalic, în timp ce Războinicii își croiau drum în susul dealului, printre colibele și adăposturile pline de noroi.

Omul lăsat de Hradu era un puști de cincisprezece ani, devorat de acnee. Scuipa și murmura din coardele sale vocale sparte într-un mod foarte clar, că mai bine, mult mai bine, ar fi luat-o din loc de-a lungul graniței omorând, decât să îngrijească o fostă târfă în pană de droguri și pe bunicul ei pe jumătate mort. Când află de unde venea capul, că traversase fluviul împreună cu soldatul orb, își permise o mică plăcere de adolescent meschin detailând cum aruncase trupul dincolo de marginea lagărului, strâns cu grijă *așa,* cu mădularele aranjate *așa.*

– Tu, spuse deodată capul cu furia neputincioasă a celui lipsit de ajutor, ești cel mai mârșav ticălos pe care l-am întâlnit vreodată în viața mea. Doamne, iartă-mă pentru ceea ce spun, dar mi-ar face mare plăcere să văd câțiva milițieni Proclamatori grași vărsându-ți mațele în poală.

Râse mai tare și mai mult decât ar fi vrut.

În a treia zi Mathembe scoase un geamăt disperat în patul ei și, deși se zvârcoli și încercă să sfâșie legăturile toată ziua, era doar începutul.

Tot în a treia zi Hradu se întoarse de la măcelul din Țara Domnului. Stătea atât de întunecat, cu zăpada moale topindu-i-se pe umeri, încât capului îi fu teamă să-i spună despre geamătul Mathembei și despre părerea lui că, precum pornește noaptea către dimineață în momentul ei cel mai întunecat și mai adânc, așa și Mathembe se întorcea din călătoria prin locurile cele mai profunde ale sinelui, pornind pe drumul spre casă. Dar Mathembe gemu din nou și chiar Hradu, cufundat în egocentrismul său colosal, putu să deosebească în scâncet acea notă liniștită scoasă când te afli într-un avion care face acea subtilă schimbare de altitudine de la urcare la coborâre sau într-o Navă Sfântă, adânc îngropat în carcasa concentrică de biotectură, și știi că între o clipă și alta ai parcurs o galaxie. Sunetul acela imperceptibil penetră, străpungându-i masca de om căzut pe gânduri care îl făcea să pară mult mai bătrân și mai disperat decât era de fapt. Cu mișcări agitate și tăcute tăie cu jungherul său spiralat legăturile de plastic, masând apoi mâinile și picioarele Mathembei.

– Un lung, lung drum de străbătut încă.

Se uită la cap și acestuia, deși murise o dată și nu trebuia să-i mai fie așa frică, îi fu totuși. Nu există nimic mai crunt decât propriul tău eu luând-o razna.

– Pe băiatul acela, cel pe care l-am lăsat aici… Îl pot omorî dacă vrei.

De dimineață ea putea sta în capul oaselor. După amiază putea gesticula din nou cu mâinile. Seara era deja capabilă să exploreze, sprijinindu-se, interiorul colibei. Îi era teamă să se ducă la culcare în acea noapte. Îl rugă pe Hradu, rugă capul, apoi pe oricine, să stea cu ea, o oră-două, până dimineața. Hradu acceptă. Nu se putea plimba cu ea, pentru că era un Războinic, dar, deși în zadar, stătu de veghe toată noaptea. Nu vorbiră, ci gustară tăcerea profundă, benefică. Din ea Mathembe a aflat mai multe despre modul în care izbutise să se realizeze fratele ei, decât din orice explicație de-a lui. Își pierduse rădăcinile, ancora, zburând cu propriile sale puteri. Undeva în pădurea motivațiilor, în jungla imaginației, își pierduse simpla mânie și frustrare care explodaseră din el, ca semințele, ca un milion de spori, în acea noapte când ea îl zdrobise de piatra tăcerii sale. În noaptea când arsese orașul. Acea simplă mânie îndreptățită devenise mânie pentru mânie. Ucisese pentru că era supărat, dar nu știa de fapt pentru ce era supărat. Era o creatură înspăimântată. Mathembe nu putea să-l placă. Nu era sigură nici dacă îl va mai putea iubi vreodată. Dar în final tăcerea ei fu mai încrâncenată ca oricând și spre ziuă, în timp ce capul sforăia vulgar în vas, lapovița bătea în ușa bivuacului și radioul șoptea ca pentru sine într-un colț, el îi spuse lucrurile pe care nu le putea cunoaște despre ceea ce Matinde îi făcuse, cu omisiuni, hiatusuri și discreție și chiar dacă el știa că sora lui nu-l plăcea și

poate că nici nu-l mai iubea, el încă o plăcea și voia ca ea să aibă o părere bună despre el.

Știa că drogurile fuseseră arse în lipsa ei, iar când lagărul începuse să se trezească la viață, cu acel simțământ al surprizei față de calitatea luminii, după ce zăpada se așternuse peste noapte strat peste strat, luă un stilou și scrise pe folia de plastic translucid, zgâriat, a acoperișului: *Matinde?*

– Cățeaua aia? Nu-i datorezi nimic.

Un pumn închis. *Insist.*

– Las-o. Nu-i decât un gunoi. Cu toții au fost niște gunoaie. Niște jigodii de codoși, nenorociți de dincolo-de-ape. Paraziți.

Din nou pumnul închis. Și apoi un gest pe care Hradu nu avea să învețe niciodată să-l descifreze: *ești atât de diferit?*

După numai o zi, *oamenii* erau impacientați, plictisiți, irascibili, gata pentru mai multă *acțiune,* sărind după arme ca niște câini bucuroși la comanda din deget a lui Hradu. Se fuduleau prin lagăr, arătând încântați când bărbații mai în vârstă se fereau din calea lor, iar copiii zburdau pe lângă ei împroșcând noroiul.

Noi suntem legea, asta spuneau ei cu fiecare pas țanțoș.

Cu ghetele noastre sport moderne, de import, și cu armele noastre înfricoșătoare, noi suntem legea, noi suntem cei cărora le răspunzi cu fiecare gând al tău, cu fiecare acțiune a ta, cu fiecare privire, cuvânt și faptă. Nu poliția. Nu armata. Nu Biroul de Recolonizare. Noi. Nouă. Noi înșine, singuri.

Hradu nu se fudulea. Mergea în mijlocul oamenilor săi, mic și solitar chiar și în mulțime, iar Mathembei nu i se păruse nicicând mai înspăimântător decât atunci, călcând așa stăpânit, solitar.

N-a scos un cuvânt când Războinicii au spart ușile și ferestrele recent refăcute ale hotelului Noul Sirikwa. N-a scos un cuvânt nici când cele două gorile de la ușă au fost prinse, încă o dată, înainte să ajungă la tocurile pistoalelor (douăsprezece mii bucata și de două ori într-o săptămână, obiecte compromiţătoare lichidate în apă cât mai adâncă).

L-a lăsat pe unul dintre delegații săi să-l întrebe pe proprietar: *Matinde.* El n-a scos un cuvânt nici când, urcând scara și înaintând de-a lungul coridorului, l-au găsit pe mărunțelul căruia îi plăcea ceaiul de ierburi așteptând cu câțiva dintre colegii săi. Detectoarele de țintă perfecționate se confruntară cu agățătoarele neurale și cu aruncătoarele de săgeți.

– Nu consider asta o vizită prietenească, zise mărunțelul.

Hradu zâmbi ca iarna, împreunându-și degetele tari.

– În această țară să-ți vizitezi prietenii cu mâinile goale dovedește o lipsă crasă de maniere, răspunse Hradu… Matinde. Am vrea să o vedem. Să avem o mică discuție cu ea. După aceea ne vedem de drum.

– Of! exclamă mărunțelul. Pot să anticipez unele dificultăți în rezolvarea acestei probleme. Matinde, după cum bine știți, s-a dovedit un angajat pe care nu te poți bizui.

– Sper totuși că este capabilă să primească oaspeți, spuse Hradu. Mi-ar displace să fi făcut călătoria degeaba.

– Oh, Matinde trăiește și este bine. Foarte bine. N-am dat-o afară. Am mutat-o, putem spune, într-un alt departament al operațiunilor noastre.

– Sora mea ar vrea foarte mult să o vadă.

– Sora ta? Ah! Doamna cu visuri alese. Sigur. O veți ierta pe Matinde dacă va fi mai puțin exuberantă decât de obicei.

Mathembe se strecură pe lângă afabilul mărunțel.

Ocupa mult din cameră și semăna cu o trompetă. O spirală de țevi și pulsatoare organice evazându-se într-un clopot ca o floare din carne. Întreg obiectivul acela era făurit din carne, din care picurau broboane de sudoare. Pe măsură ce privea, Mathembe începea să realizeze. Remarcă mâinile slabe, inutile, cu degetele răsfirate pe podea. Picioarele delicate, atrofiate ca aripile unei păsări de pradă de iarnă. Fața ruinată, cu nările transformate în lungi șanțuri. Urechile, ajunse delicate încrețituri de zgârciuri acolo unde capul rudimentar se unea cu bulbul de carne pulsândă, străbătută de vene. Gura ca un nod visceral de producătoare de sirop. Și ochii.

Iar o dată realizând, înțelese. Înțelese fiorul cu care bărbații intrau în cameră și se apropiau de lucrul acela, lepădându-și veșmânt după veșmânt, odată cu noțiunile de bine și de rău, până rămâneau goi la trup și în suflet în fața ei, înțelese cum tremurau când buzele se deschideau și cu fiorul și graba abandonului sexual total, se lăsau adânc supți în vulva pulsantă și iubiți cu o intensitate pe care n-ar fi visat-o nicicând într-o altă relație. Supți adânc în întunericul cald al mătcii, păstrați acolo, susținuți acolo, iubiți.

Ochii o întâlniră pe Mathembe. Lacrimi se scurseră din ei.

O furie oarbă, neagră, o cuprinse pe Mathembe. Se năpusti cu mâinile încovoiate ca niște gheare asupra mărunțelului care zâmbea.

Războinicii Destinului o reținură.

– Eu și fratele tău ne înțelegem, vezi, deși poate că a fost puțin nesăbuit, putem spune, când mi-a închis operativele de producere a viselor, spuse mărunțelul. Dar constat acum că e un om foarte loial familiei și înțeleg acest lucru. Înțelegerea este baza tuturor relațiilor de afaceri fructuoase. Matinde are o datorie de plătit. Și cum n-are venituri personale, am schimbat modul de plată. O vom readuce la starea normală când se va rezolva totul. Înțelege, te rog, nu suntem barbari. Doar oameni de afaceri. Asta-i tot. Fratele tău apreciază asta.

Mathembe îl scuipă. O dâră lungă și vâscoasă de salivă se prelinse de pe față pe costumul său elegant. El zâmbi, doar zâmbi, pentru că

Hradu și oamenii săi o scoaseră pe Mathembe afară.

Toate zăpezile sunt la fel. Fiecare zi cu vârtejuri de zăpadă cenușie e o zi închisă, claustrofobică, luminată de acea lumină galbenă, uniformă, caracteristică zăpezii. Inima fractalică a viscolului sparge timpul într-un miliard de particule, diferite toate, unice toate, învârtindu-ne în afara timpului. Stai la fereastră în acele zile de iarnă, cu creierul răvășit de fulgii care cad, hipnotizat de adevărul că nu sunt doi la fel. Atunci iarna e prietena ta. Nu există nimic din ceea ce oferă celelalte anotimpuri care să egaleze misterul mut al zăpezii. Stai la fereastră până când se lasă întunericul, iar apoi urmărești la lumina lămpii fulgii așternându-se încă și încerci să ghicești câți alții mai cad în întuneric fără ca tu să-i poți vedea, neauziți, nevăzuți, căzând de-a lungul întregului pământ, acoperind întreaga lume și tu știi că oricând, oricum și oriunde te vor purta cărările vieții, când vei vedea din nou zăpadă te vei întoarce la acest moment de bucurie calmă și reverențioasă, privind în liniște iarna cu prietenul tău.

Rahat!

Stai la căldură, te simți bine, sunt ferestre groase între tine și iarnă, lumini, focuri și o sticlă, este un acoperiș deasupra ta, pereți groși în jurul tău, așternutul învăluitor al patului la numai câțiva pași de tine. E al naibii de ușor atunci să numești iarna prietenul tău. Iarna nu este prietena nimănui. Acei pereți groși, acel acoperiș protector, dă-le la o parte, înlocuiește-le cu folii de plastic împăturite, care curg pe la suturile improvizate. Patul matlasat, cu un corp cald care așteaptă acolo să-și împartă căldura cu tine. Ia în loc un pat de campanie sau o saltea sau o pătură așezată pe pământul umed. Dă la o parte luminile, focurile, sticla care te înveselește. Aici este întotdeauna umed, întotdeauna, întotdeauna umed, aici focul scoate fum și nu dă căldură, aici biogloburile sunt cețoase și palide, cu metabolismul îngreunat de frig. Izbește fereastra lângă care stai și verifici teoria haosului, dă cu piciorul în ea, sparge-o într-un miliard de bucățele zburătoare. Lasă vântul să aducă zăpada în casă, las-o să se topească și să curgă pe podea, lasă mirosul de urină și de rahat să intre prin ușa ta colțuroasă.

Iarna din lagăr nu este prietena nimănui.

Iarna ucide.

Hradu îi conduse singur către poarta de vest a lagărului. Fără niciun om. Fără arme. Fără nicio urmă de mers țanțoș. Își strânse și mai mult în jurul corpului poalele fluturânde ale mantalei militare imperiale.

Omul pe care îl ucisese pentru ea fusese cu câteva măsuri mai mare. Se lupta cu vântul, iar zăpada primei mari furtuni de iarnă își croia drum prin spațiile voluminoase, umflate de vânt, ale hainei. Deasupra lui furtuna vâjâia și urla.

– Știi, ai putea să rămâi.

Mathembe își trase borurile pălăriei în jos peste urechi și legă sforile sub bărbie. Hradu își cunoștea destul sora ca să-l considere un gest de dispreț. *Nu cu tine, nu cu ceea ce ai făcut din tine.*

– Ar trebui să rămâi. Măcar până se îndreaptă vremea. Până când se deszăpezesc drumurile.

Niciun minut mai mult decât trebuie, spuse poziția umerilor săi, în timp ce lega strâns în jurul capului acoperământul impermeabil improvizat din sârmă și folie de plastic.

– Cât de departe crezi că o să poți ajunge cu asta? Dumnezeule, soră, ești așa de proastă. O să muriți amândoi, și pentru ce?

Ea îl privi. Îi fu recunoscătoare pentru că arătase o sclipire de grijă, își săltă bagajul pe umeri. Aici, la marginea de răsărit a lagărului, pe coama expusă vântului care bătea neîncetat, nu existau decât câteva încercări de grădini, făcute cu jumătate de inimă, câteva colibe de pază și turnurile zvelte din ceramică ale generatoarelor eoliene. Zdrențe și panglici de plastic, smulse și purtate de vânt, crucificate pe spinii care protejau câmpul.

– Știi măcar încotro te îndrepți?

O ridicare din umeri. Săltă capul învelit în plastic pe legătura de pe umeri.

– Nu am de gând să spun că îmi pare rău, nu o să-mi cer scuze pentru ceea ce am făcut sau pentru ceea ce sunt. Îmi fac numărul în acest joc patriotic. Ce lucru demn de mândrie o să se spună despre tine când se va scrie adevărata istorie a lumii?

Ea plecă, luând-o în josul pantei ușoare care cobora din punctul cel mai înalt al lagărului, către graniță și către poarta nepăzită.

– Mergi către est.

La cinci pași de poartă, se întoarse.

– Est. Ei au mers către est. Faradje, ea. Au trecut pe aici acum patru sau cinci luni. Eu nu eram aici, dar am auzit. Toată lumea trece pe aici și oricine vine mi se spune. Ei au întrebat de mine. Bineînțeles, nimeni nu le-a răspuns. Siguranța. Chiar de-aș fi fost aici, nu i-aș fi văzut. Nu i-am putut suferi niciodată disprețul. Știi cum era ea. N-ar fi înțeles. Nici tu n-ai înțeles niciodată. Numai bunicul începuse să priceapă.

– Spre est. Într-acolo au luat-o. Sunt zeci de lagăre de-a lungul graniței. Dacă le spui că vii din partea mea o să-ți fie cu mult mai ușor. Numele meu e cunoscut peste tot de-a lungul graniței. Spune-le că ești sora lui Hradu Fileli. Te vor ajuta, îți vor spune ceea ce știu.

Mai curând mi-aș mânca propriul rahat, spuse Mathembe Fileli cu graiul nearticulat al inimii. Ridică pumnul către fratele său, îl strânse cu putere, energie, pentru ca el să nu poată confunda ceea ce simțea pentru el, apoi se relaxă ușor, lăsă degetele să se deschidă ca o floare.

Du-te atunci și fă-ți numărul în acest joc patriotic.

Apoi îi întoarse spatele și ieși pe poarta care dădea spre est.

Zona de frontieră

Cum ucide iarna.

Se trezi. Curba din organoplast de deasupra feței ei alcătuia un plan al *recelui* și al *sunetului.* Din nervurile arcuite se prelingeau picături de condens. Bulele de căldură erau abia perceptibile, amorțite de frig, pe moarte. O vagă diminuare a întunericului, doar cât să poată recunoaște formele celor câteva lucruri după capete și margini era singurul indiciu că se făcuse zi dincolo de învelișul coconului. Mugetul furtunii, lung de o mie de kilometri, vuietul acela care cobora de la pol, era constant de atâta vreme, încât ea îl îndreptase către murmurul inconștient al minții, peste care putea acum distinge alte zgomote, mai mici, mai tainice: păcănitul intermitent al fâșiilor de carne cafenie pregătită pentru iarnă, agățate de bățul de susținere al cortului, tulburate de micile anomalii barometrice din interiorul cortului, scârțâitura ritmică a arborelui *dendé* printre suporturile pentru rădăcini unde își căutase refugiu pe timpul crivățului, depunerea zăpezii, strat peste strat, fulg peste fulg, brațele întinse ale cristalelor de gheață prinzându-se și unindu-se într-o impenetrabilă calotă de gheață deasupra capului său, bolborositul capului înfășurat în fâșii din țesătură impermeabilă, stingându-se în tăcere, șuieratul static al radioului, singurul său lux inutil, pierzându-se treptat. Stafiile modulațiilor de frecvență.

Se aplecă în afara sacului de dormit ca să ia radioul cu ambele mâini, să-l desfacă-n bucăți și să-l înfășoare în componentele lui plasmalice. Imediat i se aburi respirația. Deja frigul se infiltra în culcușul cald din interiorul sacului căptușit. Frământă cu repeziciune plasmalele între palme, formând o funie subțire, vâscoasă, de carne, care se frânse sub forma unor picături grase și căzu pe primitoarele bule de căldură. O lumină vișinie, abia perceptibilă, definea lumea sa emisferică de doi metri, aflată în epicentrul furtunii dezlănțuite. Suficient pentru ca ea să se târască afară din sacul de dormit și să încerce prin frecare să încălzească ruticulii înghețați, smălțuiți de gheață, ai bunicului. Își suflă în palme și cuprinse fața crăpată de frig. Ochii se deschiseră, buzele se mișcară. Nimic mai mult. Deja lumina se estompa, temperatura coborând spre punctul de îngheț.

Începu să muște ușor, convulsiv, cu noduri, înmuind dumicatul din ceașca cu filtru. Mestecă și iar mestecă. Mestecă într-una. Când lumea ți se reduce la o bulă de întuneric, rece și apăsătoare, înveți să prelungești și cele mai mici plăceri. Avea carne pentru încă trei zile de viscol, ba chiar mai mult, iar apă se găsea în cantități enorme dincolo de ușa-sfincter a cortului-cocon. Numai că înaintea tuturor acestora, o

va doborî viscolul. Dacă în acea dimineață furtuna ar fi încetat, și-ar fi putut încerca șansele de a ajunge la Casa Ascultătorilor. Dar nu se întâmplase așa și știa că dacă se va mai trezi încă într-o dimineață cu furtuna bătând în ușă, o dată viitoare nu va mai exista. Zăpada o va cuprinde și o va îngropa, iar din pământul dezgolit vor răsări rădăcini și vlăstari care vor străpunge pielea organoplastică a cortului, intrând în gura și ochii deschiși, penetrându-i carnea în zeci de locuri, înfingându-se cu o zvâcnire rapidă, vârtoasă, vegetală, chiar în măduva sa. Cârcei albi vor urma curba interioară a craniului, firișoare albe vor aluneca printre cutele creierului, fibre albe se vor înfășură în jurul fiecărei sinapse și neuron, coborând până la nivelul amintirilor.

Amintirile.

Furtuna era propice amintirilor. Întunericul o orbea, vijelia o asurzea, frigul îi amorțea simțurile, îndepărtând-o de lumea perceptibilă, lăsând-o la voia întâmplării într-un spațiu confuz, unde delimitările dintre lumea reală și cea onirică se estompau.

Nu voise bani, dar el îi dăduse oricum, la acea intrare de iarnă din estul Lagărului Unu, cu elicea stației eoliene rotindu-se deasupra lor. O înfuriase faptul că trebuise să accepte o situație pe care o considera prea puțin onorabilă. „Haide, haide! Ia-i pe toți, am destui!" spusese el, pentru că teroriștii sau luptătorii pentru libertate pot întotdeauna face rost de bani. Luase cât crezuse ea că-i va fi necesar pentru a-și plăti drumul de-a lungul zonelor urbane și taberelor de colonizare din zona de frontieră. Și puțin peste, pentru orice eventualitate.

Cu mult mai târziu și după mulți kilometri, pe jumătate adormită de căderea molcomă a fulgilor peste paravanul de vânt al marelui trux-tractor și de licărirea caldă a panoului de comandă, își dădu seama. Banii de pe cartelă însemnaseră binecuvântarea lui pentru călătorie. Își dorea tot atât de mult cât ea să reușească.

Printr-un ținut traversat de o cicatrice imposibil de șters datorită adâncimii rănii suferite, își continuase peregrinarea hibernală zgârcindu-se, economisind, mâncând cu mult mai puțin decât i-ar fi trebuit unui călător într-un astfel de anotimp, făcând autostopul când putea, economisind banii de autobuz, dormind pe la uși, într-un hambar de orez gol, sub privirile unui sfânt într-un mormânt de la marginea drumului. Peste tot: AȚI VĂZUT ACEȘTI OAMENI? Nu, dar am să-ți dau treizeci de enni pe jacheta asta frumoasă a ta, sunt sigură că-i călduroasă, da? nu? atunci patruzeci… nu? cincizeci, asta este ultima ofertă. AȚI VĂZUT ACEȘTI OAMENI? Poate, nu, da, *da?* da, femeia, și bărbatul? o încuviințare, *asta e bine,* cred că ei erau, *unde se duceau?* spre răsărit mergeau, spre răsărit, femeia și bărbatul.

Unde te duci? a întrebat el și ea i-a arătat emblema de carton cu TABĂRA TREI în ideogramele ei urâte, noduroase, copilărești, iar el i-a spus: *urcă, într-acolo mă îndrept și eu,* apoi au mers, au mers într-una,

într-o coloană șerpuită, letargică, de lumini de poziție, prin mocirlă, prin noroiul învolburat și roșu, prin diagonalele perfecte ale lapoviței care te săgetau într-una, într-una, de la stânga la dreapta, în jos, mereu, mereu, iar el a vorbit într-una, așa cum obișnuiesc conducătorii auto nocturni, și tot ce și-a putut ea aminti din acele interminabile ore de mers și vorbit a fost că el era ofițer la Oficiul de Recolonizare al Statului Liber și că Tabăra Trei rămăsese izolată după o săptămână de inundații în amontele râului Yé, odată cu brusca intensificare a războiului de gherilă dintre Războinicii Destinului și Detașamentul Retribuției din Țara Domnului, iar toate acele mormane răsucite de schelete dezmembrate și coaste contorsionate înșirate de-a lungul drumului erau victimele atacului cu arme biologice.

Rădăcinile amintirilor. Afundându-se adânc, adânc în pământ, adânc în miezul iernii.

Se trezi țipând dezorientată, fără să știe când adormise. Aerul îi usca plămânii și totuși în confortul sacului matlasat trupul ei tremura și asuda. Frig și fierbințeală. Gheaţă și foc. Era oare deja moartă? Era acea dezorientare, acea sinestezie, șocul Visării? Moartă, stingându-se singură, departe de prieteni, de familie, de glasuri și afecțiune, în humusul întunecat al minții.

Gheață și foc. Își aminti de Tabăra Trei. Își aminti cum sosise pe aripile furtunii. Își aminti că fugise. Își aminti că se ascunsese. Își aminti elicopterele învârtindu-se, dând târcoale, atotputernice, atotstăpânitoare, căutându-și țintele, lansându-și rachetele *zvââc*. Cupolele înălțându-se în vâlvătăile focului roșu izbucnit în noaptea de iarnă. *Zvââc*. Uzina de biogaz arcuindu-se sus, foarte sus, în jurul coloanei de flăcări, ca într-un foc de artificii, o sută, două sute, trei sute de metri și căzând în apele umflate ale râului Yé. *Zvââc*. Oamenii alergând, oamenii ascunzându-se, oamenii râzând și murind și elicopterele așteptând, așteptând, întorcându-și boturile negre și boante dintr-o parte în alta, adulmecând noi victime pe care să le expedieze *zvââc* aiurea în sus cu armele lor detectoare de ținte. Își aminti de un trux care trecea ca de un lucru monstruos, dezordonat, de coșmar, își aminti cum ajunsese și mâinile apucând-o, iar după aceea nu mai fusese nimic, nimic, pentru un timp ce nu mai părea timp și pentru tot timpul care ar putea fi vreodată. Apoi următoarea amintire. Amintirea supei fierbinți, sărate și acre sorbite la masa pictată cu flori de gheață de pe terasa cafenelei din zona urbană Chevyé, în timp ce radioul proprietarului difuza știri despre atacurile aeriene efectuate în afara Țării Domnului, asupra lagărelor din zona de frontieră, ca represalii pentru pierderea a șase soldați într-un raid al Războinicilor Destinului.

Se trezi din nou. Întuneric. Noapte. Viscolul era încă un plan curbat al sunetului la douăzeci de centimetri deasupra feței. Ger intens.

Respirația ei făcuse un smalț crăpat de gheață pe sacul de dormit matlasat. Se gândi la frig. Nu te puteai gândi la nimic altceva decât la frig. Invada fiecare gând, fiecare posibilitate de acțiune, fiecare vis. Nimic nu putea face fără permisiunea frigului. Doctorul Kalimuni spunea despre Khirr, iadul Proclamatorilor, că ar fi un loc înghețat. Un loc al țipetelor eterne, unde spiritelor condamnaților li se înfigeau ace de gheață în ochi, în plămâni. Ea își imagina că, datorită mulțimii păcatelor, iadul ar trebui să fie un loc populat. Dar chiar și numai prezența altora poate fi o alinare. Cele mai bune iaduri sunt locurile solitare. Iadul a fost întotdeauna el însuși. De aceea Visarea tatălui ei fusese un Eden atât de pernicios. Prins în mrejele solipsismului intens, mistuitor, al Visării, nimeni n-ar putea delimita vreodată cu siguranță obiectivul, de creația individuală, intimă.

Își aminti din nou.

Cu o totală lipsă de considerație față de normalitate, frontiera își croise drum prin inima orașului Lilongwe. Înainta ferm dinspre pădurile dese, cedând cea mai mare parte din orezul văduvei Muge Proclamatorilor haini, iar trei camere și anexele domnului Amritraj Confesorilor păgâni. Cablul despărțitor se întindea apoi între familiile Vijram și Shig – foarte bune prietene și vecine – aducându-i pe Proclamatori în Statul Liber și pe Confesori în Țara Domnului, unde prezența lor nu era tolerată. Cu o satisfacție crescândă se întindea chiar prin mijlocul străzii Doisprezece, apoi spre postul de frontieră din centrul Pieței Copacului Primordial (bineînțeles Copacul Primordial fusese tăiat, pentru a face loc noii gherete), înainte de a traversa Rondul Trei, confiscând majoritatea livezilor și grădinilor proprietarilor de pe strada Șase, divizând cu grijă casa familiei Galaveya în partea Confesoare și partea Proclamatoare, pierzându-se apoi în pădure încă o dată.

Așteptase șase ore un autobuz care făcea legătura între Jhemba și Lagărul Zece, în acel microcosmos schizofrenic. Steaguri cu culori în contrast erau amplasate față în față în jurul Pieței Copacului Primordial. Graffiti-uri rivale se lăudau sau înjurau de pe pereții prăvăliilor și fațadele caselor: *ciopârțit, ucis, împăiat, violat, ars,* diferențiindu-se numai ca subiect. Capete uscate de vânt se schimonoseau din stâlpi de-a lungul părții de nord a pieței. Măștile *pneuma* ale Băieților Fantomă priveau înapoi. Frescele murale se confruntau: femei înlăcrimate, cu pieptul gol, fără a le păsa de răcoarea anotimpului, târau săbii însângerate, războinici în echipament de luptă, purtând triumfal deasupra capetelor agățătoare neurale declamau: VA VENI ZIUA NOASTRĂ, O ȚARĂ DIVIZATĂ NU POATE FI LIBERĂ, NOI SINGURI: A DOUĂZECI ȘI CINCEA DIVIZIE DE LUPTĂTORI AI DESTINULUI. De-a lungul sârmei se înșirau inimi în mâini, arcane ale Lojei Spiritului, albastrul și auriul, milițieni asupra

cărora își aruncau umbrele elicopterele răzbunătoare. CE AVEM, APĂRĂM, proclamau. NICIUN CENTIMETRU, PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE.

Totuși străzile Proclamatoare erau pustii, cu magazinele, piețele și cafenelele închise, în timp ce străzile Confesoare gemeau de lume, chelneri supărați umblând de la o masă la alta, vânzători agitându-se în prăvăliile pline până la refuz, larma izbucnind din piața înțesată de dughene și chioșcuri evident prospere. Peste tot întâlneai forfota afacerilor încheiate, palme bătute, ciripitul cititoarelor de cartele.

– Proclamatori cu toții! zise un muncitor din stația de autobuz, cu o voce tremurândă, ca a vânzătorilor ambulanți și a comisionarilor de hrană caldă.

– Toți din cealaltă parte a orașului. Asta-i de când s-a distrus paritatea. Când în Ol Tok s-a prăbușit ennul imperial, ennul Statului Liber i-a luat locul pe piața internațională. Numai cu 10% a scăzut, dar de ajuns pentru a-l scoate din cursă pe orice negustor din zonele mai îndepărtată de graniță. Asta până când guvernul nordist de la Lyankhra o să impună un mercurial.

În cortul său din inima iernii, înțelese în sfârșit semnificația amintirilor. Dacă Visarea și-o construia fiecare, atunci amintirile acelea alcătuiau materia primă din care urma să-și făurească propria viață de dincolo de moarte. Un ținut rece, presărat cu tumori întunecate de o inexplicabilă violență, iluminat ici și colo de o la fel de inexplicabilă blândețe și omenie. Un ținut pustiu, hibernal, prin care o să cutreiere, în timp ce prostia umană își va da mereu în petic.

Nu voia să accepte așa ceva. Cu puținele puteri lăsate de ger luă materialul viselor în mâini, îl întinse și îl fărâmiță. Se frânse cu un scrâșnet ca de cuțite. Lumina pătrunse prin rană în amintirile ei. Ceruri albastre de cristal, îngrășate cu cumulus, copaci greoi și tăcuți sub zăpadă. Toate strălucitoare, toate sclipind, toate tăcute și liniștite. O siluetă întunecată descrise o cruce neagră pe o lacrimă de stea. Pătrunse apoi în intimitatea întunericului ei și îngenunche alături. Simți în vis o mână pe creștet. Imagini succedându-se: un loc cald, un cuib de camere, saloane și tunele încălzite de solul de sub zăpadă, un obiect clar, greoi, balansându-se de un singur fir de păr, oameni tăcuți mișcându-se printre arbori pitici, mâini pătate cu suc de fructe.

Simți cum silueta întunecată o ridică și o purtă spre lumină. O lumină orbitoare, un alb orbitor. Puritate absolută. Conștiința i se tulbură. Visă o mișcare rapidă, apoi lentă, o plutire, o alunecare, un zbor peste suprafața înghețată a zăpezii într-un avion zumzăitor. Undeva, în spațiile superconductoare ale creierului ei, impresia formată era ca de sanie. Se simți smulsă din învelișul cortului-cocon, sfâșiat de lovitura dibace a unei lame ascuțite, târâtă pe zăpada proaspătă, purtată tot mai adânc în Visare.

O masă solidă, întunecată, zăcea lângă ea, apăsând inconfortabil. Putea fi capul? Vor împărți oare Visarea împreună? Încercă să se ridice în capul oaselor și constată că era imobilizată. Silueta întunecată o șfichiuise cu putere cu bice din plastic. Într-un moment de luciditate, realiză că-l văzuse pe omul întunecat, călare pe un organic alb de care era agățată sania ei, spulberând zăpada în urmă, trecând în viteză printre trunchiurile negre ale copacilor. Apoi albul, albul pur, imaculat al Visării pătrunse prin fisura din craniu și îi șterse conștiința.

Se afla din nou pe linia de frontieră.

Femeia din autobuzul de Rungwa pălăvrăgea într-una. Îi mergea gura ca o meliță. În fiecare zi lua autobuzul din Lagărul Doisprezece până la Rungwa, pe frontieră, apoi un tren suburban spre Khuragha, unde lucra într-o curățătorie chimică, scoțând pete rezistente și jenante. O oră și jumătate până acolo, o oră și jumătate înapoi, în fiecare zi. Mai mult decât putea suporta un muncitor. „Le-aș spune blestemaților de Proclamatori s-o închidă, dacă n-ar fi cincizeci de amatori pentru fiecare slujbă în partea asta a frontierei. Și până la urmă e mai ușor pentru noi, decât pentru bărbați. Nu e de lucru pentru ei. Și nu-i lasă înăuntru, înțelegi? Ei cred că fiecare om din partea asta a frontierei e un Războinic al Destinului care dorește o țară reunită, ceea ce desigur e o prostie, dacă mă întrebi pe mine. Tot ce vor sunt locuri de muncă și dacă ceva îi transformă pe oameni în Războinici ai Destinului, nu-i decât plictiseala de a sta toată ziua de pomană. Își bat singuri cuie-n talpă, ticăloșii de Proclamatori. Chiar și noi trebuie să trecem frontiera în fiecare noapte. Nu că n-ar avea încredere în noi – și până la urmă chiar n-au, de vreme ce de toate furturile și cârpăcelile acuzați sunt numai bieții Confesori. Adevăratul motiv este că nu doresc ca prețiosul lor oraș să fie contaminat de Confesorism. Sunt speriați în ultimul hal că o să-i concurăm, ba chiar o să-i depășim. N-ar mai ști atunci care le e dreapta și care stânga. Nu că aș vrea să rămân acolo. Adică nu după tot ce ne-au făcut. Părerea mea e să stați pe lângă ai voștri. Îi cunoașteți mai bine. Stați pe lângă ai voștri. Asta trebuie să faceți, fetițo.”

Apoi autobuzul se opri și toți păreau foarte speriați, pentru că se aflau departe de oraș și nu se găsea nicio stație acolo și se lăsa noaptea și singurul motiv pentru care ar fi staționat un autobuz într-un loc ca acela, la o oră ca aceea, era că ar fi fost oprit de cineva. De oameni. Oameni înarmați. Urcară fredonând în autobuz, cu cizmele lor murdare de noroi și cu mantalele cauciucate, trecând printre rândurile de scaune, privind fețele, iar ea și femeia care pălăvrăgise până nu demult, tăcută acum, se uitară la ei și la armele lor negre, cu etichetele „Fabricat în Imperiu” vizibile încă pe patul armei. Până în spatele autobuzului merseră. După ce-i trecură în revistă pe toți

călătorii, se întoarseră și cel care părea conducătorul lor pocni din degete, arătând spre un tânăr aflat singur pe rândul al treilea. Tânărul se uită pe rând la toți oamenii din autobuz, apoi se ridică și plecă împreună cu ei. Oamenii înarmați coborâră în strada pustie, în lapovița viscolită, iar cel care părea conducătorul lor îi spuse șoferului că poate merge mai departe. Autobuzul porni, lăsându-i acolo în drum. Ea se mai uită odată înapoi pe fereastră și îl văzu pe tânăr doborât în genunchi în noroi și în mocirlă și în noapte. Urmă apoi o curbă și nu mai văzu nimic.

Își aminti felul în care copacii se împreunau în urma autobuzului, figuri întunecate strângându-se în rânduri, umăr lângă umăr, ca niște golani stupizi și greoi. Încercă să-i privească pe cei din laterale perindându-se pe lângă ea, dar nu-i putu vedea. Nu putu vedea niciun copac, în loc de asta, o cuprinse senzația că se afla într-o cameră caldă, confortabilă, puțin luminată. Își imagină chipuri care pluteau la limita recunoașterii, chipuri care se îndepărtau de cum se apropia de ele. Strămoșii ei? Erau oare generațiile care însuflețeau Visarea? Amintiri conturate, reîncarnate? Într-o clipă de luciditate fu sigură că erau chipurile mamei sale, al lui Faradje și ale unui om înalt, viguros, onest și totuși ciudat de bine dispus, ca un înger în vacanță.

Își aminti de sosirea în Rungwa, în noaptea carnavalului de iarnă. Luminile bazarului, aleile învârtindu-se în zgomot, strălucire orbitoare și veselie prin lapovița viscolită, baghetele de rugăciune și felinarele din hârtie învârtindu-se în vânt, mirosul grăsimii încinse de pe tarabele cu mâncare, hotărârea neclintită a oamenilor, înfofoliți în hainele de iarnă, *de a se bucura,* nu făceau decât să amplifice izolarea totală a orașului. Rungwa era ultima zonă urbană înainte de neîntrerupta sălbăticie a marilor păduri din nord. În afară de Ascultători.

Așa îi spuse din spatele tarabei cu pâine caldă, femeia grasă, cu obrajii lucioși, transpirați și unsuroși.

– O grămadă de nebuni trăiesc acolo, în mijlocul pustiului, la o mie de kilometri de orice comunitate, Proclamatori și Confesori laolaltă, încercând să găsească o cale de a se împăca unii cu alții. După mine o pierdere de timp a naibii de mare. Ce-ți intră în sânge nu-ți mai iese, cu siguranță. E împotriva naturii. Proclamatorii nu-s ca noi. Suntem specii diferite.

Îmbrăcată cu jacheta argintie, ea întrebă pe la fiecare prăvălie și tarabă răsărită grație carnavalului de iarnă, dar fiecare cap se clătină, fiecare umăr se ridică, fiecare buză se țuguie a *nu.* Cu puținii bani rămași pe cartelă, închiriase o cameră la un motel din apropierea stației de autobuz, de unde privea luminile carnavalului mișcându-se printre fulgi. I se părea chinuitoare căderea ușoară și liniștită a fulgilor. O năpădiră amintiri ale unei alte camere, dintr-un alt hotel

ieftin. O altă fereastră, ploaia unui alt anotimp. Și fata cu mâini de trădătoare.

Chiar și în agitația carnavalului, când fermierii și pădurarii mai mărginași veneau cu trucșii și chiar și o parte din clanurile revenite din adâncurile pădurii se alăturau sărbătorii, Rungwa era suficient de mică pentru ca fiecare chip să fie cunoscut de toți ceilalți și nicio carte de credit a unui străin să nu treacă neobservată.

– Nu, nu sunt aici.

– Nu, n-au trecut în ultima vreme. De altfel nu trece pe aici decât dacă e Ascultător sau dacă îi caută pe Ascultători.

– Chipuri sudiste. De chipuri ca astea ne-am aminti. Poate… cu luni de zile în urmă… cine mai poate fi sigur în astfel de vremuri, când totul este dat peste cap?

– Ei bine, dacă nu sunt aici și nici în niciunul din locurile prin care ai trecut, atunci nu există un alt loc în care ar putea fi, nu-i așa?

– Cum poți ajunge acolo? Nu poți.

– Nu pe o vreme ca asta.

– Nici măcar să nu te gândești la așa ceva.

– Transportați ocazional cu mașina? Soro, ăsta-i capătul liniei. Drumul se termină aici. Cel mult vreun truxer de ocazie, vreun colecționar de blănuri, uneori un convoi cu provizii sau unii dintre misionarii lor întorcându-se la bază trec pe aici. Și asta doar în sezon. Pe o vreme ca asta? Voi, sudiștii, habar n-aveți cum e când vin marile furtuni. Odată, am fost izolați săptămâni întregi. Surioară, nici zece minute n-ai rezista acolo. Nici măcar zece minute.

– Cât de departe? Cam la cinci zile de mers pe jos.

– Cort? Corturile costă de la șase sute de enni în sus. Acel model special este de opt sute cincizeci. Vei avea nevoie de ceva pentru încălzit. Costă două sute de enni. Și de un sac de dormit. O sută cincizeci de enni. Și de niște haine cum trebuie. Și de pantofi potriviți. Nu vei ajunge prea departe în ținuta asta. Îți ofer optzeci de enni pe jachetă. Îmbrăcămintea și ghetele te costă șaptezeci de enni și deoarece cumperi o grămadă de mărunțișuri, îți voi da cu reducere o pereche de ochelari de schi. Vrei să fii orbită de zăpadă? Mâncare? Nu ținem aici. Pentru asta mergi la Bilimbé, pe strada Nouăsprezece. Cam cincizeci de enni îți ajung să cumperi destule. Și cu cât mai rămâi? Radioul? O, întinde-o, pe ăsta ți-l dau pe degeaba. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru cauzele pierdute.

– Copilul e nebun, îți zic eu, e nebun.

Instrucțiunile pe care le primise erau simple, clare, și-i dădeau fiori.

– Mergi de-a lungul frontierei patru zile. Când ajungi la punctul de control Jerrever, te întorci și mergi spre sud o zi și undeva, de-a lungul acelui drum, vei da peste Ascultători.

Acea primă etapă matinală a călătoriei, departe de Rungwa cea

uleioasă și respingătoare, sus pe dealurile înconjurătoare și în ținuturile mărginașe ale marilor păduri nordice, fu un imn. Lumina căzând ca niște săgeți printre aglomerările de nori mișcători, transforma pădurea de iarnă în argint orbitor, minunat, sălașul sfinților și al îngerilor. Ramificațiile coralilor de pământ erau acoperite cu alb, fiecare pălărie de ciupercă otrăvitoare, de două ori cât ea de înaltă, era plină și îngropată în zăpadă. Baloane greoaie, trase în jos de gheață, se mișcau în bătaia vântului, formând cruste strălucitoare de gheață. Aburii răsuflării pluteau în jurul ei. Abia dacă simțea greutatea cortului, a rațiilor, a încălzitorului, a radioului, a capului bunicului (înfofolit, înăbușit pe moment), în timp ce se târa peste grămezile de mușchi înghețat și prin văile abrupte unde curgeau pe sub gheață pâraie repezi. Urmele cizmelor păreau păcate numeroase și persistente în puritatea albului. De sub zăpadă și de sub putreziciunea pădurii, degetele ei înmănușate scoteau roade din carne cafenie. Sugea mugurii cărnoși abia deschiși. Ceea ce nu mai putea mânca lega de boccea să se usuce și să se păstreze în vântul rece.

Se îngrijorase că s-ar putea să nu fie în stare să recunoască frontiera. Era inconfundabilă. O fâșie de alb pur, lată de cincizeci de metri, defrișată de copaci, ciuperci, corali, de orice lucru viu. Jos, chiar prin centrul zonei moarte, trecea sârma. Zăpada se strânsese în troiene la baza gardului, mai înalt decât cinci oameni, acoperind grămezile de piele și oase, avertismente cu mult mai grăitoare decât indicatoarele bilingve în roșu intens și alb că gardul era electrificat.

Nu-i plăcea să meargă în umbra gardului. Îi simțea greutatea paralizantă ca pe o înăbușire a spiritului ei, ușurat doar de mersul pe sub streașina pădurii. Dreaptă, perfect rectilinie ca o crestătură la gât, frontiera trecea peste văi și dealuri, peste râuri și pâraie blocate de gheață.

La primul post de frontieră, întâlnit la o jumătate de zi de mers pe jos de Rungwa, se ascunsese de gărzi. O mulțime de oameni parașutați din elicopter ca să păzească trecătoarea dintre nimic și nicăieri, speriați de armele lor, de faptul că se simțeau străini, de bărbăția lor. Dar, pe măsură ce înainta de-a lungul frontierei, zi după zi, post după post, înțelese că paznicii Țării Domnului nu-i erau dușmani. Acolo iarna era deopotrivă dușmanul celui din Statul Liber, ca și al celui din Țara Domnului. Grănicerii o salutau, iar când ea mima un răspuns, păreau s-o ia drept un Ascultător (nu-și putea imagina de ce) și îi aruncau cutii de mâncare și de bere peste gard, aclamându-le pe cele care loveau sârma și cădeau înapoi într-o impresionantă jerbă de scântei.

În cea de-a patra zi grănicerul din postul Jerrever o trimise spre sud cu o ploaie de cutii de bere Cinci Inimi (cu siguranță prevestind ceva) și niciodată nu-i mai venise un așa chef de cântat.

Apoi simți întreaga pădure fremătând, un tremur puternic și înspăimântător, zguduită de o rafală de vânt dinspre nord. În câteva minute norii acoperiseră soarele și văzu că acel pământ pe care-l crezuse pur, alb și sfânt, era de fapt albul dinților și al oaselor goale, că frumusețea și divinitatea lui fuseseră tot timpul amăgitoare. Se apropia o ninsoare abundentă. Copacii deveneau zgomotoși și neobosiți pe măsură ce avangarda furtunii înainta în spatele unui zid mișcător de ace de gheață.

Se înnoptă până își montă cortul și aduse globurile de căldură la viață cu o libație de bere Cinci Inimi răcită. Închise bine ușa-sfincter, pentru că viscolul lovea pădurea ca un pumn, și se cuibări în sacul matlasat, călduros și primitor, bucurându-se ca un copil că e la adăpost de vremea urâtă.

Și acum era moartă, scufundându-se în matricea de rădăcini care susțineau și conectau pământul. Iar primăvara, când zăpezile aveau să se topească, să curgă și să se repeadă în șuvoaie năvalnice, coborând de pe pământul înalt și tare către întinsa vale a râului, călători care se vor strecura prin păduri aveau să găsească rămășițele înfiorătoare ale unei ființe omenești, încălcite printre vlăstare, rădăcini, fibre și oase, și nimeni nu va ști și nimeni nu va îngenunchea să-și pună urechea la pământul încă umed de la dezgheț ca să asculte vocea implorând de sub pământ. Nimeni nu va auzi, nicio voce nu-i va răspunde. Și implora în Visare *nu mă aude careva!,* iar strigătul destrămă imperiul amintirilor, îl zdrobi și-l aruncă învârtindu-se ca sloiurile de gheață pe un râu revărsat.

Se întinse pe un pat, într-o cameră caldă și intimă, fără ferestre. Singura lumină venea în valuri de mici bioluminescențe. O senzație neplăcută în jurul gurii și al nasului. Își ridică mâna, văzu trompe, melci, lipitori prinzându-i-se de braț, simți organisme forfăindu-i în jurul feței și vru să le smulgă.

Se interpuse o mână. O mână. Un chip. Două chipuri. Trei chipuri. Realiză dintr-o dată că silueta înaltă și angelică, pe care o văzuse în cameră în timpul visului, trăsese sania și tăiase cortul cu cuțitul de vânătoare. O salvase.

Faradje. Gras. Murdar. Mirosind a mâncare și a așternut.

Mama ei.

– Da!

Vocea ta. Cum, ce, de ce o aud?

– În mintea ta!

Faradje stătea puțin deoparte, la picioarele patului.

– Toate ți se vor explica, odihnește-te. Ai fost multă vreme departe de noi.

Arăta ca Faradje, dar vocea lui nu sunase niciodată atât de amabil pe vremea când locuiau pe aleea Felinarului. Omul cel înalt merse

printre biolămpi, făcându-le să lumineze mai tare.

– Javander Shasri! spuse Faradje. Din jumătatea interioară. El te-a găsit și te-a adus aici.

Aici? Unde? Bunicule!

– Liniște. Bătrânul este îngrijit. Se simte bine. Deja a reușit să-l supere pe novicele jumătății exterioare însărcinat cu supravegherea lui.

Javander. Shasri. Un nume Proclamator. Mama ei, părând să-i cunoască fiecare gând, vorbindu-i spiritului ei. Faradje, transformat. Totul era aici. Nimic nu avea sens.

Mama își desfăcu gulerul înalt al tunicii. La lumina bioluminescentă, cicatricea era lividă, șocantă, linia copcilor încrețindu-se asemănător unor buze.

– Operația este foarte simplă, spuse Faradje. Rapidă. Nedureroasă. Personalul medical e foarte experimentat. Coardele vocale au fost extirpate cu grijă.

Cel înalt, cu nume de Proclamator, își sprijinea degetele mâinii drepte pe o cicatrice de pe gâtul său, de mult vindecată.

Se înșelase. Aceasta era moartea. Asta era în afara realității.

– Nu.

Din nou, glasul fără voce venind dintr-un strat mental mai profund decât simțul auzului.

– Nu! Nu! Nu puteai să te înșeli mai mult. Nu-i moartea. Este viața adevărată. Eu, Javander, chiar și Faradje, suntem Ascultători acum.

Înainte de mica, rapida, curata operație care i-a luat vocea, înainte chiar de chemarea lui Dumnezeu pe acest tărâm pur, în comunitatea Ascultătorilor, Javander Shasri fusese inginer. Lucrase la căile ferate cu un organic uriaș care înghițea păduri întregi la unul dintre capete și elimina șine ceramice paralele și baloturi bine împachetate de deșeuri organice la celălalt. El și mașina sa eliminaseră destule șine ca să ajungă până la Dumnezeu, iar într-o zi, când stătea și își servea prânzul urmărind șinele ceramice duble croindu-și drum din marele rect organic, Dumnezeu chiar a venit, alunecând în josul acelei linii din rai și i-a arătat lui Javander Shasri adevărul profund care nu era de găsit în adaos, în multiplicarea nesfârșită a numelor, titlurilor, cuvintelor, întâmplărilor, ci în scădere, în diviziunea lucrurilor în ele însele, astfel încât să rămână numai un numitor comun, în debarasarea de toate accesoriile umane ale ceremoniei, ritualului și dogmei pentru a dezvălui simpla divinitate interioară.

O asemenea teologie exactă, matematică, l-a ispitit pe inginerul Javander. L-a călăuzit mai presus de locul unde se terminau șinele sale, departe de confuzia oamenilor, în adâncul pădurilor și în marea contemplare a lui Dumnezeu. Spre Ascultători, în citadela din pădurile lor nordice, în mijlocul cărora a găsit un mod practic de a aplica

teologia sa, atât de apropiată de spiritul pragmatic, ingineresc. Generatoarele care au menținut balonul din spațiul-*ur* inițial în inima Casei Echilibrului erau omagii aduse priceperii proiectantului lor mort și într-adevăr Casa Echilibrului însăși, centrul spiritual metaforic și actual al echilibrului comunității, era o încântare și o minune pentru el. Semn că lucrurile lui Dumnezeu pot fi înainte de toate simple și totuși inteligente și sofisticate. Într-un asemenea spirit s-a decis să-și încheie perioada de flotant, să depună jurământul și să se alăture jumătății interioare pentru a fi admis în acest pivot al misterelor.

În paralel cu această structură matematică abstractă a teologiei sale, avea conștiința faptului că o imensă și profundă spiritualitate sălășluiește în natură. În inima pădurii sălbatice descoperea un sens al imanentului, al numinosului, pe care îl căutase încă din fragedă copilărie. Nu era Dumnezeu, dar se apropiase de El mai mult decât își imaginase vreodată.

Ori de câte ori putea găsi un pretext, lua un vehicul din parcul auto al comunității și conducea ore întregi prin singurătatea netulburată din adâncul pădurii. În orice anotimp, dar mai ales după ce cădeau primele zăpezi ale iernii, găsea în pădure expresia simplității fundamentale a lui Dumnezeu.

În timpul unei astfel de patrulări de iarnă descoperi după un viscol obișnuita și totuși nefirească movilă ce ascundea, printre ramificațiile troienite ale unui copac *dondé,* un cort care adăpostea o fată pe jumătate moartă și un cap și mai amorțit. Plecase pe scuterul de zăpadă al comunității – un lucru minunat, cu șine organoplastice lunecoase, motoare musculoase puternice, coamă aspră cu păr de nylon (se trezi gândindu-se în mod cu totul necorespunzător la el ca la o proprietate a lui) – motivând că voia să verifice urmările furtunii asupra postului de frontieră de la Jerrever, cel mai apropiat vecin al comunității.

Dumnezeu nu propovăduiește renunțarea, ci reciclarea. Fiecare lucru vechi trebuie să fie reînnoit, refolosit. Așadar spiritul ingineresc al lui Javander îl făcu să recunoască imediat sunetul distinct al șarjelor demolării. Dinspre nord. Dinspre frontieră. Pe de altă parte viața spirituală n-are sens dacă nu izvorăște din grija față de semeni. Își fixă așadar lentilele antioftalmice pe polarizare maximă și întoarse scuterul spre nord, către zona moartă.

Javander Inginerul trebui să admită că fuseseră neobișnuit de meticuloși. Doborâseră cu acuratețe, prin atacuri dirijate, nu mai puțin de trei sute de metri de parapet.

Javander Ascultătorul lăsă scuterul să toarcă liniștit lângă sârmă și descinse cuprins de neliniște în Țara Domnului.

Iarna este un anotimp flămând. Mirosul sângelui și căldura atingerii trupurilor în curs de răcire treziseră viața latentă din pământ și o

atrăseseră prin zăpadă către suprafață. Javander curăță organicii care pulsau și sugeau de pe primul dintre trupurile răstignite în zăpadă. Împușcat în ochiul stâng. După cum se așteptase. Și ceilalți la fel, cu siguranță. I se păru ciudat că nu simțea nici oroare, nici repulsie. Există o liniște detașată în orice șoc. Organicii înfometați de iarnă roiau prin zăpada roz, în timp ce el merse să verifice postul de la graniță. Pe ecranul unui mic televizor portabil un cuplu fericit câștiga o cantitate obscenă de bani într-un joc televizat. Lăzi de bere învelite în plastic zăceau una peste alta sub birou. Pe pereți calendare cu fete zâmbitoare cu sâni mari, sugerând anacronic căldură, vara. Bieți păcătoși de Proclamatori, condamnați la Khirr pentru meschinul act de a privi formele umane.

Găsi transmițătorul portabil și îl scoase pentru a verifica direcția urmelor de scutere. Se îndreptau spre nord, traversând zona liberă dintre copaci. Javander Inginerul știa că autoritățile fuseseră probabil alertate de căderea tensiunii din gard, iar Javander Ascultătorul știa când trebuia să renunțe la liniște.

Își descheie buzunarul de la piept al paltonului său cel greu și desfăcu pe dibuite plicul sigilat de plastic care conținea organicul vocalizator. Căldura gâtului său activă dispozitivul și imediat un cârcel porni în căutare în zona din spatele urechii sale, cuibărindu-se printre sinapsele centrilor vorbirii. Numărul cartierului general era primul din memoria transmițătorului.

– Mă numesc Javander Shasri. Cuvintele artificiale sunau ciudat de greoaie și greșit flexionate, dar inteligibil. Fac parte din Comunitatea Ascultătorilor. Ascultați, vă rog. Punctul de frontieră de la Jerrever a fost atacat și distrus de Războinicii Destinului. Niciun supraviețuitor. Atacatorii s-au îndreptat spre nord, către capul de linie din zona urbană Jerrever. Alertați vă rog autoritățile. Voi aștepta la postul de frontieră sosirea dumneavoastră.

Când au venit elicopterele, stătea cu picioarele pe birou, înconjurat de frumoasele și zâmbitoarele fete cu sâni mari de pe calendare, bând bere și uitându-se la un serial lacrimogen de televiziune despre viețile unor familii învecinate dintr-un oarecare oraș imperial, veșnic însorit și fericit.

În acele prime zile petrecute în Casa Ascultătorilor, în timp ce cadrele medicale ale jumătății exterioare îi vindecau trupul, iar consilierii jumătății interioare spiritul, Mathembe Fileli descoperi că un întreg mănunchi de emoții pot fi difractate din cuvântul *dragoste*.

Bucurie: mama ei și chiar grasul Faradje erau în viață, în siguranță, la căldură, hrăniți, sănătoși psihic și fizic.

Ușurare: a rămas în viață după toate cele întâmplate, a atins punctul final al căutărilor sale, s-au dovedit a fi adevărate speranțele,

instinctele și încăpățânările sale.

Mânie: mama ei își găsise o viață și un scop evident, în care fiica și fiul ei nu-și aveau locul.

Vinovăție: pentru că simțea o asemenea mânie față de ea.

Rușine: deoarece căutarea ei, motivația existenței ei în ultimele luni, se încheiase cu un eșec umilitor.

O așa complexitate de emoții, Mathembe Fileli. Iar când mama ei, care stătea alături pe scaunele meditației aflate într-una din grădinile acoperite și pline de fructe ale comunității, încercă s-o atingă, să comunice tactil, fără cuvinte, Mathembe îi împinse mâna la o parte, mânioasă, rușinată, vinovată, ușurată, bucuroasă. Se temea ca spiritul mamei să nu-i examineze prea îndeaproape tristețea și emoțiile. Suferința și rușinile nu și le voia destăinuite nimănui.

– Domolește-te, eliberează-te. Nu mai fi crispată. Încetează să mai fii responsabilă. Încetează să mai dai. Primește. M-ai ajutat odată, atunci în Karasvathi, când eram mânată spre disperare de către propria mea nevoie de a fi capabilă, de a da, de a fi responsabilă. Consimți acum să fii la rândul tău ajutată?.

Afară. Departe. Lasă-mă în pace, strigă la vocea mamei ei din propria-i minte, lovind mâna care o atinsese. Era prea devreme pentru intimități. Iarna apăsa încă greu pământul. Trebuia să se scurgă ceva timp până când rădăcinile și mugurii vor crește sub zăpadă, vor coborî către adâncul pământului, sorbind de acolo putere și siguranță. Amintiri comune, împărtășirea repetată a experiențelor, explorarea transformărilor interioare, toate constituiau premise obligatorii pentru ca Mathembe să-și poată permite intimitatea acestui limbaj tăcut.

Mama ei își înnodă un sintetizator de voce peste urechi, în jurul gâtului ei mutilat, îl conectă la creier și vorbi tare, cu o voce artificială care o șocă pe Mathembe, pentru că era atât de diferită de vocea din memoria ei. Vorbiră despre lucruri neînsemnate aflate la marginea vieților lor.

Unchiul Faradje? O ducea bine. După cum putea constata. Înclinația sa înnăscută pentru locuri strâmte, adevărate vizuini sau cuiburi, își găsise o expresie perfectă în acest adăpost de iarnă amenajat sub vreascuri. Teologia Ascultătorului – antiteologie mai degrabă, lupta timidă a comunității împotriva doctrinei tăioase, viciate – era perfect compatibilă cu propria filozofie a lui Faradje. *Manifestă-ți credința după puterile tale și nu peste ele.* În consecință câteva ceasuri de scris în birourile jumătății exterioare, care se ocupa de conexiunile comunității cu lumea de afară, câteva minute de legătură cu transmisia prin satelit a informațiilor din matricea Visării, o dimineață-două de cules fructe în grădinile și livezile din jur, puțin somn, un strop de bere, unele momente de răgaz, lungit în fața televizorului, constituiau pași pe drumul spre izbăvire.

– Până și Dumnezeu, spunea mama Mathembei, are nevoie de servicii publice.

Dar capul? Bunicul?

Rana de la gâtul mamei sale abia se vindecase (Mathembe dobândise înțelegerea că acel radical legământ al tăcerii cu care te lega jumătatea interioară, semăna cu relația dintre cuvintele „Taci” și „Ascultă”, anagramate), dar în acel scurt răgaz, trăind și umblând printre cei tăcuți, învățase mai multe despre elocvența comunicării celor muți decât în toată viața ei de până atunci. Mathembe descoperi și ea plăcerea de a fi înțeles în întregime, cu adevărat.

Oricum cea de-acolo nu mai era Mathembe Fileli care fugise în pădurile din Chepsenyt, ci o persoană mai zveltă, mai rezistentă, ceva mai crudă poate sau poate mai miloasă, iar această schimbare o datora, nu în mică măsură, bunătății aspre a bunicului. El îi stimulase cel mai mult dorința de supraviețuire. Dar traversarea ținutului de graniță pe timpul iernii fusese o grea încercare pentru el. Pielea i se jupuia, atacată de scabie, părul și barba îi căzuseră în smocuri, ruticulii muriseră în mare parte, dendrificați, țeasta de lemn era diformă din cauza loviturilor, a izbiturilor și a căderilor suferite. Mărturii ale vicisitudinilor. Morții nu se vindecă.

– De mult mi-am pierdut orice speranță de a mă întoarce la bătrânul copac Fileli din Dumbrava Strămoșilor din Chepsenyt, îi spusese Mathembei, când aceasta îi făcuse o vizită. Nu mă pot întoarce acolo. Niciunul dintre noi n-o poate face. Toți arborii au ars. Chepsenytul este acela pe care ți-l făurești singur. Iar pentru noi el va fi aici.

Unul dintre primii pași spre consolidarea recentelor relații înfiripate între Mathembe și mama ei fu acela de a-i reda capului Visarea în cadrul noului Chepsenyt. Părea semnul și pecetea unei apropieri mai profunde și mai dureroase care avea să se stabilească dacă o puteau face împreună.

Mathembe se gândea la Hradu, împins să-și arunce umbra peste ținutul de pe malul fluviului, să transforme numele Fileli într-un sinonim al fricii și terorii. Se mai gândea la tatăl său, mai degrabă prizonierul propriilor prejudecăți din Edenul pe care și-l crease, decât al copacului din șirul de treizeci și șapte, aflat în afara centrului regional de detenție. Mai târziu. Nu sosise încă timpul lor. Apropierea era încă prea fragilă, încă în cristalizare, ușor de spulberat.

Morții ocupau un dom în Casa Ascultării, întunecos, răcoros, plin de șoaptele și ecourile vieților trecute. De-a lungul a zece, douăzeci, treizeci de metri, măștile de lemn ale Visătorilor atârnau înlănțuite pe deasupra capetelor Mathembei și al mamei sale. Bunicul inspectă interiorul obscur de biolit al domului din oala crăpată și ciobită în care îl puseseră.

– Știe vreuna dintre figurile astea să joace *fili?* spuse el.

Schimbă apoi tactica:

– Ai avut dreptate, nepoată. Nu-mi place să recunosc, dar ai făcut bine că m-ai ignorat și ți-ai continuat căutarea. Dacă n-aș fi fost așa de egoist atunci, la Kilimambasa, s-ar fi putut evita multă suferință.

Mathembe îl sărută pe bătrânul meschin și putred pe buze. Acesta tuși. O tuse ușoară mai întâi, dar transformată în scurt timp într-una profundă. Tușea mereu, îngrozitor, din rărunchi, de parcă ar fi avut așa ceva, de parcă existența sa n-ar fi fost o amăgire a amintirii, depănându-se prin matricea neurală a ruticulilor. Tuși și iar tuși până când scuipă ceva pe jos. Mathembe ridică imediat obiectul de pe podea. O cartelă. Murdară de pământ și de secrețiile organicilor. Semnătura era încă descifrabilă: *Kolé Fileli.* Cartela tatălui ei, pe care o ascunsese la punctul de control de la intrarea în Timboroa. Mathembe o privi cu ochi goi. Înainte ca mama s-o vadă sau să pună vreo întrebare, o azvârli cât putu de departe. Cartela descrise un arc strălucitor prin aer și căzu undeva în întuneric.

Ca Ascultători, deci reticenți la slujbele oficiale, nu a urmat nicio litanie sau slujbă pentru transmigrația mortului. O mașinărie organică intră prin ușa îngustă și, alungindu-și picioarele la maxim, îi ridică pe cei doi vii și pe cel pe jumătate mort spre cel mai înalt punct al domului.

– Frumoasă perspectivă, spuse capul cu voce stinsă. Păcat că drumul spre cer este parcurs într-un mod atât de nedemn.

Știuse dintotdeauna că existența sa ca umbră nu va dura veșnic. Moartea este tărâmul deschis fiecărui om, unde toți dorm și mulți visează. Un tărâm aspru poate, dar viața poate fi și mai aspră când n-ai mâini și picioare și deci nici posibilitatea de a te mișca în vreun fel, când ești redus la o voce care poate fi oricând ignorată. Dacă sfinții doriseră ca el să se reîntoarcă din moarte, însemna că așa trebuia. Esența voinței sfinților nu se manifestă prin *a face* ci prin *a fi,* nu prin acțiune, ci prin maturitate, pentru a începe o nouă visare, una depășind regulile și limitele vieții, însemnând poate calea spre rai.

Mama Mathembei ducea oala spartă. Mathembe scoase în afară ruticulii degradați și îi strecură în deschizăturile zidului domului. Unul după altul sfincterele se închiseră, altoii se prinseră.

– Ascultați, nepoată și noră. Mai am ceva să vă spun, o ultimă poveste. Mai cu seamă ție, Mathembe. Deoarece va fi ultima de această parte a Visării, cel puțin fă-mi onoarea de a mă asculta cu atenție. Pe vremea când eram flăcău mă cunoșteau toți în orășelele prefecturii Timboroa. Obișnuiam să fac vizite în Tetsenok, la familia viitoarei mele soții. Iar tatăl ei îmi spusese că la capătul străzii locuia un om care prinsese un înger într-o capcană de vânătoare. Decât să-l împuște, îl dusese acasă și îl închisese într-un coteț pentru câinii-de-rugăciune. Era un înger, fără îndoială, iar omul un lăudăros

binecunoscut. Îi invită pe toți să vină să-l vadă. Eu nu m-am dus, dar am fost informat de către înalte autorități că în mod sigur era un înger – unul mic, doar o mână-două de energie creatoare primară, evident divină. Tatăl bunicii tale mi-a spus că nu a putut vedea bine în întunericul din cotețul câinelui, dar că ființa avea lungimea unui antebraț, era argintie și semăna cu un pește. L-a întrebat pe om ce avea de gând cu el, iar acela i-a spus că o să-l îndoape cu resturi și sirop de trux până când o să crească suficient de mare ca să-i poată lega un scaun de coadă, în așa fel încât să-l poată purta spre rai. Se ducea și-l privea zilnic și îl hrănea așa cum spusese. Părea că în fiecare zi își pierdea puțin câte puțin culoarea și luciul său argintiu și devenea mai întunecat, mai anost, mai mat și mai conturat ca formă, începea să-i crească ceva care arăta a *picioare,* un fel de *cap* la capătul unui *gât,* un *corp* și o *coadă* și în fiecare zi părea că e din ce în ce mai puțin argintiu și luminos, din ce în ce mai palpabil și mai murdar colorat. Până când într-o zi n-a mai găsit niciun înger acolo, nicio ființă argintie și strălucitoare de esență divină, ci doar un câine-de-rugăciune mut, mare, care dădea din coadă și se gudura.

Mathembe înălță din sprâncene: *Și ce-i cu asta?*

– Să fiu al naibii dacă știu, spuse capul. Găsește tu un înțeles la toate astea.

Ochii i se închiseră. Apărură muguri din urechi, care deveniră frunze, apoi o barbă alcătuită din flori mici sângerii. Buzele se desfăcură, redeveniră din lemn și nu mai vorbiră.

Dacă ar fi fost vreo cale prin care să-l fi legat de crimă, Javander Shasri considera că ofițerul de la Forțele de Apărare ar fi ordonat să fie împușcat pe loc. Un bondoc semănând cu un broscoi acest ofițer și își punea și mai mult în evidență trăsăturile îmbrăcând multiple rânduri de haine de iarnă, cu aura specifică, amfibiană, a unuia a cărui hibernare lungă și confortabilă a fost în mod nescuzabil deranjată. Pulsul îi zvâcnea în tâmplă, în ritmul sacadat al tobei Lojei Spiritului. Făcea parte dintre aceia pentru care singurul lucru mai rău decât un Confesor era un Proclamator convertit. Refuza să-l lase pe Javander să ajute la înregistrarea și ambalarea corpurilor și ordonase ca niciunul dintre oamenii săi să nu se apropie la mai puțin de trei metri de el. Auzise multe despre acești Proclamatori convertiți și știa totul despre infecțiile lor. Declarația lui Javander fusese înregistrată pe un casetofon de buzunar pe care ofițerul îl ștersese grijuliu cu o bucată de tifon. Când elicopterele își luară zborul cu încărcătura lor neagră, legată de trenul de aterizare, învelișul rămase, un fluture agitat de culoare albastră purtat în zbor pe deasupra zăpezii, spre sârme.

Când deveniră doar cât un gunoi în ochiul Domnului, Javander se

întoarse la coliba goală și lansă un apel către jumătatea exterioară, un raport scurt asupra fărădelegii, precizându-și și intenția de a se deplasa la Jerrever pentru a controla casa parohială Ascultătoare. Își îndepărtă laringofonul și închise televizorul. Un program pentru copii, care făcea apologia distrugerii proprietății și lăuda anarhia, cu rezultate notabile de altfel, se pierdu în raza albă din centrul ecranului.

Javander descoperi banda la doisprezece kilometri de Jerrever. Panglica de plastic galben, înfășurată, drapată și festonată de-a curmezișul drumului alb care cobora prin vale spre Jerrever, se răsucea și flutura prin aer. ATENȚIE: INCIDENT CU POLIŢIA. ATENȚIE: INCIDENT CU POLIŢIA. ATENȚIE: INCIDENT CU POLIŢIA. Trucși de luptă leneveau pe marginea drumului, copilăresc de albaștri și galbeni pe fundalul culorilor mai reci, adulte, cinice, ale gheții strânse în grămezi și recongelată. Albastre și galbene erau de asemenea spoturile de pe umeri și insignele milițienilor adunați în mijlocul drumului, stăpâniți de un sentiment de rușine că fuseseră surprinși privind la cei pe care îi uciseseră. Scuterul torcea și își fremăta botul în spatele truxului de luptă mare și cald. Javander se strecură pe sub banda de plastic. Tineri din forțele de apărare ale Proclamatorilor se grăbiră să-l aresteze, cu armele negre îndreptate spre el.

Mâinile sus. Un deget îi pipăi cicatricea de la gât.

Ofițerul care îi comanda dădu aprobator din cap. Javander putea fi Ascultător, dar reprezenta autoritatea spirituală. Nici măcar unui Războinic al Destinului nu i se putea refuza miruirea de sfârșit.

Femeia și tânăra fată, teribil de slabă, nu mai aveau șanse de salvare. Creierele muriseră și se răceau rapid în drumul lor spre zero spiritual absolut. Nu simți nimic la mână. Niciun puls care să bată, nici măcar urma unei amintiri. În ciuda rănilor care îi sfâșiaseră partea laterală a trupului, scoțându-i la iveală viscerele maronii pe marginea drumului, unde căldura trupului i se scurgea în gheața topită, tânărul era încă în viață.

Prin iarna grea, întunecată, printre copacii nesfârșiți, cu toții înaintând, înaintând, înaintând, frați și surori, cu armele la spate, tot mai sus, ucigând, înaintând, înaintând spre inima pozițiilor inamice, toți prietenii și camarazii, toți frații și surorile. Împreună. „În noaptea asta vom ataca”, spusese el, conducătorul, brunetul cel mic de statură. „În noaptea asta vom vârî lancea groazei în inimile lor, vom face o lume întreagă să se cutremure” și ieșiseră la drum și ei erau în așteptarea lor și armele deschiseseră focul și Silelé, care se afla la stânga ta, căzuse prima și în fața ta o perdea de gloanțe o ridicase pe Aya de pe scuterul ei și o făcuse bucăți, chiar în fața ochilor tăi îi zburase substanța vieții, împroșcând drumul alb de gheață și privișeși în jur de unde, de unde, de unde, dar nu

puteai vedea nimic și comandantul strigase, dar tu nu înțelegeai ce spune și te ridicaseși ca să vezi unde? unde? unde e? și apoi te-a nimerit, te-a sfâșiat și nu ai simțit nimic, absolut nimic decât gustul coclit al bronzului și o toropeală teribil de întunecoasă și scuterul tău se cabra și zbiera sub tine și te azvârli și în timp ce cădeai îți vedeai mațele răsucindu-se pe gheață și tot ceea ce puteai realiza era o fascinație profundă în legătură cu cât de dens și complicat ambalată era complexitatea vieții tale interioare…

Încercă să dea ortul popii, să atingă cu degetele, dar singurele mișcări pe care putu să le facă erau doar gesturi ușoare, iar singurele sunete scoase doar niște gemete plăpânde.

Javander îl sărută pe gura deschisă. Tinerii soldați își lăsară în jos armele, stânjeniți, nesiguri. Virușilor le lua doar câteva momente pentru a atinge creierul, dar chiar și așa infecția se extindea, băiatul trăgea să moară.

Eu… tu… Confuzie. Ce? Cum?

N-am timp să vorbesc. Simte. Trăiește. Împărtășește. Eu sunt tu și tu ești eu, iar împreună suntem noi. Împăcați. Eu și tu, o să fim împăcați.

Dar îi era teamă. Teamă de întunericul, de frigul care punea stăpânire pe el, teamă de această prezență, de această identitate.

Ține-mă, stai cu mine, rămâi cu mine, vino cu mine…

Îl purtă în minte până când ultima izbucnire neurală se întunecă și se stinse. Javander își desprinse buzele de pe carnea care se răcea. Soldații rămaseră deoparte în timp ce el se retrase, iar echipele de ambalare apărură cu sacii lor de plastic cu fermoar.

Ofițerul își țuguie buzele. Așa.

Așa.

La naiba!

Pace pentru cei în viață, nu un sărut pentru cei pe moarte. Își pierduse speranța în Dumnezeu. Să-și fi trimis infecțiile divine să ardă prin sistemul nervos al fiecăruia dintre ei, dintre milițienii aceia speriați, tineri, țanțoși, cu un aer de vinovăție. Ăsta ar fi fost succes al Ascultătorilor, un succes al Domnului.

Spiritul își luase zborul. Marile întinderi împădurite de la nord erau goale, doar copaci, doar zăpadă, doar albul ei, doar fenomene meteorologice prin care își croiau drum. Singura suflare ce tulbura liniștea era cea a vântului dinspre nord.

Dacă s-ar fi deplasat ceva mai iute decât un spirit tulburat, sârma l-ar fi tăiat în două. Așa după cum se întâmplă, simți ceva ca și cum Dumnezeu i-ar fi spulberat inima, ca pedeapsă pentru necredința sa. Se așeză pe zăpadă, inspirând sacadat aerul de iarnă, cu privirile orientate înainte, orbit, clătinându-se în timp ce câmpul vizual i se umplea de umbre care s-ar fi putut să fie îngeri luminoși și tot atât de bine s-ar fi putut să fie figurile unor tineri mlădioși, strecurându-se din lumină în materialitate.

Nu exista nicio regulă care să interzică asta. Absolut nicio regulă, cu excepția celei mai simple și mai dificile dintre regulile spirituale. *Iubește-l pe Domnul și fă ceea ce dorești.* Totuși obiceiul și uzanța erau ca jumătatea interioară și cea exterioară să aibă comandamente separate: vorbirea era vorbire, iar liniștea liniște, în timp ce reconcilierea contrariilor era scopul comunității. Două arome prea mult intensificate prin faptul că erau ținute separat una de cealaltă. Astfel apărea ca neobișnuit, dar nu impropriu, cu atât mai puțin nelegal, ca mama Mathembei să-și transfere fiica din zona flotanților, aflată la periferia comunității, în jumătatea interioară, alături de ea.

Înainte de a intra, mama o făcu pe Mathembe să aștepte puțin la ușă.

– Aici nu există cuvinte, spuse ea prin vocalizator. Singurele vorbe în acest loc sunt cugetările spiritului, înțelegi? Te poți încrede în asta? Poți avea încredere în mine?

Mathembe ascultă liniștea și dădu aprobator din cap. *Da. Pot. Vreau, da.* Mama își deconectă organicul de la creier și îl lăsă să sugă dintr-un șir de mamele de perete. Intrară.

Casa jumătății interioare era un dom, cu câteva grade magnitudine mai mare decât domul capetelor. Cât de sus permiteau legile arhitecturii, suprafața domului era sculptată cu biopoduri, fiecare viu luminat, ca un ochi cu mai multe lămpi. Scări din frânghie și plase de cățărare permiteau accesul la sălașurile interioare. Ascensiunea spre acele teci dinspre vârful domului fu vertiginoasă. Mathembe se gândea la un stup de insecte lipsite de judecată, colorate, care își făureau plase. Membrane translucide acopereau intrarea în majoritatea tecilor. Puține erau deschise și doar câteva erau ocupate. În timp ce Mathembe trecea scena în revistă, o fată zveltă, cafenie ca lanurile de orez toamna, coborî țopăind pe o plasă de acces, sări pe o singură funie, apoi pe balustrada care înconjura circumferința domului, se balansă într-o teacă deschisă și trase ușa după ea. O agilitate terifiantă.

Teaca mamei sale era la al doisprezecelea nivel, un cilindru de trei metri presărat cu biolămpi. O mână care atinge podeaua, în orice limbă, înseamnă *ia loc.*

Mama ei o atinse cu mâna.

Îi fu teamă la început, când primele semne ale *prezenței* îi apărură în minte și trimiseră lumini neurale spre zone ale *existenței* ei, lăsate întunecoase și nedezvoltate toată viața până atunci. *Cuvinte,* articulate din centrii amorțiți ai vorbirii.

– Nu e o minune, Mathembe. Miracolul este un produs al biotehnologiei, nu al lui Dumnezeu.

Cum?

– Extirparea corzilor vocale constituie partea cea mai neînsemnată a vieții în acest lăcaș. Este doar un simbol, o reducere voluntară la tăcere a vocii exteriorizate, pentru a permite celei interioare să se exprime și să fie auzită. Adevărata semnificație a legământului nostru rezidă în virușii pe care-i alegem în vederea infectării. Și nici chiar această comuniune a sufletelor nu reprezintă tot ceea ce pot face ei, deși înțelegerea prin adevărata comunicare nu-i un fleac. Reconcilierea exprimată prin incapacitatea de a-ți urî vecinul, prin abolirea agresiunii și a prejudecăților rasiale, acesta este adevăratul miracol.

Mathembe semnală incomprehensibilitatea. Mama se aplecă în față în lumina biologică, atinse fața fiicei sale și îi vorbi în minte.

– Care este realizarea majoră a Valului Verde? Lăsând la o parte toate poveștile și înfloriturile, rămân două înfăptuiri epocale: punerea la punct a unui polimer sintetic capabil să acționeze sub toate formele, ca un organism viu, și în același timp descoperirea unui virus ajustat genetic, care a permis sistemului nervos uman să interacționeze și astfel să manipuleze la nivel molecular această substanță numită acum plasmă.

– Lasă-i pe Alelii care pășesc pe pământ semănând haos cu mâna dreaptă și schimbare cu stânga. Lasă-i pe Janeel și Obolumayé care se târăsc din tecile lor crețe, ascunse adânc în inima rocii, unde schimbările genetice nu-i pot afecta, într-o lume nouă, transformată straniu. Acestea sunt mituri. Legende! Scorneli. Și tot așa credința că Proclamatorismul și Confesorismul ar fi diferite din punct de vedere genetic. Un mit. Un mit teribil, o minciună condamnabilă pe care noi, Ascultătorii, o vom dezvălui și distruge, pentru că ea ne ruinează de o mie de ani încoace.

Vocea din mintea ei deveni pasionată acum, declanșând răspunsuri emoționale din partea Mathembei.

– Du-mă în celulele unui Confesor, arată-mi ADN-ul Proclamatorului și secvența codurilor care fac ca unul să creadă în cincisprezece sfinți majori, șase sute treizeci de sfinți de importanță secundară, treizeci și opt de mii nouă sute doisprezece îngeri, iar ceilalți să se închine unui Dumnezeu unic, atotputernic, cu al cărui chip vor semăna toți oamenii, prin viețile și pildele a nouăsprezece martori. Unde stă scris că unul trebuie să postească de la lăsarea nopții până la amiază în ziua lui sfântă și să stea în așteptarea cuvântului șoptit de Domnul, iar altul să bată din palme în fața altarului și să facă trei plecăciuni, lăsând un bilet de rugăciune în vârful unui bețișor?

– Îți pot arăta oricând unde s-a concretizat tendința genetică printre coloniștii Proclamatori de acum o mie de ani prin transmiterea stângăciei, dar e un drum destul de lung între modul de a te semna și cel în care-l proslăvești pe Domnul. Pot să-ți arăt locul unde se află

cotitura pentru limbaj sau răsucirea care asigură ca toți copiii să se nască cu aceeași capacitate ereditară de a scrie și de a desena case, trucși sau mumii. Dar nu pot să-ți arăt, nimeni nu-ți poate arăta, locul de unde moleculele lansează comenzile ca tu să te naști Confesor sau Proclamator.

– Mituri! Minciuni! Falsuri!

E un lucru ciudat, emoționant, ardoarea cu care ne iubesc părinții. Valul de impresii, iluzii, voci, continuă.

– Presupun că a fost ca un val, această explozie a tehnologiei de vârf, a noii gândiri, a noului mod de a privi lumea. Foarte puține lucruri au supraviețuit din acele timpuri, dar capetele ne-au facilitat accesul la date esențiale din întreaga lume, iar informațiile culese ne-au dezvăluit că transformarea acestei țări, fundamentarea revoluției biotecturale, trecerea de la structura mecanico-biologică, la cea total biotecturală pare să se fi realizat în mai puțin de opt luni. Avem impresia că trăim vremuri traumatizante, rapid curgătoare. Și acestea nu reprezintă nimic, chiar nimic, în comparație cu adevărata revoluție a Valului Verde. Nici măcar nu-mi pot imagina cum trebuie să le fi părut celor care au trăit-o. Nu-i de mirare că noi considerăm că lumea a început atunci. Într-un fel anume chiar așa a și fost.

– Am schimbat o jumătate de planetă și pe noi înșine nu. Și totuși avem puterea s-o facem dincolo de orice imaginație. Putem adopta orice contur, orice formă, orice funcțiune. Am putea zbura dacă am vrea. Am putea trăi în întunericul foselor oceanice, poate că unii chiar au făcut-o, poate că de acolo se trag legendele celor din neamul Nyakabindi. Am putea călători goi prin cosmos, am putea fi capabili de fotosinteză. Aceste disponibilități se pot regăsi toate în cadrul codului genetic. Și în loc să le folosim, ne ancorăm de drăguțele noastre mituri și nu vedem ceea ce am putea deveni dacă le-am abandona.

– Dar noi suntem Ascultători. Suntem cei care provocăm miturile, cei care își imaginează inimaginabilul. Noi am făcut primul pas pe drumul transformării umanității. Știința acestui lucru e cât se poate de simplă: o modificare asupra vironilor care permit sistemelor noastre nervoase să interacționeze cu materialul genetic, să comunice între ele, prin contact direct. În felul acesta îmi auzi vocea în minte, îmi poți vizualiza imaginile. Simplu. Evident. Ceva la care ar fi trebuit să ne gândim cu secole în urmă, dar ne-a obsedat prea mult ura unuia față de celălalt. Și legat de acel prim viron, mai este un al doilea, mai delicat, mai dificil de transmis, cel care efectuează adevărata operațiune a reconcilierii, transformând neurochimia persoanei infectate. El se atașează de neuronii cerebrali și răspunde de anumiți stimuli de declanșare – și anume de aceia care produc violența activă sau reactivă sau procesele biosociale bazate pe discriminările din

sânul societăților tribale – stimulând creierul să elibereze dopamine și endorfine care neutralizează reacția înainte ca ea să fi început.

Știința o depășea pe Mathembe Fileli, sculptor în carne din Gangerabili, doamnă verde de Unchunkolo. Dar implicațiile erau clare și neașteptat de tulburătoare. O boală care determina victimele să devină incapabile de agresiune una față de cealaltă, reconciliindu-le simultan printr-o identificare intimă a uneia cu cealaltă. O maladie a dragostei.

Dar Ascultătorii, misionarii? Pătrundeau în fiecare colț al lumii, în fiecare lagăr sau punct de cazare, în fiecare loc al suferinței și durerii, ducând un mesaj de pace, bunăvoință față de toți oamenii, dragoste și împăcare, un crez care, spre deosebire de oricare altul, nu necesita o practică a credinței.

Mathembe se retrase de sub atingerea mâinii. Mama o căută din nou.

– Nu se poate transmite prin contact cu mâna. E un organism foarte fragil, nu poate supraviețui izolat, în afara corpului uman. Trebuie transmis prin sânge, salivă sau lichide sexuale. Rana, sărutul, acuplarea.

Mama ei…

Există două descoperiri teribile, după care lumea nu ți se mai arată niciodată așa cum a fost. Prima este faptul că părinții tăi sunt muritori. A doua că sunt ființe sexuale.

Suflete omenești furate cu un sărut, o mușcătură din dragoste, câteva momente de extaz într-o alee lăturalnică. Furate fără să-ți dai seama, fără consimțământ, fără nicio urmă de conștientizare a ceea ce ți se face, până în ziua în care abandonezi lupta dintre grupurile rivale din Piața Copacului Primordial, iar Băieții Fantomă îți strigă că ești un Proclamator cu inima neagră, un om de nimic care face sluj în fața împăratului. Tu zâmbești, dai din cap și-ți vezi de drum. Iei apoi eșarfa, emblema și legământul scris către Loja Spiritului și le dai foc în grădina din spate.

Și nu mai lupți niciodată.

Măreț. Amuzant. Eliberator.

Monstruos. Terifiant. Cutremurător.

Tânăra ar fi vrut să-l schilodească și să-l părăsească la douăzeci de kilometri, în osânda veșnică a pădurii întunecate.

Tânărul cu mustața ridicolă propuse să-l despoaie de veșminte și să-l abandoneze gol în zăpadă.

Tânărul cu accent nordic își dorea să-l ciopârțească cu cuțitul, începând de la extremități, bucată cu bucată.

Sora lui avea intenția să-l împuște pe nenorocit și să termine odată

cu el.

În tot acest timp, comandantul lor stătea ghemuit lângă punctul termic și zâmbea. Doar zâmbea.

– Motivul pentru care niciunul dintre voi n-o să fie niciodată un mare conducător și mai ales un mare luptător pentru eliberare, este că nu aveți nicio noțiune asupra valorii lucrurilor. Niciunul dintre voi nu i-a observat cicatricea de pe gât. Este un Ascultător, mica mea turmă. O bucățică prețioasă, deci. El reprezintă modul de a ieși din încercuirea în care ne-au prins Proclamatorii. Să dispari înăuntru. Ascultătorii nu refuză pe nimeni. Puteți pricepe ce zic? Sanctuar.

Apoi încercară cu toții, pe rând, să-l înspăimânte pe Javander cu o moarte chinuitoare, crudă. Îl amenințară că o să-l facă harcea-parcea, plimbându-i cuțitele pe la încheieturile mâinilor, îndreptându-i armele spre ochi și bilțurile monomoleculare spre gât și în tot acest timp comandantul lor rămase ghemuit la căldură în mantaua sa, dând din cap și zâmbind cu regret.

– Dacă vă spun că nu știți nimic! Nu poți înfricoșa un om care nu se teme de moarte. Prin asta Ascultătorii sunt mai bravi decât mine și decât voi. Finețe, tact. Asta-i cheia. Urmăriți-mă. Învățați.

Se ridică din culcușul său și îngenunche în fața lui Javander.

– Într-adevăr, credința trebuie să însemne mult pentru tine, ca să poți privi moartea în ochi și să spui că nu ți-e teamă. Eu admir asta. Și admit că nu te putem obliga să acționezi împotriva voinței tale. Dar tot mai cred că o să ne duci la comunitatea ta. Îți spun și de ce. Vezi tu, ori ne duci de bunăvoie și noi te urmăm pașnici, cu armele îndreptate în jos și cu mâinile goale, ori te ucidem – lucru, după cum ai spus, lipsit de importanță pentru tine – și-i dăm drumul scuterului. E doar o creatură stupidă, iar instinctul îl va îndrepta spre casă. Ne va conduce deci drept spre Casa Ascultării, cred că așa-i spuneți, nu? Iar în acest caz, vom avea mâinile ocupate și armele îndreptate înainte. O să-ți măcelărim comunitatea până la ultimul copil. Poate pentru tine moartea nu înseamnă nimic, dar ai tu oare aroganța divină de a hotărî viața fraților și surorilor tale? Deci. O întrebare pentru tine. Numai una. Ne duci?

Javander încuviință din cap.

Mathembe știu ce face mama ei chiar în momentul în care i se arătă Casa Echilibrului. Nu era doar înțelegere, doar iertare, nici acea legătură confortabilă stabilită între părinte și copil, în momentul în care fiecare îl recunoaște pe celălalt ca om și adult. Mama ei dorea transformarea. Evanghelizarea. Fiecare cuvânt nerostit, fiecare mesaj neural transmis prin vironii subtili prinși de terminațiile sale nervoase, era îndreptat spre un singur țel: *Vezi ce am eu, vreau ca și tu să ai același lucru.*

Mathembe nu știa dacă putea subscrie dorinței mamei sale. Vironii sacramentali se extinseseră de-a lungul sistemului ei nervos, strecurându-se în toate colțurile trupului. Nu-și imaginase că putea tolera o legătură atât de intimă ca sarcina reconcilierii, indiferent cât de lăudabilă ar fi fost. Să te alături noii comunități semăna prea mult cu o violare a trupului, a spiritului, a individualității.

O a treia revelație teribilă, poate că nu tot atât de comună precum conștientizarea condiției de muritori sau de ființe sexuale a părinților, dar la fel de chinuitoare, este zelul lor evanghelic față de copii.

Casa Echilibrului, centrul spiritual al Ascultătorilor, își avea locașul într-un alt dom, cu mult mai mare decât tot ceea ce văzuse Mathembe Fileli până atunci. De zece, douăzeci de ori înălțimea ei și puternic iluminat de biogloburi fixate în mii de nișe, în ziduri, așa cum erau toate domurile și coridoarele din această comunitate înzăpezită, troglodită, îi sugera interiorul corpului omenesc. Casa Echilibrului însăși era un cocon din biotectură, suficient de mare pentru a-i adăposti pe cei din jumătatea interioară, din cea exterioară, pe toți rezidenții temporari și chiar mai mult decât atât. Atârna suspendat de centrul domului printr-o singură fibră, dintr-un material neînchipuit de rezistent. Rampe de acces coborau în arcade largi până aproape de podea, dar fără să o atingă. Cu aceeași atenție pentru amănunte, o mulțime de instalații mecanice fuseseră montate în jurul circumferinței ei. Întregul edificiu se legăna imperceptibil în ritmul propriei respirații, care se făcea simțită pe coridoarele și camerele Casei Ascultării. Mama și fiica înconjurară Casa Echilibrului. Mâna mamei se plimbă ușor pe suprafața pereților. Întreaga structură aeriană începu să se rotească. Printr-un portal deschis, Mathembe zări rânduri de chilii sculptate, luminate de biogloburi și înconjurate de un întuneric atât de profund, încât părea însuși neantul. Balonul spațiului-*ur* de care mai auzise vorbindu-se? Ce nevoie era de un ordin solitar, cvasi-religios, capabil cu ajutorul tehnologiei sale să străbată universul în nave interstelare de zeci de kilometri în diametru?

Din nou atingerea mamei.

– Două elemente pot fi echilibrate, trei la fel, mai multe de asemenea, dar niciodată unul. Asta-i chintesența, înțelegi?

Mathembe nu înțelegea. Atinse și ea Casa Echilibrului aflată în mișcare imperceptibilă și simți în degete duritatea și rugozitatea suprafeței. Încetinea, se oprea.

Toată asta agățată de un singur fir?

Învățase un lucru în legătură cu atingerea telepatică a Ascultătorilor. Funcționa în ambele sensuri. Atingând-o pe mama sa și concentrându-se asupra vizualizărilor, emoțiilor și experiențelor care alcătuiau limbajul ei personal, modul ei de a *comunica,* se putea face auzită. Fie prin intermediul *cuvintelor,* fie sub forma unor impresii, nu

știa exact. Cu toată tehnologia lor, Ascultătorii se ciocneau încă de concepte precum *eu* și *celălalt*.

Își atinse mama, oprind-o din înaintarea ei în jurul Casei Echilibrului.

De ce m-ai adus aici?

Mama se întoarse cu viteza neașteptată, uluitoare, a unui animal al pădurii. Până să-și dea seama Mathembe, îi cuprinsese fața în palme.

– Înțelege!

Mathembe se înfioră pe măsură ce amintirile îi năpădiră în minte, acute, argintii, dureroase. Nu amintirile ei. Ale mamei.

Mâinile alunecă, mâinile se despart în timp ce flăcările se întind, cuprinzând acoperișurile din Ol Tok. Bărcile se avântă pe apa cu reflexe roșiatice și ea privește de pe țărm până când nu se mai vede nicio barcă. Toată viața ei, toate comorile ei, arse în focul istoriei. Ea și Faradje se îndreaptă spre nord, urmează drumurile riverane străbătând kilometru după kilometru de suburbii marcate adânc de urmele luptelor, se ascund zile întregi în vile abandonate sau în colțuri de grădină, până când iureșul bătăliei se mută în altă parte. Pe autostrăzile îndesate de blindate, pe sub aripile elicopterelor, sunt înghițiți de un val imens de refugiați, tot atât de neînsemnați ca două picături de ploaie în ocean. Timpul curge. O așa de mare îngrămădire de necazuri, dureri și lupte, acoperită de aceste două cuvinte. Ajung la Yorusha, situată la granița prefecturii Tannalewé. Bat în ușa depozitului unui bătrân negustor riveran, în piață, aproape de linia de demarcație dintre naționaliști și imperialiști, respectată cu sfințenie de ambele tabere, ca un sanctuar. Misiunea Ascultătorilor – cei în mod ciudat amuțiți, mutilați, ieșiți din izolare și anonimat din pădurile lor din nord cu o nouă viziune – este de a munci dincolo de limitele capacității umane, de a hotărî, îngriji și oblădui în numele reconcilierii. Se înfiripă o relație între ea și bătrâna, tăcuta Ascultătoare care o îngrijește, redându-i sănătatea în lunile de vară ale războiului. Legătura înflorește în acea comuniune de suflete când bătrâna își deschide memoria sufletului ei în căutare și acolo vede chipul zărit o singură dată, dar niciodată uitat, al fiului ei. Îl vede pe Hradu într-un grup de băieți debarcați într-un port din nord, iar lumina din ochii lui nu poate fi ascunsă. Știe că trebuie să-l salveze. Îl încurajează pe Faradje să meargă cu ea spre nord, prin zonele unde războiul civil era pe sfârșite, spre noua graniță care traversa țara, spre lagărele de refugiați și deposedați crescute în umbra ei. Dar acolo nu dă de Hradu, ci numai de legenda lui. Băiatul-erou, adolescentul-eliberator, ucigașul rece și calm al cărui nume este lege și blestem pentru cei din lagăr. Are grijă să nu i se afle numele de Fileli. Dezamăgirea că nu și-a putut împiedica fiul să devină ceea ce devenise o consumă. Se gândește la sinucidere. Renunță apoi la acest gând, în

ideea că ar fi însemnat o abandonare totală a speranței. Ba chiar pornește în căutarea Ascultătorilor. Și ea și Faradje sunt acceptați temporar în rândurile lor. Dau o mână de ajutor în alinarea celor care suferă îngrozitor în lagăre și se simte absolvită cât de cât de vină. Se apropie mai mult de micul grup de misionari. Se confesează și este acceptată. Printre cei care-și împărtășesc amintirile se află un Proclamator bătrân, onorabil, fost milițian, tulburat de lucrurile înfăptuite în timpul rebeliunii. Printre amintirile sale sunt treizeci și șapte de arbori masculi așezați într-un șir.

(Aici se ajunge la dureri și suferințe pe care Mathembe nu se încumetă să le investigheze. Un loc întunecos, o noapte a sufletului, o mlaștină de deznădejde.)

Următoarea secvență este cea în care coboară dintr-un jeep utilitar. Cu ea se află și bătrânul fost milițian. În apropiere, dincolo de iarba udată de ploaie, se află ruinele unui vechi centru de detenție. Zidurile sunt negre, afumate, dar copacii din față se înalță falnici, verzi și sănătoși. Ramurile au crescut îngemănate, așa de strâns, încât nimeni nu le-ar putea desface. Locuitorii prefecturii le-au împodobit cu iconițe, medalii sacre, jucării de plastic. La baza fiecărui trunchi se află un sanctuar prost îngrijit, cu candele, ofrande, suplice. Înaintează pe sub ramurile îngemănate până când ajunge la cel de-al zecelea copac. Bate din palme și se apleacă de trei ori și apoi se lipește de trunchiul acoperit de mușchi. Bătrânul Proclamator îi cere iertare. Îl iartă. La întoarcerea din misiune le spune că acum e sigură. Cere să fie primită ca membră deplină a comunității Ascultătorilor, în jumătatea interioară. Mathembe o vede ajungând la Casa Ascultării, în lumina toamnei târzii. Vede prima zăpadă așezându-se pe acoperișuri. Tăișul cuțitului de argint coborând spre gât. Și așa cum Mathembe vede, tot așa este și ea văzută.

Amintirile i se deschid în fața mamei, o poartă spre trecutul său: Unchunkolo, povestea doctorului Kalimuni, revelația dureroasă a îngerului damnat, disputa de la Kilimambasa, Matinde și soarta ei, propriul său eșec cu Hradu, drumul de-a lungul graniței, iarna, în căutare. Toate văzute, acceptate. Iertate.

– Surori.

În locul acela în care liniștea era păstrată cu sfințenie, cuvintele sunară neașteptat de abrupt. Mesagera jumătății exterioare ezită în fața ușii sfincter a Casei Echilibrului. Cu ea se afla o soră din interior. Mathembe o recunoscu pe fata sprintenă care se strecurase cu atâta ușurință printre frânghiile și scările mobile din sălașul jumătății interioare.

– Vă rog să veniți cu noi la birourile administrative. Cât puteți de repede, vă rog. Toți membrii comunității, inclusiv flotanții, sunt chemați la stația meteorologică.

O clătinare a capului, o ridicare din sprâncene însemnând *ce?*

– Au sosit Războinicii Destinului. Spun că sunt în căutarea sanctuarului. Cu ei este și Javander Shasri. Credem că e folosit ca ostatic.

Tânăra din jumătatea interioară își întinse mâna cu un gest pe care Mathembe îl reținuse ca fiind o invitație la deschiderea sufletească. Mama ei acceptă palma întinsă spre ea.

În ciuda rănii de la gât, șoaptele erau perceptibile. Mathembe apucă și ea mâna fetei costelive. *Arată-mi și mie.*

Iarna, greutățile vieții de-a lungul frontierei, se așternuseră clar pe mușchii încordați, îi umpluseră ființa, scoțând în evidență ultimele trăsături mai delicate ale adolescenței. Imaginea mentală era pasageră, dar energia aceea întunecată, periculoasă, degajată din fiecare mișcare a sa, era inconfundabilă. Hradu.

Mathembe simți vibrația cu o clipă mai târziu decât mama sa. Până și femeia înaltă, bine făcută, din jumătatea exterioară simți cum se propagă prin aer.

Casa Echilibrului vibra, dar atât de ușor, încât acest lucru mai degrabă se simțea decât se auzea. Particule de praf erau antrenate de aerul tulburat. Apoi veni sunetul îndepărtat, dar apropiindu-se repede, amplificându-se, crescând în volum până când întreaga Casă a Ascultării intră în rezonanță, iar Mathembe își acoperi urechile cu mâinile pentru a se proteja de huruitul elicopterelor apropiindu-se la joasă înălțime.

Nu erau prea mulți. Șapte suflete și tot atâtea scutere de zăpadă. Ceva bagaje, îngrămădite de-a valma, câteva arme, corturi-păstăi bune pe orice vreme. Zăboveau, își făceau de lucru cu obiectele de primă necesitate, așteptând pe zăpadă. Întinderea de tunele și clădiri a Casei Ascultării îi încercuia, îi respingea. La rândul ei însăși Casa Ascultării era încercuită de către elicopterele așteptând afară, la hotarul dintre lanurile de orez și pădure. Prinși între cei dinăuntru și cei dinafară.

Stația meteorologică fusese amenajată de arhitecții comunității pe acoperișul refectoriului, ca un ochi deschis asupra lumii exterioare. O încăpere cu patru ferestre, un loc de retragere, reculegere și contemplare a divinului în natură. De la sosirea Războinicilor Destinului și aterizarea invadatorilor din Țara Domnului, nu existase nicio oră din zi în care să nu fi fost folosită. De către curioși, preocupați, contemplativi. Majoritatea temători, așa cum era și femeia găzduită temporar care îi transmisese Mathembei imaginile.

Elicopterele din Țara Domnului erau niște creaturi frumoase, obscene, cu carapace negre, lucioase, de care nu se lipea nici măcar un fulg de zăpadă, cu paletele lăsate în jos pe lângă laturile netede și armele coconi protejate într-un amalgam de cârlige și mandibule

carnivore. Se ghemuiau printre copaci fără a încerca să se ascundă sub plasele de camuflaj.

Siluete întâmplătoare se puteau zări, deplasându-se de la un elicopter la altul, neîndrăznind să se expună în teren deschis.

Își dirijă atenția spre interior, asupra Războinicilor Destinului. După înălțime și comportament – calm și senin în cele mai stresante situații – îl recunoscu pe Javander Shasri. Omul care o salvase, având acum la rândul lui nevoie să fie salvat. Gândul de a-i întoarce gestul îi făcea plăcere Mathembei. Cu el era Hradu. Lentilele și circuitele îl lipseau de personalitate, transformându-l într-un mecanism de televiziune, o colecție de acțiuni și mișcări inutile fără nicio legătură cu ea.

Ca și cum echilibrul forțelor dintre Ascultători, Războinici și nordici nu ar fi fost și așa destul de precar, o a patra forță se apropia, amenințând să clatine și să transforme echilibrul în haos.

De câteva ceasuri jumătatea exterioară recepționa comunicate radio de la o mare unitate a Statului Liber, care avansa dinspre drumul principal spre Rungwa, prin pădurile din nord, cu scopul de a cerceta și de a respinge incursiunea soldaților nordiști.

Prinși între exteriori și interiori. Și nu doar confruntarea forțelor străine lor le crea probleme. Casa Ascultării se scindase în facțiuni. Incursioniștii din nord, apoi trupele Statului Liber, nu se aventuraseră acolo întâmplător. Cineva din comunitate îi chemase.

O casă divizată. Privește cu atenție. Așa se sfârșește lumea. Diferențele de opinie deveniră contradicții, generară dispute, determinară polarizarea, scindarea în tabere ostile. La adunarea membrilor comunității la care mesagerul le invitase să participe pe Mathembe și pe mama ei, Mathembe îi urmărise pe Faradje și pe mama sa discutând în contradictoriu cu alții. O dispută stranie, când una din părți strigă iar cealaltă tace. În fiecare cuvânt, în fiecare gest și atingere, se regăsea sunetul sfâșietor pe care îl aude un copil când se trezește noaptea și își aude părinții certându-se în camera alăturată. Flotanții, printre care și Mathembe, priveau năuciți precum copiii, cum fiecare principiu de bază al Casei Ascultării era clătinat din temelii. Se putea observa tot atâta pace, înțelegere și adevărată comunicare cât între doi câini de luptă care se încaieră într-o alee.

După cum suferința copiilor poate salva o căsnicie, tot așa și flotanții salvară comunitatea. Târâți și sfâșiați între tabere opuse, ar fi pornit poate și ei la atac, cu un strigăt de ură. Dar un tânăr, un băiat de Confesor (de șaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece ani?) cu pielea ciocolatie și ochii celor din prefecturile extrem sudice strigă: *În numele Domnului, vreți să încetați, vă rog să încetați! Nu știm ce să mai credem. Am venit aici sperând că poate Casa Ascultării semnifică ceva deosebit în lumea asta și voi nu puteți menține pacea nici măcar între voi.*

Niciun copil care a văzut rușinea încercată de părinții săi nu va uita

acest lucru vreodată și niciodată nu îi va mai privi ca până atunci. Aceasta este cea de-a patra și cea mai crudă revelație a copiilor, pentru că după ea nu mai ești copil.

În stația meteorologică bătu gongul. Din jumătatea interioară ca și din cea exterioară, flotanții coborâră scara în spirală, străbătură coridoarele înzăpezite și, prin grădinile îngrijite și supapele-uși, ajunseră în marele dom. Unul după altul, Ascultătorii umplură rampele dinspre Casa Echilibrului, iar Mathembe înțelese comentariul enigmatic al mamei ei, făcut odată lângă Casa Echilibrului. Nu poate fi vorba doar de unul, pentru că pentru a te reconcilia e nevoie de un *eu.* Indiferent de care te apropii, unul e întotdeauna în dezechilibru.

Mathembe urcă pe rampă și își acordă cu grijă cadența pașilor cu a celor de pe celelalte rampe. Casa Echilibrului vibră, dar nu se clătină. Înconjură cu atenție interiorul supraetajat spre scaunul desemnat. Casa Echilibrului trepidă, dar nu se clătină. Mecanismele care controlau balonul spațiului-*ur* din centrul casei, îl concentraseră într-o sferă de douăzeci de centimetri, așa de neagră, așa de captivantă, încât jena ochiul. Dură mult până ce toți membrii comunității urcară, pe rând, câte unul, ocupându-și locurile. Când se umplură toate rampele, începură să se balanseze. Ușile fură ferecate. Casa Echilibrului se legănă. Flotanții și membrii jumătății exterioare priviră unii la alții, cuprinși de nervozitate.

Se prinseră de mâini. Fiecare suflet intră în comunicare cu celălalt.

La început, Mathembe crezu că echilibrul mental și eul îi vor fi spulberate de loviturile ca de ciocan ale atâtor vieți care îi invadaseră propria ființă. Apoi o voce îi vorbi în minte și toată teama îi fu alungată. Vocea mentorului străbun al jumătății interne.

– Acum o mie de ani, o sanctitate Confesoare și un martor Proclamator au pornit în pribegie prin marile păduri din nord. Fiecare venea din altă direcție, fiecare căuta să descopere adevărul primordial despre Dumnezeu, în spiritul credinței sale. Au tot pribegit, înaintând tot mai adânc în pădure, până când s-au întâlnit într-un luminiș. Recunoscându-se reciproc, fiecare încercă să-l convingă pe celălalt de erorile căii sale și de superioritatea propriei credințe. Au dezbătut teologiile, și-au adus argumente personale, au strigat și s-au blestemat unul pe celălalt, s-au luptat pe viață și pe moarte, până când din veșmintele lor au rămas doar zdrențe și și-au distrus toate bunurile, dar tot nu au reușit să se convingă unul pe celălalt că a lor și numai a lor era adevărata, singura cale spre Dumnezeu. Au dezbătut și au strigat, s-au luptat atât de îndelungat timp, încât nu și-au dat seama că îi prinsese iarna și că rămăseseră despuiați și neajutorați în pădurile sălbatice din nord, iar dacă mai doreau să supraviețuiască cel puțin o noapte, cu atât mai mult să se mai și întoarcă la civilizație, trebuia să-

și înghită mândria și să ignore incompatibilitatea. Așa că s-au legat să nu mai vorbească, deoarece cuvintele și înțelesul lor fusese cauza care-i dezbinase și îi ațâțase unul împotriva celuilalt. În tăcere au lucrat și s-au ajutat unul pe celălalt, iar tăria unuia acoperea slăbiciunea celuilalt. Și așa, muncind în tăcere, au învățat că lucrurile care îi deosebeau nu erau atât de importante ca cele care îi uneau și că odată întorși printre semeni, pacea și unitatea ar fi fost din nou zădărnicite de către ura și prejudecățile lumii. Așa că au rămas, tăcuți, în luminișul din pădurile nordice și de atunci oamenii care caută o cale mai bună, înțelegerea faptului că lucrurile care unesc sunt mai puternice decât lucrurile care dezbină, vin la ei.

Se făcu liniște. Conducătorul jumătății exterioare, o femeie măruntă, viguroasă, de cincizeci și ceva de ani, pe nume Isyé, vorbi în numele oamenilor săi. Pledoaria fu rostită cu precauție și cu întreruperi, însă sună convingător.

Spuse că ea a informat autoritățile Țării Domnului din Kalighash. Ea adusese elicopterele. Pentru aceasta cerea iertare comunității. Motivele sale fuseseră bine întemeiate și, credea ea, în interesul tuturor. Ce era mai nobil și mai măreț în legile oamenilor se întemeia pe legea lui Dumnezeu, noțiunile privind ceea ce se cuvine și ceea ce nu se cuvine fiind programate în moștenirea genetică a fiecărei ființe omenești. Nu se cuvenea să ucizi. Legea Domnului și legile oamenilor erau în consens în această privință. Era drept ca o astfel de fărădelege să fie pedepsită. Iar să lași nepedepsită o abatere de la Legea Domnului era ca și cum ai viola tu însuți Legea.

Acești Războinici ai Destinului erau niște ucigași. Încălcând orice lege, lichidaseră postul de frontieră și ar fi comis fără îndoială atrocități de nedescris împotriva populației nevinovate din Jerrever. În situația în care Casa Ascultării, fie aspirațiile sale cât de nobile, și-ar fi deschis sanctuarul violatorilor Legii Domnului, ar fi încălcat-o la rândul ei. Legea naturală impunea ca acești criminali să fie dați pe mâna justiției, fără nicio amânare. De aceea se adresase prin telex comandantului de brigadă de la Kalighash și îl adusese pe el și escadrila sa de elicoptere, care făceau un zgomot infernal pe deasupra copacilor din ținutul de graniță.

Lăsând la o parte considerațiile morale, în cazul în care comunitatea i-ar fi acceptat pe acești dușmani ai poporului din Țara Domnului, ar fi însemnat, în ochii lor, că le împărtășesc metodele și aspirațiile, ceea ce ar fi îndepărtat irevocabil populația Proclamatoare. O singură cale și numai una avusese de urmat. Și o urmase fără cea mai mică remușcare. Spera că surorile și frații săi să o înțeleagă și să o ierte.

Se lăsase liniștea printre rândurile suprapuse din Casa Echilibrului. Argumentul era puternic și convingător. Apoi vorbi conducătorul celeilalte fațiuni, Tulash, un bătrân din jumătatea interioară, firav,

luminos, în vârstă de șaizeci și cinci de ani. Pledoaria sa fu blândă, flexibilă și absolut sinceră.

Ceru iertare și înțelegere din partea fraților și surorilor sale Ascultătoare. Se făcuse vinovat de erori cauzate de mândrie și mânie împotriva întregii comunități. Vironii nu înlăturaseră din păcate aceste porniri – de care numai îngerii erau scutiți – ci doar preveniseră manifestarea lor sub forme violente.

Nu dorea să fie considerat orgolios, dar era membru al comunității de mai mult timp decât oricare din afara Visării. Și în toți acei ani, în acele decenii grele, când filosofia ascultării și reconcilierii părea firavă și insipidă în comparație cu doctrinele consistente, viguroase, care făceau apologia naționalismului și independenței, comunitatea din adâncul pădurilor fusese dată uitării de către toți, cu excepția câtorva credincioși din prefecturile înconjurătoare. Nimeni nu este vreodată azvârlit în drum. Indiferent cât de teribilă i-ar fi crima, cât de profund păcatul, cât de neagră vina. Nimănui niciodată nu i-a fost refuzată primirea. Care dintre ei se consideră fără păcat? Care dintre ei nu venise acolo cu spiritul tot atât de întunecat și tulburat ca al acestor Războinici ai Destinului? Diferența era doar de grad, nu de stare. Dacă ei veniseră mânați de nevoia de tămăduire, cu atât mai mult puteau fi ajutați acești Războinici ai Destinului. Dumnezeu nu-i desemnase pe Ascultători drept judecători. Îi alesese pentru a-i îngriji pe cei nevoiași. Niciunul nu era mai nevoiaș decât cei ale căror suflete fuseseră marcate de cicatrici și încercate de calea violenței. Adevărul era că nu puteau să-i refuze și să-și păstreze credibilitatea în același timp.

Când bătrânul termină de vorbit, liniștea se așternu din nou peste Casa Echilibrului. Argumentele celor din interior aveau și ele tărie și valoare. Mathembe le cuprinse pe fiecare în câte o mână și le cumpăni. Greutatea lor era egală. Își împreună atunci mâinile, încercând să le unească într-unul singur. Se opinti și împinse de mai multe ori, dar nu voiau să se cupleze. Rămaseră izolate, inviolabile, incompatibile.

După luările de cuvânt, se lăsă liniștea.

Mathembe crescuse în liniște. Tăcerea fusese complicele său, cu care alerga în pădurile și văile din jurul Chepsenytului. Tăcerea și solitudinea. Dar niciodată nu cunoscuse o tăcere ca aceea. Tăcerea mută nu e tot una cu tăcerea celor care ascultă. Diferența este tot atât de simplă și profundă, ca și diferența dintre gol și plin, prezență și absență. Această tăcere vibrantă a ascultării o înspăimânta. Cu fiecare clipă se tot amplifica, precum o enormă picătură de apă de pe o frunză îmbibată de ploaie. În această liniște putea simți fiecare mișcare și tresărire a Casei Echilibrului, prinsă de firul său diamantin, putea simți cum însăși planeta i se învârtea sub picioare. Și tot așa,

necontenit. Tăcere. Clipele îngrozitoare, amplificate, cădeau precum lacrimile. Timpul se încetini. Timpul îngheță. Timpul încetă. Timpul se contopi cu liniștea.

Și deodată din afara liniștii se auzi o voce. Atât de puternică, încât cuvintele făceau să tremure Casa Echilibrului. Vorbea de asemenea și în tăcere, prin comuniunea sufletelor, prin fiecare mână care se prindea de cealaltă în lanțul de ascultători.

Caută căile optime. Caută reconcilierea, oriunde poate fi ea găsită.

Vorbitorul era o tânără din jumătatea exterioară, cam de treizeci și ceva de ani, însărcinată, cu o burtă foarte mare, teribil de emoționată că ea curmase tăcerea. Dar nimeni nu se îndoia că ea rostise de fapt cuvântul pur, nesupus interpretării, al Domnului, pentru că tocmai când vorbea, răspunsul își făcu loc spre învelișul conștiinței Mathembei, spre învelișul fiecărei minți din Casa Echilibrului.

Da, știm ce trebuie să facem, dar cine o va face?

– Eu am s-o fac, spuse tânăra flotantă a cărei revărsare de emoție și onestitate provocase convocarea adunării.

Continuă apoi fără niciun moment de ezitare:

– O să mă duc eu. Binecuvântat fie cel care cunoaște voința Domnului.

Mă duc eu, spuse în gând o femeie între două vârste din jumătatea interioară, al cărei chip era un amestec de frumusețe și urâțenie – frumoasă dar într-un mod neatrăgător, urâtă dar într-un mod plăcut – îmbrăcată într-o salopetă șifonată, plină de pete de vopsea.

Și Mathembe prinse mesajul. Asemeni unei voci clare, asemeni vocii unui poet *jangada,* plutind pe deasupra complexității amplificate a acompaniamentului muzical ce-i însoțește improvizațiile extatice. Numește-l Dumnezeu, numește-l înger, numește-l destin sau nebunie, numește-l cum vrei, dar numește-l cu glas tare. Luă mâna omului din dreapta și o puse pe umăr, astfel încât cercul să nu se întrerupă, își încleștă pumnul drept și se izbi cu toată puterea în piept.

Merg eu, spuse Mathembe Fileli. *Trimiteți-mă pe mine.*

Casa Ascultării nu mai cunoscuse niciodată o asemenea însuflețire și nu mai fusese niciodată atât de unită, ca în acele ceasuri de după sosirea oamenilor, care ieșiseră, unul câte unul, din Casa Echilibrului și intraseră în istorie. Jumătatea interioară, cea exterioară, flotanții, cu toții conlucrau încet, dar cu spor.

În timp ce trupele Statului Liber își croiau neînduplecate drum prin zăpada imaculată a nordului cu trucșii lor de luptă blindați, soldații Țării Domnului jucau arșice și ascultau muzică la radiourile cu căști în interiorul elicopterelor, iar Hradu și cei șase teroriști ai săi își mâncau conservele cu autoîncălzire, folosind linguri de plastic, și se distrau aruncând cu cuțitele la țintă, Mathembe și mama ei coborâră pentru a treia oară în Casa Echilibrului.

Se spune că unu e pentru tine, doi pentru cel pe care-l iubești, iar trei pentru sfinți.

Mathembe prinse în căușul palmelor sfera spațiului-*ur*. Întunericul său era atât de profund, încât nu exista niciun punct luminos și nicio umbră care să sugereze o sferă. O umbră pură, un disc plat de umbră. Un univers cuprins între mâinile ei.

– Bineînțeles că generatoarele îl vor amplifica într-o măsură considerabilă ca să poți pătrunde în el. Cea dintâi și cea mai amplă reconciliere este reconcilierea cu tine însuți. *Acolo* înăuntru (nu putea exista niciun alt *acolo,* decât acel balon lipsit de materialitate) se află tot ceea ce ai sperat vreodată, tot ceea ce te-a înspăimântat vreodată, fiecare vis, fiecare coșmar, toate lucrurile bune și toate cele rele, tot ceea ce iubești și tot ceea ce urăști, tot ceea ce te face să te temi și tot ceea ce disprețuiești în ceea ce te privește, tot ceea ce ți-a adus bucurie și tot ceea ce te-a afectat vreodată.

Cum?

– Spațiul-*ur,* matricea, Visarea, raiul, toate sunt aspecte ale aceluiași lucru – un univers al conștiinței aflat în afara și înăuntrul celui propriu ființei noastre – și totuși diferit. Cum se face că Navele Sfinte traversează instantaneu galaxii întregi? Se poate spune tot așa de bine că o fac exprimându-și o dorință sau doar imaginându-și sau prin puterea voinței sau prin matematica și mecanica unei super dimensiuni. Acolo înăuntru este tot ceea ce dorești să fie. Forma tu o conturezi. Acolo toate entitățile mintale care îți alcătuiesc viața devin reale. Le poți distruge, te pot distruge. Te poate aștepta acolo împăcarea cu ele și cu tine.

Mathembe se întrebă ce simțise mama ei după operație, pășind prin întuneric. Ce descoperise acolo și cum avusese loc împăcarea. Sau poate că nu izbutise în acel bestiar psihic.

– Acum ar trebui să te odihnești. Dormi. Pregătește-te.

– Toată viața m-am pregătit, dori să spună.

– Trebuie să-ți alegi un partener.

?

– Nimeni nu intră singur în Casa Echilibrului. Nimeni nu intră singur în spațiul-*ur*. Trebuie să vină din iubire, prin iubire, ca un gest de iubire, pentru că este în sine un fel de iubire.

Prin mâna care o atingea i se transmiseră imagini reprezentând un bărbat scund, îndesat, urât, rânjit, cu niște degete boante, grase, cu mușchi tari, lați, cu părul, lățimea, greutatea și soliditatea și ochii așa de profund îngustați, încât nu le puteai deslușì culoarea și cu un spirit generos, ales, plin de umor. Toate de demult. Luni scurse, consumate în inima sudului, în misiune la Ol Tok. Nume, figuri îi năpădiră mintea Mathembei. Toți cei dinăuntru, bărbați și femei, pășeau încet prin fața ei.

– Pe cine ai vrea să-ți alegi?

Arătă, înspre afară, în sus, prin dom, pământ și zăpadă. *Pe el.*

Javander nu se miră când Hradu Fileli subscrise cererii exprimată de jumătatea exterioară ca el să fie eliberat și redat comunității. Utilitatea sa ca ostatic, și până atunci limitată, scădea și mai mult ca importanță cu fiecare știre prinsă la radiourile unității de serviciu activ. Acum, când trupele Statului Liber se aflau la cinci kilometri de Casa Ascultării, era practic lipsit de valoare. Echilibrul forțelor se schimbase în mod periculos. Întreaga Casă a Ascultării era ostatică. Și Javander și Hradu Fileli și cei dinafară știau că, în fiecare minut în care forțele Statului Liber se apropiau, creștea probabilitatea ca incursioniștii din nord să lanseze un atac împotriva Războinicilor Destinului și să se retragă apoi dincolo de graniță, înainte ca încercuirea să se închidă.

Ceea ce-l surprinse pe Javander fu faptul că o delegație a fraților din jumătatea interioară îl luară și-l duseră direct la Casa Echilibrului, înțelese de abia când văzu balonul spațiului-*ur* mărit atât de mult, încât umplea aproape tot centrul deschis al clădirii.

Cele pe care le facem pentru Domnul.

– Nu ești obligată să mergi!

Casa Echilibrului se balansă ușor în timp ce Javander și asistentul său se deplasau nevăzuți dincolo de universul atotdevorator din beznă.

– Nu ești obligată, repetă mama Mathembei. Aș fi mers eu. Ar fi trebuit să merg eu. E fiul meu.

În timp ce Mathembe se dezbrăca, mama îi dădea ultimele sfaturi. Amintește-ți că nu există gravitație în spațiu-*ur*. Amintește-ți că spațiul din balon este potențial infinit. Reține, atmosfera este apropiată de oxigenul pur și o poți supraventila foarte ușor. Reține, te poți întoarce oricând, doar dorindu-ți acest lucru. Reține, mediul din spațiul-*ur* nu este atât un obiect fizic, cât mai degrabă un set de concepte metafizice. Reține, reține, reține. Iar Mathembe rămase dezbrăcată în fața mamei ei, pentru prima dată de când era copil, iar mama ei o privi și văzu ce fel de femeie devenise fiica ei, cu toate cicatricele dobândite prin educație. O îmbrățișă scurt, pentru că orice altceva ar fi făcut-o praf.

Mathembe Fileli înaintă prin peretele negru, curbat, al spațiului-*ur*.

Și fu absorbită.

Neant întunecos, lipsit de lumină, silențios, intangibil, fără miros, insipid, imponderabil, nimic, nicăieri, nicicând, e aceasta moartea, e aceasta anihilarea, nu, nu poate fi, gândesc, iar dacă gândesc nu pot fi moartă, gândesc deci exist și dacă exist, trebuie să existe vreo formă materială care să conțină ființa gânditoare, eu și noi și pe măsură ce

își formulă gândul îi apăru corpul – sau cumva asta însemna doar că devenea conștientă că are conștiința existenței trupului său?, dar trupul îi era alungit și fără vlagă și gol, plutind în acest neant întunecos, silențios, intangibil, inodor, insipid, imponderabil, și dacă își putea vedea trupul, trebuia să existe și lumina care să-i permită percepția vizuală, și cum gândi *lumină* se făcu lumină, iar întunericul deveni un spațiu infinit, bleu, și dacă exista vederea, trebuia să existe și sunetul și palpabilul și mirosul și gustul și pe măsură ce se gândea la ele deveneau aievea; adierea vântului, sentimentul propriei materialități, mireasma aerului curat, proaspăt, gustul înălțimilor reci simțit pe limbă. Zbura. Zbura printr-un cer albastru, infinit, privește, mult dedesubt, nori rătăciți, zbura fără motoare, fără aripi, fără absolut niciun mijloc de planare sau propulsie, exceptând propria ei imaginație, dacă mă îndoiesc chiar și pentru o clipă că zbor o să cad? nu, nici măcar să nu concepi asta, dar nu cumva a nu te gândi la ceva, presupune a te gândi la acel ceva? ei bine, nu am căzut, deci nu este adevărat.

Zborul! Era îngerul, îngerul argintiu al Visării, dar această Visare, acest rai, era rodul propriei fantezii, iar gândul acesta o înfiora și o înspăimânta în același timp, pentru că în acest cer albastru, infinit, cu norii săi ordonat strânși în pâlcuri, ar putea sălășlui o infinitate de monștri ai psihicului, care ar putea să o distrugă. Și cum gândi asta, observă că clipă cu clipă infinitatea devenea finită, albastrul nesfârșit de sub ea se îngroșa, se coagula într-un plafon de nori și recunoscu locul, era Visarea neamului Fileli, Visarea pe care îi promisese bunicul că o să i-o remodeleze și dacă privea în jos putea oare să vadă? da, insule de o culoare strălucitoare pe fundalul gri de nori. Știa ce o să descopere în pădurile edenice de pe aceste insule din nori, dar cu o fulgerare a minții își înclină corpul spre ele și tremură, senzual înfiorată de un milion de kilometri cubi de aer care-i mângâiau trupul gol.

Erau îngeri acolo. O mulțime de îngeri, îngeri minunați, cu trupuri de oțel, de crom, de argint, de bronz, de platină, de diamant, de jasp, de carneol și din fiecare metal și mineral prețios, toată familia Fileli, generație după generație, tolăniți prin copaci, în iazuri calde cu apă limpede, pe covoare moi de mușchi, între petalele unor enorme flori suculente, în vârfurile copacilor și pe ramuri, pe umbrelele imenselor ciuperci sau cufundați în cupe cărnoase cu ambrozie.

Erau plictisiți. Insuportabil, indescriptibil, etern de plictisiți.

Paradisul era plictisitor. Raiul consta dintr-o monotonie plicticoasă, nesfârșită, de splendoare, bucurie, belșug, tihnă și plăcere, unde fiecare dorință sau capriciu erau îndeplinite.

Paradis? Mai degrabă o variantă subtilă a infernului.

În timp ce Mathembe trecea pe deasupra, îngerii se metamorfozară

în arbori. Prinseră rădăcini, îmbobociră, le crescură ramuri și frunze. Mai degrabă își imagină că așa s-ar putea întâmpla.

Știa ce o să descopere dacă străbătea stratul de nori și se avânta spre apele care acopereau pământul. Dar spațiul-Mathembe încă mai avea un caracter propriu, independent, încă mai avea capacitatea de a surprinde.

Behemoții uriași se târau în continuare pe suprafața planetei, trăgând după ei hramurile cu apă fiartă, purtând paradisul pe umeri. Dar călcătura monștrilor era apăsată, chiar fermă. Umerii nu se încovoiau sub povara vieților trecute, ci le purtau sus, falnic. Capetele nu le erau aplecate, ci priveau înainte, drept, cu îndârjire, spre o țintă inefabilă. Mathembe se răsuci și se rostogoli prin aer și văzu că leviatanii se transformaseră, își schimbaseră natura componentelor. Bărbații, femeile și copiii erau încă prinși cu lanțuri și frânghii în carcasele lor din chingi metalice, pășind pe roțile lor de ocnă, trăgându-le pârghiile. Dar pășeau cu entuziasm, brațele manevrau pârghiile cu bucurie, iar pe fețele fiecăruia din milioanele de bărbați, femei și copii care alcătuiau trupurile giganților în deplasare se putea citi hotărârea, fermitatea, ideea unui scop, a unei ținte, un țel împărtășit de toți, dacă toți se alăturau, puneau umărul, mergeau și acționau împreună. Bărbații zâmbeau, femeile îi priveau și râdeau, copiii chicoteau și zâmbeau mânzește în timp ce se deplasau pe roțile lor, își săltau levierele și înaintau, pas cu pas. Bărbații, femeile și copiii aceia. Desigur. Chipurile din Casa Ascultării.

Se întoarse spre nori. Dar spațiul-Mathembe tot mai ascundea surprize. Ocoli capul behemotului și dintr-odată văzu ceea ce nu putuse distinge de la distanță: era capul bunicului, reîncarnat și alcătuit din corpuri omenești. Se căscă o gură suficient de mare pentru a sorbi marele fluviu dintr-o înghițitură. Buzele, dinții, limba, erau alcătuite din bărbați și femei cuplați perfect unul de celălalt.

VINOVĂȚIE, rosti capul Bunicului, iar tunetul răsună prin ceața densă a stratului de nori. IUBIRE.

Îmboldită de o voință care nu-i aparținea, născută din vreun vârtej al minții, Mathembe fu atrasă de acea gură deschisă. Simți frecarea cu aerul, o inhalație ciclonică, apoi fu absorbită printre buzele cavernoase, printre dinții de dimensiunea lui Unchunkolo și ateriză ușor pe limba alcătuită din spinări încovoiate.

Era așteptată cu un serviciu de ceai, niște piese rare, meșteșugite, de un înalt rafinament.

– Dacă ați vrea să vorbiți, Mathembe Fileli, spuse doctorul Kalimuni turnând ceai în ceștile de porțelan. Dacă ați vrea să vorbiți răspicat, tu și toți cei ca tine, și să spuneți: *ajunge cu toate astea.* Dacă ați refuza măcar o dată să ne mai lăsați pe noi, pe cei aflați în pragul morții, bătrâni intoleranți, să mai vorbim pentru voi. Haide, vorbește, spune

ceva. Ce ai de spus despre această lume pe care ți-am oferit-o noi? Îți place, o urăști, o dorești, iar dacă nu, ce vrei în locul ei? Cum o să schimbi lucrurile, ce o să îmbunătățești, ce o să înrăutățești? Ce o să schimbi? Vorbește. Spune-o răspicat. De ce ne e așa de teamă să cerem lucrurile pe care le dorim cu adevărat?

Iar Mathembe Fileli răspunse:

– Lumea care ni s-a oferit este singura existentă. Fiind deci singura, îmi place și o urăsc, doresc să o fac mai bună și doresc să o las neschimbată. Ceea ce o să îmbunătățesc este propria mea persoană. Ceea ce o să înrăutățesc sunt lucrurile care au fost rele de la început. Pentru că pe urmă o să le vedem așa cum sunt în realitate, nemascate, nefardate. Ceea ce o să schimb este viața tuturor celor care mă întâlnesc. Ne este frică să cerem lucrurile pe care le dorim cu adevărat din teama că nu vom ști ce să facem cu ele. Iar eu n-am vorbit deoarece nu am avut nimic de spus și mi-au lipsit cuvintele cu care să mă exprim. Dar acum nu-mi mai lipsesc, doctore Kalimuni, și am ceva de spus și voi vorbi.

O rafală de vânt o ridică, o împinse din spate, departe de avocat, lăsându-l pe acesta să-și reia lucrul început la a sa Carte a Martorilor, cu rafinatul său serviciu de ceai, în răsuflarea uraganului din străfundul plămânilor-*ur* ai behemotului. Buzele și limba conturară suflarea sub forma amintirii cuvintelor: VINOVĂȚIE. IUBIRE.

IUBIRE.

Vinovăția dispăru. Ca și povara responsabilităților. Dobândi libertatea de a acționa, nu pentru a ispăși vreun păcat datorat eșecului, ci pentru bucuria de a *acționa.* Îndelungata ei liniște asumată fu curmată. Mai existau și alții. Existau nu ca repere față de care să-și poată etala propriile reușite sau insuccese, vinovăția sau fericirea, ci pentru a-și vedea de propriile lor nevoi, griji, bucurii și dureri. Conștientizarea celuilalt constituia eliberarea supremă, o puternică bătaie de aripă care o trimitea în sus prin stratul de nori în albastrul strălucitor.

Îl zări de departe, un punct întunecat ca un pistrui pe tenul perfect al cerului. Știa cine și ce era. Se avântă spre el cuprinsă de bucurie, înaintând ca fulgerul prin cer, pentru a exploda lipindu-se de el într-o dulce detonare de pasiune, pentru a-și petrece picioarele în jurul mijlocului său, strecurându-și limba printre dinții lui, înlănțuindu-l cu brațele, contopindu-se. Gemu, simțindu-i limba jucându-se cu a ei. Apoi până și plăcerea dragostei înfocate în timp ce se rostogoleau prin cer fu estompată de fiorul datorat vironilor care îi năpădiră trupul, multiplicându-se și reproducându-se prin fluxul sanguin mai iute ca gândul, strecurându-se în sistemul său nervos. Valuri de extaz îi străbătură creierul mic, ajungând în cele două emisfere ale eului său, infectându-i fiecare părticică, fiecare organ și glandă, fiecare fir de păr

sau celulă a sa, pătrunzând în miile de potențiale Mathembe Fileli care așteptau în ovarele ei. Strigă în timp ce jetul vironilor o invadă – o dublă străpungere, o dublă penetrație – și tot timpul cât se rostogoliră prin spațiu, se contopiră unul într-altul, amestecându-și amintirile, experiențele, iubirile și urile, și tot ceea ce li se întâmplase vreodată deveni vizibil prin acea fuzionare a sufletelor.

Întuneric. Lumea imaginată se descâlcise și fusese înfășurată la loc în memorie cât timp se uniseră. Acum rămăseseră ei doi, două definiții ale realității în vidul din spațiu-*ur*. Se întinse lângă el, îl atinse, îl pipăi, îl înțelese.

– De cât timp suntem aici?

– De niciodată și de-o veșnicie. Ca toate celelalte de aici, timpul nu-i decât o extensie a imaginației tale.

– Deci am putea rămâne aici o veșnicie.

– Suntem deja aici de-o veșnicie.

Veșnicia trecu și el spuse:

– Ești gata?

Își dădu seama că gândindu-se că ar putea exista o lume la care regreta să se întoarcă, era pregătită. Îl căută cu privirea pentru a-l atinge măcar pentru încă o veșnicie personală, dar dispăruse. Se afla din nou singură în întuneric. Bezna se intensifică până deveni palpabilă, o infinitate împungându-i pielea în care era încorsetată. „S-ar putea să nu fie beznă la urma urmelor”, gândi ea, „s-ar putea să fie toate culorile lumii”, și pe măsură ce-i trecu asta prin minte, nesubstanța de sub degetele ei deveni palpabilă, fibroasă și se rupse la simpla atingere.

Lumina pătrunse prin fisurile bolții. Își croi drum înapoi în lume, ca un nou născut din uterul matern.

– Cât timp am fost acolo?

Acolo. Sfera se micșorase din nou, revenind la dimensiunea unui fruct mic. *Câți îngeri pot dansa pe coaja unui măr de pâine? Câte universuri poți cuprinde în căușul palmelor?*

– Două ore și douăzeci și trei de minute.

Discursul sufletesc îi parvenea cu o ușurință și o claritate pe care nu le cunoscuse mai înainte! De parcă… de parcă nu reprezenta transpunerea gesturilor, mișcărilor, vorbirea nearticulată a inimii, ci cuvintele înseși. Capul îi vâjâia. Încercă să dea contur aerului sub formă de sunete. Nimic.

Era firesc. Făcea parte acum din jumătatea interioară.

Două ore și douăzeci și trei de minute?

– Trupele Statului Liber i-au înconjurat pe cei din nord. Comandanții se consultă prin intermediul jumătății exterioare. Comandantul din Statul Liber oferă celui din Țara Domnului trecere liberă înapoi, peste graniță, cu condiția să plece fără tulburări. Cel de-

al doilea nu știe dacă să se încreadă în primul, pe care îl suspectează de alianță cu Hradu.

Dacă se va considera atras într-o capcană, s-ar putea să-și croiască drum prin forță.

Prosoape fierbinți, indispensabili, veșminte de iarnă. Așa de curând? Cât timp îți trebuie ca să devii…

– … purtător? Nu mult. Mai puțin de două ore și douăzeci și trei de minute. Vironii se reproduc într-un ritm amețitor. Biologic ești capabilă să încerci să duci la bun sfârșit misiunea. Dar spiritual?

Da. Nu. Poate. Un vechi gest Mathembe. Spiritual capabilă? Care dintre noi poate pretinde că este spiritual capabil? Fiecare pas este un pas al credinței.

Să mergem.

Băiatul din sud își trecea degetele peste cicatricea recentă, rozalie. O tot zgândărea cu degetele în timp ce aștepta în cameră, alături de femeia urâtă-drăguță și de Mathembe. Femeia urâtă-drăguță îl atinse pe băiat, Yasda pe numele său, și Mathembe făcu la fel, pentru a participa și ea la glumă.

– Dacă-ți smulgi copcile, o să pierzi tot sângele înainte de a te întoarce de la soldații Statului Liber.

Remarca o făcu pe Mathembe să râdă. Fratele din jumătatea exterioară intră însoțit de o rafală rece de vânt, anunțând că scuterele erau pregătite pentru cei care aveau nevoie de ele. Yasda se ridică și se așeză la loc imediat. Nervii…

– Curaj!

Femeia Chemde îl lovi peste fund, apoi plecară, lăsând-o pe Mathembe singură în camera rece. Ascultă zgomotul motoarelor până când vântul le înghiți. Unul pentru Confesor, unul pentru Proclamator.

Și încă unul.

Curaj. Drumul împăcării este drumul curajului. Curajul de a nu accepta lumea așa cum ți se oferă. Curajul de a renunța la prejudecăți, de a admite că la urma urmelor nu sunt chiar atât de sacre. Curajul de a-ți permite să te schimbi. Curajul de a-i schimba pe alții. Ce spusese Faradje? *Ei știu că în cele din urmă vor schimba lumea. Eventual câte un suflet, pe rând.*

Câte un suflet, pe rând. Acolo afară Chemde și Yasda și-or fi îndeplinind deja propria misiune. Vor fi surprinși comandanții, chiar șocați – militarii sunt de regulă conservatori – de impetuozitatea sărutului pe gură. S-ar putea să reacționeze violent, s-ar putea să-l considere un atac, o încercare de asasinat. S-ar putea să-i ucidă pe cei care încercau să-i unească. Acesta a fost întotdeauna pericolul la care s-a expus pacificatorul. Unul singur dacă nu reușea infectarea, urma tragedia. Ar fi trebuit să-i vină mai ușor. Cunoștea trupul pe care urma

să-l infecteze pentru totdeauna cu pace. Însă faptul că evoluase așa de diferit îl făcea să devină înfricoșător.

Curaj. Câte un suflet, pe rând. Viață după viață vom pune capăt acestui mileniu de ignoranță și ură. Cu câte un suflet, pe rând, vom restabili pacea pe tărâmul discordiei. Începe cu o viață, iar o viață începe cu un pas.

Se ridică, deschise ușa opusă celei prin care ieșiseră Chemde și Yasda. Păși afară. Războinicii Destinului se ridicară în picioare, cu armele pregătite. Hradu ieși în față. Zăpada se spulbera în jurul Casei Ascultării. Un pas după altul. Pas cu pas, Mathembe înaintă prin zăpadă, cu buzele nepecetluite, spre locul unde aștepta fratele ei.

Sfârșit

{1} Este vorba despre povestirea *Island of the Dead*.

Table of Contents

Pagina de titlu
Prefaţă
Zona urbană
Drumul
Orașul
Fluviul
Lagărele
Zona de frontieră